สำนักพิมพ์ ณ ธันวรรณกรรม
NA DANVANNGOOM PUBLISHING
อาทรรพณ์นิทรานคร
เพชรพระ: ฉบา 1

13

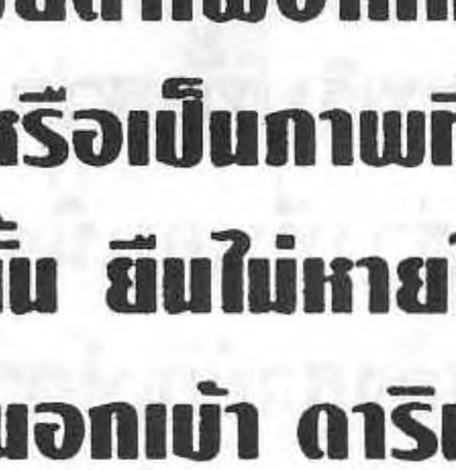

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าแรงๆ แล้วยกมือขึ้นขยี้ตาเพื่อให้แน่ใจตนที่สุดว่าเขาไม่ได้ฝันไป หรือเป็นภาพที่เกิดขึ้นจากมายาลวงตาบุญคำนั้น ยืนไม่หายใจจ้องด้วยดวงตาที่เบิกกลนแทบจะปะทุออกมานอกเบ้า ดารินขยับริมฝีปากขมุบขมิบแต่ก็ไม่มีสำเนียงใดๆ รอดพ้นจากลำคอออกมาได้ เอื้อมมือไปจับแขนพรานใหญ่ไว้มิบแรงอย่างลืมตัว

เป็นเวลานานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ที่คนทั้งสามพากันยืนนิ่งเหมือนถูกสาปเช่นนี้ ต่อมาสำนึกก็กลับคืนมาสู่จอมพรานเมื่อรู้สึกคล้ายๆ กับว่าจะได้ยินเสียงดารินกระซิบเรียกนามเขาขึ้นด้วยเสียงอันแหบพร่า

"รพินทร์..."

ต่างฝ่ายต่างค่อยๆ หันมาสบตากันและกันอยู่ไปมาแล้ว

จับจ้องไปยังภาพใจกลางห้องปราสาทอันปรักพังนั้นอีกครั้ง ประสาททุกส่วนคล้ายจะถูกยึดขึงไปหมดแทบจะกระดิกกระเดี้ยตัวไม่ได้

ต่อมาพรานใหญ่ก็ไหวตัว และนั่นดูเหมือนจะเป็นการช่วยปลุกให้ร่างกายของผู้ร่วมสถานการณ์อีกสองคนทำงานขึ้นได้ เขาจรดฝีเท้าอย่างแผ่วเบา รู้สติในการย่างเดินเข้าไปทุกฝีก้าว ตรงเข้าไปยังแท่นหินอ่อนอันเป็นที่ตั้งของครอบใสประดุจฟองน้ำนั้น ดารินและบุญคำเคลื่อนขนาบซ้ายขวาเข้ามาพร้อมกัน ราวกับว่าทั้งสามร่างกายมีกลไกเชื่อมโยง

อึดใจนั่นเอง ต่างก็เข้ามายืนอยู่ริมแท่นหิน

ภาพที่เห็นเด่นชัดห่างไม่เกินเอื้อมเบื้องหน้า ณ บัดนี้ เป็นภาพพิสดารที่ตรงกับคำบอกเล่าในลักษณะเพ้อพูดของจอมพเนจรแงซายไม่มีผิด แม้แต่เสี้ยวส่วนเดียว!

สายตาที่จ้องไม่กะพริบทั้งสามคู่ ทะลุครอบบางใสเป็นใยแก้วนั้นลงไปเห็นเรือนร่างที่นอนนิ่งอยู่บนแท่นนั้นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด จากลำแสงของสายัณห์กาลที่สาดรอดเพดานเบื้องบนซึ่งหักพัง เป็นช่องทะลุโหว่อยู่ทั่วไป

สตรีสาวนางนั้น งามจากเส้นผมจรดปลายเท้า เยี่ยงนางงามในสามโลกของวรรณคดี หรือมิฉะนั้น ก็เป็นนางในจินตนาการของจิตรกร เหนือไปกว่าจินตนาการอันเพริดแพร้วนั้น ก็คือองคาพยพที่ประกอบขึ้นด้วยเนื้อหนังมังสาแท้จริง หาได้เกิดจากคำกวี วัตถุอันสลักเสลา หรือว่าปลายพู่กันไม่ ฉวีกายของนางเปล่งปลั่งผุดผ่องดูนุ่มเนียนราวกับกลีบกุหลาบเมื่อแรกแย้มรับแสงอรุณ และหยาดน้ำค้างเมื่อต้นปัจจุสมัยประหนึ่ง

ว่าตลอดทั้งเรือนกาย จะเป็นที่ดูดซับเอาความชุ่มชื่นอ่อนหวาน ของละอองเรณูแห่งบุปผาชาตินานาพันธุ์เข้ามารวมไว้หล่อหลอม กลั่นกรองขึ้นมาเป็นสรีระฉะนั้น

ความงามอันสูงส่งสะกดให้โลกที่พบเห็นตะลึงลานนั้น อยู่ในอาภรณ์เครื่องประดับของนางกษัตริย์ เพียบพร้อมไปด้วย ปวงถนิมพิมพาภรณ์จากเส้นเกศา ลงไปจนกระทั่งปลายบาท มงกุฎที่ประดับด้วยแก้วเก้า สังวาล ทับทรวง ทองกร ธำมรงค์ ปลอกแขน แพรวพราววาววับไปหมด ทุกชิ้นทำด้วยทองคำและ เนาวรัตน์เพชรนิลจินดาอันล้ำค่า ภษาทรงยาวกรอมข้อบาทเป็น เยียรบับด้วยใยทองสลับสี ร่างของนางนอนทอดหงายเหยียด ยาว แขนทั้งสองวางราบแนบสนิทอยู่ชิดกายในท่านิทราอัน สงบ ภายใต้ครอบแก้วอันเป็นโลกน้อย ๆ ของนางนี้ มลังเมลือง สดใสเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ผิดกับสภาพอันเก่าแก่ปรักหักพังที่ แวดล้อมอยู่เบื้องนอก ประหนึ่งว่าจะรักษาความเป็นอมตะไว้ ชั่วนิรันดร

ตะลึงกับภาพที่โผล่เข้ามาเห็นในครั้งแรกกันก่อนแล้ว เช่นไรก็ตาม บัดนี้ทั้งสามชีวิตก็มาพรึงเพริดกับสิ่งที่เห็นโดยใกล้ ชิดนี้อีกครั้งหนึ่ง ความมหัศจรรย์ใจทำให้ลืมตน หมดสิ้นความ เป็นตัวของตัวเองลงอีกครั้ง เหมือนตกอยู่ในห้วงฝันซึ่งจะเชื่อ เสียมิได้

"พันธุมวดี นางพญาแห่งนิทรานคร"

ในความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินนั้น เสียง ม.ร.ว.หญิง ดารินทร วราฤทธิ์ ผ่านลำคอออกมาอย่างไม่รู้สึกตัว

ครั้นแล้วทันทีนั้นเอง เหนือกว่าความงามอันละเมียด

ละไมทั้งมวลของร่างที่ทอดนอนสงบนิ่งอยู่ สิ่งหนึ่งก็ปรากฏให้เห็นค้านขึ้น เป็นสิ่งที่มองเห็นอย่างสะดุดตาง่ายที่สุด

บุญคำกระตกแขนรพินทร์โดยแรง ตาเหลือกลาน เอามือชี้ให้ดูส่วนปากก็อ้าพะงาบเหมือนจะบอกความ ทว่าไม่มีเสียงใดจะผ่านลำคอออกมาได้ และพรานใหญ่ก็แลลงไปเห็นพร้อมกับแกนั่นเอง โดยไม่จำเป็นจะต้องบอก สิ่งนั้นมันแทบจะทำให้เลือดในกายทุกหยดจับกันเป็นก้อนแข็ง

เบื้องอุระประเทศอันเปลือยเปล่า ประดับไว้แต่เพียงสังวาลเพชรและสายไข่มก กึ่งกลางระหว่างประทมถันอันเต่งตั้งชูชันงามสะพรั่งเกลี้ยงเกลาประดุจสลักเสลาด้วยงาช้างและมีปลายยอดเป็นสีชมพูเรื่อทั้งคู่นั้น มีไม้กลมท่อนหนึ่งใหญ่ขนาดท่อนแขนยาวประมาณศอกเศษ เสียบสลักปักตรึงอยู่ ส่วนปลายอีกด้านที่โผล่พ้นอยู่เหนือทรวงมีรอยหักเป็นเสี้ยวเหมือนกับว่ามีกำลังของอะไรชนิดหนึ่งหักไม้ท่อนที่น่าจะยาวกว่านั้นให้เหลือส่วนปลายไว้เพียงเท่านั้น โลหิตอันแห้งกรังจากรอยบาดแผลที่ถูกไม้เสียบปรากฏเป็นคราบไหลอาบไปทั่วทรวง!!

ระหว่างที่พรานใหญ่จ้องตาโต เสียงดารินร้อง “เอ๊ะ!” ลั่นออกมาอย่างตกใจขีดสุด มันหมายถึงว่า หล่อนเองก็เพิ่งจะมาสังเกตเห็นในความผิดวิกลนั้นเข้าในเวลาไล่ๆ กัน

“นะ...นะ...นาย มะ-มะ ไม้อันนั้น...”

บุญคำอุทานเสียงสั่นระรัวออกได้เพียงแค่นั้น ก็หมดเสียงที่จะกล่าวต่อไปได้ หน้าซีดจนเซียว อาการของแกเหมือนจะช็อกลงในบัดนั้น

"รพินทร์...ไม้อันนั้น...มัน-มันมาปักอยู่บนทรวงอกของนางพญาในโลงแก้วนี่ได้อย่างไร..."

ดารินกระซิบออกมาเบาที่สด

จอมพรานแยกเขี้ยว หรี่ตาลง แล้วสั่นศีรษะอย่างมึนงง เขาเองก็ตกอยู่ในอาการสุดพิศวงสยองใจไม่ผิดอะไรกับดารินและบุญคำในขณะนี้

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน"

"ดูให้แน่ซิ มันเป็นหอกไม้ของคุณอันนั้นหรือเปล่า...ที่...ที่คุณเสียบปักอกค้างคาวไปเมื่อคืนวานซืน..."

หญิงสาวพูดอย่างยากเย็น แทบจะสะกดกลั้นความรู้สึกอันพิอักพิอ่วนหวาดเสียวอยู่ต่อไปไม่ได้

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น ค่อยๆ ก้มลงไปดูจนชิดครอบแก้วผลึกนั้น เสียงบุญคำก็สำลักมาว่า

"บุญคำกล้าสาบาน ให้ตายดับเดี๋ยวนี้เถอะ นั่นมันปลายหอกไม้ทาเลือดประจำเดือน ที่พรานใหญ่เสียบอกค้างคาวไป เดี๋ยวนี้มันมาปักอยู่บนอกของผู้หญิงคนนี้ โอ๊ย! นะโมตัส-สะ..."

ประโยคหลังแกสวดมนต์เร็วปรื๋อฟังไม่ได้ศัพท์ สั่นเทิ้มไปหมดทั้งกาย ดารินสติและไหวพริบดีเยี่ยม เอื้อมมือมาตบหลังปลุกสติ และคว้าคอตาพรานเฒ่าไว้มั่น ป้องกันไม่ให้แกเผ่นเตลิดไปด้วยความกลัวจนสุดขีดลืมตัว รพินทร์ก็ร้องบอกมาด้วยเสียงหนักๆ ว่า

"ระวังบุญคำไว้ คุณหญิง อย่าให้แกวิ่งเปิดไปเสียก่อน

ขอให้ผมพิจารณาให้แน่ ๆสักหน่อยเถอะ รู้สึกว่าเรากำลังเข้าถึงต้นแหล่งของความลี้ลับมหัศจรรย์ทั้งหลายแล้ว”

“ใช่หรือเปล่า รพินทร์...ใช่หอกไม้ของคุณหรือเปล่า?”

“ใช่ครับ!”

“พระอรหันต์”

“เดี๋ยว! ใจเย็น ๆไว้ ผมจะลองตรวจดูใต้แท่นหินนี่ก่อน”

รพินทร์ ไพรวัลย์เอ่ยบอกประโยคต่อมาด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติธรรมดาที่สุด เอามือค่อย ๆ คลำลูบไปตามแท่นหินอ่อนสีดำระหว่างที่อีกสองคนยังยืนตัวแข็งอยู่ที่เดิม อึดใจต่อมา เขาก็อุทานออกมาอย่างสมหวัง

“มีสลักหินเลื่อนอยู่ใต้แท่นนี่ ข้างในคงเป็นโพรง แต่มันฝืดหนักเหลือเกิน ขอแรงหน่อยครับ คุณหญิง”

ดารินเผ่นหวือเข้ามาในทันทีนั้น อย่างรวดเร็วทันการทิ้งให้บุญคำยืนที่อทำอะไรไม่ถูกอยู่คนเดียว วางไรเฟิลลง ทรุดตัวลงช่วยพรานใหญ่ ออกกำลังดันเลื่อนแผ่นหินซึ่งทำเป็นประตูเลื่อนปิดซ้อนกันอยู่ เสียงมันเริ่มเขยื้อนและเผยอให้เห็นเป็นปากช่องโหว่ ทั้งสองช่วยกันออกกำลังเต็มที่ ตาพรานเฒ่ามารู้สึกตัวอีกครั้ง ก็ต่อเมื่อรพินทร์ร้องตะโกนเรียกขอแรงมา จึงกระโดดเข้าไปช่วยอีกคนหนึ่ง

แล้วมันก็เลื่อนออกด้วยกำลังสุดฤทธิ์ของคนสามคน เผยเป็นช่องโหว่กว้างยาวประมาณ 1 คูณ 2 เมตร กึ่งกลางของแท่นหินอ่อนนั้น พร้อมกับกลิ่นอับ ๆ ของดินที่โชยขึ้นมากระทบจมูก

“กริช!! มีจริงๆด้วย มันอยู่นั่น!!”

ดารินอุทานเสียงแหลมลั่นออกมาอย่างลืมตัว ทันทีที่พุ่งสายตาเข้าไป

ใจกลางโพรงช่อง มีแท่นเล็กๆอีกแท่นหนึ่ง ซ่อนเร้นไว้ มันจะเป็นหินหรืออะไรก็สุดที่จะพิจารณาได้ในสายตาชั่วแวบที่เห็นนี้ บนนั้นวัตถุสีดำคล้ำชนิดหนึ่งตั้งประดิษฐานอยู่ ลักษณะของมันเหมือนสมุดใบลาน รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใหญ่ขนาดหนังสือพิมพ์รายวันพับสองทบ และหนาประมาณคืบเศษ **มันจะเป็นอะไรไปไม่ได้เป็นอันขาดนอกจากมหาคัมภีร์ที่มีนามว่า มายาวิน!!**

กึ่งกลางของคัมภีร์ดำเล่มนั้น มีดสั้นที่มีใบหยักคดไปมาหรืออีกนัยหนึ่งที่เรียกกันว่า กริช ปักเสียบตรึงอยู่ ตลอดทั้งเนื้อเหล็ก และด้ามของมัน เป็นสีดำสนิทราวกับทำขึ้นด้วยนิล-กาญจน์ทั้งเล่ม

สายตาแลปราดเข้าไปเห็น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็จ้องพินิจใคร่ครวญ เขายังไม่ทันจะเคลื่อนไหวต่อไปอย่างใดทั้งสิ้น บัดดลก็รู้สึกว่าพื้นเบื้องหลังลั่น พร้อมกันก็ได้ยินเสียงแหลมของดารินร้องขึ้นกึกก้องว่า

“ระวัง ข้างหลัง!!”

มันช้าไปเสียแล้ว สำหรับเสี้ยววินาทีอันคับขันฉุกเฉินขีดสุดนั้น เพราะแม้แต่จักษุประสาทของเขา ก็ยังไม่ทันจะสะท้อนภาพให้เห็นได้ชัด ขณะเมื่อเหลียวกลับมาทางเบื้องหลังตามเสียงร้องกรีดของดารินนั้น

เงาทะมึนของร่างหนึ่ง ยืนคร่อมประชิดอยู่ทางเบื้องหลัง

มือกำมีดแหลมยาวศอกเศษยกชูขึ้นสุดล้า เป้าหมายที่จะกระ-หน่ำจ้วงลงมาในขณะนี้มันพอดีกับคอหอยของพรานใหญ่ ผู้เหลียวกลับไปพอดี...ก่อนประสาทจะทันสั่งงานใดๆเขาเห็นผาดเพียงชั่วแวบเช่นนั้น

ชั่วระยะเวลาดับจิตนี้ ก็พลันมีอะไรอย่างหนึ่ง แทรกซ้อนเข้ามาด้วยความเร็วประหนึ่งสายฟ้าแลบ มีดที่เงื้อง่าสุดช่วงแขนและได้เวลาที่มันจะจ้วงดิ่มลงมายังเป้าหมายอย่างถนัดถนี่นั้น เลื่อนวูบต่ำลงมาได้เพียงช่วงต้นของการเคลื่อนไหว แล้วมันก็ชะงักค้างอยู่ในลักษณะนั้น เพราะอ้งมือกำยำที่ขยั้มรวบไว้ เป็นอุ้งมือที่สามซึ่งวูบซ้อนเข้ามาทางเบื้องหลัง

ไม่มีโอกาสจะพิจารณาให้เห็นชัดได้ว่า...อะไรเป็นอะไร จอมพรานพุ่งตัวจากอาการยงโย่ครึ่งนั่งครึ่งยืนริมแท่นหินหลบฉากออกทางด้านซ้าย ปะทะบุญคำซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ กลิ้งระเนนกับพื้นไปด้วยกัน ส่วนดารินก็เผ่นอย่างลืมตัวจากที่เดิมไปอย่างเสียหลัก

มันเป็นพริบตาแห่งความสับสนอลหม่านขีดสุด ก่อนการควบคุมสติหรือตั้งหลักได้ของบุคคลทั้งสาม

ระหว่างกลิ้งตัวหมุนคว้างกระจัดกระจายไปกับพื้น ภาพเหลือบเห็นครั้งแรกเพียงเงาอันวูบวาบก็เด่นชัดขึ้น สองร่างที่ปรากฏขึ้นด้วยความลี้ลับพอๆกัน กำลังฟาดฟันต่อสู้กันอยู่ริมแท่นหินกลางห้องอย่างดุร้ายและฉับไวจนนัวไปหมด พร้อมกับเสียงแผดคำรามอย่างดุร้ายเกรี้ยวโกรธ

“แงซาย!!”

เขาหลุดปากอุทานลั่นออกมาอย่างลืมตัว

ถกแล้ว **ร่างที่กระโจนเข้ามาแทรกซ้อน และกำลังเป็นต้นเหตุพัวพันยุ่งเหยิงอยู่ในเหตุการณ์วิกฤตขณะนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้อีกแล้ว นอกจากสังขารร่างกายอันสูงใหญ่ตระหง่านงามของอดีตองครักษ์พิเศษของดาริน**

อีกร่างหนึ่ง คู่กรณี คือเจ้าอมนุษย์มันตรัย พ่อมดมหากาฬผู้ขับเคี่ยวล้างผลาญกลุ่มมนุษย์นักเดินป่ามาโดยตลอด ด้วยเวทมนตร์มายาการและอิทธฤทธิเยียงภูตผราย ขณะนี้ มันกำลังดิ้นรนสุดฤทธิ์เดชพละกำลังทุกชนิดเท่าที่มีอยู่ ใบหน้าเยี่ยงผีดิบนั้นไม่มีอะไรจะน่าสะพรึงกลัวเท่า ข้อมือที่กำมีดถูกจับไว้มั่น อีกมือหนึ่งไขว่คว้าฟัดเหวี่ยง มีอาการเหมือนคีมเหล็กที่จะฉีกแหวะเนื้อหนังมังสาของผู้บังอาจเข้ามาสกัดกั้นมันอยู่ในขณะนี้ ให้ขาดยุ่ยติดมือออกมาด้วยเล็บกระดูกนิ้ว ซึ่งมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับตีนเสือ

ท่ามกลางแสงหลัวๆ ที่สาดเพดานอันมีรอยโหว่ลงมา ทั้งสองร่างติดพันกันนัว เซถลาเปะปะหมุนวนไปรอบๆอย่างรวดเร็ว ระคนไปกับเสียงแผดแหลมของเจ้าผีดิบมันตรัย...ฟังไม่ผิดอะไรกับเสียงปิศาจในขุมนรก เป็นภาพที่คลุกคลีฉับไวราวกับจักรผันดูแทบไม่ทัน...

บัดนี้ได้ปรากฏชัดออกไปแล้ว

แงซายนั่นเอง ที่พรวดเข้าไปปะทะไอ้ผีดิบพันปีผู้ย่องเข้ามาทางด้านหลังพรานใหญ่ ก่อนหน้าที่มันจะปักมีดลงมาที่เขา

เพียงชั่วระยะเวลาแมลงเล็กๆตัวหนึ่งกระพือปีกบิน แล้วกอดรัดฟัดเหวี่ยงต่อสู้กันอย่างดุเดือดอยู่ในขณะนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์คว้าแง่เสาหินต้นหนึ่ง ตะกายขึ้นมาโดยเร็ว แต่ก่อนที่เขาจะตั้งตัวได้ถนัด ก็ปรากฏเสียงผลัวะสนั่นจากเงาของการต่อสู้นั้น เจ้าอมนุษย์มันตรัยผงะหงายผึ่ง มีดหลุดกระเด็นขึ้นไปเหนือศีรษะตกเปรื่องลงกับพื้น ตัวมันเองพลิกคว่ำคะมำหงาย กระเจิดกระเจิงเข้าไปยังผนังหินด้านหนึ่ง ร่างของแงซายพุ่งตามติดเข้าไปเหมือนกระทิงเปลี่ยวโลดเข้าใส่เหยื่อ **ทกสิ่งทกอย่างของความสับสนจโจมเหล่านี้ มันอบัติขึ้นภายในระยะเวลากะทันหันเหลือเกิน สุดที่ใครจะลำดับภาพหรือรู้สติเตรียมการอย่างใดได้ทัน**

รพินทร์กระโจนลิ่วตามติดหลังแงซาย ผู้กำลังนัวเนียคลุกคลีอยู่เข้าไป ดารินขณะนั้นกระชากปืนสั้นออกจากซองได้แล้ว ตวัดขึ้น แต่แล้วก็ติดหลังพรานใหญ่ซึ่งเป้าบังอยู่ข้างหน้า สวนบุญคำเพ็งจะตะเกียกตะกายขึ้นมายืนหมุนควางมองหาเหตุการณ์ ภายในคูหาห้องนั้นแซ่ระเบ็งไปด้วยเสียงที่ต่างคนต่างร้องบอกความอะไรแก่กัน ซึ่งแน่ละ ฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด

อีกพริบตาหนึ่งของภาพที่เกิดขึ้นอย่างวูบวาบราวกับภาพยนตร์ที่ตัดต่อผิดนั้น ทุกคนเห็นแง่ซายผงะกระดอนออกมา เจ้าผีดิบมันตรัยแว้งตัวกลับ แล่นถลาหายวูบไปในระหว่างซอกเสาหิน แล้วแงซายก็พุ่งเป็นลูกธนูหายวับติดหลังออกไปอย่างไม่ลดละ

จังหวะนี้เอง ฝ่ายมนุษย์ทั้งสามชีวิต ซึ่งรู้สึกตัวเองว่าเชื่องช้าเหลือประมาณ จึงเคลื่อนไหวโลดเต้นขึ้นได้ มันก็พอดี

กับที่รู้สึกเหมือนกับว่า ผนังหินซอกมุมของห้องปราสาทอันรกร้าง หักพังนั้น ลั่นคึ่กจนแผ่นดินสะเทือน เสียงผนังบางตอนหักถล่มครืนโครม เสียงหินรอบตัวทั่วๆไปเคลื่อน

"ดูนั่น นาย!"

บุญคำตะโกนสุดเสียง

รพินทร์ผู้กำลังกระโจนติดตามแงซายไปอีกทีหนึ่งผงะถอยหลัง พร้อมกันเขาได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างตกใจของดารินจากเบื้องหลัง และเสียงแผดระเบิดกึกก้องของกระสุนปืนสั้นร้าวไปหมดทั้งแก้วห

หันขวับกลับมา หัวใจก็แทบหยุดเต้น

ร่างของนักมนุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุล บัดนี้กำลังตกอยู่ในอ้อมรัดของอะไรชนิดหนึ่ง เหมือนอสุรกายที่โผล่ขึ้นมาจากนรกแตก ร่างนั้นสูงเกือบเจ็ดฟุต หนังซึ่งหุ้มกระดูกแลไม่ผิดอะไรกับหิน ส่วนศีรษะใหญ่ขนาดปี๊บน้ำมันก๊าดและฟันสามสี่ซี่ที่โผล่เขยินออกมาแต่ละซี่ดูเหมือนจอบ ตาปิดสนิท ลึกเข้าไปในเบ้า...สภาพของมันคือศพตายซากซึ่งมีสภาพกลายเป็นหิน

เท้าทั้งสองของหญิงสาวหลุดลอยจากพื้น เพราะการอุ้มรัดจากเบื้องหลังนั้น หล่อนกำลังดิ้น และส่งเสียงร้องอยู่สุดๆเสียง

จอมพรานพุ่งเข้าใส่

ปังแรกที่ประเคนออกไปชนิดที่นอกเหนือคำสั่งของสมอง นอกจากสัญชาตญาณจะบังคับ คือกำปั้นที่กำแข็งเปรียะ แล้วมือข้างนั้นของเขาก็รู้สึกเหมือนจะหักซ้นไปในสภาพไม่ผิดอะไร

กับต่อยหินหรือท่อนไม้ มันอุ้มดารินลากถอยหลังเข้าไปในโพรง ซอกหินที่โผล่ออกมา รพินทร์ใจหายวูบ ร้องตะโกนละล่ำละลัก บอกบุญคำซึ่งยังตะลึงอยู่ ตัวเองเผ่นเข้าไปที่ไรเฟิลซึ่งตกอยู่ กระโจนเข้ามาอีกครั้ง มีกำลังอยู่เท่าไหร่ก็ประเคนพานท้ายลงไปเต็มเหนี่ยว กะไปที่ช่วงศีรษะของมัน ปรากฏเสียงผลัวะสนั่น

ไอ้ผีดิบเพียงแต่ซวนเซตะแคงไปเล็กน้อยเท่านั้น เหวี่ยงดารินหลุดจากอ้อมรัดลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นทางหนึ่ง แล้วก็เคลื่อนตรงที่อเข้าใส่เขา คราวนี้จอมพรานตวัดปืนหันปากกระบอกเข้าใส่หน้า เหนี่ยวไก ปล่อยกระสน .458 แม็กนั่มออกไป เสียงเหมือนฟ้าผ่าในนรก ฟันหน้าสองซี่อันเป็นตำแหน่งที่ปากกระบอกปืนจี้อยู่ ปลิวกระเด็นหายไปในพริบตานั้นพร้อมกับศีรษะที่ผงะเริด เศษกระดูกและหนังแห้งๆปลิวกระเด็นว่อนออกไปทางรูแผลทางออกด้านหลังศีรษะพร้อมสะเก็ดหินจากผนังซึ่งกระสุนทะลุเลยไปกระทบ อาการของมัน...เหมือนหุ่น-ยนต์ที่ไดนระเบิดย่อมๆ เสียจังหวะไปชั่วพริบตาเดียว แล้วปรี่ที่อเข้ามาอีก

ระหว่างที่เขาตะลึงมองอาการของมัน ปากกระบอกไร-เฟิลก็ถูกปัดเฉไป มืออันใหญ่โตอีกข้างก็ยื่นพรวดเข้ามาที่ก้านคอ รพินทร์ก้มลงหลบ แล้วเผ่นถอยห่างออกมาอย่างอกสั่นขวัญหายสุดที่จะตัดสินใจอย่างใดได้ถูก ตวัดพานท้ายหวดและยันกระทุ้งอีกครั้ง พลางถอยกรูดเข้าไปชิดมุม

ระหว่างนี้เอง ดารินผู้เริ่มจะได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ก็ระเบิดกระสุนปืนสั้นในมือเข้าใส่สนั่นหวั่นไหว เสียงของหัวกระสุนเจาะผ่านร่างอันมีสภาพเป็นแต่เพียงวัตถุของมัน ได้ยินอย่าง

ถนัด ทุกนัดทะลุเลยออกทางด้านหลัง **ไม่มีสัญลักษณ์ใด ๆ ที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าลูกปืนสามารถจะหยุดยั้งหรือสร้างความเจ็บปวดอันควรจะเกิดขึ้นกับร่างกายของสิ่งมีชีวิตเลย**

มันเดินที่อ...กางแขนทั้งสองออกต้อนพรานใหญ่เข้าไปสู่มุมอับโดยไม่หันมาสนใจกับดาริน ผู้หมอบอยู่กับพื้น กำปืนด้วยมือทั้งสองกระหน่ำกระสุนเข้าใส่อย่างหูดับตับไหม้

บุญคำผู้ตลอดเวลาแห่งความฉุกละหุก มัวแต่ยืนตะลึงเซ่อทำอะไรไม่ได้เลย บัดนี้ได้สติขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นภาวะอับจนคับขันขีดสุดของเจ้านาย แกโจนเข้าไปที่แท่นหินตรงที่คุกเข่าอยู่ครั้งแรก สิ่งที่คว้าติดมือขึ้นมา ไม่ใช่ไรเฟิลประจำตัว หากแต่เป็น 'หอกโมกขศักดิ์' หรืออีกนัยหนึ่ง ไม้เสี้ยมปลายแหลมที่ทาไว้ด้วยเลือดจากผ้าซับประจำเดือนซึ่งแกถือติดมือมาด้วยทุกระยะโดยไม่ยอมทิ้ง แล้วควงร่า แผดตวาดออกมาสุดเสียง พลางพุ่งสวนแทงเข้าไปยังสีข้างของไอ้อสุรกาย ซึ่งกำลังควานมือเข้าหาคอหอยพรานใหญ่อย่างหวุดหวิดอยู่ในขณะนี้

เสียงปลายไม้ทิ่มกระทุ้งถูกร่างกายอันเป็นวัตถุแข็งนั้นดังกึก แต่ก็ได้ผลอย่างไม่น่าเชื่อ ร่างอันสูงใหญ่ราวกับท่อนหินผงะตะแคงลู่เสียหลักไปทางด้านหนึ่งราวกับมีพลังอำนาจที่มองไม่เห็นจากปลายหอกไม้นั้น เปิดโอกาสให้พรานใหญ่กระโจนหลุดพ้นออกมาจากซอกอันอับจนนั้นได้ชั่วขณะ มันหมุนตัววูบเข้าประจันหน้ากับบุญคำ ซึ่งบัดนี้ถือหอกไม้ในท่าเฉียง อาวุธทั้งสองมือรุกไล่เข้าทิ่มแทงโดยไม่ยั้ง ไอ้ผีดิบขยับตัวจะที่อเข้า

มา แต่แล้วก็ชะงักงันเหมือนสัตว์ป่าที่เผชิญหน้ากับไฟฉะนั้น บุญคำไม่ยอมเสียโอกาสกระทุ้งโครมเข้าไปกลางทรวงอกอันกว้างใหญ่ของมันเต็มเหนี่ยว ร่างนั้นหงายผึ่งล่ระเนนเข้าไปปะทะกับซอกผนังหินแล้วถอยอยู่กรูดๆ ในลักษณะอาการขามขยาดหวาดกลัวอย่างลนลาน

บุญคำไล่กระทุ้งแทงต้อนมันให้ถอยหนีเข้าไปอยู่ในซอกมืดด้านหนึ่ง เปิดโอกาสให้รพินทร์กับดารินตั้งตัวได้อีกครั้ง หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวาอย่างลนลาน แล้วยัดปืนสั้นที่กระสุนหมดรังเพลิงเข้าซอง โจนไปที่ไรเฟิล .300 เวเธอร์บีของหล่อนที่ตกอยู่คว้าขึ้นมาโดยเร็ว ขณะเดียวกันพรานใหญ่ก็เผ่นหวือเข้ามาคว้าแขนหล่อนไว้

“นั่น มันโผล่กันออกมาอีกเต็มไปหมดแล้ว!”

ดารินร้องขึ้นแทบฟังไม่เป็นภาษามนุษย์

รพินทร์เองในขณะนั้นก็แทบช็อก

รอบด้านทุกซอกทุกมุม ร่างของศพตายซากพันปีลักษณะเดียวกันกับเจ้าร่างแรก ที่บุญคำไล่ต้อนให้ถอยกรูดเข้ามุมไปบัดนี้ ปรากฏเดินทื่อๆ ออกมาจากซอกต่างๆ เต็มไปหมด ราวกับว่ามันจะถูกปลุกให้ฟื้นคืนชีพ และยกโขยงกันขึ้นมาจากสุสานที่เก็บร่าง เคลื่อนเข้ามาหมายเล่นงานมนุษย์ทั้งสามชีวิตที่ถลำเข้ามาในถิ่นของมัน แต่ละร่างใหญ่โตมหึมา สูงเกินกว่า 6 ฟุตขึ้นไปทั้งสิ้น และมีรูปร่างหน้าตาแปลกๆกันออกไป เห็นแล้วหัวใจแทบหยุดเต้น

ทุกร่างเคลื่อนใกล้เข้ามาจากทิศทางรอบด้าน ใกล้เข้ามาเป็นลำดับอย่างมุ่งร้ายกระหายเลือด เสียงแผ่นดินและหิน

ผายังคงไหวสะเทือนเลื่อนลั่นอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่าพวกมันจะผุดลุกขึ้นแหกผนังหินซอกมุมต่างๆออกมา ม่านฝุ่นตลบมัวเป็นควันไปทั่ว

ทั้งสามชีวิตตกอยู่ในวงล้อมของกลุ่มผีตายซากพันปีที่มีอำนาจลี้ลับแรงกล้าอะไรชนิดหนึ่ง ปลุกให้พวกมันกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาพร้อมด้วยเจตนาร้าย เหมือนหุ่นยนต์ที่ถูกคลื่นวิทยุสั่งการให้ปฏิบัติงานพร้อมกันหมด

รพินทร์กับดารินถอยกรูด หันหลังเข้าชนกัน จ้องด้วยดวงตาแทบถลนออกมานอกเบ้า ไม่ว่าจะเหลียวไปทางใดเพื่อหาทางเผ่นหนีแหกล้อมออกไป ก็ปรากฏว่าหมดหวัง ทุกลู่ทางมีร่างของอสุรกายผีเปรตเหล่านั้น โผล่หนุนเนื่องกันเข้ามาแน่นไปหมด ทั้งๆที่ระหว่างผ่านเข้ามาสู่ห้องปราสาทนี้ในครั้งแรกมองไม่เห็นวี่แววเลยว่า ซากของมนษย์ที่ตายไปนานนมแล้วเหล่านี้ถูกบรรจุซ่อนไว้ที่ไหน ทุกใบหน้าอันไม่มีอะไรจะน่าหวาดเสียวสยองสะพรึงกลัวเท่าเหล่านั้น มีอาการเหมือนจะแสยะยิ้ม มืออันเป็นหนังหุ้มกระดูกก็ขยับกางอ้าออก

ไรเฟิลในมือของบุคคลทั้งสอง แผดประสานเสียงกันดังสะท้านหวั่นไหวไปทั้งคูหาห้องกว้างนั้น มันเป็นการประจัญบานกันอย่างเผาขนทีสุด

ทุกนัดพร้อมกับเปลวอันร้อนแรงจากการยิงในระยะประชิดพุ่งเข้าหาจุดหมายที่บีบล้อมเข้ามาอย่างแช่มช้า โดยไม่คลาด-เคลื่อนไปเลย สิ่งที่เห็นก็คือร่างเหล่านั้นถูกอำนาจปืนผลักให้

ซวนเซระส่ำระสายไปบ้างเท่านั้น ทั้งสองกระหน่ำยิงจนกระทั่งกระสุนหมดซองที่บรรจุอยู่ในไรเฟิล แล้วก็แปรสภาพปืนยาวให้กลายมาเป็นคทาวุธทิ่มกระทั้งหวดประเคนต่อต้านสกัดไว้อย่างไม่คิดชีวิต เป็นการตะลุมบอนอย่างเข้าถึงตัวจ้าละหวั่นสับสนไปหมด

เสียงดารินร้องคำรามลั่นออกมา หล่อนบ้าเลือดไปเสียแล้ว จากความหวาดกลัวพรั่นพรึงขีดสุดต่อเหตุการณ์ กลายมาเป็นความระห่ำดีเดือดชนิดที่ไม่ปรากฏมาก่อน หล่อนหมุนคว้าง ว่องไวอยู่กลางวงล้อมอันกระเหี้ยนกระหือรือของกลุ่มปรปักษ์ศัตรูร้ายอันน่าสะพรึงกลัว ซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันคืออะไรกันแน่ หันหลังชนกับพรานใหญ่ ใช้ลำไรเฟิลซึ่งเป็นเหล็กครึ่งไม้อันแข็งแรงแทนพลองประเคนหวดกราดดะออกไปไม่เลือกหน้า ด้วยเรี่ยวแรงที่ไม่ทราบว่ามาจากไหน และอย่างน้อยที่สุดมันก็รุนแรงพอที่จะทำให้สภาพอันกลุ้มรุมอยู่เหล่านั้นผงะเซกระจัดกระจายออกไปโดยไม่สามารถจะเข้าถึงตัวได้โดยง่าย

หลายร่างถูกฟาดอย่างถนัดถนี่ ล้มคว่ำลงไป แต่แล้วมันก็ค่อย ๆโงนเงนลุกขึ้นและปรี่หนุนเนื่องเข้ามาอีก

ทางด้านรพินทร์ก็ยันปะทะไว้อย่างสุดฤทธิ์ เขาใช้ทั้งเท้าและลำปืนปากกระบอกอันหนักหนา ทิ่มกระแทกเข้าไปที่อกอันเต็มไปด้วยหนังกับกระดูก แล้วพานท้ายก็เหนี่ยวกระหน่ำกะหมายก้านคอและส่วนใบหน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวเหล่านั้น มันเสียหลักหมุนเป๋ไปทุกร่างที่โดนเข้าอย่างถนัดถนี่ เพราะขนาดและน้ำหนักของแต่ละตนเหล่านั้นก็ไม่มากมายอะไรเกินไปนัก

อาศัยที่ฝ่ายมนุษย์ซึ่งพร้อมทั้งเลือดเนื้อและวิญญาณ มีความรวดเร็วว่องไวมากกว่าในการเคลื่อนไหว

มันพยายามที่จะหนนเนื่องเข้ามา พยายามที่จะเอื้อมมืออันเต็มไปด้วยกระดูกเข้ามาไขว่คว้า ซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดบอกได้ว่าถ้าอุ้งมือนับไม่ถ้วนซึ่งชูร่อนรอบตัวเข้ามาเหล่านั้น จับถูกต้องร่างกายส่วนใดส่วนหนึ่งของฝ่ายมนุษย์ที่ต่อสู้หลบหลีกอยู่ในขณะนี้จะเกิดอะไรขึ้น

บุญคำพร้อมกับหอกโมกขศักดิ์ของแก ก็เผ่นลิ่วเข้ามาช่วยพรานใหญ่กับนายหญิง ผู้บัดนี้กำลังระสำระสายเต็มที่ ทั้งตีกราดและทิ่มแทงเป็นพัลวัน ปากก็แผดร้องตะโกนสาปแช่งเอ็ดอึง

ไม้เสี้ยมปลายแหลมซึ่งดูไม่น่าจะมีความหมายอะไรเลย อันเป็นอาวุธประจำมือของตาพรานเฒ่าอยู่ในขณะนี้ ส่งผลให้เห็นชัดขึ้น แกตีกระหน่ำบุกเข้าไปทางใด ด้านนั้นก็แตกกระจายถอยลู่ออกเป็นทางยิ่งกว่าลูกปืน หรือคมอาวุธใดทั้งสิ้น

ไอ้พวกผีดิบที่ถูกปลายไม้ท่อนนั้นตีกระทบหรือทิ่มทะลวงเข้าใส่ก็สำแดงอาการหงิกหงอดถอยกรูดไปอย่างไม่เป็นขบวน ไม่ผิดอะไรกับฝูงปลิงหรือทาก ที่กำลังร่อนร่ากระหายต่อการสูบเลือดซึ่งกระสาไอไฟอันร้อนจ้า บุญคำจึงเป็นคนเดียวที่ปลอดภัยจากการถูกล้อมเล่นงานเหมือนมีเกราะกันภัยคุ้มตัวอยู่ และแกก็ใช้อำนาจอาถรรพณ์จากไม้ท่อนนั้น ตีกราดออกไปรอบตัว กันดารินออกมาได้ ก่อนที่หล่อนจะถูกต้อนเข้าไปจนมุมอยู่ในซอกผนังด้านหนึ่ง ขณะนั้นไรเฟิลในมือของหญิงสาวที่ใช้แทนไม้พลองอยู่ ถูกไอ้ผีดิบตนหนึ่งปัดกระเด็นลงไปตกอยู่

กับพื้น และมือข้างหนึ่งของมันก็คว้าเฉี่ยวคอหอยของหญิงสาวไปอย่างหวุดหวิด

"ถือไม้อันนี้ไว้ นายหญิง ทิ่มมันออกไปถ้ามันเข้ามาใกล้"

ตาพรานเฒ่าร้องบอกละล่ำละลัก ยัดเยียดหอกไม้อันนั้นไว้ในมือของหญิงสาว ตัวแกเองกระชากดาบหัวตัดที่ขัดหลังออกมาแล้วก็กระโจนเข้าไปที่พรานใหญ่ผู้กำลังตกอยู่ในฐานะคับขันท่ามกลางวงล้อมอันดำมืด มือเหวี่ยงดาบฟันดะ ปากก็ตะโกน

"แข็งใจไว้ นาย อย่าให้มันถึงตัวได้"

บัดดลนั้นเอง ท่ามกลางความสับสนอลหม่านขีดสุด

ภายในห้องปราสาทหินเบื้องนอก ก็แซ่สนั่นขึ้นด้วยเสียงไรเฟิลและลูกซอง มันดังประสานกันกึกก้องปานว่าจะทลายนรกให้พินาศลง และดังอยู่ใกล้ๆ บังเหลี่ยมหินกันอยู่ห่างไม่เกิน 20 ก้าวนี่เอง พร้อมกันก็มีเสียงตะโกนลั่นมาว่า

"เอามัน รพินทร์ ผมอยู่นี่!"

เสียงนี้ใน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เสียงตะโกนที่แว่วเข้ามานั้น ทำให้ทั้งสามชีวิตมีความรู้สึกเหมือนกับว่า...ตายแล้วเกิดใหม่

มันเป็นเสียงของพันโท ม.ร.ว.เชษฐา วราฤทธิ์!!

"พี่ใหญ่!" ดารินผู้ใกล้จะหมดแรงอยู่เต็มที ร้องออกมาด้วยความตื่นเต้นยินดีขีดสุด รพินทร์กับบุญคำเองก็ชะงักไปชั่วเสี้ยววินาที

ร่างของใครคนหนึ่ง เผ่นวูบลงมาจากช่องโหว่ของเพดาน

ด้านบน มือกำดาบเดินป่าเล่มยาวควงร่าเป็นจักรผัน พลางก็ส่งเสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหว

"คะหยิ่นมาแล้ว ตาเฒ่าอย่าถอย!!"

นั่นคืออดีตนักเลงใหญ่แห่งหล่มช้าง หรือองคุลีมาลแห่งไพรลึกพร้อมกับเสียงตะโกนบอก มันก็เหาะลิ่วลงมากวัดแกว่งดาบในมือโรมรันกับเจ้าพวกผีดิบโดยไม่เลือกหน้า แผดเสียงหัวเราะไปพลางอย่างปราศจากการพรั่นพรึงหวาดกลัวแม้แต่น้อย ส่วนปากประตูเข้าออกอีกสองด้าน ร่างอันปราดเปรียวของส่างปากับเส่ยก็บกหนนกันเข้ามาอย่างรวดเร็วดุดือด ตะโกนร้องบอกอะไรเข้ามาฟังไม่ได้ศัพท์

ท่ามกลางการชุลมุนสุดขีดนั้น ส่วนเบื้องนอกเสียงไร-เฟิลก็ยังคงระเบิดกัมปนาทหูดับตับไหม้อยู่เช่นนั้น ปะปนไปกับเสียงแผ่นดินลั่นสะเทือน และผนังผาร่วงถล่มอยู่ครืนโครมราวกับเกิดแผ่นดินไหวขึ้น ในฉากการต่อสู้อย่างสับสนอลหม่านระหว่างมนษย์มีเลือดเนื้อวิญญาณและเจ้าพวกผีดิบซึ่งมีร่างกายเหมือนตุ๊กตากลเหล่านั้น รพินทร์กับดารินมองเห็นผู้ที่โผล่เข้ามาร่วมเหตุการณ์อีกสามคนได้อย่างถนัด ขาดแต่เพียงเชษฐาและเกิด ซึ่งใช้อาวุธปืนยิงสนั่นอยู่เบื้องนอกขณะนี้เท่านั้น

นอกจากดารินซึ่งถือหอกไม้ของบุญคำคอยเป็นเกราะป้องกันตัวอยู่แล้ว สถานการณ์ของทุกคนที่ร่วมต่อสู้ผจญภัยกันอยู่นัวเนียไม่มีทางที่จะดีขึ้น แต่ละคนแทบจะตั้งตัวไม่ติดเพราะการกลุ้มรุมด้วยปริมาณที่มากกว่าและสภาพอันเป็นอมตะ มีร่างกายคงทนต่ออาวุธของสิ่งอันเคลื่อนไหวขึ้นได้ด้วยอำนาจเวทมนตร์มายาการนั้น

ภาพที่น่าหวาดเสียวและทำให้ขวัญของฝ่ายมนุษย์เริ่มจะเสียไปก็คือ แม้จะถูกคมดาบจังๆ แขนหรือคอขาดกระเด็นไปจากตัว ร่างที่เหลืออยู่ก็ยังคงเดินทื่อเข้าใส่อย่างไม่หยุดยั้ง

"นาย ฆ่ามันไม่ตายเลย ทำยังไงดี"

เสียงส่างปากับเส่ยร้องลั่นมา

"ทุกคนพยายามถอยออกมาจากห้องนั้น!!"

นั่นเป็นเสียงของเชษฐา ซึ่งยังมองไม่เห็นตัว ตะโกนสั่งการเข้ามา

คะหยิ่น เส่ย และส่างปาซึ่งเพิ่งจะกระโจนเข้ามาร่วมเหตุการณ์พยายามรวบรวมกำลัง ตีหักตะลุยเข้าไปหมายจะช่วยแก้ไขฉุดลากพรานใหญ่กับบุญคำออกมาให้ได้ รพินทร์กำลังจะหมดกำลังอยู่รอมร่อ ทันใดสิ่งหนึ่งก็แวบขึ้นมาสู่สมอง

"คุณหญิง!"

"ฉันอยู่นี่"

"เร็ว! พยายามบุกไปที่ใต้แท่นหินนั่น กระชากกริชออก!!"

ดารินถลันปราดเข้าไปที่แท่นหินอ่อน อันมีร่างของพันธุมวดีบรรทมอยู่ในครอบแก้วผลึก ไอ้ผีดิบสามสี่ตัวผละจากการรุมล้อมกระชากทึ้งคะหยิ่น หันหน้าจังก้าเข้าขวางหล่อนไว้ หญิงสาวกัดฟันแน่น ใช้หอกไม้แกว่งกราดออกไป ได้ผลอย่างยิ่ง พวกมันผงะลนลาน ถอยกรูดเปิดทางให้พ้นหน้าออกไปหมด พริบตาต่อมา หล่อนก็พุ่งไปถึงตำแหน่งซอกโพรงใต้แท่นเอื้อมมือกำด้ามกริชไว้ กระชากสุดแรงเกิด หลุดติดมือออกมาในพริบตานั้น

สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ก็พลันปรากฏขึ้นในทันทีนั้น

ทุกร่างของศพตายซาก ที่เคลื่อนไหวอย่างดุร้ายอยู่ในขณะนี้ชะงักนิ่งอยู่กับที่ราวกับตุ๊กตากลที่หมดพลังงานบังคับแล้วล้มเป็นท่อนไม้ระเนระนาดอยู่ตามพื้นทั่วไป สรรพสำเนียงอันครืนครั่นหวั่นไหวเหมือนแผ่นดินปะทุเดือดก็พลันสงบเงียบหายไปราวกับปลิดทิ้ง ท่ามกลางความตะลึงพรึงเพริดของทุกคนที่ร่วมเหตุการณ์อยู่

เชษฐากับเกิดถือไรเฟิลวิ่งถลำเข้ามาภายในห้อง

ปราสาทในระหว่างที่อีก 6 คนยืนนิ่งอยู่กับที่ในลักษณะต่าง ๆ ต่างฝ่ายต่างยืนงงมองหน้ากันอยู่ชั่วพริบตา ต่อมาเชษฐาจึงเผ่นเข้าไปที่น้องสาวผู้ยังยืนถือกริชค้างอยู่ในมือ กอดแน่นไว้ในอ้อมแขน ยังไม่สามารถจะพูดอะไรออกมาได้ในขณะนั้น นอกจากเอ่ยเรียกเสียงสั่นออกมาว่า “น้อย!” ได้คำเดียว ก็ตีบคอหอยไปด้วยความตื้นตัน ดารินเองก็พูดคำใดไม่ออกกอดพี่ชายผู้ที่หล่อนไม่คาคดิดว่าจะได้พบกันอีกแล้วตลอดทั้งชาตินี้ไว้แน่นที่สุด

ต่อมา ทุกคนจึงเคลื่อนไหวได้ด้วยความรู้สึกเหมือนเกิดใหม่อีกครั้ง เหตุการณ์เฉพาะหน้า มันยังไม่สามารถจะทำให้ทักทายอะไรกันได้มากไปกว่าต่างฝ่ายต่างมองสำรวจ และเรียกชื่อกันและกัน พร้อมกับวิ่งเข้ามารวมกลุ่ม

ก่อนทุกสิ่ง รพินทร์รีบตรงเข้ามาคว้ากริชที่ยังถือค้างอยู่ในมือของดารินไปยึดไว้ แล้วปราดเข้าไปที่โพรงใต้ซอกหิน โดย

ไม่ยอมให้สภาพที่ได้พบปะกัน ทำให้เสียเวลาไปแม้แต่นิดหนึ่ง เขาก้มลงหยิบคัมภีร์ดำคล้ำจากแท่นออกมาโดยเร็วด้วยมืออันสั่นเทา ความรู้สึกในขณะนั้นบอกไม่ถูกว่าจะดำเนินการอย่างใดกับมัน แต่สิ่งที่สมองสั่งการคือ เคลื่อนย้ายมันให้ออกมาจากตำแหน่งที่เคยวางอยู่นานนับร้อย ๆ ศตวรรษนั้นให้เร็วที่สุด

ต่างฝ่ายต่างไม่อาจเอ่ยพูดคำใดออกมาได้จริง ๆ ได้แต่อุทานและจ้องมองภาพที่แวดล้อมอยู่รอบตัว **และทุกสายตาก็พุ่งจับมาที่เขาเป็นตาเดียว...รพินทร์ยังคงถือวัตถุประหลาดชิ้นนั้นไว้ในมือ ด้วยอาการตัดสินใจไม่ถูก**

เชษฐา วราฤทธิ์ดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่สามารถควบคุมสติและเยือกเย็นต่อเหตุการณ์ได้มากที่สุด อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ ยังคงกอดน้องสาวแน่นไว้ในอ้อมแขนเช่นนั้น จ้องหน้าบุคคลที่รวมคณะทุกคน เหมือนจะสำรวจให้รู้แน่ว่าแต่ละคนเหล่านั้นอยู่ครบหน้าปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือไม่ แล้วกวาดสายตาตรวจไปรอบ ๆ กายด้วยอาการใคร่ครวญลึกซึ้ง ในที่สุดก็กลับมาจ้องอยู่ที่หน้าของพรานใหญ่ ผู้ยังยืนงงอยู่เช่นนั้น

"รพินทร์!"

"ครับผม"

"ไอ้พวกผีนรก ที่เล่นงานเราอยู่ราวกับกองทัพเหล่านี้ทำไมถึงหมดฤทธิ์ลงไปหมด"

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น ก้มลงมองดูกริชที่กำแน่นอยู่ในมือ ตารินก็สำลักออกมาได้เป็นประโยคแรก แทบจะฟังไม่ได้ศัพท์ว่า

“กริชเล่มนั้นค่ะ พี่ใหญ่ ระหว่างที่ชุลมุนกันอยู่ พรานใหญ่ร้องบอกให้น้อยเข้าไปกระชากกริชที่ปักตรึงอยู่กับคัมภีร์ใต้แท่นนี่ออก พอมันหลุดติดมือน้อยเข้ามาเท่านั้น ไอ้พวกผีดิบเหล่านี้ก็หยุดการเคลื่อนไหว ล้มลงหมดพร้อมกัน”

เชษฐาเอื้อมมือออกไปรับกริชและคัมภีร์ประหลาดมาจากมือของพรานใหญ่ อาการของรพินทร์ยังอยู่ในภาวะมึนงงจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่เช่นนั้น

“ถ้างั้นก็แปลว่า ไอ้สองสิ่งประหลาดนี้เอง เป็นที่มาของความลี้ลับมหัศจรรย์ทั้งหลาย”

หัวหน้าคณะพูดด้วยเสียงเกรียมๆ แล้วจ้องไปยังภาพของสตรีงามในอาภรณ์เครื่องประดับของนางกษัตริย์ ซึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ในครอบแก้วพลางเคลื่อนเข้าไปพิจารณาอย่างใกล้ชิด คนทั้งหมดในที่นั้นก็กระจายกันออกยืนรายล้อมแท่นรอบด้านตะลึงดูด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจบอกถูก ความเงียบปกคลุมขึ้นชั่วขณะ

“ควรจะเป็นพันธุมวดี ราชินีแห่งนครหลับใช่ไหม?”

แล้วเสียงห้าวๆ ของเชษฐา ก็ทำลายความเงียบขึ้นอีกเหมือนจะขอความเห็นไปยังทุกคน

“ขณะนี้เราเข้ามาเผชิญกับต้นแหล่งอันเป็นเหตุแห่งความมหัศจรรย์ทั้งมวลที่เผชิญกันมาโดยตลอดแล้วครับ คุณชาย”

“งามเหลือเกิน แล้วก็อัศจรรย์เหลือเกิน...”

หัวหน้าคณะพึมพำตาจับจ้องพินิจพิเคราะห์ร่างในครอบ-แก้ว จากเส้นผมลงไปจนกระทั่งถึงปลายเท้า แล้วมาสะดุด

ชะงักที่ท่อนไม้เรียวแหลม ซึ่งปักคาอยู่กลางทรวงอกมีรอยหักอยู่ครึ่งหนึ่ง

“อะไรนั่น ไม้ท่อนนั้นมันมาจากไหน ทำไมถึงได้ปักอกเธออยู่เช่นนั้น แล้วก็...รู้สึกว่าจะเป็นรอยใหม่ๆ ทีเดียว มีเลือดซึมออกมาให้เห็นนั่นด้วย”

ดารินกับบุญคำมองหน้ากันเองแวบหนึ่ง แล้วจ้องไปยังรพินทร์พรานใหญ่ขณะนี้กำลังยืนสงบมองอยู่ที่ร่างของพันธุมวดี สมองของเขาจมอยู่ในทะเลแห่งความครุ่นคิดพิศวง ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยจนแลดูแก่ลงไปถนัด เขาไม่ได้ปริปากพูดคำใดและดูเหมือนจะพูดได้น้อยที่สุดในภาวะเช่นนี้ น้องสาวจึงทำหน้าที่อธิบายในสิ่งที่ตนเผชิญพบเห็นให้พี่ชายทราบ

“คืนหนึ่ง ก่อนจะถึงวันนี้สองวัน พวกเราสามคนเผชิญกับการโจมตีของค้างคาวใหญ่ตัวนั้นอีกครั้ง ปืนของเราพลัดหลุดมือไปหมด พรานใหญ่มีไม้ที่เหลาแหลมเป็นหอกติดอยู่เพียงท่อนเดียว เขาแทงสวนออกไป ขณะที่มันโฉบลงมาโจมตี ไม้อันนั้นเสียบเข้ากลางอกแล้วตอนปลายก็หักติดอกค้างคาวตัวนั้นไป”

หล่อนพูดได้แค่นั้น ก็หยุดกลั้ำกลืนบางสิ่งบางอย่างลงคงไม่อาจกล่าวต่อไปได้ เชษฐาจ้องหน้าเขม็ง

“แล้วไง?”

บุญคำอ้อมแอ้มตอบแทนมาว่า

“แล้วเมื่อเราพบนางพญาที่นอนอยู่ในโลงแก้วนี่ เราก็พบว่าหอกไม้ของพรานใหญ่ที่เสียบติดอกค้างคาวไป มันมาปัก

ติดอกของนางพญาพันธุมวดีอย่างที่เห็นอยู่นั่น สาบานได้ว่ามันเป็นไม้ท่อนเดียวกัน”

เชษฐาลืมตาโพลง เกิด เสย และจันผู้เป็นอีกฝ่ายที่เข้ามาร่วมเหตุการณ์ภายหลัง พึมพำอะไรออกมาแซดในลำคอแล้วหันไปบอกความแปลให้กะเหรี่ยงคะหยิ่นและเจ้าต่องสู่ส่าง-ปาเข้าใจความหมาย สองคนนั่นตาเหลือก

“เป็นความจริงหรือ รพินทร์?”

อดีตท่านทูตทหารบกต้องการได้รับคำยืนยันอีกครั้งจากจอมพราน ผู้บัดนี้มีอาการซึมเหมือนคนใบ้เบื้อ

ตาสีเหล็ก เกรียมกร้านคู่นั้นจึงเบนมาสบเขา

“จริงครับ คุณชาย ที่คุณหญิงกับบุญคำเล่าเป็นความจริงทุกอย่าง”

เชษฐาจ้องหน้าพรานนำทางอย่างพิเคราะห์ แล้วยิ้มให้อื้อมมือมาตบไหล่เบา ๆ อย่างปรานี

“รพินทร์! ผมสังเกตดูคุณจะมึนงงสับสนต่อเหตุการณ์มากทีเดียว พยายามปรับอารมณ์คุมสติให้ดี เรากำลังเป็นต่อในเหตุการณ์แล้ว ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ พิจารณาก็ได้ มีอะไรที่ผมต้องการจะรู้จากคุณมากทีเดียว เพราะคุณเป็นฝ่ายที่รู้เห็นและเข้าถึงเหตุการณ์ก่อน อย่าเพิ่งถามผมด้วยว่า ผมไปยังไงมายังไง จึงโผล่เข้ามาทันเหตุการณ์ฉุกเฉินที่สุดในครั้งนี้ เพราะนั่นผมจะให้คุณรู้โดยละเอียดภายหลัง คุณอธิบายในเหตุการณ์เฉพาะหน้าให้ผมรู้ก่อนดีกว่า น้อยกับบุญคำด้วยเช่นกัน ถ้ารู้เห็นมาด้วยกัน”

“ผมไม่ทราบจะพูดอะไรถูก...”

พรานใหญ่สารภาพอย่างมึนงง แล้วเหลียวไปรอบ ๆ

"ก่อนที่จะเกิดตะลุมบอนกับไอ้พวกผีดิบนี่ ผมกวดตามแงซายกับเจ้าวายร้ายมันตรัยนั่นออกไป แต่ก็ถูกสกัดกั้นเสียก่อน"

เชษฐาโบกมือ

"ไม่ต้องไปกังวลถึงเรื่องนั้นก่อนหรอก ตอนที่บุกล้อมเข้ามา ผมเห็นแล้ว เห็นแงซายกวดไล่ไอ้ผีตายซากพันปีนั่นไปติด ๆ ตามป่าหิน ผมกับพวกเราพยายามสกัดแต่ไม่ทัน หลบมุมหินเพียงนิดเดียวก็หายลับไปด้วยกันทั้งคู่ เราเลยเปลี่ยนเข็มบุกเข้ามาช่วยคุณกับน้อยก่อน เรื่องแงซายกับไอ้ปุโรหิตผีร้ายนั่นพักไว้ก่อนก็ได้ ว่ากันถึงเหตุการณ์เฉพาะหน้าขณะนี้ วินาทีฉุกเฉินขีดสุดมันเกิดขึ้นอย่างไร?"

"เราเห็นคล้าย ๆ เงาคน หลบเข้ามาในป่าหินบริเวณนี้ค่ะพี่ใหญ่"

ดารินเป็นคนเล่าให้ฟังอย่างรวดเร็ว

"พอย่องตามเข้ามา เราก็พบในสิ่งที่เห็นอยู่นี่ สิ่งที่เราได้ตั้งสมมติฐานไว้นานแล้วว่า มันควรจะต้องมีจริง ซ่อนเร้นอยู่ที่ใดที่หนึ่ง พรานใหญ่เป็นคนเลื่อนฝาปิดใต้แท่นหินอ่อนนี่ออกแล้วเราก็มองเห็นสิ่งที่ตรงกับความเชื่อมั่นมาก่อนอีกชนิดหนึ่งคือกริชที่ปักอยู่บนคัมภีร์เล่มนี้ ก่อนที่ใครจะทันแตะต้องกริชหรือคัมภีร์ ไอ้ผีดิบมันตรัยก็โผล่ออกมาทางด้านหลังอย่างลึกลับที่สุด เงื้อมีดจ้วงแทงพรานใหญ่ แงซายก็โผล่ออกมาจากไหนไม่ทราบเหมือนกัน กระโจนเข้าคว้ามือของมันไว้ทัน เกิดต่อสู้กันขึ้น เมื่อนั้นเอง พวกเราจึงตื่นจากตะลึง และเกิดการต่อสู้

ขึ้นสับสนไปหมด เพราะไอ้พวกผีดิบทั้งหลายมันแหกผนังหินรอบด้านนี่พากันแห่เข้าเล่นงาน”

“แงซายหรอกรึ ที่โผล่เข้ามาช่วยคุณไว้ในวินาทีฉุกเฉินขีดสุด”

เชษฐาส่งคำถามมาอย่างประหลาดใจ จอมพรานก้มศีรษะลง

“ครับ เป็นความจริง ขณะนั้นผมไม่ทันรู้ตัวเลย มัวแต่ตะลึงมองกริชกับคัมภีร์ มันย่องเข้ามาข้างหลังเมื่อไหร่ไม่ทราบ ถ้าไม่ติดแงซายที่โจนเข้าใส่อย่างทันการเสียก่อน ผมคงถูกมันแทงแล้ว เพราะหลบไม่ทัน”

หัวหน้าคณะพยักหน้าช้าๆ เม้มริมฝีปากแน่น ตาเป็นประกายอย่างใคร่ครวญหนักหน่วงและสุขุมที่สุด เขาเลือกคำถามที่เห็นว่าเหมาะควรก่อน เพื่อสรุปเหตุการณ์เฉพาะหน้าให้ได้เร็วที่สุด โดยไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง

“แปลว่า นางพญาที่นอนอยู่ในโลงแก้วนี่ ก็คือค้างคาวที่คอยจู่โจมเล่นงานเรามาตลอด งั้นหรือ?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ก็เห็นชัดๆ อยู่นั่นว่าหอกที่ผมเสียบอกค้างคาวไปในคืนนั้น ทำไมถึงเสียบคาอกผู้หญิงที่นอนอยู่นี่”

รพินทร์ตอบอย่างยากเย็น ขยับตัว จะหาทางเปิดฝาครอบแก้วผลึกนั้นขึ้น แต่เชษฐาเหนี่ยวไหล่ไว้

“เฉยไว้ก่อน รพินทร์ ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ พิจารณากันให้รอบคอบถี่ถ้วนที่สุดเสียก่อนที่จะทำอะไรลงไป ขณะนี้ใจเย็นได้แล้ว คุณตอบคำถามของผมหน่อย ค้างคาวสูบเลือดตัว

นั้น เราทั้งหมดเผชิญกันมาหลายครั้งแล้ว ยิงกันด้วยปืนก็นับครั้งไม่ถ้วน ลูกปืนของเราเหล่านั้น ไม่มีท่าเลยว่าจะทำอันตรายอะไรมันได้ สำมะหาอะไรกับหอก ซึ่งทำด้วยไม้เหลาเสี้ยมปลายแหลมของคุณอันนี้”

จอมพรานอึ้ง กะพริบตาปริบ ๆ มองหน้าดารินกับบุญ-คำเหมือนจะให้ช่วยอธิบายแทน หญิงสาวเองก็พูดไม่ออก ตาพรานเฒ่าจึงทำหน้าที่บรรยายเร็วปรื๋อไปตามประสาของแกเชษฐามีสีหน้างงงัด แต่ภายหลังจากสอบซักอยู่ครู่ก็พอจะเข้าใจได้เลา ๆ บุญคำคว้าหอกไม้อีกอันหนึ่งที่ดารินยังถือเร่อร่าอยู่ในมือส่งไปให้หัวหน้าคณะดู

“หอกไม้อย่างเดียวกันนี่แหละ นายใหญ่ ถ้าเมื่อกี้นี้บุญคำไม่มีติดมือมาด้วย ก่อนที่นายใหญ่จะบุกเข้ามาช่วยทันบุญคำ พรานใหญ่ แล้วก็นายหญิงคงถูกพวกมันรุมฉีกเนื้อเหลือแต่กระดูกไปแล้ว”

เชษฐารับมาดูด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก ครางออกมา “อือม์ แปลกมาก ไอ้ไม้กายสิทธิ์ของบุญคำท่อนนี้เองน่ะหรือไม่น่าเชื่อเลย”

“จริงค่ะ พี่ใหญ่”

น้องสาวรีบบอกมาโดยเร็ว ด้วยน้ำเสียงยืนยันมั่นคง

“เข้าไม่ได้ไม้ทาเลือดประจำเดือนของบุญคำท่อนนี้ เราสามคนแสร็จกันไปหมดแล้ว อย่างน้อยที่สุด ในวินาทีสุดท้ายน้อยก็ใช้เป็นอาวุธป้องกันตัว แหวกทางรุมล้อมสกัดหน้าของพวกมัน เข้าไปถอนเกริชเล่มนั้นออกจากคัมภีร์ได้”

การทราบถึงเรื่องผ้าซับประจำเดือน และทราบจากการบอกเล่าถึงที่มาของผ้าอนามัยชิ้นนั้น ทำให้ความสนใจของหัวหน้าคณะเปลี่ยนไปอีกทางหนึ่งทันที หันไปทางรพินทร์

“รพินทร์ คุณได้ร่องรอยของไชยยันต์กับเมย์มากี่วันแล้ว”

“สามวันแล้วครับ ตั้งแต่พบรอยครั้งแรก ผมก็ติดตามมาทุกระยะแต่ไม่ทัน มีเหตุอันเป็นไปทำให้ต้องสะดุดชะงักและถ่วงเวลาการติดตามของเราให้ล่าช้าอยู่ตลอดเวลา รอยครั้งสุดท้าย มาชะงักเอาตอนเมื่อฝนตกหนัก และต้องหยุดพักหลบฝนตั้งแต่บ่ายไปจนค่ำ แต่ก็โชคดีไปอย่างที่ฝนตกขณะที่เราติดฝนกันอยู่เหนือฝั่งห้วยตอนหนึ่ง ต่ำลงไปจากที่นี่ เราก็ได้ร่องรอยของคุณชายแทรกซ้อนขึ้นมา คือปลอกกระสุนลูกซองกับก้นซิการ์ลอยตามลำห้วยไปให้เห็น พอรุ่งขึ้นคือเมื่อเช้านี้ผมก็เลาะแนวลำห้วยตามคณะของคุณชายมาตลอด จนกระทั่งเข้ามาถึงปราสาทร้างนี่ แล้วอยู่ไม่อยู่คุณชายก็โผล่เข้ามาช่วยอย่างไม่คาดฝัน”

“นี่แปลว่า คุณกำลังอยู่ในระหว่างติดตามรอยของผมมาหรือ?”

ดารินชิงตอบมาแทนว่า

“ความจริงเราตามไชยยันต์กับเมย์มาตลอดค่ะ แต่พอได้วี่แววของพี่ใหญ่และรอยของสองคนนั่นหายไป เราก็ตัดสินใจตามทางด้านพี่ใหญ่ทันที ซึ่งก็ได้ผล ไม่ทันจะข้ามวันของการเริ่มติดตาม เราก็พบกันแล้ว พวกเราสามคนยังคิดหวังไว้ว่าบางทีเมย์กับไชยยันต์อาจล่วงหน้ามาพบคณะของพี่ใหญ่ก่อนหน้าเราแล้ว”

ใบหน้าของหัวหน้าคณะเครียดขรึมสลดลงในทันทีนั้น พึมพำแผ่วเบา

“ตลอดระยะเวลาที่พวกเราทั้งหมดต่างพลัดแยกจากกันในวันนั้น พี่ได้ออกติดตามค้นหาพวกที่พลัดสูญหายไปอย่างหนัก เมื่อพบเธอ รพินทร์ และบุญคำเข้าที่นี่เดี๋ยวนี้ พี่ยังดีใจนึกว่าจะมีไชยยันต์และเมย์ร่วมอยู่ด้วย เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่าทั้งสองคนนั่นอยู่ในภาวะสาบสูญ ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง”

“แต่ผมมั่นใจว่า ทั้งสองคนจะต้องยังมีชีวิตอยู่”

พรานใหญ่กล่าวด้วยเสียงหนักแน่นมั่นคง เต็มไปด้วยความหวัง

“จากการตามรอยมาทุกระยะ จนกระทั่งรอยที่พบครั้งสุดท้าย คือเมื่อบ่ายวันนี้ มันพิสูจน์ให้เห็นชัดได้ว่า...ทั้งสองคนยังมีชีวิตอยู่ เพียงแต่เดินล่วงหน้ามาก่อนคณะของผมเพียงไม่เกิน 12 ชั่วโมงเท่านั้น ตลอดระยะทาง ก็ทำรอยทิ้งไว้ให้สังเกตเห็นได้ชัดทีเดียว เป็นรอยที่จงใจกระทำขึ้นโดยเจตนา โดยหวังจะให้พวกเราคนใดคนหนึ่งที่บังเอิญผ่านไปตามทิศทางนั้นได้สังเกตเห็น บังเอิญฝนตกหนักเมื่อวานทำให้ร่องรอยหายหมด”

“เท่าพรานใหญ่พบรอยนายทหารกับนายแหม่มครั้งสุดท้ายเมื่อวานนี้ สองคนนั่นก็จะต้องอยู่ไม่ห่างไกลจากที่นี่ออกไปมากนัก”

จันแสดงความเห็นขึ้นเป็นครั้งแรก

“แล้วถ้าเป็นเช่นนั้น สองคนนั่นไปหลบบังป่าอยู่เสียที่ไหน”

หัวหน้าคณะเอ่ยเหมือนจะรำพึง

"โปรดอย่ากังวลเลยครับ คุณชาย ผมกล้ารับรองได้ว่าผมจะตามสองคนนั่นให้พบโดยเร็วที่สุด ครั้งแรก เมื่อเริ่มต้นได้ร่องรอยคุณไชยยันต์กับเมย์ ผมก็ยังคิดว่าคงจะได้พบสองคนนั่นก่อนพบคุณชายเสียอีก แต่แล้วผลสุดท้ายกลับได้พบคุณชายก่อน สำหรับเดี๋ยวนี้ เรามาช่วยกันพิจารณาในสิ่งที่แวดล้อมเราเฉพาะหน้าอยู่นี่ก่อนดีกว่า"

ทุกคนยุติการขบคิดถึงอื่นใดลงในทันทีนั้น หันมาสนใจกับพันธุมวดีในโลงแก้วอีกครั้ง

"ไม่น่าจะเป็นศพหรือเป็นซากเลย ลักษณะของเธอเหมือนคนนอนหลับเสียมากกว่า"

เชษฐาเอ่ยขึ้น ใช้มือค่อย ๆ แตะสัมผัสไปยังฝาครอบแก้วอันใสแหนวปราศจากฝุ่นฝ้าราคีนั้นอย่างระมัดระวัง

"แต่เธอไม่มีลมหายใจหรือสัญลักษณ์อื่นใดในทางชีวะเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีชีวิตอยู่เลย"

ดารินว่า

"แล้วทำไมถึงสดใสเปล่งปลั่งราวกับคนมีชีวิตอย่างนี้ แล้วเลือดที่ไหลออกมาทางบาดแผลหอกไม้นั่น มาจากไหน รอยของแผลก็เป็นรอยแผลสดชัด ๆ"

"หาทางเอาฝาครอบนี่ออก ดูกันให้ถึงตัวจริงดีกว่าครับ"

พรานใหญ่ขยับตัวอีกครั้ง ก้มลงตรวจดูบริเวณแนวขอบของฝาครอบที่ชิดอยู่กับแท่นหินอ่อนอย่างระมัดระวังอีกครั้ง ใช้สันมีดโบวี่เคาะทดลองดูเบา ๆ เสียงกังวานด้าน ๆ ที่สะท้อน

ตอบมาฟังประหลาด พิสูจน์ได้ว่า...มันหาได้ทำด้วยแก้วไม่ หากแต่เป็นวัตถุโปร่งตาชนิดหนึ่งซึ่งมีความหนาและแข็งแรงคงทนยิ่งคล้าย ๆ จะเป็นผลึกหินคงทนที่เจียระไนไว้ ต่อมาเขาก็ก้าวเข้าไปทางฝาครอบด้านศีรษะ ใช้มือทั้งสองโอบ พยายามจะขยับเผยอขึ้น ในขณะที่คะหยิ่นกับบุญคำตรงเข้าไปทางฝาครอบด้านปลายเท้า

"อย่าเพิ่ง! ดูอะไรนั่น!"

ทันใดนั้น เชษฐาก็ร้องออกมาดัง ๆ อย่างร้อนรน ทำให้ทุกคนซึ่งกำลังจะช่วยกันยกฝาครอบออกชะงักกึก สายตาอันเบิกโพลงของท่านหัวหน้าคณะ จ้องเขม็งอยู่ที่ภาพใต้ครอบแก้วนั้นไม่กะพริบ ดารินยกมือขึ้นปิดปากอย่างลืมตัว

รพินทร์ผละจากที่เดิม เผ่นเข้ามายืนริมแท่นหินอีกด้านหนึ่ง **แล้วสิ่งอันมหัศจรรย์อีกชนิดหนึ่งก็ปรากฏขึ้นต่อสายตาทุกคนที่เฝ้าตะลึงมองอยู่ ร่างกายทุกร่างถูกสะกดให้ยืนนิ่งอยู่กับที่ลืมตัวไปชั่วขณะด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจขีดสุด**

ฉวีกายอันเปล่งปลั่งสดใสราวกับคนมีชีวิตจริงของราชินีพันธุมวดี บัดนี้ ค่อย ๆ เหี่ยวคล้ำลงทีละน้อย มันยุบสลายประดุจตุ๊กตายางที่ถูกปล่อยลมออกฉะนั้น จากความผุดผ่องขาวนวลราวกับงาช้าง กลายมาเป็นสีน้ำตาลกะดำกะด่างย่นยู่โทรมลง เหมือนจะเป็นการสลายตัวโดยปฏิกิริยาทางเคมี ไม่เพียงแต่ร่างกายเท่านั้น แม้อาภรณ์เครื่องประดับที่เคยดูสดใสสุกสกาวก็สลายตัวมอดไหม้ลงไปด้วย คล้ายถูกเผาผลาญด้วยความร้อนสูงจัดขั้นหลอมเหล็กให้ละลาย

"พันธุมวดี! อย่า!! อย่าเพิ่งด่วนจากเราไปก่อน เราเสียดายความงามของท่าน และเรามาอย่างมิตร!! อยู่กับเราก่อน!!"

ดารินตะโกนลั่นขึ้นอย่างลืมสติ ขยับจะถลันเข้าไปชิดโลงแก้วแต่เชษฐาคว้าตัวน้องสาวยึดไว้มั่น ไม่ยอมให้เข้าไปใกล้หรือแตะต้องฝาครอบนั้น แล้วกระชากถอยห่างออกพร้อมกับร้องสั่งเร็วปรื๋อ

"ทุกคน ถอยออกไป เร็ว!!"

ทั้งหมดที่ยืนตะลึงรายล้อมอยู่ ผงะหลัง ถอยออกไปพ้นรัศมีอย่างชุลมุน ห่างจากที่ล้อมเป็นวงกลมเดิมประมาณ 10 ก้าว

ชั่วกลั้นใจต่อมานั่นเอง สิ่งที่เหลืออยู่ภายใต้ครอบแก้วก็คือฝุ่นหรือกองขี้เถ้าสีเทา ซึ่งวางเป็นแนวตามรูปกายอันเมื่อไม่กี่พริบตาที่แล้วมานี่เอง...เคยเป็นสิริลักษณ์อันโสภาของพันธุมวดีราชินีแห่งนิทรานคร

สิ่งเดียวเท่านั้นที่คงรูปอยู่ในสภาพเดิมของมันโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง คือปลายหอกไม้ของรพินทร์ ไพรวัลย์ ซึ่งบัดนี้วางราบทับอยู่บนกองขี้เถ้าตำแหน่งเดิมที่เคยเป็นทรวงอก

ไม่มีแก๊ส ไม่มีควัน หรือร่องรอยหลักฐานใดๆ อันเป็นผลจากการแปรสภาพนี้ปรากฏให้เห็นเลยทั้งสิ้น ครอบแก้วผลึกคงอยู่ในลักษณะใสกระจ่างเหมือนเดิมทุกอย่าง

เสียงครางแว่วออกมาจากลำคอของฝ่ายมนุษย์ดังขึ้นฟังไม่ได้ศัพท์ด้วยความสยดสยองใจเหลือที่จะกล่าว

รพินทร์เป็นคนแรกที่เผ่นเข้าไปใกล้อีกครั้ง จากนั้นทุกคนจึงฮือตามกันเข้าไป เชษฐากำข้อมือน้องสาวไว้แน่นเช่นนั้นโดยไม่ยอมปล่อย

"อะไรกันนี่ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร!"

หัวหน้าคณะร้องขึ้น

"กลายเป็นขี้เถ้าไปหมดแล้ว! ไหม้ไปหมดแล้ว เหลือแต่ไม้ของพรานใหญ่ท่อนนั้นอันเดียว!!"

กลุ่มพรานพื้นเมืองแซดขึ้นเป็นเสียงเดียว

จอมพรานเอาหลังมือขึ้นเช็ดหน้าผาก มองเชษฐา แล้วมองไปที่หมอดารินซึ่งขณะนี้หน้าซีดเผือด อาการของเขาไม่ดีไปกว่าทุกคนที่ร่วมเหตุการณ์อยู่ในขณะนี้ ต่างฝ่ายต่างได้แต่มองกันอยู่ไปมาเช่นนั้นครู่ใหญ่ สุดที่จะเอ่ยคำใดออกมาได้

"ปฏิกิริยาทางเคมีหรือครับ คุณหญิง?"

ในที่สุดรพินทร์ก็พูดขึ้นเหมือนกระซิบ ดารินสั่นศีรษะทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

"ฉันไม่รู้...มันพ้นปัญญาของฉันจริงๆ อาการมันคล้ายๆ กับทำนองนั้น แต่ไม่มีร่องรอยหลักฐานใดๆ พอที่จะให้เชื่อได้เช่นนั้นเลย อยู่ไม่อยู่ก็สลายตัวเป็นขี้เถ้าไปเองโดยไม่มีวี่แววว่าจะเกิดจากความร้อนเผาไหม้ ลองแตะฝาครอบนั่นดูซิ มีอุณหภูมิผิดปกติไปกว่าเดิมหรือเปล่า"

รพินทร์ค่อยๆ เอาหลังมือแตะสัมผัสกับฝาครอบดูจนทั่วแล้วสั่นศีรษะอย่างอัดอั้นตันความคิด เชษฐาทดลองแตะบ้าง

“ปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง ไม่มีความร้อนเพิ่มขึ้นเลย”

“เธอไปแล้ว...ไปพ้นจากสภาวะอันทุกข์ทรมานทั้งมวล...”

จอมพรานพึมพำ ตาจ้องอยู่ที่กองขี้เถ้านั้นหรี่ซึมลง

“ไม่มีอะไรที่เราควรจะหน่วงเหนี่ยวร่างในลักษณะผีดิบและวิญญาณที่ถูกจองจำบีบบังคับของเธอไว้อีกต่อไป แต่ควรจะอนุโมทนายินดีด้วย”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด รพินทร์!”

“คัมภีร์และกริชที่อยู่ในมือของคุณชายนั่นแหละครับ ถอนคำสาปอันอาถรรพณ์ร้ายกาจทั้งมวลออกหมดสิ้นแล้ว คำสาปได้เสื่อมอิทธิฤทธิ์ลงในทันทีที่คุณหญิงเป็นคนถลาเข้าไปกระชากกริชให้หลุดพ้นจากการปักตรึงอยู่บนเล่มคัมภีร์ กฤติยามนต์ทั้งหลายที่ปกคลุมอยู่เหนือนิทรานครเป็นอันสุดสิ้น วิญญาณที่ถูกจองจำกักขังทั้งหลายในอาณาจักรนี้ พันกรรมได้รับการปลดปล่อยหมดแล้ว ร่างกายที่คงทนอยู่ในสภาพผีดิบของพันธุมวดีจึงถึงกาลสลายไป และนั่นย่อมหมายถึงอิสรภาพและสุคติในภพใหม่ ความเข้าใจของผมเป็นเช่นนี้”

เชษฐาก้มลงมองดูวัตถุประหลาดทั้งสองชิ้นที่ยังคงยึดไว้ในมืออีกครั้ง พลางกัดริมฝีปากแน่น

“ลึกลับมหัศจรรย์เหลือเกิน แต่ผมก็พอจะเห็นอะไรได้เลาๆ ตามที่คุณพูดแล้ว คุณหมายถึงว่า ร่างของพันธุมวดีที่นอนอยู่ในโลงแก้วโดยสภาพที่เปล่งปลั่งมีชีวิตชีวา เช่นที่เราเห็นแต่แรก คงทนสภาพอยู่ได้ด้วยอำนาจของเวทมนตร์คำสาปของคัมภีร์ตรึงกริชเล่มนี้ ใช่ไหม”

“จากหลักฐานสิ่งแวดล้อม และบางสิ่งบางอย่างที่ผมได้

รับทราบมาล่วงหน้าก่อนแล้ว เป็นเช่นนั้นครับ คุณชาย พันธุม-วดีควรจะตายและเกิดใหม่หลายร้อยพันชาติมาแล้ว แต่เธอก็ยังตายไม่ได้ เพราะอำนาจอาถรรพณ์ที่สาปสะกดไว้ แปลงสภาวะจากมนุษย์ให้กลายมาเป็นสิ่งอันน่าสยดสยองที่สุด เป็นการลงทัณฑ์ทรมาน หรือเป็นการผูกไว้ เพื่อวัตถุประสงค์เร้นลับอะไรชนิดหนึ่งที่เราจะต้องค้นคว้าต่อไป เธอตกอยู่ในลักษณะทาสที่ถูกบีบบังคับ กลางคืนกลายร่างเป็นค้างคาวบินออกสูบเลือดสรรพสัตว์ กลางวันก็จะกลายเป็นสตรีสาวสดสวยกลับเข้ามานอนหลับสนิทอยู่ในโลงแก้วนี้ ความเปล่งปลั่งสดชื่นที่ได้รับในร่างกาย มาจากเลือดที่สูบเสพย์มาจากเหยื่อประกอบกับฤทธิ์มนต์ ลูกปืนหรืออันตรายในระดับโลกสามัญ ไม่สามารถจะเป็นภัยหรือฆ่าเธอให้ตายได้ บังเอิญเหลือเกิน หอกที่ผมเสี่ยงปักอกเธอ ในขณะที่มีสภาพเป็นค้างคาวนั้นเป็นสิ่งอาถรรพณ์พอๆ กัน เวทมนตร์คาถาที่กำกับอยู่ไม่สามารถจะแก้ไขปัดเป่าได้ หอกไม้จึงไม่สามารถจะถอนออกได้ และเสียบติดอกเธอดังที่เราเห็นอยู่เมื่อครู่นี้ ซึ่งมันจะต้องทำให้เธอเจ็บปวดทรมานมาก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็สุดสิ้นลงด้วยการล้างอาถรรพณ์ทั้งมวลออก เธอตายแล้ว...ตายอย่างสนิท...และนั่นเป็นความปรารถนาร่ำร้องของเธอเองด้วย”

เซนฐาสดับฟังด้วยอาการตริตรอง แล้วถอนใจยาว

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่แวดล้อมเราอยู่ในขณะนี้ เหมือนกับว่าเรากำลังยืนอยู่ในโลกแห่งความฝัน เอาละ ลองตรวจสภาพของไอ้ผีตายซากเหล่านั้นดูให้แน่ชัดออกไปอีก มันลุกขึ้นมาเคลื่อน-ไหว และเล่นงานเพวกเราได้อย่างไรเมื่อครู่ใหญ่นี้”

ทุกคนกระจายกันออกตรวจพิจารณาดูตามร่างกายของซากศพพันปีที่นอนระเนระนาดอยู่เกลื่อนห้องซึ่งไม่กี่นาทีที่แล้วมานี่เอง พวกมันมีอาการราวกับคนมีชีวิตและวิญญาณ แห่กันเข้ามารุมล้อมหมายทำร้ายฝ่ายมนุษย์ที่ล่วงล้ำเข้ามา แล้วพากันล้ม หมดการเคลื่อนไหวกลายเป็นวัตถุไปสิ้น ทันทีที่ดารินกระชากกริชออกมาจากคัมภีร์ ราวกับตุ๊กตากลที่หมดลานบังคับหรือขาดกระแสคลื่นสั่งการจากวิทยุ

ผลของการตรวจสอบ ไม่ได้อะไรที่เป็นประโยชน์ขึ้นมาเลย เหมือนเหตุการณ์ที่ผ่านมานั้น เป็นแต่เพียงความฝันเท่านั้น เพราะทุกร่างกายเป็นซากของศพที่ตายมาแล้วนานแสนนานมีสภาพอะไรไม่ผิดกับไม้หรือท่อนหินจากกรรมวิธี ซึ่งดารินเชื่อว่าได้ใช้ตัวยาบางชนิดมัมมี่เพื่อรักษาศพไว้ไม่ให้เปื่อยเน่าผุพัง

มีหลักฐานพอให้ค้นพบได้ว่า ไอ้ผีพันปีเหล่านั้นพากันออกมาจากหลืบหิน ซึ่งมีอยู่รอบ ๆ ผนังของห้องใจกลางปราสาทและซอกหินที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไป เดิมทีมันถูกเก็บไว้ในช่องซองเหล่านั้นในลักษณะสุสาน คณะของรพินทร์ที่ล่วงหน้าเข้ามาก่อนไม่ทันได้สังเกตเห็นแต่แรกเอง

ครู่ใหญ่ต่อมา ทั้งหมดต่างมาชุมนุมกันอยู่ริมโรงแก้ว ของพันธุมวดีผู้กลายเป็นกองขี้เถ้าอีกครั้ง ยังมีปัญหาอีกมากมายนัก ที่จะต้องคลี่คลายในลำดับต่อไป แต่เชษฐาหันมาให้ความสนใจกับคัมภีร์มายาวินก่อนอื่น ขณะนั้นแสงของสายัณห์

กาลที่สาดลอดเพดานโหว่ลงมา สลัวรางลงเป็นลำดับ รพินทร์สั่งให้คะหยิ่น บุญคำ และส่างปา สามคนออกไประวังคุมเชิงเป็นยามสังเกตการณ์อยู่ยังบริเวณปากทางเบื้องนอก เพื่อความไม่ประมาท

"เราจะทำยังไงกับคัมภีร์เล่มนี้ดี"

หัวหน้าคณะขอความเห็น

"ไม่มีอะไรดีไปกว่าเผาทำลายเสีย"

จอมพรานตอบโดยไม่มีอาการลังเล แต่ดารินก็กล่าวแทรกมาโดยเร็วว่า

"แต่ก็ไม่ควรจะรีบทำลายมันเสียก่อนที่เราจะศึกษาพิจารณามันให้ถี่ถ้วนที่สุด ถึงอย่างไร มันก็เสื่อมอำนาจ และตกอยู่ในกำมือของเราแล้ว"

"น้อยพูดถูกแล้ว อย่างน้อยที่สุด เราก็ควรจะตรวจดูมันให้ละเอียดเสียก่อนที่จะทำลาย"

พี่ชายเห็นด้วย ทรุดกายลงบนแท่นหินเรียบริมเสาหักต้นหนึ่ง วางคัมภีร์หนังมนุษย์ลงแล้วล้วงไฟฉายออกมาจากย่ามหลัง ในขณะที่คนอื่นๆ รายล้อมมุงเข้ามา แต่แล้วก่อนที่หัวหน้าคณะจะทันตรวจพิจารณาเอกสารดึกดำบรรพ์ นับอายุไม่ได้ คืบหน้าต่อไปนั่นเอง ทุกคนก็สะดุ้ง

เสียงดังกึกก้องชนิดหนึ่ง กังวานสะท้อนหุบหินและเขาเตี้ยๆ ที่แวดล้อมอยู่ มากระทบโสตประสาท ท่ามกลางความเงียบสงัด กัมปนาทชนิดนั้น มันดูเหมือนจะดังมาจากระยะที่ไม่ห่างไกลออกไปนี่เอง

เชษฐาถลันพรวดขึ้นยืน และใครต่อใครก็ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“เสียงปืน!!”

“ไรเฟิลแน่นอน เอ๊ะ! มันดังมาจากไหนกันนี่”

หัวหน้าคณะร้องเร็วปรื๋อ หันขวับไปมองตารพินทร์นิ่ง จอมพรานถลันปราดจากที่ เดินตรงไปยังปากทางออกอย่างรีบร้อน เป็นเวลาเดียวกันกับที่ส่างปา คะหยิ่น และบุญคำซึ่งออกไปเฝ้ายามดูลาดเลาอยู่เบื้องนอก ก็วิ่งหน้าตื่นสวนเข้ามา

“นาย มีเสียงปืนดังมาจากใกล้ๆ นี่เอง”

คนเหล่านั้นชิงกันรายงานละล่ำละลัก รพินทร์วิ่งออกไปสู่ป่าหินเบื้องนอกโดยเร็ว กระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนกองหินอันเป็นซากอันปรักหักพังของราชฐานแห่งนครโบราณ กวาดสายตาลุกวาวไปรอบๆ ไม่ถึงอึดใจ พรรคพวกทุกคนก็พากันพรตามออกมาที่เขา เชษฐานั้น ยัดคัมภีร์ประหลาดเก็บไว้ในย่ามหลังชั่วคราวพร้อมทั้งกริช เสียงปืนลึกลับที่แว่วมาให้ได้ยินทำให้หัวหน้าคณะหมดความสนใจในสิ่งเฉพาะหน้าลงทันที รีบวิ่งตามรพินทร์ติดๆ ออกมาเป็นคนที่สอง

บัดนี้ ทั้งเก้าคนออกมายืนหมุนตัว พยายามตรวจหาทิศทางที่มาของเสียงไปรอบๆ บุญคำ คะหยิ่น และส่างปาชี้มือพร้อมกับร้องบอกเอะอะ แต่ก็เถียงกันเอง ในระหว่าง บุญคำและคะหยิ่น ตาพรานเฒ่าว่ามาจากเนินเขาเตี้ยๆ ทางด้านใต้ แต่คะหยิ่นชี้เบนไปยังเขาหรือเนินอีกลูกหนึ่งด้านตะวันตก เชษฐากราดสายตา ตรวจนับจำนวนคนทั้งหมดในคณะของเขาเพื่อให้

แน่ใจว่า ในคณะทั้งเก้าคนนั้น ชุมนุมกันอยู่ครบ โดยไม่ใช่มีใครขาดหายไป ซึ่งจะทำให้เชื่อว่าเสียงปืนอาจดังมาจากบุคคลในคณะที่ขาดจำนวนไปนั้น แล้วก็พบว่า ไม่มีใครหายหน้าไปเลย ตัวเขาเอง เกิด เส่ย จัน คะหยิ่น ส่างปา 6 คนที่มาด้วยกัน เพิ่มเติมกับรพินทร์ ดาริน และบุญคำอีก 3 รวมเป็นเก้าครบถ้วนพร้อมหน้า

"สองคนนั่นเถียงอะไรกัน?"

หัวหน้าคณะถามขึ้นอย่างร้อนใจเพราะบุญคำกับคะหยิ่นท่มเถียงและด่าทอกันในภาษากะเหรี่ยงเอ็ดไปหมด แล้วก็เห็นบุญคำยกเท้าส่องร่าเข้าไปใกล้เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง จนพรานใหญ่ต้องตวาดลงมาทั้งสองจึงเงียบเสียงไป

"บุญคำยืนยันว่าเสียงปืนดังมาจากด้านใต้..."

จอมพรานบอก พร้อมกับชี้มือประกอบ

"แต่คะหยิ่นแน่ใจว่ามาจากเนินที่เห็นอยู่ลูกนั้น"

ก่อนที่ใครจะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ดาริน วราฤทธิ์ ก็ชักปืนสั้นออกจากซองข้างเอว ชูแขนขึ้นไปเหนือศีรษะ กระดิกนิ้วลั่นไกเปรี้ยว เสียง .357 แม็กนั่ม ดังสะท้านแหลมไปทั้งป่าหิน และหุบเขาโล้นเกลี้ยง ที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน

ทั้งหมดไม่ทันรู้ตัว สะดุ้งเฮือกเพราะกัมปนาทของกระสุนระเบิดแผดเข้าแก้วหูในระยะใกล้ แต่แล้วก็เข้าใจความหมายของผู้ยิงได้ทันที หล่อนไหวดีเหลือเกินและสามารถตัดสินใจได้เร็วกว่าทุกคนที่เผชิญความจริงไปเสียชั่วขณะ พอปืนจากดารินกึกก้องออกไป ทั้งหมดก็ตัดสินใจสงบนิ่ง เงี่ยหู

ไม่ถึงช่วงอึดใจต่อมานั่นเอง เสียงตูมสนั่น ก็ดังสะเทือน

เลื่อนลั่นตอบมา กังวานเสียงสะท้อนกับผนังเขาที่แวดล้อมอยู่ ดังซ่ากลับไปกลับมา ทั้งหมดแทบจะกระโดดขึ้นด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าว ดารินโผเข้ากอดพี่ชายแน่น ร้องออกมาด้วยเสียงตะโกนดังลั่น

“ไชยยันต์กับเมย์แน่แล้ว!! โอ! พระผู้เป็นเจ้า...”

รพินทร์กระโดดลงมาจากยอดเนินหิน ท่ามกลางเสียงร้องโบ๊เบ๊เอ็ดอึงของพวกพรานพื้นเมือง เค้าหน้าอันเครียดคล้ำกระด้างราวกับหินของเขา บัดนี้สดใสแช่มชื่นขึ้นในทันที เชษฐาวราฤทธิ์ยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก ดวงตาของอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ มีหยาดน้ำใสคลอ แทบไม่สามารถพูดคำใดออกมาได้ด้วยความปีติตื้นตันใจเหลือที่จะกล่าว

“บุญคำ นอนลงให้คะหยิ่นมันกระทืบตามพนันเสียโดยดี เสียงปืนดังมาจากด้านตะวันตกจริงของมัน”

พรานใหญ่หันไปพูดยิ้มๆ กับคนของเขา ตาพรานเฒ่าหน้าเหี่ยวม่อยลงไปถนัด ยกมือเกาหัวแกรกๆ

“เอ หะแรกมันดังมาทางด้านใต้จริงๆ นานาย อีทีนี้ทำไมถึงผ่าดังมาจากตะวันตกได้ก็ไม่รู้ ปืนคนละกระบอกเสียละมั้ง”

“นายแหม่มกับนายทหารไปด้วยกัน เพราะฉะนั้น เสียงปืนครั้งแรกกับครั้งที่สอง ก็จะต้องดังมาจากด้านเดียวกันอยู่วันยังค่ำแหละ แม้จะคนละกระบอกก็ตาม”

ดารินว่าปนหัวเราะ หล่อนดีใจจนน้ำตาไหล

รพินทร์เดินตรงเข้ามาที่หัวหน้าคณะ ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มบอกว่า

“ระยะห่างไม่เกินครึ่งกิโลนี่เองครับ คงกำลังเดินสวนเข้ามาแล้ว กระเดี๋ยวก็คงกู่กันได้ยิน รีบไปเถอะ”

คะหยิ่นหันไปพูดอะไรเอ็ดอึงกับบญคำ แล้วก็ส่งเสียงหัวเราะดังสนั่น ออกเดินนำหน้าตรงไปยังทิศทางที่มาของเสียงไรเฟิลนั้นทันที

ทั้งหมดก็เคลื่อนตามมาเป็นขบวนอย่างกระชั้นชิดด้วยบรรยากาศอันสดใสไปด้วยความหวัง

ตัดไปในระหว่างป่าหินอันระเกะระกะซับซ้อน แล้วก็ล่วงเข้าสู่ทุ่งหญ้าอันเป็นที่ราบสู่เนินภูเขาหินเตี้ยๆ ที่เห็นอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ซึ่งทุกหูฟังได้แน่ชัดว่าเป็นที่มาของเสียงไรเฟิลที่ได้ยินอย่างถนัดถนี่นัดหลัง ต่างป้องปาก กู่ตะโกนกันโหวกเหวกออกไป แต่ก็เงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงกู่ตอบหรือมีระแคะระคายเพิ่มเติมของเจ้าของเสียงปืนให้ได้ยินมาอีกเลย จอมพรานขมวดคิ้วด้วยความสนเท่ห์เล็กน้อย ระยะขนาดนี้เขาแน่ใจว่าเสียงกู่ควรจะได้ยินถึงกันแล้ว ภูมิประเทศก็โปร่งโล่ง ไม่มีอะไรเป็นที่กำบังตาทึบนัก นอกจากป่าหินที่งอกอยู่เป็นหย่อมๆ ทั้งสองฝ่าย น่าจะมองเห็นตัวกันได้

ในที่สุด สิบนาทีหลังจากนั้น คณะทั้งเก้าคนก็ขึ้นมายืนงงอยู่บนไหล่เนินตอนหนึ่ง ช่วยกันกวาดสายตาและกู่ลั่นไปหมด

ไม่มีสิ่งใดกระโตกระตาก

“เอ๊ะ! ยังไงเสียแล้วแฮะ ก็เสียงปืนเมื่อกี้นี้มันดังอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง ถ้าเสียงคนนั่นอยู่ใกล้ ก็ควรจะได้ยินเสียงกู่แล้ว...”

เชษฐาอุทานออกมาอย่างแปลกใจ แววกังวลเริ่มปรากฏขึ้นอีก รพินทร์มองสำรวจไปรอบ ๆ ภูมิประเทศนั้นอย่างไตร่ตรอง เขาเองก็แปลกใจไม่น้อยไปกว่าหัวหน้าคณะเช่นกัน พวกพรานพื้นเมืองก็พูดถกเถียงปรึกษากันพำไปหมด ต่างคนต่างกระจายออก ช่วยกันมองหาและกู่เรียกอยู่เช่นนั้นอีกพักใหญ่

"ลองยิงอีกสักนัดซิครับ คุณหญิง"

รพินทร์หันมาบอกดารินผู้ยืนกะพริบตางงอยู่ข้างพี่ชาย

หล่อนยิงปืนสั้นขึ้นฟ้าอีกนัดหนึ่ง ดังแสบแก้วหูตามเคย

คราวนี้ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงกังวานปืนของดาริน เสียงไรเฟิลขนาดหนักก็แผดบึมโต้ตอบมาอย่างทันควัน มันดังห่างออกไปเพียงไม่เกิน 50 เมตรเท่านั้น ทุกคนสามารถได้ยินเสียงหัวกระสุน วิ่งแหวกตัดอากาศดังเฟี้ยว แล้วกระทบเข้ากับกลุ่มหินเล็ก ๆ กองหนึ่งในทุ่งหญ้าเบื้องล่าง แตกกระจายเป็นม่านควันฟุ้งขาวขึ้น ทั้งที่มาของต้นเสียง และทั้งเป้าหมายที่หัวกระสุนแล่นไปกระทบ มีระยะใกล้เหลือเกิน เสียงเกิดกับเส่ยร้องเอะอะโวยวาย ชี้ให้ดูตำแหน่งหมู่หินเบื้องล่าง ที่มีม่านฝุ่นขาวตลบเพราะอำนาจลูกปืนกระทบ ส่วนส่างปากับจันก็ชี้โบ๊ชี้เบ๊ไปทางไหล่เนินด้านซ้ายมือไม่ห่างออกไปนัก แลเห็นเหลื่อมสลับซับซ้อนกันอยู่ด้วยก้อนหินใต้หน้าผา เสียงล้งเล้งเอ็ดอึงไปหมด แล้วบุญคำกับคะหยิ่นก็ออกวิ่งล่วงหน้าตรงไปยังตำแหน่งที่มาของเสียงปืนก่อน ไต่ขึ้นไปตามก้อนหินที่งอกเป็นโขดเขินเหล่านั้นด้วยความแน่ใจในทิศทางของเสียง

"ไปเถอะครับ คุณไชยยันต์ มิฉะนั้นก็เมย์ หรือไม่ก็ทั้ง

สองคนนั่นแหละ อยู่ตรงหมู่หินใกล้ๆ ที่เห็นอยู่นั่นเอง ตรงชะง่อนที่ยื่นล้ำออกมานั่น เสียงปืนดังมาจากตรงนั้นแน่นอน คะหยิ่นกับบุญคำวิ่งเข้าไปก่อนแล้ว”

เขาหันมาบอกเตือนกับนายจ้างทั้งสอง ซึ่งยังยืนงงอยู่

“เอ ก็เห็นอยู่ใกล้ๆ แค่นี้ ทำไมเขาไม่กู่ตอบเรามาบ้างเลย ระยะแค่นี้น่าจะได้ยินเสียงถนัดที่สุด”

ดารินเต็มไปด้วยความพิศวงคลางแคลง

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่สองคนนั่นก็ยังยิงปืนตอบออกมาได้”

“อาจนอนแบ็บ หมดกำลัง รอความตายอยู่ก็ได้ ไม่มีแรงที่จะตะโกนหรือเคลื่อนไหว แต่มีแรงพอที่จะลั่นไกปืนเรียกเรา”

เชษฐาพูดอย่างร้อนรนแล้วรั้งแขนน้องสาวออกเดินอย่างรีบร้อน ลักษณะอาการอันแปลกประหลาด ผิดปกติวิสัยชนิดนี้ทำให้ทั้งสามบังเกิดความวิตกและร้อนใจยิ่ง ต่างเร่งฝีเท้าเต็มที่

พอใกล้เข้ามา ก็ได้ยินเสียงบุญคำกับคะหยิ่นซึ่งล่วงหน้าเข้าไปก่อนแล้ว พูดอะไรกันเอ็ด อึดใจต่อมา บุญคำก็กระโดดพ้นมุมก้อนหินที่บังอยู่ออกมา ตะโกนบอกลั่นมาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นปรีดาว่า

“พบแล้ว! นายทหารติดอยู่ใต้ภูเขา มีหินก้อนใหญ่ปิดกั้นอยู่ไผล่ออกมาได้แค่ปากกระบอกปืน!”

ทั้งสองใจหายวาบ แล้วชั่วพริบตาเดียว ก็กระโจนพรวดอ้อมก้อนหินเข้ามาถึงยังต้นแหล่งตามคำบอกเล่าของบุญคำด้วยใจที่ร้อนรนดังกับไฟเผา

คะหยิ่นและใครต่อใครอีกหลายคนในกลุ่มพราน

พื้นเมืองที่ล่วงหน้าเข้ามาก่อน กำลังก้มลงมุงอยู่ที่พื้นใต้ซอกหิน บริเวณหนึ่งพร้อมกับพดอะไรเอะอะแซ่ไปหมด รพินทร์แหวกคนของเขาเหล่านั้นเข้าไปโดยเร็ว ตามติดๆ มาด้วยราชสกุลสองพี่น้อง

เมื่อคะหยิ่นเปิดทางผละห่างออกไป สิ่งที่ทั้งสามคนแลเห็นก็คือลำกล้องอันหนักหนาของไรเฟิลแฝดคู่ขนานกระบอกหนึ่ง โผล่ปลายออกมาจากช่องหินด้านชิดพื้นเบื้องต่ำ ยาวพ้นออกมาประมาณ 1 ศอก ที่ปลายลำกล้อง มีผ้าพันคอผืนหนึ่งผูกติดอยู่ และกำลังแกว่งไกวอยู่ไปมา ตามรัศมีเท่าที่ลำปืนจะเคลื่อนไหวส่ายไปได้ จากช่องโหว่แคบประมาณคืบเดียวซึ่งที่ปากกระบอกปืนแทงโผล่ออกมานั้น เห็นปราดเดียวก็รู้ว่ามันเป็นฮอลแลนด์ แอนด์ ฮอลแลนด์ ขนาด .600 ไนโตรฯ ซึ่งไชยยันต์ใช้ประจำตัวอยู่ มีเสียงตะโกนโว้กๆ ฟังไม่ได้ศัพท์ดังลอดออกมาจากช่องนั้นด้วยแวว ๆ

จอมพรานทิ้งตัวลงราบกับพื้นโดยเร็ว เอามือจับปลายลำกล้องปืนไว้เบนเฉออกไปเล็กน้อย พลางพยายามมองลอดเข้าไปในช่องอันมืดมิดดำสนิท ในขณะที่เชษฐากับดารินก็ทรุดตัวลงคุกเข่ามุงปากช่องนั้นอย่างกระหืดกระหอบ

“คุณไชยยันต์หรือครับ?”

พรานใหญ่ตะเบ็งเสียง กรอกปากช่องสวนเข้าไป

“วู้! ผมเอง รพินทร์เหรอ”

เสียงร้องตอบออกมา เหมือนคนลงไปตะโกนพูดอยู่ในตุ่มที่ปิดฝา แล้วลำกล้องไรเฟิลที่ส่ายไปมาอยู่ก็ถอยหดหายเข้า

ไป เปิดเป็นช่องทางสำหรับให้ติดต่อพูดกันโดยสะดวกขึ้น ไม่มีใครสามารถมองเห็นตัวผู้พูดอยู่ภายในได้ จากช่องแคบอันมืดทึบใต้โพรงหินนั้น นอกจากจะรู้ว่า...อยู่ห่างกันเพียงแค่เอื้อมนี่เอง โดยมีหินก้อนใหญ่ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของตีนผาปิดกั้นไว้ เมื่อมาอยู่ตรงปากช่องเช่นนี้ก็พอจะได้ยินเสียงตะโกนออกมาภายใต้ได้อย่างถนัด

"คุณไชยยันต์!!..."

รพินทร์ตะโกนอีกครั้ง

"นี่ผม รพินทร์!!"

"สวรรค์เจ้าข้า เทวดาโว้ย!! เสียงเหมือนรพินทร์จริงๆ แหละ ไม่รู้ผีหลอกเอาหรือเปล่า"

เสียงร้องตอบออกมา ทำให้จอมพรานยิ้มออกได้ด้วยความหวังอันแจ่มใส **ที่ไหนที่นั่น ไชยยันต์ อนันตรัย มีลมหายใจอยู่ด้วยอารมณ์ขัน แม้ว่ามันจะเป็นลมหายใจห้วงสุดท้ายของเขาก็ตาม**

"ผีมันไม่ได้หลอกคุณ ผม รพินทร์ ไพรวัลย์ จริงๆ นั่นคุณเป็นอย่างไรบ้าง ปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?"

"ปลอดภัยกะผีอะไรเล่า ถูกฝังทั้งเป็น ติดอยู่ใต้ภูเขานี่มาร่วม 28 ชั่วโมงแล้ว"

ไชยยันต์ผู้ได้ยินแต่เสียงโหวกออกมาพร้อมกับหัวเราะแบบเย้ยฟ้าท้านรก น้ำเสียงของอดีตนายทหารปืนใหญ่แม้จะแห้งกระด้างแหบเหือดเช่นไร ก็ยังเจือไปด้วยความครื้นเครงตลอดเวลา ดูเหมือนว่า เขาไม่ได้อาทรเป็นทุกข์ร้อนอะไรกับอนาคตของตนเลย รพินทร์ยิ้มอีกครั้ง

"ผมหมายถึงสภาพทางร่างกาย บาดเจ็บมีอันตรายอะไรหรือเปล่า?"

"อ๋อ สบายมาก แต่หิวบรรลัยเลย ต่อให้คุณไม่ผ่านมาพบ ก็พนันได้ว่าผมยังหายใจอยู่ต่อไปได้อีกไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง"

"เมย์ติดอยู่ในนั้นกับคุณด้วยหรือเปล่า?"

"อยู่ด้วย! อยากโง่เท่า ๆ กัน ก็เลยต้องติดอยู่ด้วยกันนี่แหละ คุณรู้ไหม? เมย์กำลังจะทำบาร์บิคิวสเต็ก ขัดข้องตรงที่หาน้ำซอสกับบรั่นดีไม่ได้ เรากำลังปรึกษาหารือกันอยู่"

"บาร์บิคิวสเต็ก?"

"ใช่!"

"คุณไชยยันต์เอาเนื้อมาจากไหนกระมัง?"

"โอ๊ย! เยอะแยะ สมบูรณ์มาก มีไอ้ผีตายซากตายมาแล้วหลายสิบศตวรรษเก็บสต็อกไว้ในนี้มากมาย แต่ละตัวน่ากินทั้งนั้น เสียอย่างเดียว เนื้อแข็งไปหน่อย"

ดารินหัวเราะออกมาได้ทั้งน้ำตา ชะโงกหน้าเข้าไปตะโกนว่า

"แม้กระทั่งจะตายอยู่รอมร่อ ก็ยังร่วนอยู่ได้เสมอนะไชยยันต์!"

"น้อย!! เธอหรือนั่น"

เสียงตะเบ็งสวนลั่นออกมาอย่างตื่นเต้น

"ฉันเอง ทำใจดี ๆ ไว้ ไชยยันต์ พวกเราอยู่กันครบพร้อมหน้าแล้ว ฉัน พี่ใหญ่ นายพรานรพินทร์ และทุก ๆ คนขณะนี้

เรากำลังอยู่ที่นี่ด้วยกันทั้งหมด กำลังจะหาทางเอาตัวเธอกับเมย์ออกมา”

“สวรรค์ทรงโปรด ไม่ได้ฝันไปนะ”

“แกไม่ได้ฝันไปหรอก ไชยยันต์ มันเป็นความจริง!”

เชษฐาตะโกนบอกเข้าไปบ้างด้วยเสียงอันสั่นเครือไปด้วยความโสมนัสปีติใจ

“ตรวจสอบตัวแกเองและเมย์เสียให้เรียบร้อย ว่าอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยดีหรือเปล่า เราจะลงมือช่วยเหลือแกเดี๋ยวนี้”

“ไม่ต้องห่วง เชษฐา ฉันกับเมย์ปลอดภัย และพอมีกำลังที่จะรอคอยจนกว่าพวกแกจะช่วยแหกนรกใต้บาดาลนี่ให้ แต่อย่าให้นานนักก็ดี เพราะเรากลายสภาพเป็นตัวตุ่นหรืออ้นอาศัยอยู่ใต้ดินมานานเต็มทีแล้ว”

ไชยยันต์ร้องบอกอ้าว ๆ ออกมาด้วยน้ำเสียงที่ร่าเริง

“ไชยยันต์ ให้ฉันได้ยินเสียงของเมย์หน่อยซิ”

ดารินร้องถามเข้าไปอย่างแคลงใจ แล้วก็ยิ้มออกมาได้เมื่อได้ยินเสียงภาษาอังกฤษซึ่งยังแจ่มใสชัดเจน แว่วออกมาว่า

“ไฮ! น้อย ฉันดีใจเหลือเกิน ที่เธอและพวกเราทุกคนอยู่กันครบข้างนอกนั่น และกำลังจะช่วยเหลือเรา”

“เป็นอย่างไรบ้าง เมย์ เธอเรียบร้อยดีหรือ”

“เรียบร้อย แต่แย่มาก! เรากำลังจะตายภายในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้านี้ ถ้าพวกเธอไม่ผ่านมาพบเข้าเสียก่อน ทุกคนข้างนอกปลอดภัยดีหรือ?”

“ปลอดภัยดีมากทุกคนแม้กระทั่งเจ้าส่างปาคนของเธอ”

มาเรีย ฮอฟมันหัวเราะกังวานออกมา

"ให้เขาพูดกับฉันหน่อยซิ"

ดารินหันไปมองหาในกลุ่มพรานพื้นเมือง ซึ่งกำลังยืนมุงอยู่ข้างหลังในขณะนี้ แล้วโบกมือเรียกส่างปาผู้กำลังเบิกตาจ้องอยู่ บอกให้ทราบในความประสงค์ของมาเรีย แม้จะฟังภาษากันไม่รู้เรื่องนัก เจ้าต่องสู่ก็พอจะเข้าใจความหมายการเรียกของดารินได้โดยสัญชาตญาณ มันปราดเข้าไปที่ช่องนั้นโดยเร็วพร้อมกับส่งภาษาพม่าเร็วปรื๋อเอ็ดอึงเข้าไป เป็นการพูดจาทักทายกับนายสาวที่ยังมีชีวิตอยู่ของมันด้วยความดีใจ

ระหว่างที่ดารินและเชษฐากำลังตะโกนพูดกับฝ่ายที่ติดอยู่ภายในโดยอาศัยช่องโหว่นั้นเป็นสื่อหรือช่องหน้าต่าง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ขยับตัวถอยพ้นช่องออกมาใช้สายตาสำรวจจุดบริเวณหินตันก้อนใหญ่ที่เปรียบเสมือนทวารปิดบังช่องทางนั้นไว้ด้วยความพิเคราะห์ถี่ถ้วน ขณะนั้นเกือบจะมืดสนิทลงแล้ว มองเห็นสิ่งรอบตัวเป็นเงาตะคุ่มไปหมด เขาใช้ไฟฉายส่องตรวจดูไปทั่วทุกแนวระแหงและซอกมุม พวกพรานพื้นเมืองของเขาก็ช่วยกันตรวจหาช่องทางด้วยอีกหลายแรง ต่อมาครู่เดียวหัวหน้าคณะก็ผละจากช่องนั้น เข้ามาร่วมสมทบกับเขา คงทิ้งให้ดารินตะโกนพูดติดต่อกับไชยยันต์และเมย์ทางช่องนั้นอยู่คนเดียว

"เป็นยังไงบ้าง ผู้กอง พอมีทางบ้างไหม?"

จอมพรานส่องไฟไปยังชะง่อนหินทะมึนลูกนั้น กราดไปมาให้เชษฐาดู แล้วบอกมาอย่างหนักใจ

“ลำบากหน่อยครับ หินก้อนนี้ใหญ่เหลือเกิน เชื่อมติดกับแนวเดียวกับหน้าผาส่วนนี้ทั้งหมด เราต้องเป็นยักษ์โกไล-แอธหรือแซมซั่นทีเดียวในการจะง้างแบะหรือหักมันออก”

เชษฐากราดไฟฉายในมือตนเองไปที่บริเวณพื้นเบื้องต่ำตรงปากช่องทาง

“ลองพิจารณาเฉพาะที่ตรงปากช่องรอยโหว่นั่นซิ เราอาจขุดขยายเบิกทางให้กว้างออกพอที่จะให้สองคนนั่นคลานลอดออกมาได้”

“ก็น่าดทีเดียวครับ คุณชาย อย่าว่าแต่พวกเราจะไม่มีเครื่องมือกันเลย ต่อให้ใช้อีเตอร์ครบตามจำนวนคนที่เรามีอยู่กว่าจะช่วยกันขุดเบิกช่องนั่นออกไปพอให้สองคนนั่นคลานลอดออกมาได้ ผมก็คิดว่าคงจะต้องใช้เวลาเป็นอาทิตย์”

พรานใหญ่บอกแผ่วเบา

“ไดนาไมต์ เป็นอย่างไร?”

หัวหน้าคณะพูดหนักๆ ในลำคอ พอได้ยินจอมพรานก็หันขวับไปจ้องหน้าด้วยตาเบิกกว้าง ร้องเร็วปรื๋อ

“ระเบิดของเรายังอยู่หรือครับ?”

“ไม่ว่าจะระเบิดหรือข้าวของสัมภาระอะไรของเราทั้งสิ้นยังอยู่ครบถ้วนในสภาพที่เรียบร้อย ไม่ได้ขาดหายไปแม้แต่ชิ้นเดียว นับตั้งแต่วันที่เกิดเหตุและพวกเราพลัดพรากกันออกไป”

จอมพรานแทบจะร้องลั่นออกมา ด้วยความยินดีเหลือที่จะกล่าว สิ่งที่เขาคาดคะเนไว้ไม่ได้คลาดเคลื่อนไปเลยแม้แต่นิดเดียว นั่นคือเขาอยากเชื่อว่าสัมภาระข้าวของส่วนใหญ่ของคณะจะต้องเหลืออยู่พร้อมเพรียง อาศัยสังเกตจากร่องรอยการ

วางแค้มป์ที่พักของเชษฐาแต่ในระยะเวลาที่ได้พบกันอย่างกะทันหันและมีเหตุการณ์ฉุกเฉินเฉพาะหน้าอื่นๆ ติดพันอยู่ทำให้เขายังไม่มีเวลาที่จะสอบถามถึงสิ่งของเหล่านั้น เพิ่งจะมาทราบจากปากคำของหัวหน้าคณะเดี๋ยวนี้เอง

“สัมภาระทั้งหมดของพวกเราอยู่ที่ไหนครับ ผมมองไม่เห็นวี่แววเลย เห็นคุณชายกับพวกนั้นมากันแต่ตัวเปล่าทั้งนั้น”

เชษฐาหัวเราะ

“ถ้ามัวแต่แบกหามเป็นกองคาราวานกันอยู่ พวกผมก็คงจะเดินทางมาไม่ทันช่วยเหลือคณแน่ ขณะนี้ของทั้งหมดเราเก็บไว้ในแค้มป์ที่พักอันเป็นปากถ้ำตอนหนึ่ง ห่างจากที่นี่ออกไปทางด้านตะวันออก ระยะเดินแค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น การเดินทางค้นหาพรรคพวกของเรา จำเป็นต้องมีสถานีกลางสำหรับพักของ สองสามวันเราจึงจะเคลื่อนย้ายสถานีเสียทีหนึ่ง ตามปกติแล้วเราจะออกตระเวนตัวเปล่าพร้อมกับปืนและเครื่องจำเป็นประจำตัวเท่านั้น โดยพักของไว้ที่สถานีกลางจนกว่าจะมีการเคลื่อนย้าย เราปฏิบัติกันเช่นนี้มาทุกระยะ”

นี่ก็เป็นการคาดการณ์ซึ่งถูกต้องตรงจริงของรพินทร์อีกชนิดหนึ่ง จอมพรานสูดลมหายใจอย่างแช่มชื่น เดี๋ยวนี้เขาหมดสิ้นกังวลใดๆ ทั้งมวลลงแล้ว

“ถ้างั้นลองหยั่งความเห็นของคุณไชยยันต์กับเมย์ดูก่อนเรายังไม่รู้สภาพภายในของอุโมงค์ใต้ดินนั้น ว่ามันเป็นอย่างไร ถ้าใช้ระเบิดโดยไม่รอบคอบระมัดระวังเท่าที่ควร ดีไม่ดีกลายเป็นว่าฝังสองคนนั่นโดยไม่มีโอกาสช่วยเหลือใดๆ ได้อีกเลย”

แล้วทั้งสองคนก็ตรงเข้ามายังปากช่องอีกครั้ง

"ไชยยันต์ แกเข้าไปติดอยู่ใต้ภูเขานั่นตั้งแต่เมื่อไหร่?"

เชษฐาตะโกนสอบถามเข้าไป

"ประมาณบ่าย 4 โมง ของเมื่อวานนี้"

เสียงไชยยันต์ร้องบอกออกมา เหมือนเป็นการคุยกันตามปกติไม่ได้มีวี่แววของความวิตกกังวลใด ๆ อยู่ในน้ำเสียงทั้งสิ้น ตรงข้ามกับฝ่ายที่กำลังจะหาทางช่วยเหลืออยู่เบื้องนอก

"ตอนฝนตกหนักใช่ไหมครับ?"

จอมพรานถามเข้าไปบ้าง

"ใช่ ตอนนั้นแหละ แต่ขณะที่เข้ามาถูกขังเป็นหนูติดกับอยู่นี่ฝนเริ่มจะซาเม็ดลงบ้างแล้ว"

"เหตุการณ์มันเกิดขึ้นอีท่าไหน?"

"ปู้โธ่! ช่วยหาทางเอาอาตมาออกไปก่อน แล้วค่อยคุยกันไม่ได้เรอะ!!"

เชษฐาหัวเราะ

"เราต้องการรู้สภาพภายในของโพรงใต้ดิน ที่แกเข้าไปติดขังอยู่เพื่อประกอบการพิจารณาช่วย ลักษณะข้างนอกนี่แข็ง-แรงแน่นหนามาก ขุดด้วยมือไม่ไหว นอกจากใช้ระเบิด..."

"เฮ้ย! ระวังนา มันจะกลายเป็นว่าแทนที่จะช่วย พวกแกจะฌาปนกิจฉันกับเมย์ส่งไปเลย"

ไชยยันต์โวยวายออกมา

"เราก็กลัวอยู่ในข้อนี้แหละ ถึงอยากจะรู้สภาพภายในให้แน่ใจเสียก่อน"

เชษฐาตอบพลางหัวเราะ

"อ้อ! งั้นหรอกเรอะ!..."

ไชยยันต์ว่า แล้วตะโกนเล่าคร่าวๆ ให้ทราบว่า เขากับเมย์เข้ามาถูกติดขังอยู่ภายในโพรงใต้ดินนั้นอย่างไร แล้วว่า

“อย่าไปเสียเวลาสำรวจปากทางที่ฉันลงมาให้ยากเลย มันเป็นลิ่มหินแน่นหนาแข็งแรงกว่าช่องทางนี้มาก และเป็นส่วนที่ลึกเข้ามาในถ้ำ ถ้าระเบิดตรงนั้น ภูเขาลูกนี้ทั้งลูกอาจถล่มลงมาปิดทางออกหนาแน่นเข้าไปอีก หรือดีไม่ดีพังลงมาทับฉันตายโหง ช่องทางด้านนี้ปลอดภัยที่สุดแล้ว เพียงแต่แกระเบิดปากทางให้มันกว้างออกเท่านั้น ใช้อัตราแรงระเบิดให้ถูกต้องเหมาะควรกับช่องทางหน่อย ตรวจดบริเวณแวดล้อมข้างนอกนั่นให้รอบคอบด้วย ว่ามันมีหินส่วนอื่นที่จะทลายลงมาอีกหรือเปล่า”

ประโยคหลัง อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้ชำนาญในด้านวัตถุระเบิดโดยเฉพาะ สั่งสอนตักเตือนออกมาเสร็จ อาการของเขาเต็มไปด้วยขวัญและกำลังใจดีเยี่ยม

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วงหรอก ว่าแต่ข้างในเถอะ ระหว่างที่เราใช้ระเบิดข้างนอก มีบริเวณมั่นคงพอที่แกกับเมย์จะถอยเข้าไปหลบอยู่โดยหินภายในไม่ถล่มลงมาทับบ้างไหม”

“สบายมาก ข้างในนี่เป็นห้องใต้ดินที่กว้างขวาง สลับซับซ้อนและแข็งแรงมากทีเดียว มันเป็นสุสานไว้ศพดึกดำบรรพ์ที่เจาะเข้ามาใต้ภูเขาทั้งลูก ตอนที่ฉันหมอบคอยความหวังอยู่นี่เป็นบริเวณเพดานห้องส่วนหนึ่ง ที่ชอนขึ้นมาคล้ายๆ จะเป็นทางเข้าออกของสัตว์เลื้อยคลานบางชนิด เราค้นพบเข้าโดยบังเอิญ หลังจากพยายามหาทางออกอยู่นาน และมาอับจนสิ้นท่าอยู่แค่เอื้อมนี่เอง ยกเว้นแต่จะแปลงตัวเป็นงูเล็กๆ ได้เท่านั้นถึงจะเลื้อยลอดปากช่องนั้นออกไปได้”

เชษฐาตาเป็นประกายด้วยความหวัง หันมาทางพรานใหญ่ พูดเร็ว

"ตกลงว่าเราจะใช้ระเบิด ขยายปากทางตรงนี้แน่นอน แต่ต้องใช้ความระมัดระวังให้หนักทีเดียว"

"ถ้างั้นก็ต้องให้ใครย้อนกลับไปเอาเดี๋ยวนี้ ระยะไม่ไกลไม่ใช่หรือครับ?"

"ถ้าเดินเร่งฝีเท้าหน่อย ทั้งไปและกลับ ผมว่าไม่เกินชั่ว-โมง เอางี้ผมจะให้เกิด เส่ย จัน คะหยิ่น และส่างปา ทั้ง 5 คนเลย ไปด้วยกันหมด นอกจากระเบิดแล้ว ก็ให้เอาเสบียงเผื่อมาด้วย"

"ดีเหมือนกันค่ะ พี่ใหญ่"

ดารินรีบเสริมมาโดยเร็ว ยกมือขึ้นลูบลำคออันแห้งฝืดยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้ง

"อย่าว่าแต่ไชยยันต์กับเมย์ที่ติดอยู่ในนี้เลย น้อย บุญคำหรือแม้แต่พรานใหญ่เองก็ยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลยตลอดทั้งวันนี้ นอกจากน้ำ"

พี่ชายหันมามองดูน้องสาวอย่างเป็นห่วง เอื้อมมือไปลูบหลัง

"หิวมากไหม น้อย"

"ทนได้ค่ะ หิวหรือลำบากยากแค้นสักขนาดไหนไม่สำคัญได้พบพี่ใหญ่ และพวกเราทุกคนน้อยก็ดีใจที่สุดแล้ว เหมือนตายแล้วเกิดใหม่งั้นแหละ"

หัวหน้าคณะดีดนิ้วเรียกจันเข้ามาสั่งความอยู่ครู่ในฐานะหัวหน้าสายที่จะมอบหมายให้แยกไปเอาระเบิดและเสบียง

รพินทร์ก็พยักหน้าให้ผู้ร่วมคณะอีกสี่คนเข้ามาร่วมรับทราบจุดประสงค์ด้วย มันเป็นการเดินทางในเวลากลางคืน แต่เมื่อพิจารณาถึงบคคลทั้ง 5 แล้ว ก็ไม่มีอะไรจะต้องห่วงกังวลว่าจะเกิดอันตรายหรือหลงทาง

“ระวังตัวให้จงหนัก อย่าประมาทเป็นอันขาด เรายังไม่หมดศัตรู ไอ้ผีดิบมันตรัยกับไอ้เสือโคร่งดำนั่นยังอยู่”

จอมพรานสั่งกำชับคนเหล่านั้นเป็นครั้งสุดท้าย

“นายไม่ต้องห่วง ขอให้มันโผล่หน้าออกมาเถอะ”

จันคำรามอยู่ในลำคอด้วยความเดือดแค้น บุญคำก็เดินเข้ามาส่งหอกไม้ให้

“เอ้า! ไอ้จัน เอ็งถือหอกโมกขศักดิ์นี่ไปด้วย โผล่ออกมาเล่นงานพวกเอ็งเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเป็นไอ้ผีดิบหัวโล้นหรือไอ้เสืออัปรีย์จัญไรนั่น เอ็งไม่ต้องยิงให้เสียลูกปืน ไล่เสียบมันด้วยไอ้นี่”

จันรับหอกไม้มาจากบุญคำ แล้วนำอีกสี่คนแยกเดินทางหายไปในความมืดอย่างรีบด่วน บริเวณนั้นจึงเหลือแต่เพียงเชษฐา รพินทร์ ดาริน และบุญคำสี่คน นั่งเฝ้ารายล้อมอยู่ตรงปากช่อง บุญคำจัดการหาไม้มาก่อกองไฟขึ้น

เชษฐาตะโกนบอกเข้าไปให้ไชยยันต์และเมย์ทราบว่าส่งคนไปเอาระเบิดมาจากที่พัก ขอให้อดทนรออีกสักพัก แล้วเอากระติกน้ำขนาดลิตรครึ่งที่ติดย่ามหลังอยู่ ส่งลอดเข้าไปทางช่องนั้น ใช้ปากกระบอกปืนดันส่งเข้าไปจนถึงช่วงที่คนข้างในสามารถเอื้อมมือออกมารับได้

ในภาวะเช่นนี้ ทุกคนยังไม่สามารถจะทำอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากรอคอยการกลับมาของพวกที่ส่งให้ไปเอาระเบิดด้วยความกระวนกระวายใจ แล้วฆ่าเวลาให้สิ้นไปด้วยการปรึกษาหารือ เสียงไชยยันต์กับมาเรียข้างในเงียบไปแล้ว คงจะเป็นเพราะอ่อนเพลียและสิ้นกำลังลงเต็มที นอกจากนาน ๆ ก็จะให้เสียงตอบออกมาสักครั้ง เมื่อเชษฐาหรือดารินเรียกเข้าไป สำหรับดารินนั้น หล่อนคอยเรียกเข้าไปแทบทุก ๆ ระยะ 5 นาที ทุกคนข้างนอกตระหนักได้ดีว่า...สองคนที่ติดอยู่ภายในบอบช้ำสะบัก-สะบอมมาก เพียงแต่ธาตุทรหดและความเข้มแข็งประจำตัวทำให้ไม่แสดงอะไรออกมาให้เห็นชัดเท่านั้น

เป็นครั้งแรกของระยะเวลาเกือบอาทิตย์ ที่รพินทร์และดารินมีโอกาสได้สูบบุหรี่อีกครั้ง เมื่อเชษฐางัดออกมาให้จากย่ามหลัง ทั้งสองจุดอัดควันอย่างกระหายเพื่อบรรเทาความหิวโหย แล้วดารินก็แบ่งออกเขี่ยส่งไปให้ไชยยันต์กับมาเรียโดยวิธีเดียวกับการจัดส่งน้ำ เสียงมาเรียดังลั่นออกมาอย่างดีใจ

"โอ! แท็งค์ ก๊อด"

"ขอบใจพี่ใหญ่เถอะ อย่าขอบใจก๊อดเลย เพราะเขาเป็นคนที่มีบุหรี่มาให้เราด้วย"

ดารินพูดกรอกปากช่อง

"พี่ใหญ่ก็เปรียบเสมือนก๊อดของฉันเหมือนกัน"

มาเรียบอกออกมาปนหัวเราะ

"คุณชายแน่ใจหรือครับว่า สัมภาระของเราที่ทิ้งไว้ยังที่พักโดยไม่มีใครเฝ้าเลย มันจะไม่สูญหาย"

พรานใหญ่ถามหัวหน้าคณะเบา ๆ

"ผมเชื่อว่าคงไม่หายแน่ เพราะชัยภูมิครั้งสุดท้ายที่เราตั้งแค้มป์ถาวรอยู่นี่ มั่นคงแข็งแรงดีมาก อยู่ในถ้ำเล็ก ๆ ที่เจาะเข้าไปในหน้าผามิดชิดดี ตามปกติแล้วเราไม่เคยทิ้งแค้มป์กันทั้งหมด ในระหว่างออกเดินตระเวนหาร่องรอยของพวกคุณทุกครั้งจะต้องมีคนอยู่เฝ้าของเสมอผลัดเปลี่ยนเวรกัน แต่สำหรับวันนี้สังหรณ์อย่างไรบอกไม่ถูก เลยยกมันมาหมด ทิ้งที่พักไว้โดยไม่มีใครเฝ้าเลย คุณระแวงอะไรหรือ?"

"เรายังมีศัตรูที่กำจัดไม่ได้อยู่ครับ คือเจ้ามันตรัยมหาวายร้าย มันอาจทำความยุ่งยากให้แก่เราในด้านดอดไปขโมยหรือทำลายข้าวของของเราเสียก็ได้ เพราะมันก็รู้อยู่ว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นในการดำรงชีพของเราเช่นไร อีกอย่างหนึ่ง ช้างกับลิงเป็นสัตว์ที่อยู่ไม่สุข ชอบทำลายสิ่งของหรือมิฉะนั้นก็ขโมยเคลื่อนย้ายเสมอ"

"ก็ต้องเสี่ยงกันดู..."

ภายหลังจากนิ่งคิด เชษฐาก็ตอบอย่างเริ่มกังวล

"ประเดี๋ยวก็คงรู้ ว่ามีอะไรเกิดขึ้นยังที่พักของเราหรือเปล่า ตอนที่พวกนั้นกลับมา"

"คุณชายว่ามีสังหรณ์อะไรหรือครับ ที่ทำให้ออกเดินทางพร้อมกันหมด จนกระทั่งพบพวกผมเข้า"

เขากล่าวถามต่อไป ขณะที่มองตาหัวหน้าคณะ เชษฐากัดริมฝีปากนิดหนึ่ง หัวคิ้วขมวด

"ผมมาหยุดตั้งแค้มป์อยู่ที่นั่นตั้งแต่เย็นวานแล้ว เมื่อเช้านี้ ก็แยกกันออกตระเวนหาร่องรอยไปในรัศมีรอบ ๆ อันเป็น

งานที่เราปฏิบัติกันอยู่เป็นประจำทุกระยะที่ผ่านมา พอตอนเที่ยงก็กลับมาพบกันที่แค้มป์”

อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์เล่าช้า ๆ

“เวลาประมาณสักบ่ายสองโมงเศษ ๆ นี่เอง ระหว่างที่เราชุมนุมกันอยู่ทีแค้มป์พร้อมหน้าทั้ง 6 คน แงซายก็กรายเข้ามาให้เห็น”

“แงซาย?”

“ใช่! แงซาย อาการของมันแปลกมาก มายืนปรากฏตัวให้เห็นอยู่ชายป่าไม่ห่างออกไปนัก มิหนำซ้ำยังโบกมือเรียกคะหยิ่นกับจันไล่กวด มันก็ผละหนี พอลับตาสองคนนั่นหยุดตาม มันก็โผล่มาให้เห็นอีก โบกมือเรียกอยู่เช่นนั้น ผมแปลกใจมากในอาการพิกลของมัน เลยบอกให้พวกนั้นอยู่ในอาการสงบ แล้วเราทั้งหมดก็ออกเดินตามมันมาเงียบ ๆ มันนำหน้าเป็นเรือนำร่องมาทุกระยะ เว้นห่างกันพอเห็นหลังแต่ไม่ยอมให้เราเข้าใกล้ ผมเชื่อว่ามันจะต้องนำพวกเราไปยังที่ใดสักแห่งหนึ่งก็เลยตามไปเรื่อย ๆ แล้วเพิ่งจะมารู้แน่เอาเดี๋ยวนี้เองว่า แงซายนำผมเพื่อให้มาพบกับคุณ น้อย และบุญคำ ในนาทีคับขันที่สุดอย่างที่เผชิญผ่านกันมาแล้ว”

“น้อยนึกแล้วว่า ต้องแงซายแน่ ๆ ที่เป็นตัวการดึงพี่ใหญ่ให้มาพบกับพวกเรา”

ดารินร้องออกมา

รพินทร์ ไพรวัลย์ฟังคำบอกเล่าของเชษฐาด้วยอาการสงบ เขาไม่มีข้อพิศวงอันใดทั้งสิ้น เพียงแต่พยายามลำดับ

เหตุการณ์เปรียบเทียบเวลากับที่ตนเองได้ผ่านพบมา ดารินก็รีบเล่าให้พี่ชายฟังถึงเหตุการณ์ที่ฝ่ายของตนเริ่มต้นออกติดตามรอยของพี่ชายในเช้าวันนี้ เล่าถึงรอยเท้าของแงซายและพวกกองกอยที่เลาะเลียบชายฝั่งห้วยมาตลอด และแยกทางไปอีกด้านหนึ่ง โดยรพินทร์คงมุ่งที่จะยึดแนวลำห้วยต่อไปจนกระทั่งมาพบบริเวณที่ตั้งแค้มป์ครั้งสุดท้ายของเชษฐาเหนือฝั่งลำห้วยตอนหนึ่ง จนกระทั่งมาพบเข้ากับพันธุมวดีผู้บรรทมนิ่งอยู่ในครอบแก้วของปราสาทร้าง

“ถ้าเช่นนั้น ก็แปลว่า ระหว่างที่คณะของเธอเดินบ่ายหน้ามาทางปราสาทร้าง แงซายก็แยกไปอีกทางหนึ่ง เพื่อไปตามพี่ให้ตรงไปยังปราสาทร้างนั่นเอง”

เชษฐาว่า

“น้อยเถียงกับพรานใหญ่ ตรงที่เราพบรอยแยกทางจากฝั่งห้วยนั่นแล้วค่ะ น้อยเชื่อแน่ว่าแงซายจะต้องนำเราให้ไปพบกับพี่ใหญ่ แต่รพินทร์เชื่อว่าแงซายจะต้องนำไปทางอื่น และบอกว่าถ้าต้องการพบพี่ใหญ่ต้องยึดแนวลำห้วยต่อ มันกลับกลายเป็นว่า พรานใหญ่ไปพบเข้ากับปราสาทพันธุมวดีเข้าก่อน ถ้าเลือกตามทางด้านแงซาย ก็คงพบพี่ใหญ่ก่อนแล้ว”

“ถึงอย่างไรก็ตาม เราก็มีจุดนัดพบกันที่ปราสาทพันธุมวดีโดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้ตัวมาก่อน พรานใหญ่ไปพบเข้าเพราะตามรอยค้นหาคณะของพี่โดยความเชื่อมั่นของเขา ส่วนพี่ไปที่นั่น เพราะแงซายชักนำไป แต่ถึงแงซายจะไม่นำพี่ไปที่นั่น และถ้าไม่เกิดเรื่องร้ายขึ้นที่ปราสาทร้าง ภายในก่อนค่ำวันนี้ รพินทร์ก็คงจะตามไปถึงแค้มป์พี่แน่นอนเพราะใกล้กันแค่นี้เอง”

"โปรดเล่าถึงเหตุการณ์วินาทีสุดท้าย ก่อนที่คณะของคุณชายจะเข้าไปช่วยเหลือพวกผมซิครับ"

จอมพรานพูดขึ้น

"พวกเราตามแงซายมาทุกระยะอย่างที่บอกแล้ว ในที่สุดก็เห็นหายแวบอย่างลึกลับเข้ามาในบริเวณป่าหินตรงที่ตั้งปราสาทร้างหักพังนั่น ผมกับพวกนั้นก็กระจายกันออก ย่องค้นหาคืบใกล้เข้ามาเป็นลำดับ แล้วเราก็เห็นปากทางเข้าปราสาทขณะนั้นเองผมก็ได้ยินเสียงร้องเอะอะแซ่ไปหมดดังมาจากตัวปราสาทข้างใน ดูเหมือนจะเป็นเสียงกรีดร้องของน้อย อึดใจเดียวก็มีเสียงปืนลั่นถี่รั่ว แล้วก็เห็นเงาของมันตรัยกับแงซาย กวดไล่กันออกมา เห็นไอ้พวกผีดิบที่แห่ออกมาจากซากหินรอบด้านไปหมด ตอนนั้นเองที่พวกผมยิง และตะโกนให้เสียงเข้าไป"

รพินทร์กับดารินก็พลันลำดับภาพให้ชนกันทันทีที่เชษฐาบอกความจบ

ขณะนั้นเองก็มีเสียงกู่โหวกเหวกแว่วมาแต่ไกลจากทุ่งหญ้าเบื้องล่าง พร้อมกับลำไฟฉายหลายดวงที่สาดวอบแวบสังเกตเห็นได้ถนัด ทุกคนที่นั่งล้อมวงพูดกันอยู่ ลุกขึ้นยืนทันที บุญคำร้องออกมาอย่างยินดีว่า

"ไอ้พวกนั้นกลับมาแล้ว นาย"

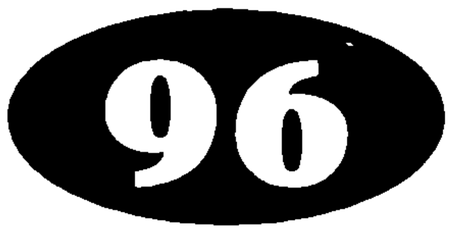

ทั้งห้าคนที่ถูกส่งกลับไปยังแคมป์ พากันได่เนิน ขึ้นมาถึงแล้วฝ่ายที่รอคอยอยู่อย่างกระวน-กระวาย ก็กอนใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อทราบว่าสัมภาระข้าวของทุกชิ้นที่ทิ้งไว้ยังแคมป์อยู่เป็นปกติในสภาพที่เรียบร้อยทุกอย่าง

สิ่งที่จันกับพวกนั้นขนมาก็คือหีบใดนาไมต์ส่วนหนึ่ง พร้อมทั้งขากวางซึ่งย่างรมไว้เรียบร้อยแล้วทั้งขา สำหรับรพินทร์ ดาริน และบุญคำ ซึ่งหิวโหยมาตลอดทั้งวัน บัดนี้ก็ลืมนึกถึงท้องชั่วขณะ ต่างปราดเข้าไปที่หีบระเบิดทันที

"เดินทางเรียบร้อยดีหรือ เกิดอะไรระหว่างทางหรือเปล่า?" เชษฐาซักถามคนเหล่านั้น

"เรียบร้อยดีทุกอย่างครับ นายใหญ่ ไม่มีวี่แววอะไรเลย" จันซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่เป็นคนตอบ

ภายหลังจากปรึกษาหารือกันอย่างรอบคอบที่สุด ในระหว่างพรานใหญ่กับหัวหน้าคณะ เกี่ยวกับการใช้อัตราแรงระเบิด ทั้งสองคนก็ปลงใจโดยเด็ดขาด

“เสี่ยงหน่อย แต่ก็ไม่มีวิธีไหนจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว เป็นอันว่าเราจะลองใช้ระเบิดในอัตราต่ำที่สุดก่อน ถ้าปากทางมันยังไม่เปิดกว้างออกไปตามต้องการก็ค่อยระเบิดซ้ำไปตามลำดับ ปลอดภัยกว่าที่จะใช้กำลังระเบิดมากเสียในครั้งแรกทีเดียว เอาละจัดการได้รพินทร์”

หัวหน้าคณะออกคำสั่ง แล้วบอกให้บัญคำต้อนพรรคพวกทุกคนรวมทั้งดารินด้วย ให้ถอยห่างหลบมุมไปชุมนุมกันยังบริเวณที่ปลอดภัยจากรัศมีระเบิดชั่วคราวก่อน คงเหลือแต่เขากับรพินทร์ตามลำพังเพียงสองคน พอคนเหล่านั้นถอยห่างเข้าไปที่กำบังเรียบร้อยแล้ว พรานใหญ่ก็หอบเอาระเบิดและสายชนวนตรงเข้าไปยังปากช่อง เชษฐาตามเข้าไปร่วมช่วยเหลือและควบคุมอย่างใกล้ชิด

“คุณไชยยันต์ครับ!”

จอมพรานให้สัญญาณเรียกเข้าไปอีกครั้ง เพื่อการซักซ้อมให้แน่ใจที่สุด

“ว่ายังไง ผู้กอง?”

“ผมกับคุณชายจะลงมือวางระเบิดเดี๋ยวนี้ ขอความแน่ใจอีกครั้ง ข้างในพอมีที่ถอยหลบไปให้ปลอดภัยไหม กะถอยให้ห่างจากปากช่องประมาณ 20 เมตร เป็นดีที่สุด พยายามหาเหลี่ยมหินหลบไว้”

“สบายมาก ยัดเข้าไปเถอะ ไม่ต้องห่วง ผมจะลงไป

หลบอยู่ในห้องเก็บศพข้างล่างก่อน ไม่ต้องใช้แรงระเบิดเกินความจำเป็น เอาแค่เบิกช่องให้กว้างพอจะลอดตัวออกไปได้เท่านั้น”

“พร้อมหรือยัง?”

“กะเวลาเผื่อให้ผมกับเมย์ 5 นาที ของการนับเริ่มต้นระยะเวลาภายใน 5 นาทีนี้ แปลว่าเราสองคนถอยออกไปในรัศมีที่ปลอดภัยแล้ว ครบ 5 นาทีเมื่อไหร่ คุณจุดสายชนวนได้เลย ว่าแต่จะเอาหรือยังล่ะ”

“เดี๋ยวครับ ให้ผมจัดการวางระเบิดเข้าที่เสียก่อน”

จอมพรานตะโกนเข้าไป พร้อมกับวางระเบิดเข้ากับบริเวณปากช่องอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด แล้วต่อสายชนวนชั่วไม่กี่อึดใจก็เรียบร้อย เชษฐาเป็นคนส่องไฟให้ระหว่างรพินทร์ปฏิบัติงานทุกระยะ

“เอาละ ไชยยันต์ แกกับเมย์ถอยได้แล้ว เราจะเริ่มต้นนับเวลาเดี๋ยวนี้”

หัวหน้าคณะร้องบอกเข้าไป

“โอเค นับได้!”

เสียงไชยยันต์ตะโกนลั่นแว่วมา

จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบกริบ เชษฐายกนาฬิกาพรายน้ำที่ข้อมือขึ้นจับเวลา ทั้งสองไม่ได้ปริปากคำใดแก่กันอีกเลย ดารินกับพรรคพวกทุกคนที่ถอยไปหลบอยู่ก่อนแล้ว ก็เฝ้าซุ่มดูอย่างเงียบสงบ ทุกคนใจเต้นระทึก

“จุดได้ รพินทร์!”

หัวหน้าคณะออกคำสั่งหนัก ๆ แล้วผละออก เผ่นตรง

เข้าไปหลบกำบังสมทบกับพวกที่หลบกันอยู่ก่อนแล้ว จอมพรานสะบัดฝาซิปโป้ที่เตรียมพร้อมอยู่ในมือออกขีดเปลวติดขึ้น แล้วแตะฉับเข้าไปที่ปลายสายชนวน ซึ่งกะเวลาไว้ประมาณ 30 วินาที

จากนั้น เขาก็ออกวิ่งเหยาะๆ เข้ามารวมหมู่อย่างใจเย็น พอทรุดตัวลงกำบังเหลี่ยมหินใกล้ๆ ส่างปาเท่านั้น กัมปนาทของระเบิดก็ครืนสนั่นขึ้นจนแผ่นดินสะเทือน สะเก็ดหินและผงธุลีลอยสูงเป็นควันฟุ้งขึ้นไปบนอากาศพร้อมกับเปลวไฟแลบสว่างวาบท่ามกลางความมืดสลัวของราตรี ฝุ่นละอองบางส่วนโปรยปลิวลงมาถึงคณะ

ทุกคนที่หมอบหลบอยู่ซึ่งห่างจากจุดระเบิดประมาณ 30 เมตร ทั้งหมดรู้สึกถึงความกดของอากาศที่วูบเข้ามาถึงตัวและแผ่นดินไหวสะเทือนเฮือก

และต่างก็พรูกันเข้าไปยังตำแหน่งนั้น ขณะที่ยังปก-คลุมไปด้วยม่านควันขาวทึบ เชษฐากับดารินใช้ไฟฉายส่องจ้าเข้าไปพร้อมกับร้องเร่งบงการให้พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันขุดคุ้ยก้อนหินที่แหลกทลายลงมากลบปากช่องเต็มไปหมด

ทุกคนระดมแรงรื้อหินที่กองพะเนินออกอย่างรีบร้อน ครู่ใหญ่ต่อมาก็พบว่าตำแหน่งที่เคยเป็นปากช่องกว้างเพียงฝ่ามือเดียวนั้น บัดนี้ถูกเบิกขยายออกไปเกือบวา แลเห็นเป็นโพลงลึกดำมืดเข้าไปใต้หินผา เชษฐาแทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความยินดี ตบไหล่จอมพรานโดยแรง

"วิเศษมาก รพินทร์ คุณกะขนาดของแรงระเบิดได้พอดีเหลือเกิน"

พรานใหญ่ยิ้มเลี่ยน ๆ สีหน้าไม่ปลอดโปร่งใจนัก ขอยืมไฟฉายจากหัวหน้าคณะส่งเข้าไปในโพลง พลางบอกว่า

"ไม่ทราบแรงระเบิดจะเป็นอันตรายอะไรกับสองคนนั่นหรือเปล่า พวกเราอยู่ข้างนอกในที่โล่งก็ไม่รู้ว่ามันรุนแรงอะไรนัก แต่สองคนนั่นอยู่ในที่อับจำกัด อากาศภายในไม่มีทางจะขยายได้ กำลังอัดของแรงระเบิดมันจะทวีมากขึ้น"

"คงไม่เป็นไรกระมัง อย่างน้อยที่สุด ไชยยันต์ก็จะต้องรู้ดีอยู่แล้ว ถ้าระยะหลังที่สองคนนั่นถอยเข้าไปหลบอยู่ห่างจากปากช่องนี่พอสมควร แรงอัดของระเบิดก็ไม่น่าจะเป็นอันตรายเข้าไปถึง อีกอย่างหนึ่ง เราก็วางระเบิดเฉพาะริมปากช่องนี่เท่านั้น ไม่ได้ยัดระเบิดเข้าไปข้างใน"

ระหว่างที่เชษฐาพูดอยู่กับรพินทร์ ดารินก็ป้องปากตะโกนกรอกปากโพรง เรียกเข้าไปสุดเสียง มันเงียบอยู่อึดใจใหญ่ จนทุกคนชักใจไม่ดี ต่อมา ก็เป็นเสียงร้องตอบขึ้นมาปนกับอาการไอสำลัก มาเรีย ฮอฟมัน เป็นคนแรกที่คลานไต่ขึ้นก่อน ต่อมาจึงเป็นไชยยันต์ ต่างช่วยกันฉุดบุคคลทั้งสอง ขึ้นมาจากปากโพรงนั้นโดยเร็วด้วยความยินดีเหลือที่จะกล่าว

ทั้งสองคนยังสำลักฝุ่นตัวงอไม่สามารถจะพูดอะไรได้อยู่เช่นนั้น พอขึ้นมาพ้นจากใต้แผ่นดิน ก็มีอาการเหมือนอยากจะลงไปนอนแผ่ ต่างช่วยกันประคองอย่างชุลมุน แล้วหิ้วตัวนำห่างจากบริเวณนั้นออกมายังตำแหน่งกองไฟที่ก่อไว้เป็นที่พัก

ชั่วคราว พอมาถึง ทั้งไชยยันต์และมาเรียก็หงายหลังลงนอนแผ่หลาอย่างหมดสิ้นเรี่ยวแรง

"เป็นอย่างไรบ้าง ปลอดภัยหรือเปล่า?"

ทุกคนเข้ามารุมล้อม เขย่ากายถามอย่างเป็นห่วง เห็นชัดกันเช่นนี้ท่ามกลางแสงไฟ ต่างก็รู้ได้ในทันทีว่า สภาพของบุคคลทั้งสองอิดโรยป้อแป้เต็มทีจากการที่ถูกติดขังอยู่ใต้แผ่นดินเป็นเวลานาน การขาดอาหารและผนวกกับอำนาจของระเบิดเมื่อสักครู่นี้ ลักษณะอาการจึงเปรียบไม่ผิดอะไรกับปลาสำลักน้ำ

ภายหลังจากช่วยกันแก้ไขปฐมพยาบาลอยู่ครู่ ทั้งไชย-ยันต์และมาเรีย จึงสะโงสะเงขึ้นมานั่งได้ จ้องหน้าทุกคนที่ล้อมวงมองมาก่อนด้วยความเป็นห่วง เหมือนจะให้แน่ใจที่สุดว่า ไม่ได้ฝันไป มาเรียพูดอะไรไม่ออกในขณะนั้น นอกจากน้ำตาที่คลอหน่วย โผเข้ากอดดารินไว้แน่น ส่วนไชยยันต์ ยืดตัวขึ้นสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าเต็มปอดเป็นครั้งแรก มือหนึ่งจับมือของเชษฐาเพื่อนน้ำมิตร ส่วนอีกมือหนึ่งคว้าอุ้งมือของจอมพรานไว้ บีบแน่น

"เชษฐา...รพินทร์!..."

อดีตนายทหารปืนใหญ่พึมพำออกมา ดวงตาอันแห้งกร้านขุ่นมัวเป็นประกายแจ่มใสขึ้น

"ฉันไม่นึกเลยว่าจะได้พบเห็นพวกเราอีกแล้ว ตอนที่ตะโกนพูดกันที่ปากโพรงนั่นก็ยังไม่แน่ใจตนเอง นึกว่าตัวเองกำลังใกล้จะตายก็เลยเพ้อพกไป"

เชษฐายิ้มกว้างๆ โอบไหล่สหายร่วมตายของเขาไว้ กอดกระชับแน่น แล้วตบหนักๆ ที่ต้นแขน

“ไชยยันต์ แก และพวกเราทกคน ยังไม่ถึงที่ตาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์เทวดาคุ้มตัวถึงได้ปกป้องไว้ แล้วนำพาให้มาพบกันได้อีกครั้ง ฉันดีใจที่สุด ที่รู้ว่าแกกับเมย์ยังมีชีวิตอยู่ แล้วก็อยู่ทันจนพวกเรามาถึงและพบเข้า”

“ไม่น่าเชื่อเลย...”

ไชยยันต์กล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเอง แล้วหันไปร้องทักดารินเบาๆ ว่า

“น้อย”

ราชสกุลสาว ผละจากมาเรียตรงเข้ามาจับไหล่ไชยยันต์เขย่าแรงๆ แล้วทั้งสองก็สวมกอดกันสนิทแนบเหมือนพี่น้องที่คลานตามกันออกมาโดยไม่มีคำพูดใดๆ จะผ่านลำคอออกมาได้ด้วยความตื้นตันใจ

ต่อมา อดีตนายทหารปืนใหญ่ จึงหันไปทางรพินทร์ ไพรวัลย์ ยื่นมือไปให้อีกครั้ง จอมพรานยิ้มให้จับมืออันเย็นชืดไว้ ไชยยันต์บีบกระชับแน่นกรามขบกันเป็นสัน สายตาที่แลสบกันมันเป็นความหมายเกินกว่าที่จะเปล่งออกมาเป็นคำพูดใดๆ ได้

“ขอบคุณมาก ผู้กอง เห็นหน้าพวกเราทุกคนแล้ว ผมชื่นใจที่สุดเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เราไม่น่าจะได้พบกันอีกเลยนะ”

บุรุษผู้นั้นไม่พูดคำใด นอกจากยิ้ม...แล้วก้มศีรษะให้อย่างอ่อนโยน ปล่อยให้สภาพพบปะทักทายอันตื่นเต้นตื้นตันใจนั้นดำเนินไปในระหว่างมิตรผู้เพิ่งต่างจะได้พบหน้ากันอยู่ครู่ใหญ่โดยไม่สอดแทรกเข้าไป

ไชยยันต์ทักทายกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคนที่แวดล้อมอยู่จนครบคนพร้อมกับแสดงความขอบใจ ส่างปานั้นนั่งจ้องมองนายแหม่มของมันด้วยอาการซึมเซ่อ เมื่อมาเรียหันไปทัก เจ้าต่องสู่ก็เข้ามานั่งตรงหน้าหยิบเอามือนายสาวขึ้นไปวางโปะไว้บนศีรษะตนเอง แล้วมีน้ำตาไหลออกมา นั่นเป็นอาการภักดีขีดสุดที่คนดงอย่างมันจะแสดงออกมาได้ มาเรียลูบศีรษะมันเหมือนลูก ทั้งสองพูดกันพึมพำเป็นภาษาพม่า จากนั้น อดีตภรรยาม่ายแสนสวยของดร.ฮอฟมัน ก็หันไปกล่าวขอบคุณและแสดงอาการคารวะต่อราชสกลหน่มใหญ่หัวหน้าคณะ เชษฐาตบไหล่หล่อนอย่างปรานี

"พวกเราดีใจมาก ที่เธอกับไชยยันต์ปลอดภัย"

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวตอบยิ้มๆ

ดวงตาเขียวเข้มมีประกายแห่งความอิดโรยคู่นั้น เปลี่ยนจากทุกคนไปจับอยู่ที่รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนสุดท้าย

"ไพรวัลย์ ความหวังครั้งสุดท้ายของเราสองคน ขณะที่รอคอยความตายอยู่ก็คือ เราหวังว่าเราอาจได้รับการติดตามช่วยเหลือจากคุณเป็นความหวังเพียงหนึ่งในล้าน แต่แล้วในที่สุดมันก็เป็นความจริง"

จอมพรานก้มศีรษะลงอย่างสำรวมอีกครั้ง กล่าวขึ้นอย่างถ่อมตนตามนิสัยว่า

"ความปลอดภัยของพวกเราทุกคนในครั้งนี้ อยู่ที่ท่านหัวหน้าคณะเป็นหลักใหญ่ที่สุด ผมเอง ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือจากคุณชายเมื่อชั่วโมงที่แล้วมานี่ ก็เห็นจะเอาชีวิตรอดได้ยากเหมือนกัน"

“ตอนที่เราระเบิดปากทาง กว่าจะขนหินออกไปจนกระทั่งพบรอยโหว่ที่ระเบิดไว้ ก็กินเวลาอยู่นาน เธอกับไชยยันต์มัวแต่ทำอะไรอยู่ถึงได้ขึ้นมาช้านัก จนกระทั่งเราเกือบจะต้องมุดลงไปตาม”

ดารินถามขึ้น

มาเรียฝืนยิ้มอย่างยากเย็นที่สุด ยกมือขึ้นลูบคลำต้นคอ

“ความจริง พวกเธอจะต้องเป็นฝ่ายตามลงไปลากเราสองคนขึ้นมาแล้ว น้อย”

“ทำไมหรือ?”

เชษฐาถามโดยเร็ว

“อำนาจระเบิด ทำเอาเราเกือบแย่ค่ะ พี่ใหญ่ ไชยยันต์ถึงกับช็อกหมดสติไปครู่ใหญ่ ส่วนฉันก็มึนงงไปหมดรู้สึกเหมือนตับไตไส้พุงมันจะทลายออกมา เราหมอบกันไปครู่หนึ่งทีเดียวกว่าฉันจะได้สติ แก้ไขไชยยันต์ขึ้นมาได้ แล้วก็คลานกันขึ้นมาอย่างสะบักสะบอม”

หัวหน้าคณะมีอาการตกใจเล็กน้อย หันไปมองหน้ารพินทร์ ต่างสบตากันแวบหนึ่ง จอมพรานเต็มไปด้วยแววร้อนใจ รีบสอบถามอาการของไชยยันต์กับเมย์ซ้ำอีกโดยเร็วอย่างกังวล

“ไม่ต้องห่วงหรอก ผู้กอง ตอนนี้ผมกับเมย์เรียบร้อยเป็นปกติดีแล้ว ก็แค่มึนไปพักหนึ่งเท่านั้น”

“ผมใช้อัตราแรงระเบิดอย่างระมัดระวังที่สุดแล้วและก็เป็นห่วงในข้อนี้อยู่มากทีเดียว ได้ปรึกษาหารืออยู่กับคุณชายพักใหญ่ก่อนจะตัดสินใจวางระเบิด”

ไชยยันต์หัวเราะ

“ผมบอกแล้วว่าคุณอย่ากังวลอะไรไปเลย นี่ยังโชคดีที่คุณเป็นฝ่ายวางระเบิดข้างนอกเพื่อขยายปากทางนั้นออก และแรงระเบิดนี้อัดเอาผมกับเมย์หมดสติไปเพียงแค่ครู่เดียว ถ้าผมกับเมย์มีระเบิดอยู่ในมือเราก็คงตัดสินใจระเบิดภูเขาลูกนี้ออกด้วยตัวเอง โดยไม่คำนึงว่ามันจะถล่มทลายลงมาฝังเราเช่นไร เพราะนั่นยังพอมีโอกาสรอดบ้าง ดีกว่าที่จะติดรอคอยเวลาให้ค่อย ๆ ตายไปอย่างช้า ๆ อยู่ในนั้น”

ระหว่างที่บุคคลชั้นหัวหน้าพูดซักถามทักทายกันอยู่ พวกพรานพื้นเมืองซึ่งรู้หน้าที่ดีอยู่แล้ว ก็จัดการนำขากวางขึ้นย่างอุ่นไฟอย่างไม่ยอมเสียเวลาชักช้า ครู่เดียว ก็เอามาวางไว้กลางวงทั้งขา สองคนที่เพิ่งจะโผล่ออกมาจากใต้ภูเขาและอีกสามคนที่ไม่ได้กินอะไรเลยมาตลอดทั้งวันนี้ ก็ตรงเข้าหาอาหารอย่างหิวโหย

“เราสองคนคลานขึ้นมานอนรอคอยความหวังอยู่ตรงปากช่องนั่น ตั้งแต่ค้นพบมันเมื่อวานนี้แล้ว...”

ไชยยันต์เป็นคนเล่า ขณะที่เคี้ยวเนื้อย่างอย่างคนอดโซ

“ความหวังของเราก็คือ อาจมีพวกเราหรือมนุษย์คนใดผ่านมาทางละแวกนี้บ้าง พอรุ่งขึ้น คือตั้งแต่เมื่อเช้านี้เป็นต้นมา เราตกลงกันว่า จะยิงไรเฟิลขึ้น ๑ นัด ต่อระยะเว้นโดยประมาณเอาว่าห่าง ๑ ชั่วโมง โดยอาศัยแหย่ปากกระบอกไรเฟิลออกไปทางช่องนั้น หวังที่จะให้เสียงไรเฟิลเป็นสัญญาณเรียกและจะ

ยิงชั่วโมงละนัดอยู่เช่นนี้ ไปจนกว่าจะหมดกระสุน หรือหมดลมหายใจของเรา สุดแต่ว่าอย่างใดจะมาถึงก่อน ตั้งแต่เช้าเป็นต้นมา เราผลัดกันยิงออกไป 9 นัดแล้ว ท่ามกลางความว่างเปล่า...”

“แล้วยังไงต่อไป?”

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ

“ก่อนที่เราจะยิงนัดที่สิบในชั่วโมงต่อมานั่นเอง เราก็แว่วเสียงปืนดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวหลายนัด ดังลอดเข้ามาทางช่องที่เรามาหมอบคอยอยู่ มันเป็นเสียงของการยิงแบบสับ”

มาเรียเป็นฝ่ายเล่าขึ้นบ้าง สืบต่อจากไชยยันต์ผู้ขณะนี้ยังไม่อยากจะพูดอะไรทั้งสิ้น นอกจากตั้งหน้าตั้งตากินอย่างเดียว

“เราดีใจจนบอกไม่ถูก เสียงปืนแซ่สนั่นไม่เป็นส่ำเหล่านั้นมันหมายถึงพวกเราแน่นอน และคงจะปะทะกับอะไรอยู่ เสียงมันรู้สึกว่าจะดังมาไม่ไกลนัก”

“เสียงปืนตอนที่พวกเราซัดกับกองทัพไอ้พวกผีดิบในปราสาทพันธุมวดีนั่นเอง”

ดารินร้องขึ้น

“เราเงี่ยฟังเสียงปืนรัวแซ่อยู่เช่นนั้นครู่ใหญ่ ในที่สุดก็เงียบหายไป แล้วไชยยันต์ก็ยิงออกไปอีกนัดหนึ่งเงียบหายไป พักจึงมีเสียงปืนลั่นตอบมา และไชยยันต์ก็ยิงตอบรับออกไปอีก คราวนี้เงียบหายไปราวสักสิบนาทีเห็นจะได้ จึงมาได้ยินลั่นอยู่ใกล้ๆ พอยิงตอบออกไป ไม่นานก็รู้สึกว่ามีหลายคนมามุงที่ปากช่องแล้วก็ได้ยินเสียงพรานใหญ่ตะโกนเข้ามา”

ฝ่ายที่ติดตามเข้ามาช่วยเหลือต่างหันมองดูหน้ากัน จาก

คำบอกเล่าของไชยยันต์และมาเรีย ช่วยให้สามารถลำดับภาพเหตุการณ์ปะติดปะต่อกันได้ในทันที

"ก่อนจะยิงเรียกเป็นครั้งสุดท้าย พวกเราเดินกู่กันเข้ามาตลอดเวลา เธอไม่ได้ยินเลยรึ" ดารินถาม

มาเรียกับไชยยันต์มองตากัน แล้วสั่นศีรษะ

"เราไม่ได้ยินเสียงกู่ หรือเสียงอื่นใดเลย นอกจากเสียงปืนเท่านั้น"

เชษฐาก็คะเนเหตุการณ์ ช่วยตอบแทนให้แก่บุคคลทั้งสองว่า

"เสียงกู่ไม่มีทางจะได้ยินหรอก สองคนนั่นติดอยู่ในโพรงใต้หินมีช่องที่เสียงจะเล็ดลอดออกมาได้เพียงแค่ฝ่ามือเดียวเท่านั้นแล้วตัวก็ยังอยู่ลึกถอยห่างเข้าไปอีกตั้งช่วงแขน เสียงกู่เรียกของพวกเรา หรือเสียงที่จะเรียกออกมาจากข้างใน ไม่มีทางที่จะได้ยินถึงกันได้โดยเด็ดขาด ยกเว้นแต่จะมายืนอยู่ปากช่องเท่านั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่า เหตุไรเราจึงไม่ได้ยินเสียงกู่ตอบของทั้งสองคนเลย คงได้ยินแต่เฉพาะเสียงปืนเท่านั้น"

"นั่นซิ ทีแรกยังแปลกใจอยู่เลย เราได้ยินเสียงปืนยิงเรียกอยู่ใกล้ๆ นี่เอง และก็เดินตามทิศทางมาได้ถูกแล้ว แต่ทำไมถึงไม่ได้ยินเสียงกู่ตอบบ้างเลย จนกระทั่งในที่สุด ต้องลองยิงปืนเรียกเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็ได้ยินเสียงยิงตอบมา รู้สึกเหมือนกับว่า มันระเบิดอยู่ห่างตัวเราไม่กี่วาเท่านั้น เพิ่งจะมารู้ทีหลังว่าติดอยู่ใต้ก้อนหินใหญ่นั่นเอง"

ดารินว่า พร้อมกับหัวเราะออกมาได้อย่างแจ่มใสเป็นครั้งแรก

“โชคดีเหลือเกิน ที่พวกแกเฉียดเข้ามาใกล้ และได้ยินเสียงปืนที่ยิงเรียก...”

ไชยยันต์หันไปพดกับเชษฐาภายหลังอิ่มหนำ

“ว่าแต่พวกแกเถอะ ยิงอะไร เสียงออกรัวถี่ยิบราวกับทำสงครามงั้นแหละ”

คำถามชนิดนั้นของไชยยันต์ ดูเหมือนจะเป็นการเริ่มต้นให้ทุกฝ่ายมาถึงจุดซึ่งจะต้องไต่ถามกันถึงความเป็นมาของแต่ละฝ่าย อันขณะนี้ ต่างก็ยังไม่สามารถจะล่วงรู้กันได้ นอกจากรู้สึกว่า สภาพที่มาพบปะกันนั้น มันอยู่ในลักษณะปาฏิหาริย์เสียมากกว่า ทุกฝ่ายล้วนอยู่ในภาวะงงงันและปรารถนาที่จะทราบความเป็นไปอย่างละเอียดที่สุด

ยิ่งฝ่ายของไชยยันต์กับมาเรีย ซึ่งถูกค้นพบหลังเพื่อน ก็ยิ่งงงเดาอะไรไม่ถูกเลยสักอย่างเดียว ทั้งสองเข้าใจว่า มีตนอยู่เพียงสองคนเท่านั้นที่พลัดพรากแยกจากกลุ่มคณะหลงทางออกไปตามลำพัง โดยที่คนอื่นๆ อยู่รวมกันพร้อมหน้า และพวกนั้นเป็นฝ่ายติดตามมาค้นหาจนพบ หารู้ไม่ว่า ฝ่ายของเชษฐาก็ดี ฝ่ายของรพินทร์ หรือแม้แต่บุญคำก็ดี กลุ่มเหล่านี้แตกกระจายแยกย้ายกันออกไปหมด ณ วันมหาวินาศอันเป็นเหตุนั้น ต่อมาจึงค่อยๆ ค้นพบกันและกันสมทบรวมจำนวนกันได้มาเป็นระดับ และมาค้นพบช่วยเหลือเขากับมาเรียได้เป็นกลุ่มสุดท้าย

ผู้ที่รู้เรื่องความเป็นมา ลำดับภาพได้ดีที่สุด คือรพินทร์ ไพรวัลย์ และดาริน เพียงแต่ไม่ทราบละเอียดเท่านั้นว่า ภาย

หลังจากแตกแยกกระจัดกระจายกันออกไปแล้ว ฝ่ายของเชษฐากับไชยยันต์แยกไปทางใดและผ่านผจญกับอะไรมาบ้าง

ทุกคนผลัดกันมองหน้า แล้วก็เงียบงันไปด้วยความมึนงง ไม่ทราบว่าใครจะถามใคร หรือข้ออธิบายทั้งหลายทั้งมวลควรจะเริ่มต้นจากใครอย่างไรก่อน เพราะเหตุการณ์มันสับสนยุ่งเหยิงไปหมด

“ประเดี๋ยวเราทุกฝ่ายจะผลัดกันอธิบายถึงความเป็นมาของแต่ละฝ่าย ตลอดจนเหตุการณ์ที่ได้เผชิญมา...”

ในที่สุด หัวหน้าคณะก็เอ่ยขึ้นอย่างแช่มช้า ท่ามกลางปริศนาที่เกิดขึ้นในสมองของทุกคนในยามนี้

“แต่ในขณะนี้ ฉันต้องการให้แกและเมย์อธิบายอย่างละเอียดเฉพาะเหตุการณ์ที่แกสองคนเข้าไปติดอยู่ในสุสานใต้ภูเขานี่เสียก่อน”

ไชยยันต์มีอาการประหลาดใจในคำพูดของเชษฐา ย้อนถามมาว่า

“ความเป็นมาของแต่ละฝ่าย? เอ๊ะ! นี่ไม่ได้หมายความว่า ตั้งแต่วันเกิดเหตุวันนั้น มีฉันกับเมย์เพียงสองคนที่แตกแยกพลัดพรากไปโดยพวกเราส่วนใหญ่อยู่รวมกลุ่มกันพร้อมหน้าหรือ”

“แกเข้าใจผิด ไชยยันต์”

เชษฐากล่าวต่ำๆ

“พวกเราทั้งสิบเอ็ดคนที่อยู่พร้อมหน้ากันขณะนี้กระจัด-

กระจายแบ่งแยกกันออกไปทั้งหมดถึงสี่พวกทีเดียว ในวันที่เกิดเหตุร้ายวันนั้นเท่าที่สอบสวนคร่าวๆ จากทุกฝ่ายแล้วได้ความดังนี้คือ ฝ่ายแรก มีฉัน กับพวกพรานพื้นเมือง คือเกิด เส่ย จันส่างปา คะหยิ่น รวมเป็นคณะหนึ่ง 6 คน พร้อมสัมภาระส่วนใหญ่ของเราทั้งหมด แยกไปด้วยกันทางหนึ่ง ฝ่ายที่สอง คือ รพินทร์กับน้อย ไปทางหนึ่ง ฝ่ายที่สาม บุญคำพลัดไปคนเดียว และฝ่ายที่สี่ คือแกกับเมย์ ไปด้วยกันอีกด้าน เราลำดับภาพโดยถือเอาทางด้านรพินทร์เป็นหลักก่อน เขากับน้อยสองคนตามพบบุญคำเป็นอันดับแรก ต่อมาก็พบรอยของแกกับเมย์เดินล่วงหน้าไป จึงออกติดตามสาวรอยไล่หลังมาทุกขณะแล้วก็ไปคลาดเคลื่อนพลาดรอยกันเสียตอนที่ฝนตกหนักเมื่อวาน จากนั้นเขาก็ได้ร่องรอยของฝ่ายฉันแทนที่ จึงตามมา ในที่สุดเมื่อชั่วโมงที่แล้วนี่เอง รพินทร์ น้อย บุญคำ ก็พบกับคณะของฉัน จากนั้นเราจึงตามมาพบแกกับเมย์ เป็นพวกสุดท้าย”

“โอ!”

ไชยยันต์กับมาเรียลืมตากว้าง อุทานออกมาพร้อมกัน

“นี่ฝ่ายของแก กับฝ่ายของรพินทร์ เพิ่งจะค้นพบกันเมื่อหยกๆ นี่เองหรือ”

“ใช่แล้ว ไชยยันต์”

ดารินรีบตอบแทนมาโดยเร็ว

“ความจริงฉันกับรพินทร์ ติดตามรอยของเธอกับเมย์มาตลอดระยะ 3 วัน แต่แล้วกลับมาพบกับฝ่ายของพี่ใหญ่เข้าโดยไม่คาดฝัน เราเพิ่งพบกันเมื่อกี้นี้เอง แล้วก็มาพบเธอเข้าอีกนี่แหละ”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก เอามือกุมหัวมึนงงไปหมด

“เหตุการณ์มันสลับซับซ้อนเหลือเกิน ครั้งแรก ฉันคิดว่าพวกเราคนอื่นๆ ตายหมดแล้ว...เหลือแต่ฉันกับเมย์รอดอยู่เพียงสองคนเท่านั้น”

“นั่นล้วนเป็นความคิดของพวกเราแต่ละฝ่ายทั้งสิ้นในจำนวนทั้งสี่ฝ่ายที่แยกพลัดกันออกไป”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางอยู่ในลำคอ แล้วหันไปทางพรานใหญ่ผู้นั่งสงบนิ่งอยู่

“ผักกอง นี่คุณพบร่องรอยของผม แล้วตามมาหรือ?”

“ครับ ผมได้รอยของคุณกับเมย์ ตรงกำแพงโบราณริมฝั่งของธารน้ำเมื่อ 3 วันมาแล้ว และเร่งติดตามมาทุกระยะ แต่มีเหตุการณ์อุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้นเสียก่อน ทำให้กวดตามไม่ทัน แล้วก็มางงพลัดรอยเสียตอนฝนตกใหญ่เมื่อบ่ายวาน แต่แล้วก็กลับได้รอยของคุณชายแทนที่ เลยเปลี่ยนเข็มจากทางด้านคุณออกตดตามทางดานคุณชายกอน แลวกพบกนอยางบงเอญที่สุดตอนที่คุณไชยยันต์ได้ยินเสียงปืนสนั่นหวั่นไหวนั่นแหละครับ”

“ตอนฝนตกหนักนั่นแหละ ที่ผมเข้ามาติดขังอยู่ในสุสานแห่งนี้ ถ้างั้นเมื่อวานนี้ คุณก็ตามผมมา ระยะห่างกันนิดเดียวเท่านั้นซิ”

“ครับ เราถูกฝนตั้งแต่เดินอยู่ในด่านช้างขนาดใหญ่ที่ตัดเข้าไปในช่องเขา แล้วก็มาพักหลบค้างคืนอยู่บนฝั่งห้วยใหญ่ตลอดทั้งคืน คุณไชยยันต์ก่อนที่จะมาถึงที่นี่ ข้ามฝั่งห้วยมาหรือเปล่า”

[illegible]

“เปล่า ผมเลียบชายเขาขึ้นมาทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ”

แล้วไชยยันต์ก็เล่าให้ทกคนฟังอย่างละเอียดถึงเหตการณ์ที่เขากับเมย์เข้ามาติดขังอยู่ในสุสานตั้งแต่บ่ายวานนี้ ทั้งหมด สดับฟังด้วยความตื่นเต้นพิศวงใจ

“ไอ้ผีดิบมันตรัยนั่นนะหรือ ที่ปล่อยประตูกลงมาปิดขังแกกับเมย์ไว้”

เชษฐาร้องเสียงสูง

“เราไม่ทันเห็นตัวมันค่ะ พี่ใหญ่ เพราะขณะที่วิ่งขึ้นมาถึงปากทางนั้น ประตูได้เคลื่อนต่ำลงมาจนเกือบชิดพื้นแล้ว เราได้ยินแต่เสียงหัวเราะอย่างเยาะหยันจากมันแว่วลงมา แต่แน่ใจว่าจะเป็นอื่นไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากไอ้ผีตายซากของนักบวชตนนั้น มันคงจะแอบซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่ง เฝ้าเห็นการเคลื่อนไหวของเราสองคนอยู่ทุกขณะ พอเห็นเราเผลอตัวอยู่ในบริเวณสุสานนั่นก็ปล่อยประตูกลงมา หมายฝังเราทั้งเป็นเสีย”

มาเรียเป็นฝ่ายเล่าบ้าง

“ไอ้มหาวายร้ายตนเดียวกัน ดำเนินการล้างผลาญพวกเราพลัดพรากแยกกันออกไปได้ทุกฝ่าย ในเวลาที่ติดต่อไล่เลี่ยกันทีเดียว สุดแต่ว่ามันจะมีโอกาสเหมาะทางด้านใด”

ดารินซึ่งได้ผ่านผจญเหตุการณ์รู้เห็นมากับตาตนเองแล้วหันไปกระซิบพึมพำกับพรานใหญ่

มาเรียและไชยยันต์ ช่วยกันเล่าความจริงทั้งหมดที่เผชิญมา นับตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้สติคืนความรู้สึกขึ้นมาภาย

[WBSWS:OJ]

หลังจากเหตุการณ์มหาประลัยที่ทำให้ต้องพลัดพรากกระจัด-กระจายกันออกไป จนกระทั่งถึงเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่เข้ามาถกติดขังอยู่ในสสานพันปี เล่าถึงการเผชิญหน้ากับค้างคาวสบเลือดและยิงบาดเจ็บผละหนีไปพร้อมกับเสียงสะอื้นร่ำไห้เหมือนมนุษย์ผู้หญิง เล่าถึงไฟเย็นในถ้ำใต้ภูเขา ซึ่งเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูตัวนั้นกระเสือกกระสนผ่านเปลวของมันเข้าไปเพื่อชุบพละกำลัง และสมานรอยแผลจากกระสุนปืน...แงซายผู้ผ่านเข้ามาปลุกเตือนให้มาเรียรู้สึกตนตื่นเตรียมระวังภัยระหว่างที่เคลิ้มหลับโดยสำแดงตนมาในร่างของขนพลหน่มในเกราะเงิน นามว่าวรมันต์...การเผชิญหน้ากับงูเจ้าขนาดใหญ่ ซึ่งเลื้อยเปิดทางให้จนทำให้สามารถค้นพบร่องรอยของกำแพงเมืองโบราณ จนเป็นเครื่องดลใจทำให้ออกเดินค้นหาซากเมืองและหลักฐานอื่นๆ มาทุกระยะ

เรื่องราวประสบการณ์จากคำบอกเล่าของบุคคลทั้งสองสืบเนื่องปะติดปะต่อกับร่องรอยหลักฐานที่รพินทร์ ไพรวัลย์ค้นพบและคาดเหตุการณ์ไว้ก่อนแล้ว อย่างแม่นยำถูกต้องทุกประการ

“เรารู้ว่า สิ่งที่เราเล่าให้ฟังนี่ มันเป็นเรื่องโกหกอย่างมหาวินาศทีเดียว”

ไชยยันต์พดในตอนท้ายอย่างอึดอัดลำบากใจ

“แต่เราก็ได้ผ่านพบมาด้วยสายตาตัวเองพร้อมกันทั้งสองคน และไม่ขอร้องให้พวกเราคนใดเชื่อ มันอาจเป็นการเพ้อฝันไปพร้อมๆ กันทั้งสองคนก็ได้”

“ไชยยันต์...”

ดารินเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง ขณะที่ทุกคนจมนิ่งอยู่ในความเงียบชั่วขณะภายหลังเมื่อไชยยันต์กล่าวจบเป็นประโยคสุดท้าย

“ถ้าสมมติว่า ฉัน พรานใหญ่รพินทร์ และตาเฒ่าบุญคำไม่ได้เจอเข้ากับเหตุการณ์เหลือเชื่อ คล้ายๆ กับที่เธอและเมย์พบกันมาแล้วนั้น เราก็อาจคิดว่าเธอสองคนกุเรื่องพิสดารให้มันตื่นเต้นขึ้นเท่านั้น แต่นี่เราก็โดนเข้าด้วย อาจเป็นเวลาเดียวกันนั่นแหละ แต่คนละด้านคนละลักษณะ เพราะฉะนั้น เราไม่คิดว่าเธอสองคนหลอกหลวงปั้นเรื่องขึ้นเอง มิหนำซ้ำ หลายต่อหลายสิ่ง มันประสานสัมพันธ์สอดคล้องกันอย่างที่สุด บางทีเรื่องที่เราจะเล่าต่อไปนี้ มันพิสดารพันลึกเสียยิ่งกว่าที่เธอประสบมาแล้วเสียอีก”

แล้วราชสกุลสาวนักมานุษยวิทยา ก็พรรณนาถึงเหตุการณ์ทางด้านหล่อน ซึ่งเผชิญมาพร้อมกับรพินทร์ และบุญคำให้พรรคพวกทราบบ้าง เป็นการลำดับเหตุการณ์ถี่ถ้วนทุกระยะโดยไม่ตกหล่น จากเริ่มต้นจนถึงวินาทีสุดท้าย ก่อนจะพบกับเชษฐาในปราสาทของพันธุมวดี

เมื่อความตื่นเต้นมีถึงขีดสุดยอดเสียแล้วในเหตุการณ์ที่ต่างฝ่ายต่างผ่านพบมา เรื่องราวที่อีกฝ่ายหนึ่งเล่าจึงถูกรับฟังอย่างสงบ อาจมีคำถามเพื่อให้ช่วยอธิบายโดยละเอียดถี่ถ้วนขึ้น แต่ไม่มีอาการค้านหรือเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ

มาเรีย ฮอฟมัน เพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เบิกตาสีเขียวกว้าง และมีสีหน้าปั้นยากที่สุด เมื่อทราบว่า ผ้าซับประจำเดือน

ของหล่อน ที่ถอดทิ้งไว้กลางป่าระหว่างการเดินทาง ช่วยให้เกิดผลดีอะไรขึ้น

"อินเครดดิเบิ้ล!!"

หล่อนอุทานออกมา

"บอกนายแหม่มให้รู้ไว้ด้วย..."

บุญคำร้องบอกนายหญิงของแกมา

"ที่นายแหม่มกับนายทหารรอดตาย มีชีวิตอยู่จนกระทั่งพวกเรามาช่วยไว้ได้ทัน ก็เพราะนายแหม่มมีประจำเดือนเป็นเครื่องค้ำกัน โดยไม่รู้ตัวนั่นแหละ หาไม่เช่นนั้น ไอ้พวกผีดิบในป่าช้าใต้ภูเขานั่นออกมาฉีกเนื้อเสียตั้งแต่เมื่อคืนที่แล้วด้วยซ้ำ"

ดารินแปลคำพูดของบุญคำให้มาเรียฟัง แหม่มสาวห่อปาก ร้องออกมาว่า

"โอ๊ว์!!"

"ถ้างั้นก็แปลว่าเราสองคนโชคดีจริงๆ ที่เมย์เกิดเอกซิเดนท์ในเรื่องนี้ขึ้นระหว่างทาง นึกไปไม่ถึงเลยว่ามันจะเกิดเป็นผลดีขึ้นถึงเพียงนี้ นี่หมายถึงว่า ทีเด็ดที่ช่วยสถานการณ์ร้ายทั้งหลายไว้ได้ ก็เพราะแพ็ดซับประจำเดือนของเมย์ชิ้นนั้นนั่นเองหรือ"

ไชยยันต์พึมพำหน้าตื่น หันไปมองพรานใหญ่ ผู้เงียบเฉยไม่แสดงความเห็นอะไรทั้งสิ้น แต่ดารินตอบแทนมาอย่างหนักแน่นว่า

"อย่างน้อยที่สุด วาระสุดท้ายเมื่อหยกๆ นี่เอง มันก็ยังช่วยแก้ไขภาวะคับขันของพวกเราไว้ได้ จากกลุ่มไอ้ผีดิบในปราสาทร้างนั่น"

แล้วหล่อนก็อดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าไม่ได้หอกกายสิทธิ์ของบุญคำอันนั้น ฉันก็เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าพวกเราทั้งหมดคงเป็นอย่างไรบ้าง ก่อนที่ฉันจะบุกเข้าไปถอนกริชเล่มนั้นออกมาจากคัมภีร์ใต้แท่นได้”

“อีแบบนี้ ถ้ามันต้องเอาทำเป็นผ้ายันต์แขวนคอเสียแล้วแฮะ”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะพูดเล่น ท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด

“ความจริงไชยยันต์กับเมย์ ได้มาถึงบริเวณนี้ก่อนหน้าเราแล้วหนึ่งวัน...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นกับจอมพราน

“เพียงแต่เดินผิดทางที่จะนำไปสู่ปราสาทพันธุมวดีเพียงไม่กี่องศา แล้วก็ไปพบและถูกติดขังอยู่ในสุสานนี่เสียก่อนเท่านั้น ถ้าไม่ติดอยู่ในนั้นบางทีทั้งสองคนย้อนกลับออกมาอาจค้นพบพันธมวดีในโลงแก้วก่อนเราตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว”

“ผมก็เชื่อว่าคงเป็นเช่นนั้นครับ แม้ว่าพวกเราจะแยกกันออกไปหลายฝ่ายก็จริง แต่รู้สึกว่าเราจะมีจุดนัดพบกันยังบริเวณที่เคยเป็นราชฐานของนิทรานครแห่งนี้โดยไม่รู้ตัวล่วงหน้าเลย เพียงแต่ว่า ต่างคนต่างมาเท่านั้น”

“สิ่งที่น่าคิด ควรเป็นข้อสังเกตก็คือ ไม่ว่าพวกเราจะกระจัดกระจายพลัดพรากกันไปทิศทางใด และแยกออกเป็นกี่พวกก็ตาม มีแงซายเป็นตัวกลาง คอยเป็นสื่อเชื่อมโยงชักนำให้พวกเราแต่ละฝ่ายได้พบกัน เริ่มด้วยการนำรพินทร์ให้ไปพบกับบุญคำก่อน ต่อมา ก็นำให้มาพบกับร่องรอยของไชยยันต์

และเมย์ที่ล่วงหน้าไปก่อน แล้วผลสุดท้ายก็นำฝ่ายของฉันให้ไปสมทบกับรพินทร์ได้อย่างทันเวลาฉุกเฉินที่สุด จนกระทั่งในนาทีวิกฤต ก็ยังช่วยชีวิตรพินทร์ไว้ได้อย่างหวุดหวิด”

“อย่าเรียกเขาว่า แงซายเลยค่ะ พี่ใหญ่ แต่จงเรียกว่า... ขุนพลวรมันต์ ผู้เป็นต้นเหตุชักนำเรามาสู่นครแห่งความหลับเพื่อหวังในความช่วยเหลือจากเราดีกว่า และบัดนี้เราก็ได้ช่วยเขาตามที่ปรารถนาลุล่วงไปแล้ว โดยการค้นพบกริชปักตรึงคัมภีร์และช่วยถอนกริชให้ แก้คำสาปอาถรรพณ์ทั้งปวงออกไปหมดสิ้น เพียงแต่ว่า ขณะนี้ เรายังไม่ทราบถึงความเป็นมาแห่งคำสาปและเบื้องหลังคัมภีร์มายาวินนั่นเท่านั้น”

“แล้วเดี๋ยวนี้ ขุนพลวรมันต์ ในร่างกายของแงซายไปไหนเสียแล้ว?”

ไชยยันต์ถามทุกคน

“ครั้งสุดท้าย ที่ฉันกับรพินทร์เห็นนั้น แงซาย หรือจะเรียกว่า ขุนพลวรมันต์ก็ตามแต่ กวดไอ้ปุโรหิตมันตรัยนั่นหายลับไป เหตุการณ์เฉพาะหน้าทำให้เรายังไม่สามารถจะหันไปสนใจ หรือติดตามร่องรอยได้ว่า ทั้งสองหายไปทางไหนอย่างไรและเกิดอะไรขึ้นบ้างหลังจากนั้น”

“นี่แปลว่า ความอาถรรพณ์ทั้งหลายแหล่ที่เราทั้งหมดได้เผชิญกันมาตลอด สดสิ้นลงเมื่อเรายึดได้คัมภีร์ และร่างของพระนางพันธุมวดีนั่นละลายเป็นขี้เถ้าไปแล้วงั้นหรือ”

“ยังครับ!”

ผู้ขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักลึกคือจอมพรานรพินทร์ ดวงตา

กร้านเกรียมของเขาหรี่ซึมลง มองอย่างปราศจากจุดหมายไปยังความมืดมิดนอกกองไฟที่ทุกคนนั่งล้อมวงกันอยู่

"ตราบใดก็ตาม ที่เรายังไม่ได้ตัวไอ้ผีดิบมันตรัย ยังไม่ได้แงซายกลับคืนมาพร้อมกับแผนที่เดินทางของเรา และยังไม่ทราบถึงความเป็นมาอันลี้ลับของนครแห่งความหลับนี้ ความอาถรรพณ์มหัศจรรย์ทั้งหลายก็ยังไม่สามารถจะคลี่คลายได้ และเราทั้งหมดมีงานที่จะต้องทำติดต่อสืบเนื่องไป เพื่อเข้าให้ถึงปริศนาให้จงได้"

แล้วเขาก็ขอร้องให้เชษฐา อธิบายถึงความเป็นมาให้ทราบเป็นฝ่ายสุดท้าย...

ท่านหัวหน้าคณะเล่าให้ฟังว่า ภายหลังจากเหตุการณ์ สับสนอลหม่านซึ่งเกิดจากโขลงช้างแตกตื่นยกโขยงไล่หลังเข้ามาภายในถ้ำอันมืดมิดนั้นแล้ว เขาก็พบตัวเองมาฟุบหมอบอยู่ที่ซอกหินบริเวณแคบจำกัดตอนหนึ่ง เป็นกิ่งทางแยกออกมาจากเส้นทางเดินสายใหญ่ของโพรงถ้ำ โดยลำดับภาพไม่ได้ว่าเขาไปหมอบอยู่ยังตำแหน่งนั้นได้อย่างใด

และเวลาล่วงผ่านไปนานสักเพียงใดไม่ทราบได้ เมื่อรู้สึกตัวได้สติขึ้นมานั้น รอบด้านมีแต่ความเงียบและมืดมิด ระหว่างที่พยุงกายขึ้นนั่ง ใคร่ครวญทบทวนความจำอันมีสภาพเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้ายนั้น เขาก็ได้ยินเสียงกู่เรียกดังสะท้อนก้องผนังถ้ำอยู่ใกล้ๆ จึงกู่ตอบให้เสียงออกไป ผู้ที่เดินส่องไฟคลำทางตามเข้ามา คือจัน เขาเองในขณะนั้นก็ตกอยู่ในภาวะมึนงง

ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ต่างฝ่ายต่างสอบซักถามกันซึ่งก็ไม่มีใครสามารถที่จะให้คำตอบที่ดีขึ้นได้ ต่อมาก็ได้ยินเสียงกู่โหวก-เหวกขึ้นอีก คนที่สองที่เขากับจันตามไปพบกำลังห้อยต่องแต่งอยู่ปากเหวอันดำมืด ยังกิ่งทางแยกอีกด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนักคือเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างคะหยิ่น ถัดไปก็เป็นจันกับเกิด และเส่ยกับส่างปาเป็นลำดับ คนเหล่านั้นกระจัดกระจายกันอยู่ตามซอกทางเล็กๆ ซึ่งมีอยู่ทั่วไประหว่างเส้นทางสายใหญ่ของถ้ำลึกกำลังคลำทาง ปากก็กู่เรียกหาพรรคพวกกันอยู่ นับจำนวนได้ 6 คนรวมทั้งตัวเขาเอง

ภายหลังจากสอบถามไล่เลียงกันอยู่ครู่ใหญ่ ระหว่างกันและกันก็ค้นพบว่า บุคคลที่ขาดหายไปอย่างปราศจากร่องรอยคือรพินทร์ ดาริน บุญคำ ไชยยันต์ และมาเรีย รวมแล้ว 5 คน

ทั้งหมดรวบรวมกำลังกันได้ก็ไต่ย้อนเส้นทางกลับไปยังตำแหน่งเดิมที่จำได้ว่า โขลงช้างไล่ตามเข้ามาทัน เพื่อค้นหาร่องรอยพรรคพวกแต่ก็ไม่มีวี่แววของบุคคลทั้ง 5 ที่ขาดหายไปเลย ไม่พบแม้กระทั่งซากศพ...คงพบแต่สัมภาระข้าวของทั้งหมดที่ตกทิ้งอยู่เกลื่อนกลาดครบถ้วนตามจำนวนไม่มีอะไรขาดหายไปเลยแม้แต่ชิ้นเดียว ยกเว้นแต่คนทั้ง 5 เท่านั้น ที่อันตรธานไปอย่างปราศจากเค้าเงื่อนทิ้งไว้ให้เห็น

หกคนที่รวบรวมกันได้ ภายใต้การนำของเขา ได้ใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมง พยายามค้นหาอีกห้าคนที่หายไปอย่างสุดสติปัญญาความสามารถภายในถ้ำอันซอกซอนลี้ลับแห่งนั้นแต่ก็ปราศจากผล ต่างส่งเสียงกู่เรียกจนเสียงแหบเสียงแห้ง สิ่งที่ได้รับก็คือความเงียบสงัด และมืดมนไปหมด

“เราลงความเห็นเป็นสองนัย...”
เชษฐากล่าวด้วยเสียงอันแหบแห้ง
“คือนัยที่หนึ่งทั้ง 5 คน อาจพลัดตกปล่องเหวลงไปเบื้องล่างและเสียชีวิตหมดแล้ว หรือมิฉะนั้น ระหว่างที่โขลงช้างตามเข้ามาทันก็คงจะแตกแยกเปิดเปิงไปตามกิ่งทางเล็กๆ ที่มีอยู่ทั่วไป และหลบพลัดไปห่างไกลเกินกว่ารัศมีที่จะเรียกกันได้ยิน”

และโดยความหวังที่เหลืออยู่เลือนลางเต็มทีนั้น เชษฐาตัดสินใจหยุดพักรออยู่ตรงตำแหน่งที่เป็นจุดเริ่มต้นของความอลหม่านขณะที่ช้างตามเข้ามาทันนั้น โดยหวังว่าพวกที่แยกทางแตกกระจายไปตามซอกเล็กๆ และยังมีชีวิตรอดอยู่ อาจคลำทางย้อนกลับมายังตำแหน่งเดิมอีกครั้ง ซึ่งจะทำให้พบกับฝ่ายเขาที่เฝ้ารออยู่ก่อน ขณะเดียวกันก็ช่วยกันออกสำรวจตามปากปล่องเหวซึ่งมีอยู่ทั่วไป เผื่อจะพบวี่แววของใครที่พลัดหล่นลงไปอันพอจะช่วยเหลือได้บ้าง

เวลาผ่านไปอีกหลายชั่วโมงของการหยุดพักรอคอย อยู่ยังตำแหน่งนั้น ความหวังที่จะให้ใครในบรรดาที่ขาดหายไปกลับเข้ามารวมกลุ่มก็ยิ่งห่างไกลออกไปเป็นลำดับ

การรอคอยไม่ให้ประโยชน์อันใดขึ้นมาทั้งสิ้น

เชษฐาจึงสั่งให้ช่วยกันลำเลียงสัมภาระทั้งหมด โดยตัวเขาเองก็ทำหน้าที่เป็นลูกหาบด้วย พยายามค่อยๆ คลำหาทางซึ่งลึกเข้าไปใต้ภูเขานั้นอย่างระมัดระวังเพื่อแสวงหาทางออก

และในที่สุด ภายหลังจากงมกันไปในถ้ำอันลึกล้ำไม่น้อยกว่าสามสี่ชั่วโมงก็ทะลุออกปากทางหนึ่งด้านตะวันตกของขุนเขา สภาพที่พบเป็นดงดึกดำบรรพ์

"คะหยิ่นบอกให้ทราบว่า ภายใต้ปล่องเหวในถ้ำทั่วไปล้วนมีลำธารใต้แผ่นดินไหลผ่าน และนั่นเป็นความหวังอันเลือน-ลางชิ้นสุดท้ายของเรา ในข้อที่ว่า ในจำนวน 5 คนที่พลัดพรากไป หากใครโชคดีอยู่บ้าง ก็อาจพลัดหล่นปล่องเหวตกลงไปในลำธารใต้แผ่นดินนั้น และถูกกระแสน้ำพัดออกไปสู่ที่ใดที่หนึ่ง"

เชษฐาเล่า

การติดตามค้นหาประดุจงมเข็มในมหาสมุทร เริ่มต้นต่อไปโดยมีพรานพื้นเมืองร่วมตายทั้ง 5 ให้การร่วมมืออย่างเต็มที่ ไม่มีใครท้อหรือหวั่นไหวเกรงต่อภัยอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น เชษฐายืนยันด้วยความซาบซึ้งประทับใจให้ฟังว่า...มันถึงวาระที่เขาได้เล็งเห็นน้ำใจภักดี และความกล้าหาญเสียสละเป็นเลิศของคนเหล่านั้นอย่างถึงแก่น แม้ว่าจะขาดรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เป็นที่เคารพยำเกรงของทุกคนไป และเหลือเขาซึ่งเป็นนายจ้างชาวกรุงอยู่โดดเดี่ยวโดยลำพังในหมู่คนเหล่านี้ก็ตาม 5 คน ในกลุ่มพรานพื้นเมืองก็ยังให้ความเคารพเชื่อฟัง และพร้อมที่จะตายแทนเขาได้ทุกขณะ

ทุกคนมีความสนิทสนมใกล้ชิด และแสดงความห่วงใยต่อเขาเสียยิ่งกว่าขณะที่พรานใหญ่อยู่เสียอีก **โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จันกับคะหยิ่นซึ่งอาวุโสกว่าทุกคนในกลุ่มพวกนั้น ทำหน้าที่คอยให้คำแนะนำปรึกษาแก่เขาอยู่ตลอดเวลาและยืนยันเหมือนจะปลอบใจเขาอยู่ทุกขณะว่า รพินทร์ ไพร-**

วัลย์ กับทุกคนที่พลัดหายไปจะต้องไม่ตาย และจะทำการติดตามให้พบจนได้

"ทั้งจันและคะหยิ่นเป็นมือพรานในชั้นดีเยี่ยม และไว้วางใจได้ในทุกสถานการณ์"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวสรรเสริญบุคคลทั้งสองให้รพินทร์ฟังอย่างชื่นชม

"เกิด เสย และส่างปา ก็กล้าหาญ น้ำใจซื่อคบได้ คนเหล่านี้ช่วยปลุกปลอบ เป็นกำลังใจให้ผมตลอดเวลา ทุกคนดีจริงๆ ไม่ทำให้ผิดหวังเลย"

คะหยิ่นกับจัน ทำหน้าที่เป็นพรานนำทางเพื่อออกแสวงหาร่องรอยของคนที่หายไป ภายใต้การควบคุมของเขาผู้เป็นหัวหน้าคณะ การคืบหน้าเป็นไปอย่างเชื่องช้าและมีอุปสรรคยิ่งเกี่ยวกับสัมภาระอันมากมายถ่วงหนักอยู่ จึงจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายไปเป็นระยะๆ โดยตั้งเป็นกองอำนวยการกลางขึ้นเพื่อพักสิ่งของเหล่านั้น แล้วแยกกันออกตระเวนค้นหา โดยแบ่งออกเป็นสายในละแวกที่ตั้งแค้มป์ชั่วคราว มีรัศมีการออกเดินสำรวจทั้งไปและกลับไม่เกินเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและตก ตอนเช้าออกสำรวจ และตอนเย็นใกล้ค่ำ ก็กลับมาชุมนุมพร้อมกันยังสถานีกลาง และปฏิบัติอยู่เช่นนั้นเป็นระยะไป การวางแค้มป์ครั้งหนึ่งไม่เกิน 3 คืน เป็นอย่างสูง แล้วจึงเคลื่อนย้ายแค้มป์ต่อไป

ตลอดระยะเวลาอาทิตย์เศษ นับตั้งแต่วันเกิดเหตุพลัดพราก ฝ่ายของเชษฐาไม่ได้ร่องรอยอะไรของบุคคลที่สูญหายไปทั้งห้าคนนั้นเลย และก็ไม่มีภัยอันตรายใดๆ แผ้วพานเข้ามากล้ำกรายแม้แต่นิดหนึ่ง ตรงข้าม สัตว์ที่จะเป็นอาหารกลับ

อุดมสมบูรณ์ มีเก้ง กวาง กระทิง หมูป่า และวัวมาป้วนเปี้ยนใกล้ที่พักและยิงได้เป็นอาหารจนเหลือเฟือทุกวัน

"ผมเกือบจะหมดหวังทอดอาลัยอยู่แล้ว"

เชษฐาสรุปในตอนท้าย

"ก็พอดีแงซายโผล่หน้าเข้ามาให้เห็น และนำทางมาจนพบกับฝ่ายของรพินทร์ ในนาทีฉุกเฉินที่สุด"

หัวหน้าคณะเล่ามาชนกับเหตุการณ์ในวินาทีสุดท้าย ซึ่งรพินทร์ ดาริน และบุญคำซึมซาบดีอยู่แล้ว เพราะต่างก็เห็นและร่วมเผชิญมาด้วยกัน

"ถ้างั้นแกกับพวกนั้นก็เป็นฝ่ายที่โชคดีที่สุด โดยไม่ได้ผจญกับเหตุร้าย ๆ เหมือนอย่างฝ่ายฉัน...กับฝ่ายของรพินทร์เลย มิหนำซ้ำทุกคนยังปลอดภัยเรียบร้อยดีไม่เป็นอะไรกันเลย เพียงแต่แค่แบกสัมภาระและเดินค้นหาพวกเราที่หายไปเท่านั้น"

ไชยยันต์ว่า อดีตท่านทูตทหารบกก้มศีรษะลงรับ

"จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ พวกฉันทั้งหกคนไม่ได้พบกับเหตุร้ายอะไรเลย นับตั้งแต่เหตุพลัดพรากกันไปแล้ว เพิ่งจะมาเจอเหตุการณ์ตื่นเต้นเป็นครั้งแรก ก็ตอนที่ช่วยรพินทร์ทำสงครามกับไอ้พวกผีดิบในปราสาทพันธุมวดีนั่นแหละ"

"โชคดีจริง ๆ"

ไชยยันต์พึมพำอีกครั้ง หันไปมองดูหน้ารพินทร์

"ไม่เหมือนฝ่ายเราทั้งสองด้านนะ ต่างฝ่ายต่างแทบคางเหลืองเอาชีวิตไม่รอดด้วยกัน ครั้งแรกยังนึกว่าเชษฐาตายเสีย

[WBSWS:OM]

แล้วด้วยซ้ำ ที่ไหนได้ กลับเป็นฝ่ายที่สบายที่สุด ไอ้ผีดิบมันตรัยตลอดจนบริวารของมัน มุ่งเข้าก่อกวนพวกเราสองฝ่ายเท่านั้น ไม่ยักแผ้วพานเข้าไปย่งกับเชษฐาเลย”

“ผมคิดว่านั่นเป็นวิธีที่ฉลาดของมันแล้ว”

พรานใหญ่พูดอย่างตรึกตรอง

“การมุ่งเข้าทำลายล้าง มันควรจะเลือกเอาทางด้านที่อ่อนแอ มีกำลังน้อยที่สุดก่อน ทางด้านคุณชายนั้นยังแข็งแรงอยู่รวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมาก อาวุธอุปกรณ์ก็พร้อมมูล ผิดกับฝ่ายผม และฝ่ายคณไชยยันต์ ที่แยกหลงไปด้วยกำลังคนแค่สองสามคน สะดวกในการที่กำจัดได้มากกว่า ถ้ามันเลือกเข้าเล่นงานทางฝ่ายคุณชาย ก็จะได้รับการต่อต้านโต้ตอบอย่างแข็ง-แรงที่สุด”

“ให้ตายเถอะ เล่ห์เหลี่ยมอุบายมันเหลือร้ายนักไอ้โคตรผีดิบตัวนี้ แล้วนี่จะเอายังไงกันดี เรายังจัดการกับมันไม่ได้เลย แม้ว่าโดยหลักการแล้ว เราจะเชื่อว่า...เราได้ทำลายเวทมนตร์อาถรรพณ์หรืออิทธิฤกธิ์ร้ายส่วนใหญ่ของมันลงได้แล้วก็ตามเจ็บใจนัก ขอให้เจอจังๆ หน้าอีกครั้งเถอะน่า พ่อจะเอาระเบิดยัดให้เป็นผงไปทีเดียว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่สบถสาปแช่งเดือดแค้น แล้วเล่าให้ทุกคนทราบว่า เขาเคยถูกเจ้าศพตายซากของนักบวชโล้นทำอุบายหลอกล่อให้เกือบจะยิงถูกมาเรียในเย็นของเมื่อวานซืนนี้ ระหว่างเดินหาที่พักนอน เหตุการณ์มันเกิดขึ้นในขณะที่จับได้ว่ามีเสียงของไอ้โคร่งดำมหากาฬตัวนั้นย่องสะกดมาเบื้องหลัง

[WBSWS:0U]

และมาเรียให้เขาแยกล่วงหน้าไปก่อน โดยตนเองคอยดักซุ่มอยู่ที่เก่า

รพินทร์ ดาริน และบุญคำ ซึ่งตามรอยบคคลทั้งสองมา โดยตลอดก็นึกขึ้นมาได้ในทันทีนั้นว่า ต่างพบรอยกาฬพยัคฆ์เดินสะกดรอยของไชยยันต์กับมาเรียไปทุกระยะ ซึ่งในยามที่ค้นพบนั้น ต่างก็มีข้อวิตกกังวลกันอยู่

“อ้อ! นี่แปลว่า เธอกับเมย์รู้ตัวอยู่เหมือนกันหรือว่าไอ้โคร่งดำผีสิงนั่นย่องตามหลังอยู่”

ดารินซักโดยเร็ว

ไชยยันต์กับมาเรียหน้าตื่นในคำถามนั้น

“หมายความว่ายังไง ที่ว่ารู้เหมือนกันน่ะ แล้วพวกเธอรู้ได้ยังไงว่ามันตามฉัน”

“ทำไมจะไม่รู้ล่ะ นายทหาร”

บุญคำหัวเราะหึๆ ตอบแทนให้แก่รพินทร์และดาริน

“ก็พวกเราสามคนเดินตามรอยนายทหารกับนายแหม่มมาทุกระยะ เราเห็นรอยไอ้โคร่งดำย่ำทับรอยของนายทหารกับนายแหม่มตามดิกเป็นเงาไปทีเดียว เราใจหายหมด...รีบเร่งฝีเท้าสาวรอยเข้าไปอีก เกรงว่าจะไปพบจุดที่มันเล่นงานนายสองคนเข้าให้ที่ใดที่หนึ่งข้างหน้าโดยที่พวกเราเป็นฝ่ายไปถึงช้าไป แต่แล้วระหว่างที่แกะรอยนายคู่ไปกับรอยเสือ ฝนมันก็เทลงมาเสียก่อน”

ไชยยันต์จุ๊ปาก โคลงหัวช้าๆ จุดบุหรี่ที่ได้รับจากเชษฐาขึ้นสูบอัดควันอย่างกระหาย

“พับผ่าซิ ถ้ารู้สักนิดว่ามีพวกเราเดินตามมา ฉันกับเมย์

หยุดรอสักครึ่งวันเท่านั้นก็คงจะพบกันแล้วนี่ไม่รู้เลยถึงได้ลำบากเกือบตายแบบนี้ แต่เราสองคนเดินผ่านไปทางไหนก็พยายามที่จะทิ้งร่องรอยไว้เสมอ โดยหวังไว้หนึ่งในล้านว่า...อาจมีพวกเราผ่านมาพบเข้า ความจริงฉันเองก็ไม่คิดที่จะทำไว้ให้เสียเวลาเลย เพราะไม่หวังอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น แต่เมย์รอบคอบมาก เดินผ่านไปทางไหน...ไม่เดินเปล่า เอามีดบากฟันกิ่งไม้ไว้ทุกระยะ ว่าแต่ทำไมถึงได้ร่องรอยอย่างนั้นแล้ว ไม่ยักยิงปืนเรียกบ้างเลย”

“คุณหญิงพยายามยิงเรียกอยู่หลายครั้งครับ ยิ่งกว่านั้นยังมีเหตการณ์ที่เราจะต้องยิงปืนกันเป็นประทัดวันตรษอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่มีวี่แววว่าทางด้านคุณไชยยันต์จะได้ยินเลย”

รพินทร์ตอบ

“อือม์ แล้วทางผมยิงก็เหมือนกัน คุณไม่ได้ยินบ้างเลยหรือ”

“ของมันตายตัวอยู่แล้วว่า ระยะระหว่างเธอกับพวกเราห่างกันจนเกินระยะเสียงปืน ถ้าฝ่ายเธอยังไม่ได้ยินเสียงปืนจากด้านเราแล้ว เราจะได้ยินจากเธอได้อย่างไร ไม่น่าถามเลย”

ดารินว่าปนหัวเราะ

“พบรอยไอ้โคร่งดำ ย่ำตามหลังฉันกับไชยยันต์มาตั้งแต่ตอนไหน?”

มาเรียเอ่ยถามขึ้นบ้าง

“ที่แรกเราก็ไม่ได้สังเกต แต่คุณหญิงเป็นคนเหลือบลงไปพบเข้าโดยบังเอิญ มันเริ่มตั้งแต่อยู่ในระหว่างซอกเขาแคบๆ มันไต่ลงมาจากเขาชันริมทาง มีทั้งรอยที่ย่องตามหลังไปห่างๆ และรอยที่อ้อมขึ้นเขาไปคอยดักสกัดอยู่เป็นระยะ แต่ในขณะที่

เราตามไปทุกระยะนั้น ไม่พบร่องรอยที่จะแสดงว่าคุณกับไชย-ยันต์เฉลียวคิดรู้ตัวเลย คงเดินกันไปตามปกติ”

“เรามารู้ตัวในตอนโพล้เพล้ ระหว่างนั้นผ่านพ้นช่องเขาเข้ามาอยู่ในดงแล้ว...”

มาเรียเล่า ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงก้อนหินอย่างอิดโรย เสื้อผ้าชุดที่สวมใส่อยู่ขะมุกขะมอมขาดวิ่น จนแทบจะปกปิดส่วนใดไว้ไม่ได้ แต่ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครสนใจต่อสภาพอันล่อแหลมของแหม่มสาว

“มันไม่เข้าจู่โจม หากแต่เดินวนล่อให้ได้ยินเสียงเท่านั้น ทั้งร่างเสือและร่างคน ทำเอาไชยยันต์เกือบยิงถูกฉันเพราะความเข้าใจผิด มันเป็นความผิดของฉันเองที่บอกให้เขาแกล้งเดินล่วงหน้าไปก่อน ไม่ติดว่าการที่เราแยกกันนั้น อันตรายอาจเกิดขึ้นได้ทางด้านไชยยันต์”

ตาเฒ่าบุญคำนั่งเบิ่งหูคอยฟังอยู่ หันไปกระซิบถามนายหญิงว่านายแหม่มพูดอะไร พอดารินแปลให้ฟัง แกก็หัวร่อแล้วว่า

“นายแหม่มจะดักยิงมัน ให้นายทหารเดินไปก่อน แต่หารู้ไม่ว่ามันก็หลอกนายแหม่มกับนายทหารให้แยกจากกันเสีย จะได้หาโอกาสตะครุบนายทหารได้ถนัด มันไม่กล้าเข้าเล่นงานนายแหม่มหรอก เพราะมันกลัว ‘ของดี’ โชคดีแท้ๆ ที่นายแหม่มไหวทัน รีบตามนายทหารมาเสียก่อน มันก็เลยเปิดหลบไป”

มาเรียทำตาโต เมื่อดารินทำหน้าที่ล่าม

“โอ! เช่นนั้นหรอกรึ”

แล้วแหม่มสาวก็หัวเราะ หันไปพูดกับบุญคำเป็นภาษาพม่า เพื่อไม่จำเป็นต้องให้ใครลำบาก แปลถ่ายทอด

“บุญคำฉลาดมาก ที่รู้เคล็ดลับอันน่าอัศจรรย์ยากที่จะเชื่อได้ชนิดนี้ และนำมาแก้อาถรรพณ์ได้ตก หาไม่เช่นนั้นพวกเราคงจะย่อยยับไปหมดแล้ว ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย”

“เชื่อหรือไม่เชื่อมันก็เป็นไปแล้ว ของของนายแหม่มดีแท้ บุญคำยังพกติดตัวเป็นผ้ายันต์กันผีอยู่นี่”

บุญคำบอกหน้าเฉย ทำเอามาเรียหน้าแดง ยกมือขึ้นโบก อทานออกมาว่า

“โอ ชัท อัป! เดอร์ตี้ โอล์ด แมน”

“นายแหม่มว่าอะไร?”

บุญคำหน้าตื่น หันไปถามบรรดาเจ้านายทั้งหลายที่ล้อมวงกันอยู่ ไชยยันต์หัวเราะกึก ๆ ช่วยบอกให้ว่า

“เขาบอกว่า บุญคำจะเอาไว้คล้องคอกันผีอีกสักผืนก็ยังได้ ประเดี๋ยวจะถอดให้”

ตาพรานเฒ่าหดคอลง แล้วยิ้มแหย ๆ ทุกคนหัวเราะครืนขึ้นโดยไม่ได้นัดกันไว้ ดารินยกมือผลักอกไชยยันต์เบา ๆ อุทานออกมาว่า

“บ้า!”

ยกเว้นมาเรียคนเดียว ผู้ไม่รู้เรื่องทำหน้าตื่น มองไปยังทุกคนแล้วหันไปถามดารินว่า

“ไชยยันต์บอกอะไรตาบุญคำหรือ?”

ดารินก็วางหน้าขรึม บอกปัดเสียว่า

“อย่าไปเอาใจใส่กับคนปากเปราะเลย เมย์ เหลวไหลไร้

สาระ เขาชอบทำตลกเสมอแหละ แม้กระทั่งตัวเองจะตายอยู่รอมร่อก็ยังไม่วาย เรื่องชักใบให้เรือเสียเป็นเก่งนัก เป็นคนไม่รู้จักกาลเทศะด้วย”

“แหม! น้อยนะน้อย อุตส่าห์ดีใจเสียเกือบตายที่ได้พบหน้า ยังไม่ทันไรเลย ประกาศตัวเป็นศัตรูเสียแล้ว”

เพื่อนชายบ่นอ่อย ๆ

ดารินค้อน

“ก็ไม่จริงเหรอ ที่ว่าน่ะ”

“อย่าเพิ่งมาเสียเวลาล้อเล่นกันในเรื่องไร้สาระก่อนเลย เรายังมีเรื่องสำคัญที่จะต้องทำอีกมาก”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นต่ำ ๆ แล้วหันมาสอบถามอาการของไชยยันต์กับมาเรีย

“เป็นอย่างไรบ้าง พอจะมีกำลังเดินต่อไปได้ไหม?”

ไชยยันต์เหยียดตัว สะบัดแขนขาออกไป

“อิ่มท้องเสียอย่างเดียวเท่านั้น จะเอายังไงก็เอากัน ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันกับเมย์ยังมีแรงเสมอ ว่าแต่เราจะเริ่มต้นอย่างไรต่อไป”

“เราจะให้แกกับเมย์ นำไปดูยังปากถ้ำที่เข้าไปถูกติดขังอยู่เป็นอันดับแรกก่อน ต่อจากนั้น ก็จะย้อนกลับไปยังปราสาทพันธุมวดีอีกครั้ง หรือยังไง ผู้กอง?”

“ก็ดีเหมือนกันครับ”

“เอากลางคืนอย่างนี้เลยหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

"กลางคืนอย่างนี้แหละ ระยะมันไม่ห่างออกไปนัก ใกล้ ๆ แค่นี้เอง แกพอจำทางได้ไหม"

ไชยยันต์หันไปหารือมาเรียอยู่ครู่ ก็พยักหน้าอย่างมั่นใจ

"ถึงฉันเองจะไม่แน่ใจนัก แต่เมย์ก็ต้องจำได้ ดีเหมือนกัน ฉันอยากจะไปเห็นปราสาทพันธุมวดีเสียในคืนนี้ด้วย"

ทั้งหมดลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันกลบกองไฟให้ดับสนิทลง ขณะนั้นนาฬิกาข้อมือของเชษฐาชี้บอกเวลา 3 ทุ่มตรง เดือนข้างขึ้นจัดลอยคว้างอยู่เหนือยอดเขา ส่องแสงอร่ามเรืองลงมาอาบทุ่งหญ้าและหมู่โขดหิน ทำให้แลเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้ชัดเจนพอสมควร

มาเรียถอยห่างออกมายืนอยู่บนชะง่อนหินลูกหนึ่ง ทอดสายตาฝ่าแสงจันทร์สกาว สังเกตดูภูมิประเทศอยู่อึดใจเดียวก็ออกเดินนำตัดเนินไปยังทุ่งหญ้าเบื้องล่าง ด้วยอาการคล่อง-แคล่วปราดเปรียว อันเป็นบุคลิกเดิมของหล่อน

ทั้งหมดภายใต้การนำของมาเรีย บ่ายหน้าไปตั้งหลักยังกองหินอันปรักหักพังที่ทิ้งอยู่กลางทุ่งก่อน เมื่อมาถึงตำแหน่งนั้น ภาพของเนินเขาทางด้านเหนือ อันมีลักษณะเป็นรูปสิงโตหมอบ ซึ่งเป็นทางเข้าสุสานก็มองเห็นได้อย่างถนัดท่ามกลางแสงอันอำไพของดวงจันทร์

"นี่เป็นซากของหิน ที่เรามาพบครั้งแรก..."

มาเรียอธิบายให้ทุกคนทราบ

“ลักษณะของมันเหมือนจะเป็นปากทางเข้าของมหาวิหาร ซึ่งเหลือซากบางส่วนไว้ พอดีฝนตกหนัก เราจึงวิ่งไปหลบฝนในถ้ำของเนินที่เห็นอยู่นั่น แล้วก็ไปพบสสานที่เราสองคนเข้าไปติดอยู่อย่างบังเอิญที่สุด”

“ปราสาทพันธุมวดี อยู่ห่างจากนี่ออกไปทางด้านตะวัน-ออก ไม่เกินครึ่งกิโลนี่เอง โดยมีเนินลูกโน้นบังไว้”

ภายหลังจากพิจารณา เชษฐาก็บอกขึ้น พร้อมกับชี้มือให้ดู

“ลักษณะเป็นป่าหิน คล้ายๆ อย่างนี้เหมือนกัน แต่กว้างใหญ่ซับซ้อนกว่ามาก ถ้าไม่หนีเข้าไปหลบฝนอยู่ในสุสานโน้น และถูกปิดขังเสียก่อน คุณกับไชยยันต์อาจค้นพบก่อนเราตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว”

“ก็ดีไปอย่างที่สองคนนี่ เข้าไปติดขังอยู่เสียก่อนในนั้นปลอดภัยอยู่จนกระทั่งเราตามมาช่วยทัน สมมติว่าเมย์กับไชย-ยันต์เข้าถึงตัวปราสาทพันธุมวดีก่อน ตั้งแต่เมื่อวาน เราก็ยังเดาไม่ถูกว่าป่านนี้สองคนจะได้รับอันตรายอะไรบ้าง เพราะมีกำลังกันอยู่เพียงแค่สองคนเท่านั้น พวกเราส่วนใหญ่ยังเดินทางมาไม่ถึง”

ดารินว่า

“แหม! พลาดมุม พลาดองศากันนิดเดียวเท่านั้น”

ไชยยันต์พึมพำ หันไปซุบซิบหารือกับมาเรีย แล้วมองฝ่าแสงจันทร์ไปทางด้านที่สหายของเขาชี้บอก อันเป็นที่ตั้งของปราสาทพันธุมวดี

“ตั้งแต่พบขอบกำแพงและคูเมือง ฉันกับเมย์ก็เดินตรวจค้นหาร่องรอยของอาณาจักรโบราณนี่มาตลอด เพิ่งจะมาได้วี่แววอีกครั้งก็ตอนพบซากวิหารนี้ และถ้ารูปสิงโตหมอบอันเป็นที่เก็บศพนั้นแหละ ตอนที่เราเข้าไปตรวจพบสุสาน เราก็ยังปรึกษากันอยู่ว่า บริเวณเนินเขาที่เห็นแวดล้อมอยู่เหล่านี้มันจะต้องมีลักษณะเหมือนพีระมิดของชาวไอยคุปต์ และปราสาทพันธุมวดีคงอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่เอง กะกันไว้ว่าจะกลับออกมาจากสุสานนั้น แล้วพยายามค้นหาต่อไป บังเอิญมาเสียท่าถกปิดขังเสียก่อน”

“เป็นสุสานใหญ่มากไหมครับ?”

พรานใหญ่ถาม

“ภายในก็กว้างขวางพอดูทีเดียวแหละ แต่ผมคิดว่าคงจะเป็นสุสานของพวกชนชั้นข้าราชบริพารเสียมากกว่า ลักษณะของศพเป็นพวกนักรบ ไม่ใช่พวกราชวงศ์กษัตริย์ สมบัติข้าวของที่เก็บรวมอยู่ในห้องหนึ่ง ก็เป็นเครื่องใช้ไม้สอยธรรมดาไม่มีของมีค่าอะไร ไป! ผมจะพาเข้าไปดูปากทางเข้า ตรงที่ลิ่มหินมันเลื่อนลงมาปิดปากทางขังผมกับเมย์เสียก่อน”

พร้อมกับกล่าว ไชยยันต์ก้าวนำหน้าตรงเข้าไปโดยเร็ว คณะทั้งหมดเดินขบวนตามกันมาเป็นกลุ่ม หนทางเดินสะดวกยิ่ง เพราะเป็นทุ่งหญ้า ราบโล่ง เดือนก็สว่างนวลสามารถมองเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้อย่างถนัดชัดตา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกคนเต็มไปด้วยความอบอุ่นเชื่อมั่น มีขวัญและกำลังใจดีเยี่ยม เพราะขณะนี้ สามารถรวมพวกกันอยู่พร้อมหน้าครบหมดทุกชุดแล้ว

ขาดไปเพียงคนเดียวเท่านั้นคือแงซาย ซึ่งบัดนี้ ยังเป็นปริศนาลึกลับอยู่!

ท้องฟ้าเบื้องบน โปร่งแจ่มใสปราศจากเมฆหมอก ลมค่ำพัดเย็นฉ่ำหอบเอาไอดินและดอกไม้ป่าบางชนิดหอมระรวย มันเป็นคืนที่สงบและแช่มชื่นที่สุดคืนหนึ่งกลางดงมหากาฬ ธรรมชาติรอบด้านงดงามยิ่งระคนไปกับความลึกลับชวนพิศวง

พอก้าวเข้าเขตปากทาง ในระหว่างขาค่หน้าของสิงโตหมอบ ดวงจันทร์บังสันเนิน เข้าสู่เงามืดสลัว พวกพรานพื้นเมืองก็จุดไต้สว่างโชนขึ้นในมือคนละอัน ไชยยันต์ฉายไฟนำเข้าไปเป็นคนแรก ทั้งหมดต่างไต่ขึ้นบันไดหินธรรมชาติขึ้นไปจนถึงปากถ้ำบริเวณที่สองคนเข้ามาพักหลบฝนอยู่ในตอนแรก เพียงครู่เดียว ต่างก็เข้ามาหยุดยืนพิจารณาภาพเทวรูปประหลาดที่เขียนติดไว้ยังฝาผนังด้านตรงข้ามกับปากทางเข้าท่ามกลางแสงไต้ที่สว่างวอมแวม แล้วเลี้ยวขวามือ อันเป็นช่องทางเดินประจันหน้าลิ่มสลักหินมหึมา ซึ่งบัดนี้เคลื่อนจากด้านบนเพดานลงมาปิดทางลงสุสานเอาไว้ และดูผาดๆ คล้ายจะเป็นผนังตันตามธรรมชาติของก้นถ้ำใต้ภูเขา ไม่น่าเชื่อว่าจะมีช่องทางลงไปเบื้องล่างได้

พอมายืนอยู่ตรงตำแหน่งปากทางนี้ ไชยยันต์ก็สบถสาปแช่งแซดออกมาด้วยความเดือดแค้นอีกครั้ง พร้อมกับโคลงหัวดิก ทุกคนช่วยกันพิจารณาอย่างละเอียดที่สุด เพื่อหาร่องรอย

การประดิษฐ์อันเป็นผลมาจากฝีมือสถาปัตยกรรมของมนุษย์สมัยโบราณ

"นี่ถ้าไม่รู้จากแกมาก่อน พบทางตันแบบนี้ ฉันก็คงนึกว่าเป็นผนังถ้ำธรรมดา ไม่น่าจะมีทางลงไปได้"

เชษฐากล่าวเบา ๆ ขมวดคิ้วด้วยความฉงนใจ เอาไฟฉายส่องเลาะไปตามขอบทั้งด้านบนและด้านล่าง

"ฉันกับเมย์ก็ไม่เฉลียวคิดมาก่อนเหมือนกันน่ะซิ ว่ามันจะมีลิ่มซ่อนสนิทอยู่บนเพดาน เลื่อนลงมาปิดได้แบบประตูกลถึงได้หลวมตัวเดินลึกเข้าไป อีตอนที่มันเคลื่อนลงมา เรายังอยู่ในห้องสุสานข้างล่าง พอวิ่งขึ้นมาถึง ระยะขอบด้านต่ำของมันเคลื่อนลงมาเกือบถึงพื้นอยู่แล้ว วิ่งออกไปไม่ทัน"

"แล้วเธอรู้ตัวได้อย่างไร" ดารินถาม

"ทำไมจะไม่รู้ตัว เสียงมันเคลื่อนลงมา ถ้ำข้างล่างไหวไปหมดทั้งถ้ำ ราวกับว่าแผ่นดินไหวงั้นแหละ ทีแรกยังนึกว่าเกิดอาเพศอะไรขึ้นมา เสียงดังมาก สะเทือนเลื่อนลั่นทีเดียว"

"ถ้ามันปิดได้ มันก็จะต้องเปิดได้"

เชษฐาเอ่ยขึ้นเหมือนจะกล่าวกับตนเอง เอามือคลำลูบดูตามขอบผนังนั้นด้วยความระมัดระวังสนใจยิ่ง

"หรือยังไงผู้กอง?"

จอมพรานยิ้มกรานๆ

"ผมก็คิดว่ามันคงเป็นเช่นนั้น แต่ยังนึกไม่ออกว่า ระบบการปิดเปิดของประตูแบบลิ่มชนิดนี้ มันใช้หลักอะไร ประตูหินทั้งแท่งนี่น้ำหนักไม่เบาเลย ผมกะว่าอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 20

ตัน กลไกในการปิดเปิด มันจะต้องซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ถ้าเป็นเวลากลางวันหรือมีเวลามากกว่านี้ เราอาจค้นพบได้”

“จะต้องไปสนใจกับมันทำไมให้เสียเวลา ในเรื่องการปิดหรือเปิดของไอ้ประตูห่าเหวนี่”

ไชยยันต์พูดปนหัวเราะแปร่ง

“สมมติว่าถ้าเราต้องการจะเข้าไปสำรวจภายในอีกครั้งก็ไม่จำเป็นจะต้องเปิดประตูนี้ออกอีกแล้ว เราลอดเข้าไปทางช่องที่รพินทร์ระเบิดไว้ก็ได้”

หัวหน้าคณะสั่นศีรษะช้า ๆ

“เปล่า เราไม่ได้สนใจในเรื่องที่จะเข้าไปในนี้อีกให้เสียเวลา แต่เราอยากรู้หลักของสถาปัตยกรรม หรือความฉลาดในเรื่องผ่อนแรงของมนุษย์โบราณที่สร้างประตูนี้ขึ้นมาตะหาก อย่างน้อยที่สุด ก็เพื่อการศึกษาค้นคว้า ฉันถึงให้แกกับเมย์พามาดูลักษณะของประตูที่เล่าให้ฟังนี่เพื่อให้เห็นชัดกับตา”

ทุกคนนิ่งพิจารณาประตูลิ่มหินแท่นนั้นไปชั่วครู่ แล้ว ใครคนหนึ่งในหมู่พรานพื้นเมือง ก็พูดขึ้นเบา ๆ ว่า

“มันเหมือนประตูกับดัก ที่เลื่อนลงมาจากขอบกรงข้างบน เวลาสัตว์ไปกระทบคานกระเดื่อง”

คำพูดชนิดนั่นเอง ช่วยให้เกิดความคิดขึ้นในสมองของบุคคลชั้นหัวหน้าทั้งหมดที่กำลังพยายามขบปัญหาอยู่ในขณะนี้

“รับรองว่า ฉันหรือนายแหม่ม ไม่ได้ซุ่มซ่ามไปเตะหรือกระทบเข้ากับกระเดื่องกลข้างในถ้ำข้างล่างนั้น แล้วทำประตู

ให้ปิดลงขังเราเองเลย มันเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากบุคคลที่สามโดยเจตนา ไม่ใช่เราสองคนทำขึ้นโดยบังเอิญ”

ไชยยันต์รีบพูดขึ้นโดยเร็ว

“น่าคิดมากทีเดียว ตามที่จันว่า”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยพลางเอามือลูบคาง

“ถึงแกจะไม่ได้ทำให้ประตูนี่ปิดลงเอง โดยมีบุคคลที่สามทำให้ปิดลง ซึ่งแกเชื่อแน่ว่าเป็นไอ้ผีดิบมันตรัยนั่น แต่หลักการมันก็จะต้องเป็นอันเดียวกับประตูกรงหรือกับที่เราใช้ดักสัตว์นั่นแหละ มันจะต้องมาจากหลักของกลศาสตร์ โมเมนตัม ! โดยใช้น้ำหนักสองชนิดเป็นเครื่องฉุดและถ่วง เหมือนคานตราชั่งนั่นแหละ เมื่อน้ำหนักเพิ่มลงไปทางด้านไหน ด้านนั้นก็จะกดต่ำลงและยกด้านตรงข้ามให้สูงขึ้น”

“น้อยพอจะคิดอะไรได้เลา ๆ แล้วค่ะ”

ดาริน ผู้เงียบกริบอยู่เป็นเวลานาน นอกจากทอดสายตาหรี่ซึมจ้องดูประตูหินนั้นอย่างใคร่ครวญลึกซึ้งเอ่ยขึ้นช้า ๆ

“น้อยเคยศึกษาแผนผังของการก่อสร้างระบบภายในของพีระมิดมาบ้างเหมือนกัน พวกนั้นใช้หลักกลศาสตร์อย่างว่านี่เป็นพลังงานในการก่อสร้างทั้งสิ้น เพราะสมัยก่อนไม่มีปั้นจั่นหรือเครื่องผ่อนแรงอันเป็นจักรกลที่ใช้พลังงานไฟฟ้าเหมือนสมัยนี้ นอกจากอาศัยความฉลาดจากเครื่องผ่อนแรงโดยกฎของธรรมชาติเท่านั้น มันขึ้นอยู่กับจุดศูนย์ถ่วงอย่างที่พี่ใหญ่ว่านั่นเอง มีประตูกลในลักษณะเดียวกันกับที่เราเห็นอยู่นี่ อยู่รอบห้องเก็บพระศพของกษัตริย์ฟาโรห์ ประตูเหล่านั้นเคลื่อนลงมาปิดห้องอย่างมิดชิดที่สุด ภายหลังเมื่อเอาพระศพของฟาโรห์เข้าไปเก็บ

ไว้พร้อมกับพวกนางสนมกำนัลใน ข้าราชบริพารผู้ใกล้ชิดซึ่งคนเหล่านั้นพลอยถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในห้องนั้นด้วยในระหว่างที่แห่พระศพเข้าประดิษฐานไว้ในห้อง สถาปนิกในยคนั้นใช้ทรายละเอียดเป็นเครื่องทำให้ประตูหินน้ำหนักสิบ ๆ ตันเคลื่อนลงมาปิดห้องรอบด้าน และปิดตายอยู่เช่นนั้นชั่วนิรันดร์ จนกระทั่งถูกค้นพบโดยการสำรวจหลายพันปีต่อมาภายหลัง มีห้องสำหรับเก็บทรายเพื่อรับน้ำหนักประตูหินเหล่านั้นไว้ในลักษณะที่ยังเลื่อนเปิดสูงขึ้นไปค้างอยู่ในหลืบเพดาน เมื่อจะปิดห้องก็เปิดช่องทางให้ทรายที่รับน้ำหนักอยู่ทะลักไหลออกไปตามช่องระบายซึ่งอยู่ข้างนอก และเมื่อทรายไหลหนีออกไปเช่นนั้น น้ำหนักหรือความหนาแน่นของทรายที่รองรับลิ่มหินไว้ก็ลดน้อยลง ทำให้หินซึ่งมีน้ำหนักถ่วงในตัวเองอยู่แล้วเคลื่อนต่ำลง พอทรายไหลออกมาหมด ประตูหินก็เคลื่อนลงมาปิดสนิทกับพื้นเบื้องล่างพอดี”

ไชยยันต์ผิวปากหวือ ส่วนพรานใหญ่หันไปมองราชสกุลสาวนักมานุษยวิทยาด้วยสายตาอันแจ่มใสชื่นชมอยู่ภายในเงียบ ๆ คิดอยู่ในใจว่า ไม่เสียแรงเลยที่หญิงสาวสูงศักดิ์ ผู้เลิศความรู้กอปรไปด้วยพิจารณญาณอันละเอียดอ่อนสุขุมผู้นี้ร่วมทางมาด้วย หล่อนไม่เพียงแต่จะเก่งกล้าสามารถ จนไม่มีอะไรจะต้องคอยเป็นภาระถ่วงหนักในการเดินทางผจญภัยมหาวิบากนี้แล้ว ก็ยังเป็นส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่งในด้านวิชาการความรอบรู้ เป็นเครื่องช่วยขบคิด ตีปัญหา และแก้ไขสถานการณ์อับจนของหมู่คณะ ให้ผ่านพ้นไปด้วยดีมาเสมอ

"ข้อสันนิษฐานของเธอน่าจะถูกต้องที่สุดแล้ว น้อย ประตูหินอันนี้ ใช้หลักการเดียวกับที่เธอยกตัวอย่างมานั่นเอง!"

มาเรียยอมรับรองอย่างจริงใจ แต่ไชยยันต์ยักไหล่ อดไม่ได้ที่จะขัดคอว่า

"แต่ฉันยังมองไม่เห็นชัดนักในคำอธิบายของน้อย ว่างๆ ลองทำตัวอย่างทดลองให้ดูหน่อยนะ"

"ฉันจะลงทุนเป็นนายสถาปนิก ก่อสร้างประตูชนิดนี้ให้เธอด้วยตัวเอง ในเวลาที่เอาศพเธอลงไปบรรจุในฮวงซุ้ยโอกาสหนึ่งข้างหน้าไม่ช้าก็เร็ว รับรองว่าจะให้ประตูนี้หรือประตูห้องของฟาโรห์อายทีเดียว!"

คำตอบชนิดนั้นทำเอาไชยยันต์ต้องสะดุ้งโหยง ไม่คิดที่จะต่อปากต่อคำอย่างใดต่อไปอีก

จากการสำรวจโดยถี่ถ้วนของรพินทร์และเชษฐา พบ ว่าข้อแนะนำของไชยยันต์ ที่ให้ระเบิดช่องทางอีกทางหนึ่งนั้นถูกต้องแล้ว หากใช้ระเบิดเพื่อทำลายประตูลิ่มหินที่ปิดสนิทนี้มันเป็นการเสี่ยงอย่างยิ่งต่อการที่หินภูเขาด้านบนส่วนใหญ่จะพลอยถล่มทับลงมา ปิดทางออกให้หนาแน่นแข็งแรงขึ้นไปอีก เพราะนอกจากความแข็งแรงและน้ำหนักอันมากมายของตัวลิ่มหินเองแล้ว สถานที่ตั้งของมัน ยังล้ำเข้ามาอยู่ในซอกถ้ำซึ่งมีผนังและเพดานหินล้อมรอบ อำนาจระเบิดเพียงเล็กน้อย จะไม่สามารถเปิดช่องทางของประตูนี้ออกไปได้ เท่าๆ กับที่ถ้าใช้ระเบิดแรงพอที่จะทำลายมัน อำนาจระเบิดนั้นก็ย่อมแรงพอที่จะถล่มผนังรอบด้านลงมาด้วยเหมือนกัน

ทั้งหมดไม่ยอมเสียเวลาอยู่ที่นั่นเกินไปนัก เพราะความสนใจอันยิ่งใหญ่ที่สุดในขณะนี้ จดจ่ออยู่ที่ปราสาทพันธุมวดีอันเต็มไปด้วยสิ่งมหัศจรรย์ ซึ่งจำเป็นต้องผละทิ้งมาชั่วคราวเพราะได้ยินเสียงปืนยิงเรียกจากไชยยันต์ ดังนั้น พอไชยยันต์เอ่ยชวนขึ้นคำเดียว เชษฐาก็ออกคำสั่งให้ทุกคนออกจากบริเวณถ้ำนั้นเดินทางย้อนกลับมายังปากปราสาทร้างทันที

ระยะทางมันไม่ห่างออกไปมากนัก ทางเดินก็สะดวกท่ามกลางแสงลำยองของจันทร์สกาว พอย่างเข้าสู่บริเวณป่าหินอันสลับซับซ้อนซึ่งแท้ที่จริงก็เป็นซากอันปรักหักพังของนครอันเคยรุ่งเรืองในอดีตกาล เชษฐาก็สั่งให้ทุกคนเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งไม่มีอะไรมาประกันได้ว่ามันจะจู่โจมออกมาในรูปใดอีกหรือไม่ ปืนทุกกระบอกถูกปลดจากไหล่ลงมาอยู่ในท่าเตรียมพร้อม

ในแสงเดือนแอร่มนั้นแลเห็นหมู่หินเป็นเงารางๆ ตะคุ่มคลุมเครือไปหมดราวกับจะมีอะไรแอบแฝงซ่อนอยู่ ลมพัดผ่านมาเป็นระยะเป่ากระทบแง่หิน ปรากฏเสียงคราง อยู่หวือๆ และกลิ่นดอกไม้ป่ายิ่งหอมตลบ

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินล่วงหน้านำเข้าไปเป็นคนแรก ตามติดด้วยบุญคำ ซึ่งไม่ยอมทิ้งหอกโมกขศักดิ์ของแก หากแต่กุมมั่นอยู่ในมือ แล้วไม่กี่อึดใจจากนั้น ในความเงียบสงัดปราศจากสิ่งใดแผ้วพานเข้ามากระโตกกระตาก ทุกคนก็ล่วงเข้ามาสู่ใจกลางห้องปราสาท อันเป็นที่ประดิษฐานของโลงแก้วผลึก แสงเดือนส่องลอดช่องโหว่ของเพดานก่อจุดสว่างพราวอยู่ทั่วไป

ไต้ทุกดวงถูกจุดสว่างไสวและปักไว้ตามซอกเสาหิน ทุกสิ่งทุกอย่างคงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนเช่นตอนที่ผละออกไปโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไชยยันต์กับมาเรียซึ่งใหม่ต่อสถานที่ ก็ปราดตรงเข้าไปที่แท่นหินอ่อนนั้นด้วยความกระหาย แต่แล้วก็หยุดชะงัก จ้องตะลึงนิ่งด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

ในแสงไต้สว่างวอมแวม ปะปนกับไฟฉายในมือของอีกหลายคนนั้น ทั้งสองแลเห็นได้ก็แต่เพียงกองขี้เถ้า ที่วางเป็นสัณฐานเค้าโครงของร่าง ซึ่งนอนอยู่ในฝาครอบแก้วผลึกนั้นเท่านั้น

“โอว์!!”

เสียงมาเรียพึมพำออกมา ยกมือทำอาเมนตามนิสัยประจำตัวอันเคยชินของหล่อน

“เสียดายเหลือเกิน เสียดายที่ฉันมาช้าไป จึงเห็นได้แต่เพียงแค่นี้ ไปสู่สุคติเถิด พันธุมวดี เราทุกคนมีเจตนารมณ์ที่ดีต่อท่าน และขออโหสิในทุกสิ่งทุกอย่าง”

ไชยยันต์กระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

บางสิ่งบางอย่างอันลึกลับ คืบคลานเข้ามาครอบงำทุกชีวิตมนุษย์ที่รายล้อมอยู่รอบโลงแก้วนั้น สร้างบรรยากาศให้เกิดความเงียบงันขึ้นอีกครั้งราวกับถูกสะกด ทุกปรมาณูของอากาศที่แวดล้อมอยู่เต็มไปด้วยความเย็นยะเยือกวังเวง กลิ่นหอมของดอกไม้ลึกลับบางชนิด...ยิ่งซาบซ่านหอมจัดขึ้นทุกที จะเป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็สุดที่จะบอกได้ คล้าย ๆ กับว่าโสตประสาทของทุกคน แว่วสำเนียงเสียงห่นึ่งเข้ามากระทบ

มันเป็นกระแสเสียงแห่งลำนำเพลงรักอันอ่อนหวานเยือกเย็นเคล้าระคนไปกับท่วงทำนองขับกล่อมประสานคลอของพิณเสียงหัวเราะต่อกระซิกหยอกเอินพร่ำพรอดของหนุ่มสาวผ้อยู่ในอารมณ์พิศวาสอันละเมียดละไม เสียงของความปลื้มสุขหรรษาสรรพสำเนียงอันสุนทรีเหล่านั้น เลื่อนลอยมาอย่างแผ่วจาง เบาแสนเบา ประหนึ่งจะกระซิบแทรกมาในอากาศรอบตัวบนฟ้า ในละอองแสงเดือน บนดินตามสุมทุมพุ่มพฤกษ์ และแก่งโขดหินผาทุกก้อน

ครั้นแล้ว ในจิตประสาทอันพร่าพรายมึนงงของทกคนก็สดับกับเสียงกังวานอันเย็นยะเยือกแผ่วพลิ้ววิเวกหวานอยู่กลางใจ

“ณ ที่นี่ ข้าฯ พันธุมวดี ขอขอบคุณและสักการะต่อเหล่าท่านที่ได้เมตตาเกื้อกูลปลดปล่อยข้าและประชาราษฎร์แห่งข้าฯ ทั้งหลาย ให้พ้นจากบ่วงทรมาน บัดนี้ วาระที่ ข้าฯ รอคอยมานานแสนนานได้มาถึงแล้ว ด้วยความปลาบปลื้มโสมนัส ข้าฯ ขออโหสิกรรมที่ข้าฯ ไม่ได้มีเจตนาที่จะก่อขึ้น และขอรับในอโหสิกรรมจากเหล่าท่าน ลาก่อน ท่านผู้กล้าหาญทั้งหลาย ขอโชคชัยสวัสดิภาพ จงเป็นของพวกท่านตลอดไป...ลาก่อน... ลาก่อน...”

ใครคนหนึ่ง...ถอนหายใจแรงพร้อมกับสะบัดหน้าไล่ความมึนงง พรรคพวกที่ตกอยู่ในลักษณะอาการเดียวกัน ก็พลันรู้สึกตนขึ้นอีกครั้งเพราะการเคลื่อนไหวชนิดนั้น

ใครคนนั้นก็คือ ไชยยันต์ เขาแลไปยังทุกคนที่มุงแวดล้อม

อยู่รอบโลงแก้ว ขยับปากจะถามว่า...มีใครได้ยินอะไรอย่างเขาหรือไม่ แต่แล้วก็ล้มความตั้งใจเสีย คนอื่นๆ ก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกันกับเขานั่นเอง เพียงแต่เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นเพราะอำนาจอุปาทานที่ตนได้ยินอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น จึงไม่มีใครเอ่ยถามใครในสิ่งประหลาดลึกลับ ที่ผ่านเข้ามาในความรับรู้

"ก่อนที่ร่างจะสลายกลายเป็นเถ้าถ่าน นางพญาพัน-ธมวดีผ้นอนอยู่ในโลงแก้วนี่สวยสักขนาดไหนนะ?"

มาเรียทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา

"เราบอกเธอไม่ได้หรอก เมย์ เว้นไว้แต่ว่าเธอกับไชยยันต์จะมีโอกาสได้เห็นกับตนเอง ซึ่งโอกาสชนิดนั้นก็ไม่มีอีกแล้ว ถึงพวกเราเองที่เข้ามาพบแต่แรก ก็ชื่นชมต่อความงามของหล่อนได้อยู่เพียงไม่กี่อึดใจเท่านั้น ก่อนร่างจะยุบสลายไป"

ดารินตอบเศร้าๆ

ทุกคนนิ่งซึมกันไปหมด เหมือนจะตกอยู่ในอารมณ์สลดเศร้าลึกลับ ระคนไปกับความยินดีอนุโมทนาต่อการสลายร่างของราชินีผีดิบผู้ตกอยู่ในบ่วงกรรม ไชยยันต์กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วพึมพำว่า

"สภาพนี้ มันตรงกันกับเหตุการณ์ในความฝันของฉันทุกอย่าง...ลักษณะของห้องปราสาท โลงแก้วผลึกที่สตรีนางหนึ่งในเครื่องกษัตริย์นอนนิ่งอยู่เหมือนเจ้าหญิงนิทรา และแท่นหินอันนี้ ผิดกันแต่ว่า เมื่อมาพบเข้ากับของจริง ร่างของสตรีงามในความฝันนั้น...แปรสภาพเป็นขี้เถ้าไปเสียแล้ว ฉันกับเมย์ โชคไม่

ดีจริง ๆ เป็นเพียงสองคนเท่านั้นในคณะเราที่มาไม่ทันได้ชมโฉมทั้ง ๆ ที่เราก็เข้ามาถึงบริเวณนี้ก่อนแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ก่อนหน้ารพินทร์หรือเชษฐาเสียอีก”

“ฉันคิดว่าเป็นโชคดีมากที่สุดแล้ว ที่แกกับเมย์ไม่ได้ผ่านเข้ามาที่นี่ก่อน หาไม่ทั้งฉันและรพินทร์อาจมาสายไปก็ได้”

เชษฐาตอบเสียงต่ำ

“ไม้ท่อนที่วางอยู่ตอนบนของกองขี้เถ้านั่นนะรึที่รพินทร์ใช้ปักอกค้างคาวใหญ่ตัวนั้นไปแล้วมาพบเสียบปักอยู่บนอกของพันธมวดี?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถาม ขณะที่บุ้ยปากลงไปยังปลายไม้ท่อนนั้น

“คล้าย ๆ กันครับ แต่จะใช่แน่หรือเปล่า ผมไม่กล้ารับรอง เพราะถ้าขืนรับรองออกไป ผมก็ตอบไม่ได้ว่า เหตุใดเมื่อเสียบอกค้างคาว ซึ่งเราเห็นว่าเป็นสัตว์ดิรัจฉาน และทำไมมันถึงมาปรากฏปักอยู่บนอกของนางพญาพันธุมวดีเช่นนี้”

พรานใหญ่ตอบไม่เต็มเสียงนัก ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูกไชยยันต์มองไปที่ใบหน้านั้น ด้วยสายตารักและไว้วางใจสนิท

“คุณไม่ต้องกังวลว่าจะต้องหาเหตุผลมาตอบเราในข้อนั้นหรอก พวกเรารู้ดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นเรื่องลี้ลับมหัศจรรย์เกินกว่าที่จะไปค้นหาเหตุผลใด ๆ มาแจงได้ ในร่างค้างคาวสูบเลือด ทั้งผมกับเมย์ช่วยกันยิงเลือดสาด กระเสือกกระสนหนีไปกับพื้นดิน โดยคลานเข้าไปในถ้ำอย่างที่เราเล่าให้ฟังแล้ว แต่ก็ปรากฏว่ามีอำนาจลึกลับ...ช่วยให้ค้างคาวตัวนั้นหายจากบาดแผลลูกปืนชุบชีวิตขึ้นมาใหม่ได้ แต่แล้วกลับมาถึงวาระสุดท้าย

สิ้นฤทธิ์ลงเพราะหอกอาถรรพณ์ของคุณกับบุญคำเข้าอย่างคิดไปไม่ถึง ทีแรกผมสิ้นศรัทธาแล้ว คิดว่าจะอย่างไรเสียพวกเราก็ไม่มีทางจะกำจัดค้างคาวผีตัวนั้นได้แน่นอน”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก หรือในจักรวาลนี้ มันต้องมีของแก้กันได้อยู่เสมอ เพียงแต่ว่าเราจะรู้หรือไม่เท่านั้น”

เชษฐากล่าวแช่มช้าเยือกเย็น

“ในร่างของผีดิบ ซึ่งตกอยู่ในอำนาจช่วงใช้บังคับของปุโรหิตมันตรัย ค้างคาวผีหรือนางพญาพันธุมวดียังไม่ได้ถึงวาระสุดท้ายลงด้วยหอกของรพินทร์ หากแต่เจ็บปวดทุกข์ทรมานโดยไม่มีสิ่งใดจะช่วยแก้ไขได้เท่านั้น วาระสุดท้ายจริง ๆ ได้มาถึงก็ต่อเมื่อน้อยได้กระชากกริชที่ปักสะกดคัมภีร์มหากาฬเล่มนั้นออก ทุกสิ่งทุกอย่างจึงถึงกาลสุดสิ้นยุติหมดความทรมานจากหอกไม้ที่เสียบอก หมดความทรมานจากการตกเป็นทาสบีบบังคับ วิญญาณได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระเสียที”

ไชยยันต์เอาไฟฉายส่องดูตามซากของมันมี่ ที่ล้มเกลื่อนกลาดอยู่ทั่วไปตามพื้นห้องของปราสาทร้าง แล้วครางออกมาว่า

“นี่มันก็ไอ้ผีตายซากหมื่น ๆ ปีอย่างเดียวกับที่ฉันและเมย์พบในสุสานนั่นแหละ”

“เป็นโชคดีของแกกับเมย์แล้ว ที่ระหว่างติดขังอยู่ในสุสานใต้ดินนั่น พวกมันไม่ยกโขลงออกมาแล่เนื้อเถือหนังแกสองคนเสียเหมือน ๆ กับที่พวกเราเผชิญมาที่นี่”

เชษฐาว่า พร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

“ฉันเองก็เสียวๆ อยู่เหมือนกัน ตอนที่ติดขังอยู่ในนั้น อดสังหรณ์คิดไม่ได้ว่า ถ้าไอ้ศพตายซากพวกนั้นเกิดเคลื่อนไหวได้ขึ้นมา เราจะทำกันอย่างไร อย่างมากก็ตะลุมบอนกันแค่แหลก ไม่ยักรู้ว่าที่แท้ที่เรารอดพ้นมาได้ ก็เพราะเมย์มีเครื่องรางดีอยู่กับตัว ว่าแต่เราจะจัดการอย่างไรกับซากขี้เถ้าของพันธุมวดีนี่ต่อไป หาทางเปิดหีบแก้วนี่ ออกมาสำรวจดูดีไหม?”

หัวหน้าคณะหรี่ตาคิด แล้วสั่นศีรษะ

“อย่าดีกว่า อย่าพยายามแตะต้องอะไรเลยเป็นดีที่สุด ถึงอย่างไรมันก็ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว...รพินทร์!...”

“ครับผม”

“เรามาช่วยกันฌาปนกิจซากความอาถรรพณ์ร้ายกาจของปราสาทร้างนี่เสียดีกว่า คุณเห็นเป็นยังไง”

“สุดแล้วแต่คุณชายจะเห็นสมควรครับ”

“เอาละ ถ้างั้นผมตัดสินเอง ยัดไดนาไมต์เข้าไปในโพลงใต้ฐานหินอ่อนนั่น กะแรงระเบิดให้มันถล่มพินาศลงมาทั้งตัวปราสาทที่เหลือซากอยู่นี่”

“แต่...พี่ใหญ่คะ...”

น้องสาวหลุดปากตะกุกตะกักออกมาอย่างตกใจ แต่แล้วก็เงียบเสียงสนิทไป เมื่อพี่ชายพูดโดยเฉียบขาดว่า

“เก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น วิญญาณของพันธุมวดีเป็นอิสระแล้ว ไม่ผูกพันอยู่กับที่นี่อีกต่อไป ที่นี่มันเป็นอนุสรณ์แห่งความทรมานทรกรรมของหล่อนเท่านั้น เราควรทำลายเสียให้สิ้นซาก!”

ไม่มีใครคัดค้านหรือแสดงความเห็นอื่นใดอีกทั้งสิ้น

"มะ ผู้กอง ผมช่วยคุณเอง"
ไชยยันต์รับอาสาร่วมมือ

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคน ยกเว้นจอมพรานกับไชยยันต์เพียงสองคน ก็ถอยออกไปตั้งหลักอยู่ในกองหินห่างจากปราสาทพันธุมวดีออกไปประมาณ 100 เมตร ทิ้งสองคนที่ช่วยกันทำหน้าที่วางระเบิดไว้ตามลำพัง พอสัญญานไฟฉายจากพวกที่ถอยออกไปรอ ส่องแวบมาให้เห็น ทั้งสองก็ลงมือปฏิบัติการทันที

"เอาให้ราบเป็นหน้ากลองเลยหรือยังไง?" ไชยยันต์ถาม

"คุณชายต้องการเช่นนั้นครับ"

"ตั้งชนวนเวลาสักเท่าไหร่ดี?"

"ผมว่าสักสามนาที ก็พอที่เราจะวิ่งกลับไปรวมกับพวกนั้นทัน"

"โอเค คุณเตรียมชนวนเข้า ผมจะติดระเบิดเข้าใต้ฐานนี่เอง"

สองคนช่วยกันทำงานอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว เพียงไม่กี่อึดใจไชยยันต์ก็ผุดลุกขึ้นยืน

"เรียบร้อยหรือยัง"

"เรียบร้อยครับ"

อดีตนายทหารปืนใหญ่หันกลับไปจ้องยังโลงแก้วของพันธุมวดีอีกครั้งพร้อมกับส่งจูบให้

“ลาก่อน พันธุมวดี ขอให้วิญญาณของเธอจงไปเป็นสุขเถิด...เอาละผู้กองจุดสายชนวน!”

ซิปโป้จากมือของจอมพราน สว่างวบขึ้น ไชยยันต์ก็เผ่นออกไปยืนรอคอยอยู่ปากทางออก ชั่วพริบตาเดียว รพินทร์ก็ตามออกมา ทั้งสองคนวิ่งเหยาะๆ ตรงเข้าไปรวมกลุ่มกับพรรคพวกที่คอยอยู่ก่อนแล้ว พอมาถึงก็ทิ้งตัวลงนั่งบนหินก้อนหนึ่ง เชษฐาจุดบุหรี่เตรียมไว้ให้เลยสองตัว ส่งไปให้คนละตัว **ทั้งหมดต่างหันไปจ้องซากของปราสาทร้าง ที่เห็นเป็นเงาสลัวคลุมเครืออยู่ในแสงจันทร์เบื้องหน้า ตาไม่กะพริบ**

อึดใจใหญ่ๆ ของสะกดกลั้นลมหายใจ เฝ้าจับมองของทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่างยังเงียบเชียบอยู่เหมือนเดิม

“กะสายชนวนตั้งเวลาไว้เท่าไหร่?”

เชษฐาถามขึ้น

“สามนาที ประมาณนั้น”

ไชยยันต์เป็นคนตอบ ผุดลุกขึ้นยืนพร้อมกับรพินทร์

“ถ้าสามนาที ป่านนี้ก็ควรระเบิดแล้ว”

ไม่เพียงแต่เชษฐาเท่านั้น ไชยยันต์กับรพินทร์ก็เริ่มจะเอะใจหันมองหน้ากันตื่นๆ

อีกสองช่วงอึดใจเต็มๆ ของความเงียบงันเต็มไปด้วยปริศนานั้นทุกคนเริ่มพิศวงกระสับกระส่าย

“เอ ยังไงเสียแล้วแฮะ ผู้กอง”

ไชยยันต์ยิ้มเลี่ยนๆ พึมพำออกมาเชิงหารือกับพรานใหญ่ผู้ซึ่งขมวดคิ้วย่น จ้องภาพปราสาทในแสงจันทร์ตาเขม็ง

"ผมก็ว่ามันพิกล มันควรจะระเบิดได้ตั้งแต่สองนาทีที่แล้ว"

"เจอะอะไรดีเข้าให้อีกแล้วกระมัง นาย"

ตาบุญคำครางเสียงกระเส่าอยู่ในลำคอ

"ไม่ใช่ระหว่างที่คุณสองคนเดินกลับมาที่นี่ มีใครดอดไปเด็ดสายชนวนออกเสียนะ"

มาเรียร้องออกมา

รพินทร์ขยับตัว จะเดินย้อนกลับเข้าไป แต่เชษฐาคว้าคอเสื้อด้านหลังไว้

"อย่าเข้าไป! อยู่ที่นี่แหละ รอให้แน่ใจจริงๆ เสียก่อน ชนวนมันบอดหรือเกิดอุปสรรคอะไรขึ้น"

"แต่ผมว่ามันต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแน่นอนครับ ให้ผมกลับเข้าไปดูดีกว่า"

ว่าแล้ว เขาก็ขยับตัวอีกครั้ง แต่เชษฐาไม่ยอมปล่อย สั่นศีรษะออกคำสั่งเด็ดขาด

"ไม่ต้อง อยู่นี่แหละ รพินทร์! เราจะรออีก 10 นาที สายชนวนของเราเอาแน่นอนอะไรกับมันไม่ได้ บางทีมันอาจมีอะไรมาทำให้ลุกไหม้ช้ากว่าที่ควร"

พร้อมกับกล่าว เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นจับเวลา ทุกคนนิ่งเงียบจิตใจเต็มไปด้วยความเร่าร้อน พิศวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก

"ถ้ามันไม่เป็นเรื่องเสียแล้วละ เชษฐา"

ในที่สุด ไชยยันต์ก็ร้องขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้ แต่แล้วขณะจิตนั้นเอง ก่อนที่เขาจะอ้าปากพูดคำใดต่อไป ทุกคนก็ผงะ

หลัง ซวนไปด้วยอำนาจความสะเทือนจนแผ่นดินไหวและแรงอัดของอากาศที่ปลิวมาปะทะวูบ

เสียงนั้น ดังสนั่นเหมือนลูกระเบิดขนาด 50 กก. ที่ทิ้งลงจากเครื่องบิน เปลวไฟแลบแดงฉาน พร้อมกับม่านควันที่ตลบเป็นก้อนหินใหญ่ๆน้ำหนักเป็นตัน กระเด็นลอยขึ้นไปบนอากาศแผ่กระจายไปทั่วสารทิศ ภาพของปราสาทพันธุมวดีที่เห็นตระหง่านอยู่ในแสงจันทร์ บัดนี้กลายเป็นม่านฝุ่นขาวมัวมืดมิดไปหมด สังเกตอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ไพรอันสงบเงียบยามวิกาลถูกปลุกให้ไหวเยือกขึ้น ด้วยกัมปนาทระเบิดกึกก้อง มันกังวานสะท้อนไปมาระหว่างลูกเขาที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ทั้งหมดคุ่มตัวหลบต่ำ พร้อมทั้งยกมือขึ้นป้องศีรษะด้วยสัญชาตญาณ

สิ้นกังวานเสียงคำรนนั้น ต่างหันกลับไปยังเป้าหมายอีกครั้ง สิ่งที่มองเห็นในลักษณะเนินปลวกสูงใหญ่ ขึ้นปกคลุมด้วยต้นไม้เล็กๆ บัดนี้เหมือนกับมีอะไรกวาดเกลี้ยง ราบเรียบออกไปแล้ว มีแต่เศษถล่มทลายกลาดเกลื่อนอยู่แทนที่ เชษฐายิ้มออกมาได้ พร้อมกับถอนใจโล่งอก มาเรียพึมพำออกมาว่า

“อาเมน!”

“โล่งอกไปที นึกว่าโดนดีอะไรเข้าให้อีกแล้ว ชนวนไม่น่าจะเล่เก๊แบบนี้เลย เสื่อมคุณภาพเสียแล้วก็ไม่รู้”

ไชยยันต์ว่าพร้อมกับหัวเราะออกมาได้ รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนกะพริบตาปริบๆ มองไปยังปราสาทหิน ซึ่งบัดนี้ทลายลงเป็นภัสมธุลีจากระเบิด ปกคลุมขาวมัวอยู่ด้วยละอองแลม่านควัน ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ดาริน วราฤทธิ์ มองหน้าเขาเงียบๆ อยู่ก่อนแล้วพบสบตาก็พูดลอยๆ หน้าตาเฉยขึ้นว่า

"น่าเสียดาย พี่ใหญ่ไม่ควรจะห้ามไว้เลย ใครก็ตามที่ย้อนกลับเข้าไปยังปราสาทหลังนั้น พอเหยียบถึงตัวปราสาทก็ได้จังหวะเวลาระเบิดทำงานอย่างพอดีที่สุด"

พรานใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ ไชยยันต์ลืมตาโพลงหันมาจ้องหน้าเพื่อนสาว

"พูดพิลึก น้อยนี่ เธออยากจะให้รพินทร์เข้าไปถูกระเบิดแหลกไปพร้อมกับปราสาทหลังนั้นหรือ?"

"เธอด้วยอีกคน ควรจะชวนกันเข้าไปดูสายชนวนที่ช่วยกันวางไว้"

ไชยยันต์สะกิดรพินทร์

"ตอนหลงป่าอยู่ด้วยกัน ไม่น่าจะหอบหิ้วมาให้เหนื่อยเลย ผู้กองน่าจะบีบคอให้ตายเสียกลางป่ารู้แล้วรู้รอด"

"เชอะ! ไม่มีทางหรอก ฉันตะหาก ที่เป็นคนหิ้วเขามาตลอด ถ้าไม่มีฉันป่านนี้นายพรานใหญ่รพินทร์ดับชื่อไปนานแล้ว"

หล่อนลอยหน้าบอก ปรายหางตาไปทางผู้ที่ถูกเอ่ยอ้างถึง อีกฝ่ายหนึ่งก้มศีรษะรับคำอย่างอ่อนน้อม ไม่กล่าวหรือแสดงปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีใครสนใจหรือถือสา เพราะรู้นิสัยชอบรวนของราชสกุลสาวดี บางขณะหล่อนก็มีอาการเหมือนเด็กเกะกะเกเร

"เอาละ ปราสาทอาถรรพณ์ของพันธุมวดีเห็นจะสุดสิ้นกันลงเสียที กลับไปตั้งหลักพักนอนกันที่แค้มป์ถาวรของเราดีกว่า"

เชษฐาเอ่ยชวนขึ้น

"นี่จะบุกบั่นกันกลางคืนอีกหรือ?"

ไชยยันต์ถาม

"อย่ากลัวไปหน่อยเลยน่า ไชยยันต์ ระยะมันใกล้แค่นี้เอง ที่นั่นสะดวกสบายมาก มีอะไรต่ออะไรพร้อม สมมติว่าเราจะเลือกหาที่พักกันแถวนี้ กว่าจะจัดที่จัดทางเสร็จ มันก็เป็นเวลาที่เราเดินกลับไปถึงแค้มป์โน่นพอดี อีกอย่างหนึ่งเราไม่ควรจะทิ้งของไว้ตลอดทั้งคืน"

"เอา-เอายังไงก็เอากัน คืนนี้ฉันขอนอนหลับให้เป็นสุขสักคืนเถอะ เอ้อ! ว่าแต่ไอ้คัมภีร์มหากาฬอะไรนั่น อยู่ที่ไหน ฉันยังมองไม่เห็นรูปร่างหน้าตาของมันเลย"

"กลับไปให้ถึงแค้มป์เสียก่อน เราจะเอามันออกมาศึกษาพร้อมๆ กัน ยังมีเรื่องที่จะต้องปรึกษาหารือกันอีกมาก มันยังไม่ยุติสุดสิ้นกันลงเพียงแค่นี้หรอก อย่างน้อยที่สุดเรายังล่าตัวไอ้ผีดิบมันตรัยไม่ได้ แงซายก็ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน และที่สำคัญที่สุด แผนที่เดินทางของรพินทร์"

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทั้งคณะ 11 คน ก็ออกเดินทางบ่ายหน้าไปยังแค้มป์ที่เชษฐาวางไว้ก่อนแล้ว

ที่พักของเชษฐาเป็นชัยภูมิอันเหมาะเจาะที่สุดในการวางแคมป์ เพราะอยู่บนเนินลาดประมาณ 45 องศาขึ้นไปยังเว้าชะง่อนผาตอนหนึ่งของดินเขาใหญ่ เป็นที่กำบังพายุและน้ำค้างได้อย่างดี ทางขึ้นลงเรียบโล่งปราศจากป่ารกทึบ อันจะเป็นที่อำพรางตาแฝงกายของกยันตรายทั้งมวลซึ่งจะคืบคลานเข้ามา ยิ่งกว่านั้น ชายเนินต่ำลงไปเพียงเล็กน้อย ยังมีลำห้วยเล็ก ๆ ที่อุดมไปด้วยน้ำใสสะอาดไหลผ่าน

"เรากะจะพักอยู่ที่นี่ตลอดไปทีเดียว จนกว่าจะติดตามค้นหาพวกคุณพบ ต่อไปนี้ว่าจะไม่เคลื่อนย้ายสถานีกลางให้ยุ่งยากแล้ว เพราะมันสะดวกสบายที่สุด เราจะแยกติดตามพวกคุณไปทางทิศไหน และใช้เวลาสักกี่วันก็ตาม แต่จะต้องมารวมกลุ่มพบกันที่ 'บ้าน' ของเรานี่"

ท่านหัวหน้าคณะบอก ขณะที่นำทุกคนขึ้นมาอยู่บนยอดเนินก่อนจะเข้าไปสู่เวิ้งที่พักถาวร กราดไฟฉายส่องให้ทุกคนเห็นภูมิประเทศไปรอบด้าน

"เข้าใจเลือกชัยภูมิมาก เชษฐา ในเวลากลางวัน คงจะเห็นภูมิประเทศได้สวยงามกว่านี้"

ไชยยันต์กล่าวชมออกมาจากใจจริง

ไม่นานต่อมา ดาริน ไชยยันต์ มาเรีย บุญคำ และ พรานใหญ่ รพินทร์ก็ถูกนำเข้าไปยังบริเวณอันเป็นที่พักซึ่งถูกจัดเตรียมไว้อย่างสะดวกสบายเท่าที่จะแสวงหาได้ในไพรกันดาร ท่ามกลางกองไฟอันอบอุ่น และอาหารที่อุดมสมบูรณ์ คะหยิ่นกับส่างปาช่วยกันเคี่ยวซุปสันกวาง ต้มผสมกับลูกเดือย ส่งกลิ่นหอมฉุยในลำปล้องไม้ไผ่ขนาดใหญ่

ทั้งหมดปลดสัมภาระปืนผาหน้าไม้ที่ติดอยู่ออกหมด ลงนั่งล้อมวงกองไฟอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียแรง แต่ก็เต็มไปด้วยความอบอุ่นและปีติใจยิ่ง มีความรู้สึกว่าได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่ โดยไม่มีอะไรมาทำให้คอยห่วงกังวลสะดุ้งผวาอยู่เหมือนเช่นที่เคยผ่านกันมาแล้ว

ดารินปราดเข้าไปตรวจค้นหีบเวชภัณฑ์ ซึ่งหล่อนเป็นห่วงยิ่งกว่าสัมภาระอื่นใดทั้งสิ้นก่อนอื่น แล้วก็หลับตาลงพร้อมกับสูดลมหายใจลึกอย่างแช่มชื่นยินดี เมื่อพบว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่บรรจุอยู่ภายในครบถ้วนบริบูรณ์ดีเหมือนเดิม ไม่มีอะไรชำรุดหรือขาดหายไปเลย คนอื่นๆ ที่มีอันเป็นไปต้องพลัดพรากไป

จากคณะใหญ่ก็ตรงเข้าไปตรวจข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวแล้วก็พบด้วยความปลาบปลื้มซาบซึ้งใจว่า เชษฐาวราฤทธิ์ไม่ยอมทิ้งข้าวของของใครเลยแม้แต่ชิ้นเดียว ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่แน่ใจว่าบุคคลเหล่านั้นจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ อุตส่าห์หอบหิ้วเก็บมาครบหมดทุกชิ้น แม้กระทั่งถุงทะเลอันบรรจุสมบัติจุกจิกแทบไม่มีประโยชน์อันใดเลยของมาเรีย ฮอฟมัน

แหม่มสาวรื้อถุงทะเลของหล่อน หยิบเสื้อผ้าชุดเก่าๆ แต่ก็ดีกว่าชุดที่ยังสวมอยู่ในปัจจุบัน ขึ้นมากอดไว้กับอก จ้องมองดท่านทตทหารบกหัวหน้าคณะผู้เข้มแข็งเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้นำด้วยน้ำตาคลอหน่วย หล่อนกราบลงไปที่ตักของเขา โดยจำอาการเคารพชนิดนั้นมาจากดาริน แล้วพร่ำพูดขอบคุณที่เขาเมตตาเก็บข้าวของของหล่อนมาด้วย

เชษฐายิ้มอย่างกรุณา ยกมือขึ้นโบก

“เรื่องเล็กน้อยแค่นั้นเอง เมย์ ของของคุณ หรือของใครก็ตามในคณะของเราทั้งหมด ผมก็ถือเสมือนว่าเป็นของของผมด้วย มันจะต้องจำเป็นเสมอ ถ้าชีวิตยังไม่ตาย ก็ต้องหอบหิ้วเอาไปด้วย ทิ้งไม่ได้แม้แต่ชิ้นเดียว”

รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็หันไปมองดูท่านหัวหน้าคณะด้วยความเคารพน้ำใจ **บุรุษผู้นี้แม้จะแลดูอ่อนโยนนุ่มนวลสมกับที่เกิดในสกุลสูง แต่ก็เพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติของชายชาตรี มีน้ำใจอันยิ่งใหญ่กว้างขวางนัก เหมาะด้วยประการทั้งมวลที่จะเป็นหัวหน้าของคนหมู่มาก**

ยิ่งร่วมชีวิตกันไปนานก็เข้าถึงแก่นใจแท้จริงของกันและกัน แล้วเขาก็บังเกิดความสุขความพอใจยิ่งที่จะร่วม

เป็นร่วมตายกับคนเหล่านี้ไปจนถึงที่สุด เพราะบรรดากลุ่มนายจ้างที่ร่วมทางมา ไม่มีใครทำให้ต้องผิดหวังเลย

ทุกคนมีธาตแท้ที่เข้ากันกับคนเลือดข้นเช่นเขาได้ทั้งสิ้น

ไชยยันต์นั้น ไม่ยินดีอะไรมากไปกว่ารู้ว่า เครื่องกระสุนและวัตถุระเบิดยังบริบูรณ์เรียบร้อยดี

“นั่นคือปัจจัยสำคัญที่สุดในการดำรงชีพ และบุกบั่นต่อไปของเรา...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ว่า

“ถ้าปราศจากลูกปืนเสียแล้ว ปืนทุกกระบอกจะไม่ดีไปกว่าดุ้นแสม และเราจะหมดสิ้นหนทางในทันที ฉันวิตกในข้อนี้เป็นที่สุด ถึงแม้พวกเราจะประสบกับมรสุมหนักเช่นไรก็ตาม พระเจ้าก็ยังเมตตาอยู่บ้างเหมือนกัน ที่ไม่ถึงกับตัดมือตัดเท้าพวกเราเสีย แกกับพวกนี้ก็ยอดทรหดจริงๆ เชษฐา อุตส่าห์หอบหิ้วมาครบหมดทกชนิด โดยไม่ยอมให้อะไรหล่นเลย”

ประโยคหลังไชยยันต์เอ่ยชมเชยสรรเสริญสหายของเขา

“ก็ลำบากกันไปคนละอย่างยังไงล่ะ พวกแกกับรพินทร์ลำบากยากเย็นในการหลงพลัดพรากไป และต้องเผชิญฟันผ่ากับอะไรต่ออะไรจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ส่วนทางด้านฉัน หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นแล้วก็ไม่มีเรื่องเสี่ยงอะไรกันเลย เป็นภาระหนักอยู่ก็แต่เรื่องการหอบหิ้วของเท่านั้น มันทำให้เราไม่สามารถจะเคลื่อนที่ไปได้เร็วนัก อย่างไรก็ตาม ข้าวของทั้งหมดเหล่านี้ ก็ไม่เกินเลยกำลังของพวกเราหกคนไปมากมายนัก เดิมทีเราใช้คนลำเลียงหรือลูกหาบ 7 คนอยู่แล้ว ทางด้าน

ฉันนั้นเมื่อรวมกับตัวฉันเองด้วยแล้ว เรามีกำลังกันอยู่ 6 คนก็ยังพอจะช่วยกันแบกหามลากถูไปได้ เพราะฉันเองก็ทำหน้าที่เป็นลูกหาบช่วยพวกนี้ด้วยเหมือนกัน เราร่วมชีวิตกันมาแบบนี้แล้ว เมื่อถึงคราวลำบากก็ต้องลำบากด้วยกัน ไม่ใช่คอยถือตัวว่าเป็นนายอยู่ และพวกเราทุกคนก็ล้วนลำบากยากแค้น เคียงบ่าเคียงไหล่มาด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครสบายกว่าใครหรอก”

“นายใหญ่แน่จริง ๆ ลงมือหาบของเองคู่กับคะหยิ่น”

จันเสริมขึ้นเบา ๆ เจตนาจะพูดกับรพินทร์โดยตรง แววตาที่มองไปยังท่านหัวหน้าคณะ เต็มไปด้วยความเคารพยกย่องในน้ำใจ

“แล้วก็แบกหีบที่หนักที่สุดด้วย เป็นหีบเครื่องกระสุนกับเครื่องระเบิด พวกเราขอให้นายใหญ่เดินตัวเปล่า แต่นายใหญ่ไม่ยอม นายใหญ่แข็งแรงพอ ๆ กับคะหยิ่นและแงซาย กล้าหาญอดทนเป็นที่สุด ไม่น่าเชื่อเลย”

“นายใหญ่ไม่แน่จริง ก็คงไม่ติดต่อว่าจ้างเจ้านายของจันให้นำทางเสี่ยงตายมาในครั้งนี้หรอก”

ดารินได้ยินก็ยิ้ม และกล่าวกับพรานพื้นเมืองขึ้นด้วยเสียงอันหนักแน่นแจ่มใส

ครั้นแล้วในการร่วมชุมนุมรวมกลุ่มกันอย่างอบอุ่นพร้อมหน้า ท่ามกลางไฟกองใหญ่ที่กองลุกโชติ อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ ได้นำเอากริชและคัมภีร์ประหลาดขึ้นมาพินิจใคร่ครวญอีกครั้ง ทุกคนเข้ามามุงล้อมรอบ จ้องมองดูมันด้วยอาการขนลุกชัน มีความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

สำหรับตัวกริช ไม่มีความแปลกประหลาดน่าสนใจอะไรมากนัก ตัวโลหะทำด้วยวัตถุแกร่งสีดำสนิทประหนึ่งสำริด ด้านคมทั้งสองด้านไม่มีความคมมากนัก เหมือนมีดทื่อที่ไม่ได้มีการลับมาเป็นเวลานานแสนนาน แต่ปลายแหลมเรียวพอที่จะใช้เป็นอาวุธทิ่มแทงได้ มีอักขระตัวเล็ก ๆ เป็นอักษรภาพผสมกับอักษรคล้าย ๆ หนังสือขอม สลักพราวทั้งสองด้าน...จากโคนจนถึงปลายเรียว ด้ามสีดำเป็นมันละเลื่อมเช่นเดียวกันคล้ายจะทำด้วยไม้มะเกลือหรือมิฉะนั้นก็กระดูกสัตว์บางชนิด ประดับไปด้วยพลอยหลาก ๆ สี แต่กาลเวลาทำให้มันดูอับหมองไม่ส่งประกายเท่าที่ควร ความยาวประมาณ 1 ฟุตพอดี น้ำหนักและด้ามที่จับถือหน่วงกระชับเหมาะมือที่สุด ลักษณะของมันเหมือนมีดหมอสำหรับใช้ทำอาคมมายามืดต่าง ๆ ของพวกพ่อมดหมอผี

ไชยยันต์รับไปพิจารณาดูเป็นคนสุดท้าย ทดลองจับลูบดูที่คมของมันอย่างระมัดระวัง แล้วหน่วงน้ำหนัก

“เอ มันทำด้วยเหล็กอะไรนี่ สียังกะปีกตัวด้วงมะพร้าว น้ำหนักเหมาะมือดีเหลือเกิน แต่หวังว่าคงไม่ตัดเหล็กด้วยกันขาดยุ่ยไปแบบเดียวกับดาบฟ้าฟื้นของขุนแผนนะ”

“จะตัดเหล็กขาด หรือจะมีฤทธิ์วิเศษแบบอาวุธของเจ้าชายในเทพนิยายหรือไม่เพียงใดก็ยังบอกไม่ได้เหมือนกัน แต่ที่บอกได้แน่ ๆ ก็คือ ถ้ามันบาดผิวหนังใครเข้าเมื่อไหร่ละก็บาด-ทะยักกินแน่”

ดารินบอกมา เม้มปากมองดูมันอย่างสยดสยอง

ไชยยันต์เดาะในมือเบา ๆ แล้วกรีดแรง ๆ ลงกับก้อนหินใหญ่ใกล้ ๆ เสียงเนื้อโลหะแกร่งกระทบหินกังวานแหลมสะท้าน

เข้าไปในหัวใจของทุกคนพร้อมกัน ประกายไฟก็แลบวาววูบอันเกิดจากสัมผัสนั้น ไชยยันต์ทำหน้าตื่น

"แน่ะ ๆไฟแลบซะด้วย กริชของเจ้าชายสายฟ้าเสียก็ไม่รู้"

ว่าแล้วเขาก็กัดริมฝีปาก กระหน่ำฟันลงไปบนแง่หินโดยแรง เสียงดังเฉียะ ประกายไฟจากหินแลบพราวเป็นสะเก็ดขึ้นอีกครั้ง ท่ามกลางความตื่นตะลึงของพรานพื้นเมือง แต่เชษฐารีบแย่งไปจากมือเสีย ดุเบา ๆ ว่า

"ทำเป็นเล่นไปเสียเรื่อย ไชยยันต์ หินบริเวณนี้เป็นหินไฟทั้งนั้น แกเอาโลหะไปกระทบแรง ๆ เข้า มันก็ต้องเกิดประกายไฟทั้งนั้นแหละ ดูซิ เอาไปฟันเสียจนบิ่นเยินหมดแล้ว ฉันจะเก็บไว้ดูเป็นที่ระลึก"

คัมภีร์หนังมนุษย์เล่มนั้น เป็นสิ่งที่คณะพรรคทุกคนพิจารณาดูมันอย่างตื่นตะลึง ไชยยันต์เองก็สร้างอารมณ์ขันไม่ออก ขณะที่จ้องกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อเชษฐานำออกมาค่อย ๆ บรรจงกางแผ่ออก ท่ามกลางแสงไฟจากกองและไฟฉายที่ช่วยกันส่อง

วัตถุประหลาดชิ้นนั้น ลักษณะของมันเป็นแผ่นหนังครึ่งอ่อนครึ่งกระด้างพับเป็นรูปสลับทบกลับไปมาแบบเดียวกับสมุดข่อย เมื่อคลี่ยืดออกมาสุดแล้ว ยาวประมาณ 2 เมตรครึ่ง รอยพับแต่ละหน้ากว้างประมาณ 8 นิ้วฟุต นับได้ 14 ช่วง หรือ 14 แผ่น เมื่อพลิกกลับอีกด้านหนึ่ง รวมแล้วก็เป็น 28 หน้า ทุกหน้าเต็มไปด้วยอักขระประหลาด รูปอักษรภาพเช่นเดียวกับที่

สลักไว้ในกริช เขียนไว้ด้วยรงค์สีเหลืองเลือนลางพร่ามัวจนแทบจะมองไม่เห็น อักขระลึกลับเหล่านี้แม้แต่มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งเป็นนักนิรกติศาสตร์ก็จนปัญญา ไม่สามารถจะแกะออกมาได้แม้แต่ตัวเดียว

“จะว่าภาษาสันสกฤตก็ไม่ใช่ ภาษาเทวันนัครีก็ไม่เชิง”

แหม่มสาวพึมพำออกมาอย่างงง ๆ ภายหลังจากพยายามจะตีความออกไปให้ได้โดยพิจารณาไปทีละตัว

“หลายตัวมีลักษณะคล้าย ๆ อักษรภาพของอียิปต์โบราณ และหลายตัวก็เหมือนภาษาจีนดึกดำบรรพ์ ถ้าจะให้ฉันเดาตัวนี้น่าจะอ่านว่า เดือน หรือพระจันทร์...”

พร้อมกับพูด มาเรียชี้ให้ทุกคนดูตัวอักษรภาพ ซึ่งเขียนไว้เป็นรูปพระจันทร์รูปเรียว ไชยยันต์ก็ผิวปากเบา ๆ

“ถ้างั้นฉันก็พอจะอ่านออกบ้างเหมือนกัน ตัวนี้ต้องอ่านว่า ‘ดาบ’ ตัวถัดต่อไปก็ต้องอ่านว่า ‘ฆ่า’ หรือมิฉะนั้นก็ ‘ความตาย’”

ว่าพลาง เขาก็ชี้ไปที่อักษรภาพอีกสองตัว ตัวแรกเขียนไว้เป็นรูปดาบ ลักษณะไม้กางเขน แต่อยู่ในแนวนอนราบกับพื้น และอีกตัวเป็นภาพคนคอขาด ทุกคนพิจารณาดูแล้วก็มีความรู้สึกขัน ๆ อยู่ในทีจากการเป็นนักเดาเชิงล้อเลียนมาเรียของไชยยันต์

“อย่าพยายามเดาส่งเดชดีกว่า ไชยยันต์ ถึงอย่างไรมันก็ไม่เกิดผลขึ้นหรอก”

ดารินว่าพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ

“มีเหตุผลในการเดาที่น่าจะใกล้เคียงอยู่เหมือนกัน น้อย”

มาเรียรีบกล่าวแก้แทนให้ สีหน้าอาการของหล่อนเต็มไปด้วยความจริงจัง ปราศจากแววเล่น

“ภาษาเขียนดั้งเดิมของมนษยชาติ ก่อนที่จะประดิษจ์ตัวอักษรใช้สะกดผสมอ่าน เป็นคำแทนความหมายขึ้นมาได้นั้น ล้วนพัฒนาการขึ้นมาจากอักษรภาพ ซึ่งวาดให้เห็นเป็นตัวแทนความหมายถ้อยคำแท้จริงก่อน จะเขียนให้รู้ความหมายของอะไรก็มักจะวาดเป็นภาพของสิ่งนั้นๆ ขึ้น เพียงแต่ว่าเราจะดูออกหรือไม่เท่านั้น”

ไม่มีใครโต้แย้ง หรือแสดงความเห็นอย่างใดได้เกี่ยวกับอักษรลักษณะแปลกประหลาดเหล่านั้น เพราะผู้แสดงทรรศนะความเห็นเป็นผู้สันทัดกรณีอยู่แล้ว

นอกจากอักษรภาพผสมไปกับอักขระในลักษณะใกล้เคียงสันสกฤตแล้ว ในคัมภีร์เล่มนั้นยังเต็มไปด้วยยันต์รูปร่างแปลกๆโดยเฉพาะที่แผ่นต้นหน้าปกเขียนไว้เป็นภาพพรหมสี่หน้า ภายในกรอบวงล้อมของยันต์ซึ่งบรรจุพราวไปด้วยอักขระ

พวกยันต์ต่างๆเหล่านั้นบุญคำผู้ชำนาญในด้านเวทมนตร์คาถาอาคม และพอจะมีความรู้อยู่บ้าง ก็ดูไม่ออกเหมือนกัน และรับว่าไม่เคยเห็นมาก่อน

มีรอยคมกริชปักทะลุจากหน้าแรก ตลอดลงไปจนถึงหน้าสุดท้าย ทั้งหมดช่วยกันตรวจดูจนทั่วอย่างระมัดระวัง แล้วก็พบ กับความหมดหวังที่จะตีความหมายอักขระเหล่านั้นได้ออกว่ามันเขียนไว้เช่นไรบ้าง หรือได้มีกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยไหน สัมผัสบอกได้อย่างเดียวว่า มันเป็นสิ่งลึกลับน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

ในด้านวัตถุอันนำขึ้นมาประดิษฐ์เป็นตัวคัมภีร์ ทุกคนเฝ้าดูมันด้วยความพิศวงระคนขนพองสยองเกล้า ไชยยันต์พยายามลบคลำจับแล้วจับอีก และส่องสำรวจดกับแสงไฟ

"เป็นความจริงหรือนี่ ที่ไอ้หนังแผ่นนี้เป็นมนุษย์ มีหรือที่หนังคนมีความหนาและเหนียวแน่นพอที่จะนำมาใช้ประโยชน์อะไรได้ในลักษณะเดียวกันกับหนังสัตว์อื่นๆ"

พร้อมกับพูด ไชยยันต์เบ้ปาก เอามืออีกข้างหนึ่งหยิกผิวหนังบนแขนของตนเองขึ้นมาทดลองขยี้คลึงดู เหมือนจะเปรียบเทียบว่าถ้าถลกหนังของตนเองออก มันจะมีความหนาและได้เป็นแผ่นกว้างสักเท่าไหร่

"แกลืมเหตุการณ์ของพวกนาซี ตอนปลายสงครามโลกครั้งที่สองเสียแล้วหรือ ไชยยันต์..."

เชษฐาพูดด้วยเสียงเคร่งขรึม ตาจับนิ่งอยู่ที่คัมภีร์เล่มนั้น

"ในค่ายทารุณกรรมเชลยของพวกนาซี พวกเชลยบางคนถูกฆ่าตายเพียงเหตุผลว่า ผิวหนังของเขาเหล่านั้นสักไว้เป็นรูปลวดลายสวยงามดี และเมียของผู้ควบคุมค่ายซึ่งมีอารมณ์วิปริตแบบแซดิสซึมต้องการอยากจะได้หนังเอาไปทำโป๊ะตะเกียงหรือผ้าปูโต๊ะตลอดจนเครื่องใช้ไม้สอยอื่นๆ เชลยเหล่านั้นถูกฆ่าและถลกหนังเอาไปใช้ประโยชน์ดังกล่าวเหมือนสัตว์ดิรัจฉาน หลักฐานเหล่านั้นปรากฏชัดออกไปกับสายตาของโลก เมื่อมีการพิจารณาคดีอาชญากรสงคราม ภายหลังเมื่อสงครามได้สุดสิ้นลง นั่นเป็นการพิสูจน์ให้เห็นชัดได้ว่า หนังของมนุษย์

สามารถจะถลกนำไปใช้ประโยชน์ได้เช่นเดียวกับหนังสัตว์อื่น ๆ เหมือนกัน เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าแปลกใจอะไรเลยที่คัมภีร์มา-ยาวินเล่มนี้ จะทำขึ้นด้วยหนังมนุษย์ไม่ได้"

"เออ จริงแฮะ!" ไชยยันต์ลืมตาโต ครางออกมา

มาเรียหันไปถามดารินถึงข้อสนทนาภาษาไทยของบุคคลทั้งสอง พอเข้าใจก็บอกมาว่า

"เรื่องหนังมนุษย์ที่เอามาใช้ทำประโยชน์ได้นี่ ฉันเคยรู้มาก่อนนานแล้ว ก่อนที่พวกนาซีจะทำให้โลกตะลึงอกสั่นขวัญ-แขวนเสียอีก ฉันเคยศึกษาพบว่า ตำราดูลายมืออันเป็นวิชาเก่าแก่ชนิดหนึ่งของโลก พวกฮินดูเป็นผู้คิดค้นขึ้นก่อน และตำราเล่มแรกที่จารึกความลี้ลับของวิชาชนิดนี้ไว้ ทำด้วยฮิวแมนสกิน! หนังคน!!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นเพียงคนเดียวของคณะที่นั่งพิจารณาดูสิ่งเหล่านั้นด้วยอาการอันเงียบขรึม สงบนิ่งไม่ได้แสดงทรรศนะหรือความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะตระหนักดีว่าทั้งสี่บุคคลของคณะนายจ้างของเขา ล้วนเป็นนักวิชาการในสาขาต่าง ๆ มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง อีกประการหนึ่งสิ่งที่กำลังขบคิดปัญหากันอยู่นี้ก็อยู่นอกเหนือความรู้ความสามารถของเขาไม่อาจจะเข้าร่วมวงเพื่อขยายความขี้เท่ออะไรออกมาได้ จึงปล่อยให้การวินิจฉัยเป็นของคณะนายจ้างโดยเฉพาะ

แล้วก็ยิ้มออกมาอย่างสำรวม เมื่อถูกไชยยันต์หันมาถามว่า

“ว่ายังไงผู้กอง คุณเชื่อหรือเปล่าว่าคัมภีร์เล่มนี้ทำด้วยหนังคน”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ เพราะไม่เคยเห็นหนังคนถูกลอกเอามาทำอะไรมาก่อน นอกจากเคยได้ยินได้ฟังเท่านั้น พวกคุณทุกคนมีความรู้และมีประสบการณ์มามาก โปรดพิจารณาลงความเห็นเอาเอง สำหรับผมความรอบรู้ในด้านนี้ไม่มีเลย นอกจากเดาส่งเดชเท่านั้น”

ดารินหันไปค้อนให้นิดหนึ่ง กระแทกเสียงมาว่า

“อย่ามาทำอมภูมิ ซ่อนคมตามวิธีการแบบเก่าๆ ไปหน่อยเลย ประเดี๋ยวก็จะหมั่นไส้ให้เท่านั้น หลายต่อหลายเรื่องมาแล้วที่คุณปล่อยให้พวกเรางงงันและถกเถียงในปัญหา ทั้งๆ ที่ตัวเองก็รู้ดีที่สุดแล้ว แต่แกล้งทำเป็นโง่ ก็ไม่ใช่ลักษณะการณ์แบบนี้น่ะหรือ ที่ทำให้คุณไม่ชอบหน้าแงซาย ตัวเองยังรู้จักไม่ชอบ คนอื่นเขาก็ไม่ชอบเหมือนกัน”

“ผมไม่มีภูมิจะอมในเรื่องที่นอกเหนือไปจากเท่าที่รู้และชำนาญหรอกครับ คุณหญิง ผมจะอธิบายหรือให้ความเห็นได้อย่างละเอียดและแจ่มแจ้งที่สุด ถ้าปัญหานั้นๆ เกี่ยวกับสัตว-ศาสตร์ การเดินป่าหรือการล่าสัตว์ แต่คงไม่ใช่ปัญหาที่เกี่ยวกับโบราณศาสตร์ นิรุกติศาสตร์แน่ๆ แม้แต่ในเรื่องที่ผมชำนาญบางชนิด ผมก็ยังจนภมิไม่สามารถที่จะบอกได้เหมือนกัน อย่างเช่นพวกสัตว์หรือพืชที่เราพบกันในนรกดำนี่เป็นต้น”

ไชยยันต์โบกมือ

“เพิ่งจะรอดตาย มาพบกันพร้อมหน้าหยกๆ นี่เอง อย่า

เพิ่งทะเลาะกันก่อนเลย มาช่วยกันพิจารณาดีกว่าว่าคัมภีร์เล่มนี้สามารถยืนยงคงกระพันอยู่ในที่เก็บของมันมาได้อย่างไร จนถึงปัจจุบันนี้ เวลานับเป็นพันๆ หรือหมื่นๆ ปี มันน่าจะถูกมอดปลวก หรือพวกแมลงกัดกินหมดแล้ว”

“นั่นไม่เป็นปัญหาน่าประหลาดใจอะไรนัก”

เชษฐาเป็นคนตอบ

“หนังคนที่เอามาทำคัมภีร์เล่มนี้ จะต้องผ่านกรรมวิธีอาบน้ำยาไว้อย่างดีที่สุด เพื่อรักษาอายุมันให้คงทนไปนานเท่านาน อีกประการหนึ่ง ถ้าจะพูดกันถึงด้านไสยศาสตร์ ตัวคัมภีร์เองก็มีอิทธิฤทธิ์อาถรรพณ์อยู่ในตัวแล้ว มดปลวกหรือพวกแมลงคงไม่อาจเข้าไปทำลายได้”

“เราจะทำยังไงต่อไปกับเจ้าสิ่งน่าขนหัวลุกนั่น”

มาเรียถามขึ้น เหมือนจะขอความเห็นจากทุกคน

“ผมมีความเห็นตรงกับรพินทร์ คือทำลายเสียโดยวิธีเผา หรือคนอื่นจะมีความเห็นอย่างไร ก็ลองออกความเห็นมา”

แหม่มสาวหันไปมองดูหน้าไชยยันต์ ต่างนิ่งกันไปชั่วครู่

“เผาก็เผา เชษฐา ดีเหมือนกัน จะได้ล้างอาถรรพณ์ให้มันหมดสิ้นไปเสียเลย เก็บเอาไว้มันก็ไม่ได้เกิดผลอะไรขึ้น หนทางข้างหน้าของเรายังอีกไกลนัก และยังหวังไม่ได้ว่าเราจะมีโอกาสกลับได้หรือไม่ อย่าไปมัวสนใจมันอยู่ให้เสียเวลาเลย”

ในที่สุดไชยยันต์ก็ตัดสินใจโพล่งออกมา มาเรีย ฮอฟมันก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ในด้านขัดแย้ง แต่แล้วทุกคนก็หันไปทางดารินเป็นตาเดียวเมื่อหล่อนทักท้วงมาว่า

"รอให้ตะวันขึ้นพรุ่งนี้เสียก่อนได้ไหมคะ พี่ใหญ่ น้อยอยากจะพิจารณามันอีกครั้งในตอนกลางวัน แล้วหลังจากนั้นเราค่อยเผา เราเก็บมันไว้อีกเพียงชั่วคืนเดียว คงไม่เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้นหรอก อย่างน้อยที่สุดคัมภีร์เล่มนี้ก็ตกอยู่ในกำมือเราแล้ว"

"เอางั้นเหรอ?"

พี่ชายเลิกคิ้ว ถามรวม ๆ ไปยังทุกคน เมื่อไม่มีใครคัดค้านก็แลไปทางพรานใหญ่เป็นคนสุดท้าย

"ว่ายังไง ผู้กอง?"

"โดยใจจริงของผมแล้ว อยากจะให้ทำลายมันให้สิ้นซากไปโดยเร็วที่สุด แต่ถ้าเป็นความประสงค์ของคุณหญิง เพื่อจะพิจารณาดูมันในเวลากลางวันอีกครั้ง ก็สุดแล้วแต่"

"ทำไม คุณกลัวอะไรหรือ นายพราน?" หล่อนหันไปถามโดยเร็ว

จอมพรานยักไหล่ แล้วสั่นศีรษะนิดหนึ่ง

"ผมบอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมกลัวอะไร คนเรามีธรรมชาติในการกลัวสำหรับสิ่งไม่รู้และไม่เห็นได้เสมอ"

กล่าวเพียงแค่นั้น เขาก็ขอตัวเข้าไปนั่งสนทนาปราศรัยกับกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คน ซึ่งเพิ่งจะมีโอกาสพบหน้าและมีเวลาได้สอบถามอะไรกันเป็นครั้งแรก ปล่อยคณะนายจ้างให้รวมกลุ่มกันอยู่ตามลำพังชั่วคราว

"ตกลง น้อยจะขอไว้ดูพรุ่งนี้ก็ได้ บางทีเราจะได้เห็นอะไรชัดเจนขึ้นอีก"

พี่ชายคล้อยตามน้องสาว

มันเป็นคืนที่ปลอดโปร่งราบคาบที่สุดอีกคืนหนึ่ง ไม่ มีวี่แววสัญลักษณ์ของโรคภัยใด ๆ กล้ำกรายเข้ามาเลย นอกจากอากาศอันหนาวเย็นจนปวดเข้าถึงกระดูก ทั้งหมดนั่งล้อมวงผิงไฟสนทนากันอีกครู่หนึ่ง ก็เตรียมเข้านอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ มาเรีย ดาริน รพินทร์และบุญคำ ทั้ง 5 คน ซึ่งผ่านผจญกับเหตุการณ์มาอย่างหนักต่างหมดสิ้นเรี่ยวแรงปรารถนาที่จะพักผ่อนโดยเร็วที่สุด

ก่อนเข้าประจำที่นอน เชษฐากระดิกนิ้วเรียกพรานใหญ่เข้ามาอีกครั้ง

"ปัญหาสำคัญของเราในขณะนี้ก็อยู่ที่แงซาย และแผนที่เดินทางของเราอย่างเดียวเท่านั้น จะเอายังไงกันต่อไป"

"พรุ่งนี้เราจะออกติดตามแงซายครับ"

"ครั้งสุดท้ายเราเห็นแงซายกวดไล่ไอ้ผีดิบมันตรัยนั่นไป"

"ผมเชื่อว่า เราคงจะได้ข่าวอะไรคืบหน้าเป็นแน่ในวันพรุ่งนี้ และอยากจะหวังไว้ว่า ความสำเร็จของเราใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว"

การนอน จัดรูปแปลนตามเดิม เหมือนกับสมัยที่เคยอยู่กันพร้อมหน้า ดารินนอนกลาง ขนาบอยู่ในระหว่างพี่ชายและมาเรีย ถัดมาเป็นไชยยันต์ และปลายสุดอีกด้านเป็นที่ของรพินทร์ ศีรษะของทุกคนหันเข้าหาผนังหิน เท้าชี้ออกไปยังปากทางเข้า ส่วนพวกพรานพื้นเมืองรวมกลุ่มกันอยู่ริมกองไฟอีกด้านหนึ่ง สลับด้านปลายเท้าของกลุ่มเจ้านายไว้

เวรยามเป็นหน้าที่ของเชษฐากำหนดไว้ในฐานะที่เป็นนายแค้มป์มาตลอด เขาบอกรพินทร์ให้พักผ่อนหลับนอนให้สบาย

โดยไม่ต้องกังวลอะไรทั้งสิ้น รับดูแลความเรียบร้อยของที่พักเอง แต่พรานใหญ่ก็ไม่อาจละเลยหน้าที่สำคัญตามปกติของเขา เช่นที่เคยปฏิบัติเสียได้ ก่อนเข้านอนถือไฟฉายเดินตรวจตราดูรอบ ๆ อาณาเขตที่พัก และชุมนุมพวกพรานพื้นเมืองเข้ามาพูดกำชับสั่งเสียอีกครั้งหนึ่ง

"นายสะบักสะบอมมามากแล้ว นอนพักเสียเถิด ไม่ต้องห่วงหรอก พวกผมจะคอยระวังเอง"

พวกนั้นช่วยกันบอกเขา พลางมองดูด้วยความรักและเป็นห่วง ขณะนั้นจอมพรานนั่งอยู่บนโขดหินย่อม ๆ หน้าปากทางเข้าบริเวณที่นอนซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในเชิงผา แวดล้อมไปด้วยคนของเขาทั้งสี่และคะหยิ่นซึ่งนั่งกับพื้นเบื้องหน้า ตามองฝ่าความมืด อันปกคลุมด้วยละอองไอหมอกไปยังป่าต่ำเบื้องล่าง

"คืนนี้หมอกจัดเหลือเกิน"

เขาพึมพำขึ้นอย่างปราศจากความหมาย

"บนนี้มันก็เป็นอย่างนี้ทุกคืนแหละนาย พวกเราอยู่บนเขาสูงมาก"

บางที มันน่าจะเป็นจริงตามที่เส่ยว่า ป่าดิบเหนือทิวขุนเขาทะมึนเยี่ยมเมฆเหล่านี้ มีระดับเหนือน้ำทะเลมากนัก ยิ่งนานวันที่หลงบุกบั่นกันเข้ามา ระดับความสูงของมันก็เพิ่มขึ้นทุกทีโดยไม่รู้สึกตัว หลายต่อหลายครั้ง กลางวันแสก ๆ ขณะที่เดินไปตามสันเขา แทบจะมองไม่เห็นแสงแดดเลย นอกจากละอองหมอกที่พัดผ่านกายเย็นชื้นปกคลุมแนบทึบไปหมด และมองเห็นเมฆลอยปกคลุมอยู่ยังยอดไม้ซึ่งอยู่ในระดับต่ำลงไป

เบื้องล่าง **เขาไม่น่าจะมีอะไรกังวลใจอยู่กับม่านหมอกที่ลงจัดของคืนนี้เลย แต่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าอะไรบางอย่างที่แฝงลึกอยู่ในสัญชาตญาณ ทำให้เกิดความไม่โปร่งปลอดใจนัก**

"ใครเป็นเวรยาม คอยระวังให้ดีนะ อย่าประมาท อย่าหลับเป็นอันขาด ไฟทุกกองอย่าให้มอดลง"

เขากำชับอีกครั้ง

"นายกลัวจะเกิดอะไรขึ้นหรือ?"

จันถาม

"ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่สิ่งที่สั่งไว้ มันไม่ใช่หน้าที่ซึ่งพวกเราควรจะปฏิบัติมาตลอดเวลาแล้วหรือ...ไม่มีอะไรพิเศษหรอก แต่เพียงทำตามหน้าที่ของยามให้ดีที่สุดเท่านั้น"

"รับรองนาย ผมจะคอยตรวจตราดูแลพวกนี้เอง"

มือซ้ายของเขารับคำอย่างแข็งขัน แล้วหันมาทางบุญคำ

"พี่คำก็นอนเสียเหอะ ไม่ต้องมายุ่งกะพวกเราด้วยหรอก พี่ก็แย่มาเหมือนกัน"

"เออหว่า ใครจะยังไงก็ช่าง ข้าขอนอนแหละ สำหรับคืนนี้ตาจะปิดอยู่แล้ว เอ้า! พวกเอ็งเอาหอกโมกขศักดิ์ของข้าไว้ก็แล้วกัน"

ว่าแล้วแกก็ยื่นหอกไม้ให้จัน แล้วคลานเข้าไปล้มตัวนอนยังบริเวณที่นอนของพวกพรานพื้นเมือง

"นายล่ะ ยังไม่นอนอีกหรือ?"

เกิดถาม พรานใหญ่ชูบุหรี่ที่เหลืออยู่ครึ่งตัวขึ้น

"เดี๋ยว สูบบุหรี่ให้หมดตัวก่อน"

ขณะนั้นเอง พวกพรานพื้นเมืองที่นั่งแวดล้อมอยู่ก็พากันมองไปทางด้านหลังเขาเป็นตาเดียว รพินทร์เฉลียวใจสงสัย หันไปดูก็เห็นดาริน วราฤทธิ์ ปรากฏกายยืนอยู่เบื้องหลังเขาเงียบ ๆ ในระยะใกล้ หล่อนจะมายืนอยู่นานสักเท่าใดไม่ทราบ แต่เมื่อเขาเหลียวไปพบ ราชสกุลสาวก็เดินอ้อมมาทางเบื้องหน้า

"มีความลับอะไรจะปรึกษากับพวกนี้หรือเปล่า?"

น้ำเสียงที่ถามนั้นนุ่ม ปราศจากวี่แววว่าจะมาหาเรื่องรวนหรือตั้งข้อหาอะไรทั้งสิ้น พวกพรานพื้นเมืองยิ้มรับนายหญิงแล้วขยับที่ให้ คะหยิ่นกระวีกระวาดไปเลื่อนขอนไม้มาให้หล่อนนั่ง แต่ดารินโบกมือปฏิเสธ ยิ้ม ๆ อยู่ในสีหน้าอย่างอารมณ์ดี

"ไม่ได้มีความลับอะไร เพิ่งจะได้มาพบกัน ก็เลยมีเรื่องพูดคุยกันมากหน่อย"

"ฉันไม่ได้เข้ามาก่อกวน หรือขัดจังหวะอะไรหรอกนะ แต่จะเอาของมาคืนให้"

"เอาของมาคืน?"

"ใช่"

"มีของอะไรที่คุณหญิงจะคืนให้ผม"

จอมพรานถามอย่างงง ๆ

ดารินหัวเราะเบา ๆ ยื่นมือส่งมาให้ตรงหน้า พอรพินทร์เห็นก็ชะงัก นั่นคือสร้อยเงินซึ่งแขวนพระเครื่อง ตลอดจนไถ้บรรจุเครื่องรางของขลังของเขา ที่เขาถอดออกจากคอสวมให้หล่อนในคืนหนึ่ง ขณะที่เผชิญกับเหตุการณ์ร้ายร่วมกันมาเมื่อไม่นานนี่เอง ซึ่งบัดนี้ เขาลืมเสียอย่างสนิท เพิ่งจะมานึกได้เมื่อเห็นเดี๋ยวนี้เอง

“ขอบคุณมาก ที่สละให้ฉันใช้มาตลอดระยะเวลาอันน่าสะพรึงกลัวที่สุด เดี๋ยวนี้ฉันปลอดภัย และได้พบกับพี่ชายตลอดจนพวกเราทกคนแล้ว ขอคืนให้เจ้าของเสียที”

รพินทร์นิ่งไปครู่ ก็ยิ้มกร้านๆ บอกว่า

“ถ้าอยากจะคืนให้ผมละก็ เอาไว้ให้เราสำเร็จลุล่วงในการเดินทางกลับไปจนถึงหนองน้ำแห้งเรียบร้อยแล้ว ค่อยคืนไม่ดีกว่าหรือ สำหรับขณะนี้ ผมอยากจะให้คุณหญิงเก็บไว้ใช้ประจำตัวต่อไป”

หล่อนสั่นศีรษะน้อยๆ รอยยิ้มบนใบหน้านั้นอ่อนหวานสดชื่นไม่มีอะไรเคลือบแคลง

“ฉันเข้าใจในเจตนาที่ดีของคุณค่ะ รพินทร์ และขอขอบคุณอีกครั้ง แต่เดี๋ยวนี้มันไม่จำเป็นสำหรับฉันเสียแล้ว ฉันรู้ว่ามันเป็น ‘ของดี’ ที่คุณรักมาก เพราะฉะนั้นโปรดรับคืนไปเสียเถิด...”

ขณะที่เขาขยับปากจะเอ่ยคำใด หล่อนก็ชิงกล่าวต่อมาอย่างหนักแน่นมั่นคง

“อย่างน้อยที่สุด ก็เพื่อความสบายใจของฉันเอง”

เขาไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เอื้อมมือไปรับสร้อยเครื่องรางคืนมาถือค้างไว้ในมือ ดารินยิ้มให้อีกครั้ง

“ฉันเพลียเหลือเกิน ขอไปนอนก่อนละนะ”

“เชิญครับ คุณหญิง”

“แล้วคุณล่ะ?”

“ประเดี๋ยวผมก็จะพักเหมือนกัน มีธุระจะสั่งความอะไรพวกนี้สักครู่”

หล่อนยกมือขึ้นปิดปากหาว ตาปรือหรี่ จะหลับลงเสียให้ได้ หมุนตัวกลับเดินเข้าไปประจำที่นอนที่จัดเตรียมไว้แล้ว

ขณะนั้น ไชยยันต์กับมาเรียหลับไปแล้วด้วยความอ่อนเพลีย แต่เชษฐาครึ่งนั่งครึ่งนอน หลังพิงย่ามสูบซิการ์อยู่เงียบ ๆ คนเดียว น้องสาวเสือกกายแทรกกลางเข้าไป ถอดเข็มขัดปืนสั้นที่ติดเอวอยู่ออกเหวี่ยงไปไว้ทางด้านหัวนอนอย่างไม่แยแส แล้วล้มตัวลงนอนตะแคงหันหน้าไปทางพี่ชาย เชษฐาขยับผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่ที่ใช้ห่มรวมกันหลายคนคลุมให้น้องสาวแล้วเอามือลูบศีรษะอย่างปรานี ดารินดึงเอามือพี่ชายไปกอดไว้ลืมตาใสมองดูด้วยความรักเคารพ

"นอนหลับเสียเถอะน้อย เธอสะบักสะบอมมามากแล้ว"

"คืนนี้น้อยคงจะนอนเป็นตายเลย น้อยบอกไม่ถูกว่ารู้สึกดีใจเป็นสุข และอบอุ่นเพียงไร เมื่อพบหน้าพี่ใหญ่ และพวกเราพร้อมหน้ากันอีกครั้ง ตัวน้อยเองก็คิดว่าคงไม่รอด และไม่มีหวังได้พบพี่ใหญ่อีกแล้ว"

เชษฐาหัวเราะเบา ๆ เต็มไปด้วยความเมตตาเยือกเย็นและมั่นคงยิ่ง

"คนเรา เมื่อไม่ถึงที่ มันก็ไม่ตายหรอก ไม่ว่าจะเผชิญกับอันตรายร้ายแรงสักขนาดไหน เราทุกคนที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันนี่ล้วนเอาดวงเข้ามาเสี่ยงด้วยกันทั้งนั้น...พรานนำทางของเราเป็นอย่างไรบ้าง?"

"รพินทร์หรือคะ?"

"ฮือม์"

"ซื่อสัตย์สุจริต และเป็นสุภาพบุรุษเกินกว่าที่น้อยคิดไว้มากค่ะ เขาเป็นคนดีจริง ๆ พี่ใหญ่ดูคนไม่ผิดเลย"

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ อย่างพอใจ ทอดสายตาจับไปยังร่างแกร่งเกร็งที่นั่งหันหลังให้อยู่ในท่ามกลางวงล้อมของพรานพื้นเมือง

"ก็นับว่าเป็นโชคดีที่สุดของพวกเรา ที่ได้คนดีทั้งหมดมาร่วมทางครั้งนี้ด้วย ลูกน้องของเขาก็ดีเหมือนหัวหน้าทุกคน แม้กระทั่งเจ้าคะหยิ่นและส่างปาที่มาร่วมด้วยคราวหลัง พี่ปลอดโปร่งเบาใจไปมากทีเดียว แล้วนั่นเขานั่งทำอะไรอยู่กับพวกนั้น?"

"คงจะพูดคุย สั่งงานอะไรกับคนของเขากระมังคะ"

"คนคนนี้เข้มแข็งต่องานในหน้าที่เสมอ ไม่เคยประมาทหละหลวมเลย"

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำ ไม่ได้กล่าวอะไรอีก และเพียงชั่วครู่เดียวดารินก็ผล็อยหลับไป

กำชับซักซ้อมกับพวกเวรยามเหล่านั้นเรียบร้อยแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ก็เดินอย่างโผเผมายังที่ของเขา ตรวจไรเฟิลประจำมืออันเป็นนิสัยเคยชิน โดยไม่เคยละเลยแม้แต่สักครั้งในเวลาเข้านอน แล้ววางแนบไว้ข้างกายด้านนอก หันปากกระบอกไปทางด้านปลายเท้า

ความอ่อนเปลี้ยของสมองและร่างกายแทบจะทำให้หมดสิ้นความรู้สึกไปในทันทีที่หลังแตะพื้น แต่แล้วก็สะดุ้งฉุกใจ

เล็กน้อย เพราะลำขาของผู้ที่นอนถัดจากเขาไปป่ายขึ้นมาเกยอยู่บนขาของเขา ที่ประหลาดใจก็เพราะว่า ไชยยันต์ ผู้ซึ่งตามปกติในรปแปลนเดิม จะต้องเป็นคนนอนอยู่ใกล้ชิดกับเขานั้นเหตุไฉนคืนนี้จึงมีท่อนเนื้ออวบหยุ่นผิดปกติไป

จอมพรานพยายามเปิดเปลือกตาขึ้น แต่แล้วก็แทบสะดุ้งโหยงขึ้นทั้งตัวอีกครั้ง มืออันวัดวาดเปะปะอยู่ภายใต้ผ้าคลุมของเจ้าของท่อนขานุ่มซึ่งนอนอยู่ใกล้เขา วางปุบลงมาบนหน้าท้องแล้วมีอาการเคลื่อนไหวเหมือนปูไต่ ทำท่าจะเลาะตามแนวเป้ากางเกงลงไปส่ระดับกลางลำตัว รพินทร์พลิกตัวเบนหลบอย่างตกใจ ตะครุบคว้ามือนั้นไว้แน่น

มันเป็นฝ่ามือเปล่าเปลือยที่ไม่ได้สวมถุงหนัง แม้จะอวบหนาเต็มไปด้วยพลัง มันก็หาใช่มือหยาบกระด้างของผู้ชายอย่างไชยยันต์อยู่ดี เขาผงกศีรษะขึ้นดูโดยเร็ว แล้วใจหายวาบ

ท่ามกลางความสลัวมัวมนของบริเวณที่พักนอนเป็นแถวเรียงเดี่ยวหน้ากระดานนั้น หาใช่ไชยยันต์ อนันตรัยไม่ ที่นอนอยู่ข้างๆ เขา ไชยยันต์นั้นถัดจากเขาไปเป็นคนที่สาม ต่อไปก็ดาริน และเชษฐาซึ่งขนาบอยู่ปลายสุดอีกข้างหนึ่ง

ทุกคนดูเหมือนจะหลับหมดแล้ว แม้แต่เจ้าของมือ ที่แกว่งขึ้นมายุ่มย่ามเปะปะบนตัวเขา เพราะซุกตัวคลุมโปงอยู่ในผ้าแบล็งเก็ต จากปลายเท้าตลอดศีรษะ นอนตะแคงตัวหันหน้ามาทางเขา

เห็นจะมีการละเมอแบบผิดฝาผิดตัวเกิดขึ้นเสียแล้ว จากแปลนการนอนซึ่งสับที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ **ตามแปลนเดิมแล้ว ไชยยันต์ย่อมจะนอนอยู่ทางด้านขวาของมาเรีย แต่**

นี่ไชยยันต์ผ่าร่นไปอยู่ทางด้านซ้ายของหล่อน ขวาของแหม่ม สาวก็เลยกลายเป็นเขาไปโดยปริยาย

และมาเรียก็ถนัดทางด้านนี้เสียด้วย!

จอมพรานกะพริบตาปริบๆ ยังจับมือหล่อนไว้เช่นนั้น อยากจะปลุกหรือทำอะไรสักอย่างเป็นการเตือนให้รู้ตัวว่าด้านขวาของหล่อนคือเขา แต่ก็ไม่อยากจะรบกวน จึงค่อยๆ วางมือของหล่อนลงตามเดิม เอนตัวลงนอนหงาย เอามือก่ายหน้าผาก ขยับที่ว่างให้ห่างออกมาเล็กน้อยโดยใช้กระสอบป่านห่ม แทนที่จะแทรกตัวเข้าไปในโปงผ้าผวยส่วนรวมผืนใหญ่นั้น

พอเคลิ้มจะหลับมิหลับแหล่ ก็ต้องลืมตาโพลงขึ้นอีกครั้ง แขนข้างหนึ่งของมาเรียป่ายขึ้นมาบนอก ไม่ได้วางเฉยๆ หาก แต่ล้วงสอดเข้าไปในเสื้อแจ็กเกตของเขาจนถึงผิวเนื้อเหมือนจะอาศัยซุกมือเพื่อแสวงหาไออุ่นฉะนั้น

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ จับมือมาเรียดึงออกจากอกเขาอีกครั้ง แต่คราวนี้ปรากฏว่ามือข้างนั้นกลับเป็นฝ่ายจับเขาไว้แน่นแล้วลากเข้าไปซุกไว้กับที่ใดที่หนึ่งของตนเอง ชนิดที่อีกผ่ายหนึ่งต้องนอนตัวแข็ง จะดึงมือกลับ ก็ยิ่งถูกจับกดไว้ไม่ยอมปล่อย เหมือนจะบังคับให้ควานคลำขยำขยี้อยู่ที่นั่น

มันเป็นบริเวณก้อนเนื้อเบียดชิดกันสองก้อน เต่งเต้าล้นมือยวบหยุ่นเต็มไปด้วยสปริง จะว่านุ่มนิ่มก็ไม่เชิงหรือเครียดแข็งก็ไม่ใช่ แต่คุณสมบัติของมันท้าทายทุกมือที่สัมผัส ให้กระสันที่จะเคล้นขยี้ลงไปให้ถึงต่อมไตที่ซ่อนอยู่ภายใน ฝ่ามือที่ถูกกดให้ละเลงลงไป สะดุดเข้ากับปลายยอดอันเป็นเม็ดยื่นล้ำออกมาจากเต้าเติบ แข็งปั๋ง

เสียงไอเบาๆ ดังมาจากเชษฐาผู้นอนอยู่ปลายสุดอีกข้างหนึ่งอันน่าจะแสดงให้ทราบว่าท่านหัวหน้าคณะยังไม่หลับ ยิ่งทำให้รพินทร์ไม่กล้ากระดิกตัว เดี๋ยวนี้...เขาไม่แน่ใจเสียแล้วมาเรียหลับจริงหรือเปล่า? แต่ก็เห็นหล่อนคลุมโปงสงบนิ่ง ใช้มือทั้งสองตะปบมือเขากดให้ทาบกับทรวงอกนิ่งไว้เช่นนั้น

แล้วก็สะดุ้งอีกครั้ง เมื่อเสียงเบาๆของอดีตท่านทูตทหารบกดังข้ามร่างอันหลับสนิทของคนอื่นๆ ลอยผ่านความมืดมายังเขา

"รพินทร์!"

"ครับผม" แข็งใจตอบขานรับออกไป

"ไม่ต้องห่วงนะ คืนนี้หลับให้สบายที่สุด"

"ครับผม!"

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จมตัวอยู่ในความเงียบ มีเสียงขยับตัวเบาๆ จากเชษฐาดังมาให้ได้ยินอีกครั้งเดียว จากนั้นก็สงบ มีแต่หัวใจของเขาเองเท่านั้นที่เต้นแรง ด้วยความรู้สึกสับสนอลหม่านอย่างบอกไม่ถูก

อึดใจใหญ่ต่อมา เขาค่อยๆ ขยับมืออย่างแผ่วเบาจะชักออก มันเลื่อนออกมาได้เพียงนิดเดียว ก็ถูกกำลังยึดเหนี่ยวสกัดกั้นไว้อีก กำลังยึดชนิดนั้นจะจัดไว้อย่างพอดีกับแรงดึงของเขา เมื่อดึงเบาก็รั้งไว้เบาเพิ่มแรงดึงออกมามากเท่าไหร่ เจ้าของทรวงอกก็เพิ่มแรงยึดมากขึ้นเท่านั้น

และเมื่อนั้นเอง เขาก็ตระหนักได้แน่นอนว่า มาเรียฮอฟมันไม่ได้หลับ

หล่อนกำลังตื่น...ตื่นอยู่ด้วยอารมณ์อันลึกล้ำพิสดารที่สุด

ไม่เป็นการหนักหนา เหลือบ่ากว่าแรงนัก ในการที่จะปล่อยให้มือของตนเองตะปบซุกอยู่ในหน้าอกของมาเรียโดยไม่ขัดขืน (เพราะถูกบีบบังคับชนิดที่เลี่ยงไม่ได้) แต่อะไรจะเกิดขึ้นถ้าเผลอหลับไปในลักษณะนั้น แล้วใครต่อใครตื่นขึ้นมาเห็น... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนอื่นก็พอทำเนา ก็ถ้าใครที่เขาแคร์ที่สุดคนนั้น เกิดมาเห็นเข้าล่ะ

แล้วอีกประการหนึ่ง ต่อให้ง่วงแสนง่วงสักเท่าใดก็ตาม มือของเขามันไม่อยู่ในสถานที่อันควรจะอยู่ แต่ผ่าไปอยู่บนหน้าอกของมาเรียชนิดเนื้อแท้โดยไม่มีอะไรบังเลย เขาจะหลับลงหรือ

ก็แล้วจะทำกันอย่างไรดี นายรพินทร์ ไพรวัลย์เอ๋ย...บุรุษผู้นี้รำพึงอย่างกลัดกลุ้มกับตนเอง

มีเสียงลมหายใจหนัก ๆ ดังแว่วออกมาจากใต้ผ้าคลุมโปงของร่างที่กอดประทับมือเขาไว้ ไออุ่นของลมหายใจโชยมากระทบที่ก้านคอ มิหนำซ้ำ ยังรู้สึกเหมือนกับว่า เจ้าตัวกำลังกลั้นหัวเราะ

และเดี๋ยวนี้ สิ่งหนึ่งก็ได้แล่นปราดปกคลุมไปหมดทุกระบบประสาทและกระแสโลหิต มันก่อให้เกิดความทุรนทรมานแก่เขาอย่างเหลือร้ายนัก ลมหายใจเริ่มขัด ปลายประสาททุกส่วนไหวระริกโชนชัน เฮ้อ! เวรกรรมระยำแสนอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ถ้าไหวทันเสียล่วงหน้า เขาคงจะเลี่ยงไปนอนชิดเสียทางด้านเชษฐา ไชยยันต์ก็เจ้ากรรมเสียจริง ๆ จะเปลี่ยนที่นอนก็ไม่ยักบอกล่วงหน้าให้รู้เสียด้วย

พยายามจะหยั่งสำเหนียกไปทางอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้นอนถัดไปก็ทราบว่าหลับสนิท เพราะส่งเสียงกรนอยู่เบาๆ นอนในอาการคู้ตะแคงหันหน้าไปทางดาริน ส่วนราชสกุลสาวเบียดชิดห่างออกไปทางด้านพี่ชาย นอนในลักษณะเหยียดยาวสงบนิ่ง หลับหรือไม่หลับก็ไม่มีอะไรมาหยั่งได้ เพียงแต่สันนิษฐานเท่านั้นว่าควรจะหลับ เพราะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียมากกุลสตรีผู้นั้น สงบและสำรวมที่สุด ในเวลานอนไม่เคยปรากฏเสียงกรนเลย และคนเราถ้าไม่กรนเสียอย่างเดียวก็ยากที่จะอ่านได้ว่าหลับหรือไม่

เชษฐานั้นคงยังไม่หลับแน่ แต่นอนห่างออกไปทางปลายสุดอีกด้านหนึ่ง จะไหวทัน รู้สึกถึงความผิดปกติใดๆ ที่เกิดขึ้นทางด้านนี้หรือเปล่า...คิดแล้วใจระทึก

กว่าจะรู้สึกตัว มือของเขาซึ่งแต่เดิมมีลักษณะแข็งที่อเหมือนเป็นเหน็บชา หรือมิฉะนั้นก็มือศพ เริ่มเคลื่อนไหวไปตามทิศทางของมันมันเป็นไปโดยอัตโนมัติอย่างช่วยไม่ได้จริงๆ เป็นภาวะจำยอม...เลยตามเลย จะดื้อดึงขัดขืน ก็เห็นไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว**มิช้ามินานภาวะจำยอมก็กลายสภาพเป็นความลืมตัว เพลิน และเพริดไปอย่างปราศจากขอบเขตความหนาวเย็นของอากาศยามราตรีบนยอดเขากลายเป็นความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายแทบระเบิด...**

หนาวนอก แต่มันร้อนใน!

เจ้าของไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึง ไม่ว่าอุ้งมืออันหยาบกระ-

ด้างนั้นจะฟอนเฟ้นขยำขยี้หนักหน่วงสักเพียงไหน เพียงแต่สะท้านไหวอยู่ในอารมณ์อันพอใจภายใน ขยับกายแผ่วเบาสองสามครั้ง เพื่อจะรับกับอาการความละโบมนั้นให้ถนัดมือยิ่งขึ้น

ด้วยอารมณ์ที่ถูกท้าทายยุยั่ว ผสมไปกับความโลดเร่าและประชดประชัด พวงเนื้อลักษณะเหมือนอัดฟองน้ำคู่นั้นแทบจะแตกระเบิดขาดติดมือออกมาด้วยในระหว่างอุ้งนิ้วทั้งห้าที่ขยำเคล้น เหนี่ยวทึ้ง มาเรีย ฮอฟมันก็ทรหดทายาด หรือมิฉะนั้นรสนิยมของหล่อนก็คงพอใจในสภาพอันรุนแรงทารุณชนิดนั้น มีเสียงครางกระเส่าแผ่วเบาเล็ดลอดออกมา แต่ก็ไม่หลีกหลบปัดป้องหรือผละหนี

แล้วเขาก็รู้สึกว่าพลาดท่าหลวมตัวเข้าถนัดใจ เมื่ออุ้งมืออันอบอุ่นของฝ่ายตรงข้ามจู่โจมเข้าถึงจุดอ่อนอีกครั้ง คราวนี้ถนัดถนี่ที่สุด แล้วมืออันว่องไวชำนาญการนั้นก็ส่งสัญญาณให้เขาทราบโดยอาการว่า ถ้าแม้ขัดขืนบ่ายเบี่ยง สถานการณ์ร้ายจะเป็นของเขาทันที อย่างน้อยที่สุดก็อาจต้องร้องลั่นออกมากลางความเงียบสงัดที่คนอื่น ๆหลับเพราะความเจ็บปวดจุกเสียดอย่างลืมตัว แต่ถ้าเฉยไว้ และยินยอม...แน่ละสวรรค์น้อย ๆ จะชะลอเลื่อนลงมาหา มันดีกว่าจะให้ดำเนินไปอย่างขยักขย่อนครึ่ง ๆ กลาง ๆ ยิ่งทำให้ระบบประสาทขึงเครียดค้างเติ่ง

สภาพของเขายามนี้ตกอยู่ในลักษณะคนถลำหล่ม และมันสายสำหรับการแก้ไขในทุกด้าน มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น...คือเลยตามเลย

จอมพรานผู้ยิ่งยง ยามนี้ถูกนางสมิงร้ายล่าเสียแล้ว

สมิงสาวผู้มีราคะเป็นเขี้ยวเล็บอันคมกริบ และตัณหาเป็นเล่ห์เหลี่ยมเพทุบาย เขาไม่รู้สึกตัวมาก่อนเลยว่า จะมาพลาดท่าเอาในคืนนี้และภาวการณ์เช่นนี้ จะร้องแรกแหกกระเชอ...เรียกร้องความช่วยเหลือจากใครก็ไม่ได้เสียแล้ว

มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น...คือยอมตนตกเป็นเหยื่อ ด้วยความรู้สึกอันครึ่งขลาดครึ่งกล้าครึ่งขยะแขยงครึ่งโลดลำพองสุขสันต์ ใจจริงส่วนลึกดิ้นรนขัดขืนคัดง้าง แต่ธรรมชาติของร่างกายเบื้องนอกมีอิทธิพลอยู่เหนือกว่า และมันบีบบังคับให้ต้องคล้อยตาม

มืออันสั่นเทาของเขายุ่งอยู่บริเวณทรวงของมาเรีย แต่มืออันเต็มไปด้วยทักษะและมั่นคงยิ่งของเจ้าของทรวงกลับยุ่งอยู่ยังอีกส่วนหนึ่งของเขา มันเงียบกริบแผ่วเบาๆ ปราศจากร่องรอยกระโตกกระตากใดๆ ภายใต้โปงคลุมของผ้าผวยผืนใหญ่ที่คลุมอีกสามชีวิตอันนอนหลับอยู่ถัดไปไว้ด้วย ในภาวะเช่นนี้ถ้าป่าไม่ถล่ม ภูเขาไม่แหลกทลายลงมาด้วยความวิปริตผิดอาเพศก็ประหลาดที่สุดแล้ว รพินทร์คิดในสติอันเลือนๆ รางๆ ห่างตัว

ภูเขาไม่ได้ทลาย แต่อารมณ์อันตึงเครียดทวีขึ้นจนถึงขีดสุดของเขาเองนั่นแหละ...ที่ทะลักทลายออกมา ยิ่งใหญ่กว่าฟ้ารั่วหลายสิบห่า ณ บ่ายแห่งวันฝนตกเมื่อวานนี้หลายเท่านัก หล่อนคั้นเอาธาตุชายจากเขาไปจนได้ คั้นออกไปจนหมดสิ้น...อย่างน้อยก็หมดตัวเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้...เป็นการฉุดกระชากเพื่อ

ทิ้งไปเสียเฉย ๆ โดยไม่แยแสในคุณค่า ไม่สนใจในด้านประโยชน์มรรคผล

แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะชนิดที่สะกดกลั้นไม่ยอมให้ผ่านดังออกมา นอกจากอาการที่สังเกตได้จากทรวงอกและไหล่ที่ไหวเขย่า เป็นเสียงหัวเราะอย่างสาใจ และคะนองใจในชัยชนะ

“เป็นผู้ชายเหมือนกันนะ ทีแรกสงสัยว่าจะเป็นกะเทยเสียอีก”

มาเรียจ่อริมฝีปากชิดหู กระซิบเป็นภาษาพม่า ป้องกันไม่ให้หอื่นใดที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งถ้าบังเอิญได้ยินเข้า ฟังรู้เรื่อง

“ชั่วช้า...ลามก!”

เขากระซิบตอบในภาษาเดียวกัน ในอาการเคลิ้มแทบจะสลบไสลลงในบัดนั้น

“ทุกคนชั่วช้าลามก เพียงแต่จะปิดบังซ่อนเร้นไว้หรือไม่เท่านั้น ระบายสิ่งที่คุณเรียกว่าชั่วช้าลามกนี้ออกมาเสียบ้าง หน้าตา อารมณ์และปัญญาจะแจ่มใสกว่านี้ ไม่ดูเคร่งเครียด เป็นสัตว์ป่าเหมือนเช่นที่คุณเป็นอยู่ ถ้าเสียใจมากก็อนุญาตให้หลั่งน้ำตาได้ เหมือนสาวพรหมจารีที่เสียตัวครั้งแรกยังไงล่ะ”

รพินทร์หน้าร้อนผ่าว

“ถ้าไม่มีเจ้านายอีกสามคน ผมจะจับคุณขึงพืดกลางดินเดี๋ยวนี้ แล้วสั่งให้พวกพรานพื้นเมืองทุกคนโทรมคุณ”

“น่าตื่นเต้นมาก! แล้วคุณจะเป็นคนแรกหรือคนสุดท้ายล่ะ”

รพินทร์ยอมแพ้ราบ สงบเงียบไปในทันทีนั้น ครั้งแรกเขาคิดจะเปลี่ยนที่ไปนอนข้างเชษฐาด้านโน้น แต่มันก็ไม่มี

ประโยชน์อะไรเสียแล้ว ท่านหัวหน้าคณะจะจับพิรุธสงสัยได้เสียเปล่า ๆ

มาเรียไม่รุกรานรบกวนอะไรเขาอีก ดูคล้าย ๆ กับว่าหล่อนจะเสร็จสมอารมณ์มาดแล้ว เท่าที่ได้เค้นคั้นเอาธาตุชายไปจากเขาได้ ใช้เท้าถีบกระชุ่นไปที่ตะโพกเขาเบา ๆ แล้วพลิกตัวหันหลังให้ หันไปนอนกระแซะชิดไชยยันต์ผู้กรนครอกอยู่เหมือนจะเย้ย รพินทร์แยกเขี้ยวออกมา นิ่งงันไปอึดใจ ดาลเดือดในอารมณ์จนบรรยายไม่ถูก

"ฮีสทีเรีย!"

เขาตะโกนอยู่ในใจแล้วงอเข่าทั้งดุ้นเสยปังเข้าไปที่ง่ามลอนก้นอันหนางอนอย่างถนัดถนี่ มันหนักหน่วงพอที่จะทำให้ร่างกายส่วนหน้าของมาเรียแอ่นผวาเข้าไปอัดกับท่อนขาของไชยยันต์ผู้หลับไม่รู้เรื่องอยู่ เสียงมาเรียร้อง "อ๊าวว์!" ดังลั่นขึ้นพลิกตัวกลับมาทางเขาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

รพินทร์ตัวเย็นวาบ เขาไม่ยี่หระในความโกรธแค้นเกรี้ยวกราดของหล่อน แต่ตกใจเพราะเสียงแหกปากนั้น ชิบหายละวาคราวนี้...

ทั้งสองชะงักกึก นอนนิ่งไม่กระดุกกระดิก เมื่อมีเสียงไอเบา ๆ มาจากเชษฐาทางปลายสุดด้านตรงข้ามอีกครั้ง

เฉพาะรพินทร์ยิ่งหายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ มาจากท่านหัวหน้าคณะต่อไปอีก แค่ไอเหมือนจะให้เสียงเชิงบอกว่า 'ถ้ายังไงละก็ เกรง ๆ ใจกันบ้างนะ ฉันยังไม่หลับ' เท่านั้น ไม่ได้เอ่ยถามหรือพูดคำใดมาอีกทั้งสิ้น

ยิ่งไม่พูดไม่ถามจากเสียงโวยวายของมาเรียเมื่ออึดใจนี้ก็ยิ่งเท่ากับประกาศให้ทั้งสองเร่งสำนึกว่าท่านหัวหน้าคณะน่าจะรู้เท่าทันอยู่ทุกขณะและเตือนให้ทราบโดยอาการเท่านั้น มาเรียซึ่งเป็นต้นเหตุเอ็ดขึ้นเพราะลืมตัว บัดนี้ก็หงอลงในทันที ไม่อาจที่จะสำแดงอากัปกิริยาหรือเคลื่อนไหวอย่างใดอีกทั้งสิ้นนอกจากนอนห่อตัวนิ่ง

ไชยยันต์คงกรนได้ระดับอยู่ตามเดิม ส่วนดาริน คืนนี้หล่อนหลับเป็นตาย เหมือนอย่างที่ได้บอกกับพี่ชายไว้ล่วงหน้าขอบคุณสวรรค์ที่นอกจากเชษฐาแล้ว ไม่มีใครตื่นขึ้นมาเพราะการแผดเสียงอย่างฉุนเฉียวของมาเรีย

เป็นอันเลิกแล้วต่อกันไปได้ และรพินทร์ก็บอกไม่ถูกว่าในระหว่างเขากับแหม่มสาวเลือดร้อน อดีตภรรยาของนายจ้างใครจะหลับไปก่อนใคร สำหรับเขานั้น...เป็นการหลับอย่างชนิดลืมตัวไปทีเดียว

แล้วมาเรีย ฮอฟมัน อีกนั่นแหละ ที่เป็นคนเขย่าปลุกเขาขึ้นมาอย่างพรวดพราดกระหืดกระหอบ!

“นรกอะไรกันอีกเล่านี่!”

จอมพรานสบถลั่นออกมาอย่างลืมตัว ทันทีที่สปริงตัวผางขึ้นนั่งลืมตางัวเงียขึ้นมาอย่างหงุดหงิดใจเหลือที่จะกล่าวคิดว่าแม่สาวผมทองมีแผนการสัปดนพิเรนทร์อะไรจะเล่นงานเขาอีก

ครั้นแล้ว พริบตานั้นเองที่มองเห็นอะไรรอบกายได้ถนัด

เขาก็ตะลึงพรึงเพริดไปด้วยความตกใจ และสังหรณ์ร้ายที่แล่นปราดเข้าจับสมอง

สิ่งแรกที่เห็น รอบกายที่พักนอนอยู่ กำลังพูดจาอะไรกันแซดฟังไม่ได้ศัพท์ชุลมุนไปหมด ไฟฉายหลายดวงสาดวูบ-วาบไปมา คณะนายจ้างทุกคน รวมทั้งกลุ่มพรานพื้นเมืองตื่นกันทั้งหมด กำลังพูดกันเซ็งแซ่

มันเกิดวิกฤตการณ์อะไรขึ้นเสียแล้ว

และเขาเป็นคนสุดท้ายที่เพิ่งจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา

พรานใหญ่กระโดดขึ้นยืน มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาไชยยันต์และพวกพรานพื้นเมืองพรูกันเข้ามา

“รพินทร์! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว น้อยหายไปจากที่พัก!”

เชษฐาพูดเสียงหนักๆ แหบพร่า ใบหน้าของท่านหัวหน้าคณะบัดนี้ซีดเผือดแลเห็นได้ถนัดในท่ามกลางเงามืดสลัว และคนอื่นๆ ก็มีสีหน้าอาการตื่นตระหนกเหมือนกันหมด

ตื่นเต้นตกใจอยู่ก่อนแล้ว จากการเห็นภาพของพรรคพวกพอมาได้ยินประโยคนั้นเข้า หัวใจเขาก็แทบจะหยุดเต้น

“คุณหญิงหายไป? หายไปยังไง?”

เสียงของเขาเกือบจะเป็นตะโกน

“ไม่มีใครรู้ และเดาอะไรไม่ถูกทั้งนั้น ความจริงน้อยนอนอยู่ข้างๆผม ก่อนที่ผมจะหลับไป เขาก็ยังนอนหลับอยู่ พอผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง...ที่นอนของน้อยว่างไป ผมเลิกผ้าผวยตรวจดู ก็เห็นพวกเราเหลือนอนเรียงกันอยู่เพียงสี่คนเท่านั้น คือผม ไชยยันต์ เมย์ และคุณ น้อยหายไปเฉยๆ โดยไม่มีร่องรอยอะไรทั้งสิ้น”

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี่ แล้วพวกเวรยาม?”

“สอบถามแล้ว ทกคนหลับหมด หลับเหมือนถกวางยา!!”

ไชยยันต์ละล่ำละลักบอกมาแทน

รพินทร์อุทานอะไรคำหนึ่งลั่นออกมา

“ใครเป็นยามหลังสุด!”

เขาหันไปถามเสียงดังก้อง ในบรรดาพรานพื้นเมืองที่ยืนตกใจหน้าเผือดอยู่รอบด้าน

“ผมเอง นาย”

จันผู้เสียงสั่น ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ตอบมา

“ผมอยู่ยามคู่กับไอ้ส่างปา ไม่รู้มันเกิดอัปรีย์จัญไรอะไรขึ้นมา ผมกับไอ้ส่างปาเผลอหลับยามไปเมื่อไรก็ไม่รู้ มาตื่นขึ้นเพราะนายใหญ่กับนายทหารเข้ามาเตะปลุก แล้วถามว่าเห็นนายหญิงบ้างไหม...ก็...ก็เพราะผมกับไอ้ส่างปาหลับนี่แหละ ถึงได้ตอบอะไรไม่ถูก”

ความรู้สึกของจอมพรานยามนั้น เหมือนอยากจะกระทืบจันกับส่างปาให้จมหายไปในแผ่นดินเสียรู้แล้วรู้รอด แต่แล้วก็เฉลียวคิดขึ้นมาได้ในคำพูดของไชยยันต์ ที่ว่าทุกคนมีอาการหลับใหลไปคล้ายๆจะถูกรมยาสะกด จึงเปลี่ยนความสนใจกับยามทั้งสองทันที เขาเองผู้นอนไวแท้ๆ ก็ยังถูกปลุกให้รู้สึกตัวขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย

เขาคว้าไฟฉายจากมือจัน ถลันเข้าไปตรวจยังบริเวณที่นอนของดารินทันที เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตลอดจนคน

อื่น ๆ ก็มุงล้อมเข้ามาด้วย ต่างช่วยกันสาดไฟสว่างจ้าไปทั่วบริเวณนั้น

แล้วขวัญของเขาก็แทบจะไม่เหลืออยู่เลย เมื่อมองเห็นเข็มขัดปืนสั้นของดารินถอดกองไว้ทางด้านศีรษะในสภาพเดิม อันเป็นปกติธรรมดาของหล่อนที่มักจะถอดออกเสมอในเวลานอนแค้มป์ อบอุ่นอยู่ในวงล้อมของหมู่คณะครบหน้า ไรเฟิล .300 ประจำตัวก็คงวางสงบอยู่ทางด้านศีรษะเช่นเดียวกัน

“น้อยหายไปตัวเปล่า ๆ ไม่ได้มีอาวุธอะไรติดตัวไปเลยแม้แต่ปืนสั้นสักกระบอกเดียว”

เชษฐาบอกเสียงเครือ

“มันเป็นลักษณะเช่นที่ก่อนเข้านอนของเขานั่นเอง เครื่องหลังก็อยู่นั่น”

พรานใหญ่กัดริมฝีปากแน่น ก้มลงหยิบเข็มขัดปืนสั้นของราชสกุลสาวขึ้นมาสำรวจ ดึงปืนออกจากซองที่เสียบอยู่ ตรวจดูกระสุน ทุกสิ่งทุกอย่างปกติเรียบร้อยดี กระสุนบรรจุประจำรังเพลิงครบถ้วนเต็มอัตราไม่ได้มีรอยยิงเลย ไรเฟิลก็เช่นเดียวกัน มาเรียคว้าขึ้นมาขยับลูกเลื่อนแง้มดู เห็นมีกระสุนครบ ส่วนไชยยันต์ตรงเข้าไปรื้อเป้หลังของหล่อนก็ไม่พบว่าอะไรขาดหายไปพอที่จะชวนให้สงสัยว่าหล่อนเอาอะไรติดมือไปด้วย แม้กระทั่งไฟฉายฮันเตอร์ประจำตัว ก็ยังวางทิ้งอยู่

รพินทร์หันไปฉายไฟตรวจดูตามพื้นบริเวณใกล้เคียงกับที่นอนด้วยความร้อนใจราวกับถูกไฟผลาญ

“ในบรรดาพวกเรา คุณชายรู้สึกตัวตื่นขึ้นเป็นคนแรกหรือครับ”

“ใช่ ผมเอง เพราะผมเป็นคนปลุกทุกคนขึ้น เมื่อพบว่าน้อยหายไป”

“เห็นอะไรผิดปกติในบริเวณใกล้เคียงหรือเปล่า เป็นต้นว่าร่องรอยต่างๆ และนอกจากคุณหญิงแล้ว มีอะไรของพวกเราขาดหายไปบ้าง?”

เขาถามแทบไม่หายใจ

หัวหน้าคณะส่ายศีรษะอย่างอัดอั้นตันใจเหลือที่จะกล่าว

“ผมตรวจดูคร่าวๆ ก่อนแล้ว ก็ไม่เห็นว่ามีอะไรผิดปกติไม่มีวี่แววว่าจะมีอะไรแปลกปลอมเข้ามาเลย คล้ายๆ กับว่าน้อยจะแอบลุกขึ้นในขณะที่พวกเราทุกคนหลับหมด แล้วย่องหนีหายออกไปด้วยตัวเองงั้นแหละ เหตุการณ์มันคล้ายๆ กับคืนหนึ่ง ที่วิญญาณของนางตะเคียนเข้าสิงเขา และเขาก็หนีออกจากแค้มป์ขึ้นไปนั่งอยู่บนต้นคะเคียนกลางดึกอย่างที่เราเห็นกันมาแล้วนั้นแหละ”

“ขอให้สังเกตด้วยว่า ทำไมพวกเราจึงหลับใหลกันไปหมดทั้งๆ ที่จัดยามไว้ มันน่าจะมีความสัมพันธ์กับการสูญหายไปของน้อยด้วย”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นโดยเร็ว อาการของอดีตนายทหารหนุ่มก็ร้อนรนแทบระเบิด ไม่ผิดอะไรกับเชษฐา

แวบนั้นเอง ความคิดชนิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในสมองของพรานใหญ่อย่างกะทันหัน

“คุณชายครับ ตรวจดูเดี๋ยวนี้ซิว่า คัมภีร์มายาวินเล่มนั้นกับกริชที่คุณชายเป็นคนเก็บไว้ ยังอยู่หรือเปล่า”

ทุกคนอุทานออกมาเป็นเสียงเดียว ก่อนเชษฐาจะทันไหวตัว ไชยยันต์ซึ่งไวกว่าก็โจนพรวดเข้าไปที่หีบห่อสัมภาระซึ่งเขาจำได้ว่าเชษฐาเป็นคนเก็บคัมภีร์ลึกลับและกริชประหลาดเล่มนั้นไว้ จัดการรื้อค้นโดยเร็ว เชษฐาเองก็ตรงเข้าไปร่วมมือช่วยกันค้นอย่างร้อนรน

แล้วต่างก็มึนงง ทำนายอะไรไม่ถูกอยู่เช่นเดิม เมื่อทั้งสองงัดเอาคัมภีร์และกริชขึ้นมา มันยังอยู่ที่เดิมเป็นปกติเรียบร้อยดี แสดงว่าไม่มีใครมาแตะต้อง

ขณะนั้นมันเป็นเวลาประมาณ 3 นาฬิกา อากาศยิ่งทวีความหนาวสะท้านจนบอกไม่ถูก และหมอกลงจัดกว่าตอนหัวค่ำ แทบจะมองอะไรไม่เห็นเกินกว่า 1 ก้าว ทุกหนทุกแห่งมีแต่ความเงียบ มันเงียบจนไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยแม้แต่แมลงสักตัว นอกจากเสียงลมหายใจหนักๆ กระวนกระวายของทุกคน

"นึกออกไหมครับ คุณชายรู้สึกตัวขึ้นมาได้อย่างไร?"

เขาหันไปถามเชษฐาอีกครั้ง

"อันที่จริงแล้ว คืนนี้ผมไม่ง่วงอะไรนัก และอยากจะเชื่อว่าตัวเองไม่ได้หลับ แต่มันอาจมีอยู่สักจังหวะหนึ่งที่เผลอเคลิ้มๆ ไป ครั้งสุดท้ายที่ผมรู้สึกตัวแน่นอน มันเป็นเวลา 1 นาฬิกา ขณะนั้นพวกเรานอนหลับกันหมดแล้ว นอกจากจันกับส่างปาที่เป็นยาม เหลือบไปก็เห็นนั่งอยู่ริมกองไฟหันหลังให้ ตอนนั้นสองคนนั่นจะนั่งหลับหรือเปล่าผมไม่รู้ รู้สึกตัวขึ้นอีกครั้งเพราะมันหนาวจนปวดกระดูกและตัวผมมันเลื่อนออกมานอกผ้าผวยเลยขยับตัวเบียดเข้าไป ตอนนี้เองจึงรู้สึกว่าที่นอนของน้อยมัน

ว่างเปล่า คลำไปอีกที พบแต่ไชยยันต์ เลยลุกพรวดพราดขึ้นมา ก็เห็นน้อยหายไปจริงๆ มองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นวี่แวว ส่วนคนอื่นๆ ก็หลับกันหมด ผมปลุกไชยยันต์ก่อน แล้วจากนั้นเราก็ช่วยกันปลุกพวกพรานพื้นเมืองขึ้น”

บัดนี้ สังหรณ์ร้ายของรพินทร์ ไพรวัลย์ ปรากฏผลสมจริงขึ้นแล้วในอนุสติส่วนลึก มันส่งสัญญาณเตือนเขาอยู่ตลอดเวลาก่อนที่จะเข้านอนว่า คืนนี้มันปลอดโปร่งนัก และยิ่งไม่สบายใจมากขึ้น เมื่อดารินถอดเครื่องรางมาส่งคืนให้เขาเมื่อตอนหัวค่ำ มันน่าจะเป็นความบอกให้เขาตระหนักได้ชัดเจนว่า หล่อนปราศจากสิ่งอันคุ้มตัวเสียแล้ว แต่ในยามนั้นเขาก็ไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก ไม่อยากจะเชื่อ...ว่ามันจะเป็นจังหวะอันปลอดที่สุดของโพยภัยที่รอโอกาสจ้องจะเล่นงานหล่อนอยู่ คิดในด้านดีแต่เพียงว่า อาจเป็นแค่ประสาทที่คอยหวาดระแวงของเขาเองก็ได้

ดูเอาเถิด นอนอยู่ด้วยกันเพียงสองต่อสองท่ามกลางมหันตรายที่คุกคามรอบด้าน เขายังปกป้องคุ้มครองหล่อนไว้ได้แต่เดี๋ยวนี้...ได้รวมกลุ่มอยู่พร้อมหน้ากับพวกพ้องทุกคนอย่างอบอุ่นมั่นคงที่สุด แต่แล้วกลับปรากฏได้เกิดเหตุอันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้

การไม่มีอาวุธ หรือสิ่งของใดๆ ติดตัวไปเลย พิสูจน์ได้ชัดว่าดารินไม่ได้เร้นหายออกไปจากที่พักโดยสติสัมปชัญญะ หรือด้วยเจตนาของหล่อนเองอย่างแน่นอน แต่มันจะต้องมีอำนาจลี้ลับเต็มไปด้วยอำนาจชนิดหนึ่งมาบงการชักจูงหล่อนไป**หล่อนอาจเดินย่องออกไปทั้งๆ ที่ตาหลับลักษณะเดียวกับอาการ**

ละเมอก็ได้...ออกไปสู่ที่ใดที่หนึ่ง เพื่ออะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งนรกเท่านั้นที่จะรู้ได้!!

"ช่วยกันกระจายออก ตรวจบริเวณรอบด้านให้ละเอียดที่สุด!"

เขาตะโกนลั่นขึ้น สั่งความกับพวกพรานพื้นเมือง

สี่คนของเขา กับคะหยิ่นและส่างปา พรวดออกจากที่ในฉับพลันด้วยจมกและสายตาของหมาล่าเนื้อ ตัวพรานใหญ่เองก็โจนกลับมายังที่นอนของเขาก้มลงฉวยไรเฟิลประจำตัวขึ้นอีกมือหนึ่งถือไฟฉายเดินอย่างรีบร้อนออกจากบริเวณที่พัก ไต่ลงไปยังหนทางอันเทลาดเบื้องล่าง

และโดยไม่ต้องบอกหรือชักชวน เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียผู้ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ ก็เร่งฝีเท้าตามติดลงมาโดยไม่มีใครนิ่งเฉย

ทั้งคณะกระจายกันเดินส่องไฟฉายเรียงเป็นหน้ากระดานตรวจสอบไปตามพื้นและก้อนหินของเนินลาด อันจะเป็นทางเดียวที่นำลงไปสู่ป่าใหญ่เบื้องล่างท่ามกลางม่านหมอกที่ปกคลุมหนาทึบ อย่างน้อยที่สุดเป้าหมายแรกของการค้นหาก็คือ ร่อง-รอยของการเคลื่อนตัวไปของดารินตลอดจนรอยอื่นๆ หากจะมีแทรกแซงผิดประหลาดขึ้นมา อันจะทำให้ช่วยอ่านรูปการณ์คืบหน้าต่อไปได้

อากาศยามนี้มันจะหนาวเหน็บเยือกเย็นสักเพียงใดก็ตาม แต่ในหัวใจของทุกคนรุ่มร้อนกระวนกระวายราวกับถูกไฟลน

ความง่วงเหงาหาวนอนหรือสภาพอันอ่อนเพลียอิดโรย หายไปราวกับสลัดทิ้ง เพราะเหตุร้ายทำให้ตระหนกอกสั่น แทรกเข้ามาเขย่าประสาทแทนที่

มันเป็นคืนที่แต่แรกทุกคนเชื่อมั่นว่า ปลอดโปร่งราบรื่นอย่างที่สุด แต่แล้วกลับกลายเป็นว่า เป็นคืนที่มีเหตุการณ์อันร้ายกาจสะเทือนขวัญที่สุดเกิดขึ้น!

ครู่เดียว บุญคำกับส่างปา ซึ่งเดินตรวจพื้นล่วงหน้าลงไปก่อนก็ส่งเสียงอื้ออึงขึ้น นั่นเท่ากับเป็นการเรียกให้ทกคนกรูกันเข้าไปโดยเร็ว แล้วก็พบเห็นในสิ่งที่คนทั้งสองช่วยกันชี้พร้อมกับส่งเสียงล้งเล้งอยู่ในขณะนี้

พื้นดินลูกรังสลับไปกับภูเขาในระดับเทลาดตอนนั้น ใกล้กับโขดหินและซุ้มไม้เล็กๆซุ้มหนึ่ง รอยพื้นรองเท้าอันไถลลื่นของดารินปรากฏอยู่ให้เห็นชัดเพราะน้ำค้างที่ปกคลุมซุ่มฉ่ำอยู่ทั่วไปเป็นตัวการให้อาศัยสังเกตเห็นได้

“น้อยนั่นเอง เดินลงไปทางนี้!!”

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้น ลืมตาโพลง

รพินทร์ตรวจดูรอยนั้นอย่างรวดเร็ว แล้วฉายไฟปราดไล่ลงไปยังแนวลาดที่ต่ำลงไปนั้น ก็พลันได้ร่องรอยเพิ่มเติมแน่ชัดยิ่งขึ้น เขากระโดดตามลงไปอีกสองสามช่วง ฉายไฟต่อไปอย่างร้อนรน พลางหมุนตัวไปรอบๆ อีกสามคนของคณะนายจ้างก็กระโจนตามกันลงมา

“ช่วยกันตรวจให้ละเอียดที่สุด น้อยเดินลงไปคนเดียวหรือมีรอยอื่นอีก”

มาเรียพูดเร็วปรื๋อ ตัวหล่อนเองก็กราดไฟสำรวจควั่กไปหมด

“คุณหญิงเดินลงมาทางนี้เพียงคนเดียว ไม่มีรอยอื่นใดแทรกแซงทั้งสิ้น”

รพินทร์ตอบแหบ ๆแล้วกระดกลำไฟฉายไล่ระไปตามรอยซึ่งปรากฏจากพื้นรองเท้าเดินป่าที่สวมติดตัวอยู่ของราชสกุลสาวย่ำพื้นบริเวณที่ชุ่มน้ำค้างไว้ให้พรรคพวกดู เป็นรอยเดินอย่างโดดเดี่ยวตามลำพังของหล่อน มุ่งลงไปสู่ป่าใหญ่เบื้องล่าง กลางราตรีอันคลมม่านหมอก ซึ่งเต็มไปด้วยความเปลี่ยวเปล่าน่าสยองกลัวยิ่ง

“เป็นไปได้ไหม รพินทร์ สมมติว่าน้อยเกิดอาการละเมอเดินลงไปเองโดยไม่เกี่ยวกับอะไรทั้งสิ้น”

จอมพรานหน้าซีดคล้ำ เขาไม่อาจมีคำตอบใด ๆได้ในขณะนั้น แต่ผู้ตอบด้วยเสียงอันสั่นระรัว คือตาเฒ่าบุญคำ

“เชื่อบุญคำเถอะ นายใหญ่ เกิดอาเพศอะไรขึ้นแน่แล้ว นายหญิงไม่ได้ละเมอเดินลงไปเองหรอก มันจะต้องมีอำนาจลึกลับแรงกล้าเข้ามาสะกดชักจูงไปด้วยเจตนาร้าย นายหญิงบังเอิญเคราะห์ร้ายที่สุดในคณะของพวกเราสำหรับคืนนี้ หรือมิฉะนั้นก็มีเจตนาโดยตรงเจาะจงที่จะเอาตัวนายหญิงไป เพื่ออะไรสักอย่างหนึ่ง ไม่มีใครที่ไหน ไอ้ผีนรกมันตรัยนั่นแหละ”

คำพูดของบุญคำทำให้ทุกคนที่ได้ยินเย็นเข้าไปถึงไขสันหลัง

“ถ้าไอ้ผีดิบนั่นมีอำนาจแรงกล้าพอที่จะสะกดพวกเราได้

ทั้งหมด ทำไมมันถึงไม่บุกเข้าไปในแค้มป์ด้วยตัวของมันเอง และฆ่าพวกเราเสียในขณะที่นอนหลับเผลอตัวอยู่”

ไชยยันต์ถาม

“นายทหารไม่เข้าใจเรื่องมนต์มายา คาถาอาคมหรอก มันไม่ศักดิ์สิทธิ์เสมอไป มันแล้วแต่เวลา โอกาส แล้วแต่จิตใจร่างกายของเหยื่อที่จะตกเป็นทาสหรือไม่ เมื่อใดจิตใจร่างกายแข็งแรง เวทมนตร์ก็กล้ำกรายเข้ามาทำอะไรไม่ได้ ยามใดที่จิตใจอ่อนแอหรือเผลอ เป็นยามปลอดยามว่างของเลือดลมในร่าง-กาย มันก็จะเข้ามาครอบงำ มีอิทธิฤทธิ์บันดาลขึ้นได้ ไอ้ผีดิบมันไม่กล้าแผ้วพานเข้าไปในปางพักของเราหรอก เพราะเต็มไปด้วยของอาถรรพณ์ที่มันกลัว และแพ้กันอยู่ แต่มันใช้อำนาจมนต์เข้าบังคับนายหญิง เรียกนายหญิงให้เดินออกมาเอง คืนนี้บุญคำมองเห็นแล้ว นายหญิงถอดเครื่องรางป้องกันตัวออกคืนให้พรานใหญ่ เป็นโอกาสปลอดของมันที่สุด มันจึงสะกดเอานายหญิงออกไปได้ ส่วนพวกเราที่นอนหลับกันเป็นตายก็เป็นเพราะมันใช้ยารม เราเห็นจะเสียทีมันแล้วละนาย”

ประโยคหลังแกกล่าวเสียงสั่น หน้าซีดไม่มีสีเลือด

“อย่าเสียเวลาแม้แต่วินาทีเดียว รีบตามกันเถอะครับ”

รพินทร์พูดเครียดๆ ซ้อนขึ้นก่อนที่บุญคำจะพูดจบ

เชษฐามองดูม่านหมอกที่ปกคลุมป่ารอบตัวอย่างหนักใจที่สุด ส่วนจิตใจก็เร่าร้อนวิตกเป็นห่วงน้องสาวจนแทบจะทำอะไรไม่ถูก แน่ละ เขาและทุกคนในคณะจะต้องออกติด

ตามดารินเดี๋ยวนี้ โดยไม่ปล่อยเวลาให้ล่าช้าไปแม้แต่นิดเดียว แต่ความหวังมันอยู่ที่ไหนท่ามกลางราตรีอันมืดมิดเช่นนี้ นอกจากจะเสี่ยงกันไปตามเรื่อง ไชยยันต์นั้นผรุสวาท สบถสาบานสาปแช่งออกมาตามนิสัยด้วยความโกรธแค้นเจ็บใจ ส่วนมาเรียในภาวะเช่นนี้ดูเหมือนจะรอบคอบกว่าทุกคน หล่อนบอกโดยเร็วกว่า

"เอากระสุนสำรองติดตัวไปให้พร้อม และให้ใครอยู่เฝ้าแค้มป์สักสองคน"

ทั้งหมดวิ่งกลับขึ้นมายังที่พักนอนโดยเร็ว คว้ากระสุนไรเฟิลสำรองติดตัวเพิ่มเติมไปอีกคนละ 1 กล่อง รพินทร์สั่งให้บุญคำกับคะหยิ่นสองคนทำหน้าที่เฝ้าแค้มป์ไว้ คว้าหอกไม้อาถรรพณ์ของตาพรานเฒ่าติดมือมาด้วย

แล้วทั้ง 9 คนก็รุดลงจากเนินมาเป็นขบวน ตรงมายังตำแหน่งที่พบร่องรอยครั้งแรกของดาริน ผู้อันตรธานไปอย่างลึกลับ จากนั้นตรวจสาวรอยไล่ลงไปเป็นลำดับ จนกระทั่งบรรลุถึงตีนเนินอันเป็นป่าใหญ่เบื้องล่าง พรานใหญ่นำหน้าอ่านรอยนั้นไปอย่างรวดเร็ว

แต่แล้วก็มาพบกับความลังเลลำบากใจยิ่ง เมื่อห่างพ้นชายเนินออกมา พื้นบริเวณทั้งหมดแถบนั้นเป็นดินแข็ง ต้นไม้สูงแผ่กิ่งใบคลุมอากาศเบื้องบนไว้ ทำให้พื้นไม่เปียกแฉะน้ำค้างเหมือนกับบริเวณที่โล่งอันเป็นทางขึ้นเนิน ยากอย่างยิ่งต่อการที่จะค้นหาร่องรอยคืบหน้าอย่างใดต่อไปได้ หมอกก็คลุมหนักจนแม้กระทั่งลำไฟฉายไม่สามารถจะส่องอะไรออกไปเห็นได้ห่างตัวนัก

เกิด เส่ย จัน และส่างปาแยกกันออกเป็นหน้ากระดาน ช่วยกันตรวจไปตามพื้นและซุ้มไม้ ด้วยประสาทสัมผัสและความชำนาญทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ แต่ก็ไม่มีใครพบกับวี่แววใด ๆ อีกทั้งสิ้น

รพินทร์หนักใจจนบอกไม่ถูก ทำสัญญาณให้ทั้งสี่คนที่มีท่าว่าจะบุกกระจายห่างกันออกไป ให้กลับเข้ามารวมกลุ่ม

"หมอกจัดมองอะไรไม่เห็น อย่าแยกออกไปเลยอันตรายมาก"

เขาบอกพร้อมกับเลือกตัดสินใจเดินไปตามเส้นทางด้านเส้นเดียวกับที่เชษฐาเดินนำกลับที่พักเมื่อตอนหัวค่ำ เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียขนาบกระชั้นชิดเข้ามาในระยะที่เอื้อมมือถึงกัน ช่วยกันฉายไฟตรวจตราไปรอบ ๆ

"ไม่พบร่องรอยอะไรอีกเลยหรือ?"

หัวหน้าคณะเก็บความกระวนกระวายใจไว้ไม่ได้ กระซิบถามขึ้น

"ยังสังเกตอะไรไม่ได้เลยครับ คุณชาย แต่รอยครั้งสุดท้ายเป็นรอยเดินลุยพื้นใบไม้ ตัดมาตามทางด่านนี่ สองฝั่งทางเป็นป่ารกทึบมาก ถ้าแหวกทางเข้าไปก็น่าจะมีรอยให้เห็น แต่นี่ไม่มี"

"ทำไมหมอกถึงลงจัดอย่างนี้ก็ไม่รู้ เมื่อตอนหัวค่ำ ขณะที่เราอยู่กันที่ปราสาทพันธุมวดี อากาศโปร่งแจ่มใส เดือนสว่างไปหมด ไม่มีวี่แววว่าหมอกจะหนาขึ้นเลย ทั้ง ๆ ที่ระยะมันก็ไม่ห่างกันมากนัก"

ไชยยันต์ครางอย่างอึดอัด

"บนเนินที่พักของเรานี่ ในตอนดึกๆ มีหมอกลงทุกคืน แต่มันก็ไม่มากเหมือนคืนนี้"

เชษฐาตอบ

ต่างคืบหน้าไปด้วยความระมัดระวังตนขีดสุด โดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวเตือนกันทุกคนตระหนักได้ดีจากเหตุการณ์สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ที่ผ่านกันมาจนจำขึ้นใจแล้วว่า ในสภาพเช่นนี้มหันตภัยที่รอคอยจังหวะของมันอยู่ อาจจู่โจมออกมาเล่นงานได้ทุกขณะในรูปแปลกๆ ชนิดที่คาดฝันไปไม่ถึง

ครู่ใหญ่ต่อมา ก็มาถึงทางแยกสองแพร่ง ด้านหนึ่งอ้อมไปตามไหล่เนิน อีกด้านหนึ่งทอดลงสู่เบื้องต่ำ อันเป็นเส้นทางเดียวกับที่ผ่านมาแล้ว จากระดับอันเทลาด และจากใบของสนภูเขาที่ปกคลุมพื้นอยู่เกลื่อนกลาด ทั้งหมดก็พบรอยของดารินอย่างชัดเจนอีกครั้ง หล่อนเดินไถลลื่นเป็นทางลงไปทางด้านนั้น มีรอยไถของพื้นรองเท้า ครูดไปกับพื้นใบสนแห้งเป็นทางหลายช่วง แต่ละช่วงรอยลากหรือเหยียบไถลนั้น ยาวประมาณ ๑ ศอกต้นสนเล็กๆที่งอกขึ้นยังบริเวณนั้นสองสามต้นถูกเหยียบหรือมิฉะนั้นก็สะดุดหัก เสย่ก้มลงตรวจดูรอยหักของสนต้นเล็กสูงเพียงคืบเศษๆ เหล่านั้น แล้วเงยหน้าบอกโดยเร็วว่า

"ใช่แล้วนาย รอยหักสดๆ เลย"

ทั้งหมดไต่ตามรอยนั้นลงมา จนกระทั่งถึงระดับราบอีกครั้ง อันเป็นบริเวณที่งอกเกะกะไปด้วยหมู่หิน ทุกคนช่วยกันตรวจพื้นที่ปกคลุมไปด้วยก้อนกรวดอย่างละเอียดที่สุด มีรอย

ก้อนกรวดขนาดกำปั้นสองสามก้อน พลิกขึ้นใหม่ๆ เป็นระยะไป 7-8 เมตร บ่ายหน้าไปทางด้านเหนือ

ไชยยันต์มองไล่ตามแนวก้อนกรวดพลิกเหล่านั้น แล้วว่า

“เอ รู้สึกว่าจะไปทางด้านปราสาทพันธุมวดีนะ”

เชษฐาก้มลงเขี่ยก้อนกรวดพิจารณา แล้วเงยหน้ามองพรานใหญ่ มาเรียทรุดคุกเข่าลงข้างๆ หยิบกรวดก้อนนั้นขึ้นมาดูในมือ

“ดูนี่ซิคะ พี่ใหญ่ กรวดก้อนนี้มีรอยน้ำค้างจับอยู่ด้านบนเต็มไปหมด แต่ด้านที่เคยฝังดินและพลิกขึ้นมานี่ ยังไม่มีรอยน้ำค้างจับเลย ฉันว่าน้อยเพิ่งจะเดินผ่านเหยียบกรวดพลิกเอาไว้เมื่อไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี่เอง”

กล่าวจบหล่อนก็ลุกขึ้นยืน ป้องปากกู่ตะโกนเรียกฝ่าม่านหมอกออกไปด้วยเสียงดังก้อง ท่ามกลางความสงัดอันเยือกเย็น

“วู้! น้อย อยู่ที่ไหน พวกเรากำลังตามเธอ!!”

ไชยยันต์ถลันพรวด เข้าจับไหล่แหม่มสาวไว้ เหมือนจะบังคับให้สงบเสียง อีกหลายคนก็สะดุ้งตกใจ เพราะอยู่ไม่อยู่มาเรียก็กู่ตะโกนเรียกกึกก้องขึ้นเฉยๆ คล้ายๆ กับจะเกรงว่าในความเงียบสงัดอันเต็มไปด้วยลับลมเช่นนี้ เสียงกระโตกกระตากใดๆ ก็ตาม จะก่อให้เกิดผลร้ายขึ้นมากกว่าผลดี ยกเว้นรพินทร์ไพรวัลย์คนเดียวที่เห็นด้วยกับวิธีการของมาเรีย เขาก้าวล้ำออกมาเบื้องหน้าทุกคน

“ช่วยกันตะโกนเรียก ให้เสียงขึ้นเถอะครับ ผมเชื่อว่าคุณหญิงน่าจะอยู่ไม่ห่างจากเราออกไปนัก บางทีเธออาจได้ยินและช่วยให้เกิดผลดีขึ้นก็ได้”

เมื่อมีความเห็นจากพรานใหญ่เช่นนั้นทุกคนก็ปฏิบัติตามทันที เชษฐา และไชยยันต์ช่วยกันกู่ตะโกนเรียกดารินออกไปบ้าง ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่ต่อไป กู่เรียกโหวกเหวกไปพลางในความเงียบวังเวง เสียงเรียกเหล่านั้นสะท้อนก้องอยู่ไปมา

พื้นถัดจากนั้นไปเริ่มเป็นก้อนหินขรุขระ งอกตะปุ่มตะป่ำยากที่จะสังเกตรอยได้อีกครั้ง จอมพรานสะพายไรเฟิลไว้กับไหล่ ในมือถือแต่เพียงหอกไม้เร่งฝีเท้านำไปเบื้องหน้าโดยไม่ยอมเสียเวลาหยุดอีก สามคนของนายจ้างกระชับไรเฟิลเดินเรียงเป็นหน้ากระดาน คุมอยู่เบื้องหลังห่างออกไปเพียงสามสี่ก้าว ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ตรวจรอยอยู่เบื้องหลังไปทุกระยะ

ละอองหมอกผสมกับน้ำค้างจับเนื้อตัวของทุกคนจนเปียกชื้นเย็นฉ่ำไปหมด แต่ยามนี้ไม่มีใครรู้สึกถึงความหนาวเย็นเลย เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียผลัดกันกู่ตะโกนเรียกไปทุกระยะ

ครั้นแล้ว ทั้งหมดก็ล่วงผ่านเข้าไปทางช่องก้อนหินใหญ่อันเปรียบเสมือนปากทวารทางเข้าไปป่าหินอันสลับซับซ้อนใกล้ปราสาทพันธุมวดีเข้าไปอีก สายตาและประสาทสัมผัสของทุกคนทำงานอย่างเต็มที่ บรรยากาศสิ่งแวดล้อมเตือนให้ทราบว่า รอบด้านมันเต็มไปด้วยภยันตรายใหญ่หลวง ซึ่งจะเกิดขึ้นในพริบตาใดพริบตาหนึ่งก็ได้ทั้งสิ้น เพราะสภาพของโขดหินสลับซับซ้อนเป็นมุมกำบังอันลับตาเหล่านั้น

สิ่งที่ทุกคนระแวงตรงกันอยู่ในขณะนี้ก็คือ ไอ้สมิงพรายเสือโคร่งดำซึ่งมีวิญญาณร้ายเข้าสิงตนนั้น

ทุกชีวิตที่ติดตามดารินมา อาจถลำกลอุบาย บ่ายหน้าเข้าสู่กรงเล็บมันเข้าแล้วก็ได้

มาเรียบอกให้เชษฐาและไชยยันต์เดินตามหลังพรานใหญ่ไว้ในลักษณะเดิม ตนเองถอยลงมาคุมปิดท้ายขบวน โดยต้อนพวกพรานพื้นเมืองให้เดินกลางไว้ ซึ่งพวกนั้นก็เต็มใจที่จะให้หล่อนเดินรั้งท้ายเพราะความเชื่อมั่นว่ามาเรียมี 'สิ่งอาถรรพณ์' อยู่กับตัวเอง พอจะอาศัยเป็นรั้วป้องกันจากการจู่โจมด้านหลังได้ แต่สำหรับตัวแหม่มสาวเอง หล่อนไม่ได้เชื่อมั่นในสิ่งใดมากไปกว่าความจัดเจน ชำนาญ แล้วก็ไรเฟิลในมือ มันเกิดขึ้นเพราะความกล้าหาญโดยธรรมชาตินิสัยนั่นเอง ไชยยันต์และเชษฐาก็ไม่ห่วงในการแยกไปคุมหลังของหล่อน เพราะเชื่อมือมาเป็นอันดีแล้ว

ไชยยันต์ตะโกนเรียกดารินสุดเสียงกู่ขึ้นอีกครั้ง

พอขาดเสียงอันสะท้อนกังวานของเขา ทุกคนก็สะดุ้งชะงักกึกอยู่กับที่

มีเสียงชนิดหนึ่ง ดังตอบมา!!

มันเป็นเสียงหัวเราะแหบห้าว เสียงหัวเราะอย่างเต็มไปด้วยความเยาะหยันและชัยชนะ เหมือนกับว่าจะดังออกมาจากม่านหมอกเบื้องหน้าไม่ห่างไกลออกไปนักนั่นเอง...ครั้งแรกมันดังขึ้นอย่างแผ่วเบาก่อน แล้วก็ถนัดชัดเจนขึ้น

"ไอ้ผีนรกนั่นเอง"

ไชยยันต์หลุดปากตะโกนขึ้นอย่างลืมตัว...แน่ละ เขาจำเสียงชนิดนั้นได้ มันเป็นเสียงเดียวกันกับเสียงที่ได้ยินอย่างเจ็บ

ปวดหัวใจ ขณะที่ประตูลิ่มหินภายในสุสานเลื่อนปิดลงมาสกัดกั้นปากทางออกพร้อมกันก็เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นไหล่จ้องปากกระบอกข้ามหัวรพินทร์ไปเบื้องหน้า เตรียมที่จะกระดิกนิ้วปล่อยกระสุนเดาสุ่มออกไป แต่เชษฐาไวพอที่จะปัดปากกระบอกเสียก่อนร้องบอกเร็วปรื๋อ

"อย่าเพิ่งยิง เฉยไว้ก่อน!!"

เสียงหัวเราะนั้น ดังแว่วมาอีก ไม่มีสำเนียงใดจะฟังสยดสยองพองขนและมีความหมายในทางยั่วเย้าเท่า มันดังในลักษณะหึ ๆ ในลำคอก่อน แล้วต่อมาก็แผดดังขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งกลายเป็นเสียงหัวเราะสนั่นหวั่นไหว เหมือนเสียงของรากษสปิศาจร้ายที่เพิ่งโผล่ขึ้นมาจากขุมนรก

จอมพรานขบกรามแน่น **บางสิ่งบางอย่างเข้ามาบอกในความรู้สึกของเขาว่า นี่คือวาระแห่งการเผชิญหน้า และมันเป็นโอกาสสำคัญยิ่งที่จะตัดสินแล้ว ระหว่างจอมพรานผู้เกรียงไกรเช่นเขากับเจ้าผีดิบมหาวายร้าย ผู้เต็มไปด้วยเวทมนตร์อาคมมีชีพเป็นอมตะมานับเวลาไม่ได้ตนนั้น**

สายตาอันคมกร้าวไม่กะพริบเพ่งฝ่าละอองหมอกออกไปเบื้องหน้าเหมือนจะค้นหาที่มาของเสียงให้แน่นอน เสี้ยววินาทีนี้เอง มาเรีย ฮอฟมัน ก็กระโจนจากด้านหลังสุด เข้ามายืนอยู่เคียงข้าง

ไรเฟิลในมือของหญิงสาว ถูกพรานใหญ่จับยึดไว้มั่นแทนคำปรามใด ๆ ทั้งสิ้น และเท่ากับเป็นการบังคับให้หล่อนหยุดยืนนิ่งอยู่เช่นนั้นไม่ยอมให้เคลื่อนไหวล้ำหน้าเขาออกไป แล้วไชย-ยันต์กับเชษฐาก็พรวดขนาบเข้ามารวมกลุ่ม

[WBSWS:OM]

“ระวังด้านหลังไว้ มันอาจใช้ลูกไม้แบบเดิมอีก ล่อให้เราพะวงอยู่ข้างหน้าแล้วเข้าโจมตีข้างหลัง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ซึ่งผ่านเหตุการณ์ในลักษณะคล้าย ๆ กันนี้มาก่อนแล้ว พูดกับมาเรียโดยเร็ว และบัดนั้นเองแหม่มสาวก็เพิ่งเฉลียวคิดขึ้นมาได้ตามคำเตือน หมุนตัวกลับไปคุมเชิงทางด้านหลังทันที เกิด เส่ย จัน และส่างปายืนหันหลังให้กันจ้องระวังออกไปยังทิศทางด้านนอกทุกด้านเป็นรัศมีวงกลม

เสียงหัวเราะยังคงดังติดต่อกันอย่เช่นนั้น ประดจเสียงภูตที่เร้นตัวแอบแฝงอยู่ในหมอกซึ่งมองไม่เห็นตัว

“ใกล้เหลือเกิน รู้สึกว่าจะห่างจากข้างหน้าเรานี่ออกไปไม่เกินสิบห้าก้าวเท่านั้น”

เชษฐากระซิบกับรพินทร์ พร้อมกับปลดเซฟไรเฟิลอย่างแผ่วเบา ตาจ้องเขม็ง ฝ่าสายหมอกขาวมัวตามลำไฟฉายที่สาดเป็นลำออกไปในระยะเพียงไม่เกิน 2 วา

“ซากคนอยู่ข้างหน้าเรานี่แน่นอนครับ แต่ไม่ทราบว่าซากเสือจะหลบอยู่ที่ไหน ม่านหมอกเป็นอุปสรรคข้อเสียเปรียบของเราเหลือเกิน”

เขากระซิบตอบ

“คุณคิดว่ามันจะให้เสียงจากร่างคนของมันล่อเรา เพื่อเข้าไปสู่ร่างเสือที่รอคอยอยู่งั้นหรือ”

“นั่นเป็นวิธีเดียวเท่านั้น ที่มันจะเล่นงานเราได้ ป่าหินบริเวณนี้เป็นชัยภูมิได้เปรียบของมันที่สุด พรวดเดียวที่ซากเสือของมันกระโจนเข้าใส่ ไม่ใครก็ใครจะต้องตายทันทีโดยป้องกัน

ไม่ทันแน่ มันอาจใช้วิธีกระโจนออกมาตะปบทีละคนและก็เผ่นหลบ แล้วกระโจนเข้าใส่อีกจนพวกเราตายหมดก็ได้”

“ผมยอมเสี่ยงให้มันตะปบเป็นคนแรก ขออย่างเดียวให้ได้เผชิญกันจัง ๆ หน้าอีกสักครั้งเถอะ”

ไชยยันต์คำรามออกมาอย่างหุนหัน ขยับตัวจะเดินตามเสียงหัวเราะนั้นเข้าไปด้วยความดีเดือดบ้าเลือด แต่รพินทร์คว้าคอเสื้อไว้กระชากเซกลับมา

“คอยยิง เวลามันโจนเข้าเล่นงานผมดีกว่า”

เขาบอกเครียด ๆ แล้วเคลื่อนรุดหน้าต่อไปอย่างแช่มช้าระมัดระวังกระชับหอกไม้ไว้ในมือแน่น

ทั้งคณะเคลื่อนตามอย่างเตรียมพร้อมทุกฝีก้าวย่างราวกับทุกร่างกายจะมีกลไกเชื่อมโยงกันอยู่ ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียดเหมือนจะขาดสะบั้นออกไป แต่ละช่วงของลมหายใจเข้าออกเต็มไปด้วยความอึดอัดคล้ายถูกกดให้จมอยู่ในนรก

ดารินอยู่ที่ไหน ป่านนี้หล่อนจะได้รับภัยเช่นไรบ้างแล้ว?

ไอ้ผีดิบมันตรัยที่เป็นเจ้าของเสียงหัวเราะเย้ยหยันอยู่ในขณะนี้เล่า มันจะโผล่ออกมาเผชิญหน้าเมื่อไหร่? อย่างไร?

ต่างคิดสับสนอลหม่านวุ่นวายไปหมดในสมอง กาลเวลาแห่งการทำนายอะไรไม่ถูกนี้ มันช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือประมาณในความรู้สึกของทุกคน

เท่าที่เชษฐาสังเกต รพินทร์ ไพรวัลย์จะก้าวออกเดินก็

เฉพาะเวลาที่มันปรากฏเสียงหัวเราะให้ได้ยินอยู่เท่านั้น พอมันขาดเสียงหยุดไป เขาก็จะหยุด พร้อมกับเงี่ยหูคอยสดับฟังเสียงอื่นรอบด้าน

นั่นเป็นวิธีการอันฉลาดที่สุดเท่าที่จะทำได้ในยามนี้

แน่ละ ตราบใดที่เจ้าพ่อมดร้ายนั่นยังเปล่งเสียงหัวเราะ วิญญาณของมันย่อมจะสิงสถิตอยู่ในร่างคน แต่ยามใดที่มันหยุดหรือเงียบเสียงไป นั่นอาจหมายถึงมันถ่ายวิญญาณเข้าสู่ร่างของสมิงพรายเพื่อพร้อมที่จะลงมือเล่นงาน

และเขาก็พร้อมแล้วที่จะรับมือ ถึงแม้หมอกจะลงจัดจนมองอะไรไม่เห็นเกิน 2-3 วา ประสาทหูของเขาและพวกพรานพื้นเมืองทุกคนก็ย่อมจะรับเสียงที่จะเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ได้

มันหัวเราะ แล้วหยุด แล้วก็หัวเราะขึ้นอีก สลับกันอยู่เช่นนั้นทุกครั้ง ดังอยู่เบื้องหน้า และย้ายที่ รักษาระดับห่างประมาณ 14-15 ก้าวเช่นเดิม โดยมีม่านหมอกเป็นเครื่องพรางตาไว้

"มันกำลังจะล่อพวกเราไปที่ใดที่หนึ่ง"

มาเรียร้องเตือนพรานใหญ่เบา ๆ ด้วยน้ำเสียงที่แทบจะทนต่อความอึดอัดใจต่อไปอีกไม่ได้

"ทำไมไม่ลองยิงสวนตามเสียงนั่นสักนัด"

เชษฐาก็อดรนทนไม่ได้เช่นกัน ถามขึ้น ตัวเขาเองว่าใจเย็นที่สุดแล้ว ก็ยังหาเย็นเท่าบุรุษผู้นี้ไม่

"การยิงโดยไม่เห็นตัว มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก

ครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่รู้แน่ว่า คุณหญิงอยู่ที่ไหน อาจกลายเป็นตัวประกัน อยู่ในกำมือมันขณะนี้แล้วก็ได้”

คำตอบนั้นเอง ทำให้ทุกคนเพิ่งนึกขึ้นมาได้ พร้อมกับความรุ่มร้อนใจที่ทับทวีขึ้นจนแทบระเบิด

ครั้นแล้ว ทันใดนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ก็ตะโกนก้องออกไป

“คุณหญิง! อยู่ที่นั่นหรือเปล่า!!”

คำตอบก็คือเสียงหัวเราะกึกก้องยิ่งขึ้นของมันตรัยผู้มีแต่เสียง

“ไอ้โคตร...!! เอ็งแน่จริงโผล่ออกมาซีวะ ไม่ว่าเอ็งจะเป็นห่าดงหรือเป็นอะไร ออกมาซัดกันให้รู้ดีรู้ชั่ว เสือกหัวเราะยั่วปอดอยู่ได้...”

ไชยยันต์แผดเสียงเอ็ดสนั่นออกไปบ้าง แล้วก่อนที่ใครจะทักท้วงไว้ได้ต่อไป ไชยยันต์ระเบิด .600 ไนโตรของเขาตูมขึ้นฟ้า เสียงมันดังราวกับฟ้าแตก ท่ามกลางความเงียบวังเวงรอบด้าน

ทุกคนตะลึงไปชั่วขณะ และแล้ว...อึดใจต่อมานั้นเอง ภายหลังจากกังวานปืนที่สะท้อนดังก้องอยู่ไปมาค่อย ๆ ซาหายไปก็มีเสียงหัวเราะแว่วมาอีก พร้อมกับคำพูดอันแหบห้าวลอยมาว่า

“จงก้าวเข้ามาเถิด ตูกำลังรอพวกสูทั้งหลายอยู่ ณ ที่นี่แล้ว ฮะ! ฮะ!”

ทั้งหมดลืมตาโพลง หันมาจ้องหน้ากันเองอยู่ไปมาด้วยความประหลาดใจขีดสุด

"ผู้กอง คุณได้ยินไหม เสียงมันพูดมา"

ไชยยันต์พูดละล่ำละลัก

"ได้ยินครับ"

"ได้ยินยังไง?"

"ผมได้ยินชัดเจนว่า มันท้าทายให้เราเดินเข้าไป มันกำลังรออยู่"

"ผมก็ได้ยินอย่างนั้น?"

หัวหน้าคณะพูดโดยเร็ว หายใจหอบแรง

จอมพรานกัดริมฝีปากแน่น อาการของเขาเหมือน จะชั่งใจอ่านรูปการณ์อยู่ชั่วอึดใจเดียว ก็โบกมือเป็นสัญญาณกับทุกคนให้ตามมา แล้วตนเองก็ก้าวจากที่จรดฝีเท้าตัดม่านหมอกเข้าไป ไรเฟิลทุกกระบอกจ้องพร้อมที่จะหันเข้าหาเป้า-หมายได้ในทุกพริบตา

เพียงไม่เกิน 10 ก้าว ของการคืบหน้านั่นเอง จากลำไฟฉายหลายกระบอกที่สาดฝ่าหมอกออกไปเบื้องหน้า เงาราง ๆ ของอะไรชนิดหนึ่ง ก็ปรากฏเป็นลำชะลูดยืนดักอยู่เบื้องหน้า

พรานใหญ่หยุดชะงักลงอีกครั้ง จ้องเขม็งเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าตาไม่ฝาดไป หรือว่าเกิดจากภาพลวงตาอื่น ๆ ส่วนเบื้องหลังของเขาทุกคนมีอาการเช่นไรบ้างต่อภาพที่เห็นเป็นเงา ๆ นั้นก็สุดที่จะทราบได้ แต่ที่รู้แน่ก็คือ...ทั้งหมดจ้องปืนไปยังภาพนั้นเล็งเป็นแนวเดียวกันหมด

"อย่าเพิ่งยิง!"

นั่นเป็นเสียงอันสั่นพร่าของเชษฐา ที่ร้องห้ามทุกคนในขณะนี้ รพินทร์พยายามข่มสติ บังคับจิตใจให้สงบเที่ยงตรงแน่วแน่ที่สุด พร้อมที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ทุกอย่าง แล้วก็ย่างอย่างระมัดระวังตรงเข้าไปโดยไม่ยอมให้อะไรรอดพ้นความสังเกตไปได้เลยแม้แต่นิดหนึ่ง ใกล้เข้าไป...ใกล้เข้าไปทุกขณะ ภาพที่เห็นเป็นเงาราง ๆ ก็เริ่มปรากฏชัดเจนขึ้นทุกที

และแล้วในที่สุดระหว่างเขากับร่างสูงชะลูด...ที่ยืนตัวตรงตระหง่านประดจเสาหินนั้นก็ห่างกันเพียงห้าก้าว...ไม่น่าเชื่อสายตาเดาไม่ถูกในเหตุการณ์ที่จะอุบัติต่อไป...ทว่าแท้จริงที่สุดก็คือ ร่างนั้นเป็นร่างของอมนุษย์มันตรัยผู้มีพฤติการณ์และชีพชนม์อยู่อย่างลี้ลับพิสดารที่สุด **ร่างที่แต่แรก...ทุกคนมองเห็นในลักษณะศพตายซาก นับอายุไม่ได้ ทว่า ณ บัดนี้เท่าที่ประจันหน้ากับทุกสายตา เป็นร่างที่มีชีพสถิตอยู่ ดวงตาดำสนิทราวกับตางู ลิ้มโพลงอยู่ในเบ้าลึกโหลและริมฝีปากที่สยายแสยะยิ้ม ประหนึ่งจะทักทายปฏิสันถาร ปราศจากอาการสะดุ้งสะเทือน ปราศจากวี่แววจะกระถดถอยหรือผละหนี หากแต่ยืนคอยอยู่แล้ว!**

เสียงทางเบื้องหลังของรพินทร์เป็นเสียงคำรามอันเกรี้ยว-กราดหมายมั่นปั้นมือของไชยยันต์ มีเสียงร้องห้ามละล่ำละลักจากเชษฐาผู้ซึ่งดูเหมือนจะสกัดกั้นยื้อยุดตัวสหายไว้ไม่ให้ทำอะไรลงไปก่อนเวลาอันควร แล้วก็มีเสียงมาเรียร้องสั่งให้พวกพรานพื้นเมืองทุกคนอยู่ในอาการสงบ สำหรับเขา รพินทร์ ไพร-วัลย์ไม่มีโอกาสที่จะหันกลับไปดูพรรคพวกเบื้องหลัง นอกจาก

ยืนจ้องประจันอยู่กับสิ่งที่ปรากฏเบื้องหน้า ด้วยความรู้สึกที่บรรยายไม่ได้

ใช่แล้ว มันตรัย! เจ้าปุโรหิตพ่อมดร้ายแห่งอาณาจักรนิทรานครผู้อมตะ บัดนี้ มันยืนรอเขาอยู่ระยะห่างเพียงแค่เอื้อมนี่เอง พร้อมด้วยรอยยิ้มอันเย้ยหยัน เป็นต่อ

แม้จะไม่เปลี่ยนสายตาไปจากร่างประหลาด ที่ต่างฝ่ายต่างแลตากันอยู่ในขณะนี้เลย รพินทร์ก็เห็นด้วยหางตาว่าเชษฐา ไชยยันต์ มาเรีย และพรานอีกสี่คน ตีวงเข้ามาล้อมไอ้ผีดิบโล้นไว้หมดทุกด้านในแบบพร้อมที่จะรุมสกรัมให้แหลกลาญไปภายในพริบตา

"อยู่ละมึง ประเดี๋ยวเถอะวะ พ่อจะป่นกระดูกให้เละทีเดียว"

ไชยยันต์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน คำรามออกมา

มันตรัยยืนหัวเราะเฉยไม่สนใจกับการถูกล้อมไว้รอบด้านอย่างแข็งแรงนั้นเลยจนนิดเดียว

"มันตรัย! ในที่สุด เจ้าก็ตกอยู่ในมือของพวกข้าแล้ว"

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นด้วยเสียงอันดัง ร่างนั้นตอบคำเขาด้วยเสียงแผดหัวเราะสนั่น

"ทำไมไม่ลากมันมาสับเป็นชิ้น ๆ เสียเดี๋ยวนี้"

ไชยยันต์ร้องตะโกน แล้วเงื้อพานท้ายไรเฟิลขึ้นสุดล้ากะจะกระหน่ำลงไปยังคอต่อของร่างที่ยืนหัวเราะอยู่ แต่เชษฐา

รวบตัวเอาไว้ทันท่วงที แล้วทุกคนก็หยุดตัวแข็งอยู่กับที่อีกวาระหนึ่ง เมื่ออมนุษย์มันตรัยกล่าวขึ้นด้วยเสียงแหบห้าวแช่มช้าว่า

“ร่างของตูล้มลงถึงพื้นเมื่อใด เมื่อนั้นผู้หญิงของพวกสูที่ตกอยู่ในเงื้อมมือตูจะถึงฆาตทันที เชิญเถิด จะทำอย่างไรกับตูก็ได้ หากพวกสูคิดว่ามีชัยอยู่เหนือตู”

98

คำประกาศชนิดนั้นของเจ้าผีดิบมันตรัยทำเอาแม้แต่จอนพรานเองก็เป็นอันพาดไปชั่วขณะ ทั้งหมดดูเหมือนจะทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากยืนตะลึงอยู่เช่นนั้น ปล่อยให้อนุษย์ ผู้มีชีพชนม์อยู่อย่างประหลาดน่านหัศจรรย์ที่สุด ยืนเปล่งเสียงหัวเราะอย่างหยามหยันลำพองอยู่กลางวงล้อม มันไม่ได้สนใจกับใครอื่นที่ล้อมอยู่รอบกายในขณะนี้ทั้งสิ้น แต่หันหน้าเผชิญเฉพาะรพินทร์ ไพรวัลย์เพียงคนเดียว เหมือนจะถือว่า นั่นเป็นผู้แทนของฝ่ายตรงข้าม

ถูกแล้ว ทุกคนสามารถเข้าใจความหมายในคำพูดของมันตรัยได้ดีที่สุด ดาริน วราฤทธิ์ ผู้สูญหายไปนั้น บัดนี้กลายเป็นตัวประกันไปเสียแล้ว ยามใดก็ตาม ถ้าหากซากในร่างมนุษย์ของมันตรัยถูกทำร้ายเป็นอันตรายลง วิญญาณมันจะ

ถอดจากร่างและถ่ายทอดไปสิงอยู่ในซากเสือโคร่งดำทันที และเมื่อนั้น...แน่ละ ดารินซึ่งไม่มีใครสามารถรู้ว่า ในขณะนี้ ตกอยู่ที่ไหน คงจะถูกขย้ำแหลกลาญ เป็นการชดเชยตอบแทนทันที

ไชยยันต์ผู้เดือดแค้นอาฆาต และหมายมั่นปั้นมือที่สุดเพื่อที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่าง ในการทำลายล้างซากของไอ้ผีดิบมันตรัยให้เป็นผุยผงไปทันทีที่พบ บัดนี้ยืนกัดกรามแน่น กายสั่นเทิ้ม แล้วตะโกนลั่นออกมา

“รวบตัวมันไว้ก่อน มัดมันไว้!!”

“อย่า! ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น...”

รพินทร์ร้องห้ามเร็วปรื๋อ พลางบอกไปทางเชษฐา ให้สกัดกั้นไชยยันต์ไว้ไม่ให้กระทำอะไรลงไปทั้งสิ้น ตาเขายังจับนิ่งไม่กะพริบประสานตาคู่ที่มีจิตตานุภาพประหลาดล้ำคู่นั้นโดยไม่เปลี่ยน พยายามอ่านมันอย่างลึกซึ้งที่สุด แล้ววาดปลายหอกไม้ผ่านหน้ามันตรัยช้าๆ ลองเชิง ทันทีที่ปลายหอกอาถรรพณ์กรีดผ่านหน้า ไอ้ผีดิบผงะใบหน้าถอยหนีไปก้าวหนึ่งอย่างสยะแสยงหวาดกลัว

“เจ้ารู้ไม่ใช่หรือ มันตรัย ถ้าหอกเล่มนี้มันเสียบเข้าไปในกายเจ้าเมื่อไร เจ้าจะไม่มีโอกาสใช้ประโยชน์จากร่างมนุษย์ของเจ้าได้อีกแล้ว แม้แต่ไฟเย็นก็ไม่สามารถจะช่วยเจ้าไว้ได้”

พรานใหญ่พูดเหี้ยมๆ คุมสติมั่น

ชายผู้มีชีพอยู่ อย่างครึ่งผีครึ่งคน แสยะริมฝีปากอันน่าเกลียดแย้มกว้างออกไป ชำเลืองดูปลายหอกไม้ของรพินทร์ซึ่งบัดนี้จ่อนิ่งมายังระดับใบหน้า ห่างประมาณศอกเศษ ด้วยอาการหวาดระแวง

“ตูไม่กลัวหอกอันสกปรกของสู ตูไม่เสียดายที่จะทิ้งซากมนุษย์ของตู แต่สูพึงระลึกไว้เถิด ผู้หญิงของพวกสูจะต้องตายทันที พวกสจะลองดก็ได้ ฮ่ะ ฮ่ะ”

“ดู มันท้าเราเสียด้วย!!”

ไชยยันต์ฮึดฮัดอย่างคลุ้มคลั่ง แต่เชษฐายึดแขนไว้มั่น

“มันกล้าเผชิญหน้าเรา เพราะถือว่ามีคุณหญิงเป็นตัวประกันอยู่ในขณะนี้ และมันถอดวิญญาณได้ ถึงเราจะทำอะไรกับซากคนของมันก็ตาม”

รพินทร์บอกแผ่วเบากับพรรคพวกทกคนที่ยืนแทบจะไม่หายใจอยู่รอบด้าน

“ถามมันดู ผู้กอง ว่ามันต้องการอะไร?”

เชษฐาร้องบอกเขา

“มันตรัย!...”

จอมพรานเอ่ยขึ้นดัง ๆ พยายามทำใจให้เยือกเย็นที่สุด

“ผ้หญิงของเราคนนั้น อยู่ที่ไหน และอะไรเป็นความประสงค์ของเจ้า ที่มาปรากฏกายเผชิญหน้าเราอยู่เช่นนี้”

ไอ้ผีดิบหัวเราะขึ้นอีกครั้ง แม้จะเคลื่อนไหวพูดจาได้สารรูปของมันก็ยังแลไม่ผิดอะไรกับศพตายซากอยู่นั่นเอง เพียงแต่ดวงตาในกระบอกเบ้าลึกโหลคู่นั้นเท่านั้นที่คมวาว กลอกกลิ้งไปมาราวกับตาของนกเค้าแมว นอกจากประกายตาอันมีแววคมกล้า ไม่มีสัญลักษณ์อื่นใดอันแสดงถึงความมีชีวิตตามหลักของชีววิทยาทั้งสิ้น ประดุจสิ่งที่บันดาลขึ้นด้วยอำนาจปลุกเสกของเวทมนตร์

“ผู้หญิงของพวกสู ยังมีชีวิตอยู่ แต่พวกสูทั้งหลายจะไม่

มีโอกาสได้เห็นนางอีกแล้วหากสะกิดผิวตู ให้เป็นรอยแม้แต่น้อยหนึ่ง ตูมาดักคอยเหล่าสูอยู่แล้ว ที่นี่ หาใช่สูค้นหาตูพบเองไม่”

เชษฐาก้าวล้ำออกมาข้างหน้า

“พวกข้าก็ต้องการพบเจ้า มันตรัย เอาละ เดี๋ยวนี้เราได้พบกันแล้ว จงบอกความประสงค์ของเจ้าเถิด เจ้าต้องการอะไร?”

มันตรัยเบือนหน้าช้า ๆไปทางท่านหัวหน้าคณะ ริมฝีปากค่นั้นสยายยิ้มอย่างน่าสะอิดสะเอียน แววตาเต็มไปด้วยแววประสงค์ร้ายอาฆาตเหมือนงูเห่าที่ถูกเตาะสันหลัง แล้วมือหนังหุ้มกระดูกมีเล็บแหลมงอโค้งเหมือนเล็บแร้ง ก็ยกขึ้นชี้หน้ากราด

“พวกสูทั้งหลายมีความผิดอันอุกฤษฏ์โทษ บังอาจบุกรุกเข้ามาในอาณาจักรแห่งตู ทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นสมบัติของตูจนหมดสิ้น พวกสูเสือกสอดเข้ามายุ่งเกี่ยวกับภาวะอันมิใช่ของตน กระทำตนเป็นศัตรูกับตูผู้เป็นจ้าวแห่งอาณาจักรนี้ โดยหามีใครบังอาจกระทำมาก่อนชั่วกัปชั่วกัลป์ ความหายนะวิบัติกำลังจะมาถึงพวกสูแล้ว”

“โธ่ ไอ้คางคกตายซากเอ๊ย! หนอยแน่ ขู่ ชะ! ชะ! ตลอดเวลา มึงกับพวกกูก็ฟาดฟันกันมาเต็มฝีมือ ชนิดใครพลาดก็พินาศ เล่ห์กลมายามึงมีอะไร ก็งัดเอาออกมาใช้กับพวกกูหมดแต่ก็ยังทำอะไรพวกกูไม่ได้ ตรงข้าม มึงกลับเป็นฝ่ายฉิบหายจวนตัวเข้าไปทุกที ยังมีหน้ามาโก่งคอขู่อยู่อีก”

ไชยยันต์ตวาดกึกก้อง

เชษฐาโบกมือ เป็นสัญญาณให้สหายของเขาสงบลง ตน

เองก้าวล้ำออกมาอีก ยืนเผชิญอยู่เบื้องหน้าปุโรหิตมันตรัยห่างเพียงแค่เอื้อมพยายามแผ่เมตตาจิตไปให้ แล้วพูดขึ้นอย่างมิตร

“มันตรัย ทกสิ่งทกอย่างที่พวกเรากระทำไปแล้ว เรามิได้มีเจตนาที่จะให้ร้ายหรือวางตัวเป็นศัตรูกับเจ้าเลยแม้แต่นิดหนึ่ง เราไม่รู้อะไรมาก่อนทั้งสิ้น แต่ทำลงไปด้วยความหมายของการป้องกันตัว และโดยหน้าที่อันเลี่ยงไม่ได้ เจ้าต่างหากที่พยายามจะสำแดงฤทธิ์ร้ายเข่นฆ่าราวีพวกเรามาโดยตลอด ถ้าหากจะเป็นไปได้แล้ว ขอให้เราทั้งสองฝ่ายอโหสิกรรมต่อกันเสียเถิด เจ้าไปตามทางของเจ้า และเราก็จะไปตามทางของเรา อย่าได้คิดจองล้างจองผลาญ เบียดเบียนราวีเป็นศัตรูต่อกันอีกเลย เราเชื่อว่า...การที่เจ้ามาดักพบพวกเราเช่นนี้ ก็คงต้องการเจรจาอะไรสักอย่างหนึ่ง นอกเหนือไปจากคำที่ออกมาจากความเคียดแค้นอาฆาต”

นัยน์ตาอสรพิษทั้งคู่ที่จ้องถมึงทึงมายังเชษฐาและทุกคนหาได้คลายรัศมีแห่งประสงค์ชิงชังลงเลยไม่

“พวกสู เอามหาคัมภีร์ มายาวิน ของตูไป!”

มันเอ่ยขึ้นด้วยสำเนียงเหือดๆ

ทุกคนเกือบสะดุ้ง หันขวับมองหน้ากันเองด้วยตาอันเบิกโพลง และบัดนั้นเองก็ดูเหมือนจะพอเข้าใจอะไรได้โดยตลอด

“เออ ใช่! กูจะเผาให้เป็นจุณมหาจุณไปทีเดียว ไอ้คัมภีร์อุบาทว์ของมึงเล่มนั้น ฮะ ฮ่ะ!”

ไชยยันต์ขู่สำทับขึ้นบ้าง พร้อมกับแหกปากหัวเราะดังลั่น คราวนี้ไอ้ผีดิบเป็นฝ่ายสะท้านเยือก

“ตูก็จะฆ่าผู้หญิงของพวกสูคนนั้น!”

มันคำรามแผ่วต่ำอยู่ในลำคอ

"เราพอจะรู้จุดประสงค์ของเจ้าแล้ว มันตรัย..."

เชษฐาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นเดิม

"เจ้าต้องการคัมภีร์มายาวินของเจ้า...กลับคืนไปใช่หรือไม่"

"ใช่แล้ว ตูต้องการคัมภีร์เล่มนั้นคืน"

"ก็แล้วผู้หญิงของเรา ที่เจ้าลักพาตัวไปล่ะ"

รพินทร์ร้องถามมาโดยเร็ว

"นางผู้นั้นของฝ่ายสูจะเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน กับมหาคัมภีร์มายาวิน คัมภีร์คืนกลับมายังตู ผู้หญิงคนนั้นก็จะกลับคืนไปยังสู"

ฝ่ายของเชษฐาทั้งหมด มองหน้ากันเองอีกครั้ง

"เราเข้าใจแล้ว มันตรัย มหาคัมภีร์เล่มนั้นอยู่ที่เราแน่นอน และพร้อมที่จะคืนให้แก่เจ้าได้ทุกเมื่อ แต่ผู้หญิงของเราล่ะ อยู่ที่ไหน"

ใบหน้าอันเย็นกระด้างราวกับท่อนหินนั้น เบือนเบิ่งออกไปสู่ความหนาทึบของสายหมอกอย่างปราศจากที่หมาย

"นางอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ภายใต้อำนาจพันธนาการแห่งตู พวกสูจะไม่มีวันค้นพบ นอกจากตูจะปลดปล่อยนางออกมาเอง ป่วยการที่จะติดตามค้นหา"

โดยไม่ต้องฟังความเห็นจากท่านหัวหน้าคณะเลย รพินทร์พูดชัดเจนออกไปว่า

"เรายินยอมข้อเสนอของเจ้า มันตรัย เราจะคืนมหาคัมภีร์เล่มนั้น แต่เจ้าจะปล่อยผู้หญิงคนนั้นให้กลับคืนมายังเราโดยวิธีใด"

มันตรัยแสยะยิ้มอย่างมีชัย

“ก่อนตะวันตกดิน วันพรุ่ง จงนำเอามหาคัมภีร์มายาวินไปวางไว้ยังซากปราสาทพันธมวดี แล้วจงสงบคอยกันอยู่ยังที่พักยามราตรีก่อนตะวันขึ้นนางจะเดินกลับคืนไปสู่ที่พักของเหล่าสูเอง เหมือนเช่นที่นางเดินเร้นกายออกมาด้วยมนต์เรียกแห่งตู”

“จะรู้ได้ยังไงว่าเจ้าทำตามสัญญาแลกเปลี่ยนนี้ โดยไม่อสัตย์กลับกลอก”

ไชยยันต์โพล่งออกมา

โดยไม่หันไปสนใจกับไชยยันต์ มันตรัยตอบอย่างเยียบเย็นว่า

“พวกสู ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น”

“หมายความว่ายังไงกันนี่ พวกเราจะต้องตกเป็นเบี้ยล่าง ยอมทำตามข้อเสนออันเอาเปรียบของมัน โดยไม่มีหลักประกันอะไรให้มั่นใจได้เลยหรือ”

ไชยยันต์ร้องถามกราดไปยังพรรคพวก

ทุกคนนิ่งอึ้งไปครู่ ตลอดระยะเวลาระหว่างนี้ อมนุษย์มันตรัยยืนเป็นดุษณี ราวกับเสาหินบนหลุมฝังศพ ประหนึ่งว่าปราศจากวิญญาณสิงสถิตอยู่ ในที่สุดมาเรีย ผู้ไม่เคยเอ่ยคำใดขึ้นเลยนอกจากคอยคุมเชิงระมัดระวังทุกฝีก้าว ก็ขยับตัว บอกมาทางจอมพรานว่า

“ไพรวัลย์ บอกมันว่า เราจะกลับไปเอาคัมภีร์มาคืนให้มันที่นี่เดี๋ยวนี้ และให้มันไปเอาน้อยมาด้วย ประเดี๋ยวพบกันใหม่ตรงนี้ แลกเปลี่ยนกันซึ่งๆ หน้า”

รพินทร์เจรจากับมันตรัย ตามความนั้น

เจ้าปุโรหิตผีดิบสั่นศีรษะแช่มช้า

“จะไม่มีการแลกเปลี่ยนโดยวิธีอื่นใด นอกจากที่ตูได้บอกกับพวกสูแล้ว พวกสูพิจารณาเอาเองว่า จะยินยอมหรือไม่ บัดนี้ถึงเวลาที่ตูจะต้องจากไปก่อนแล้ว...”

กล่าวจบ มันก็ขยับตัว แต่แล้วก็ชะงักนิ่งกับที่ เมื่อจอมพรานปาดหอกไม้ขวางหน้าไว้

“โปรดสั่งครับ คุณชายจะเอายังไง”

เขาร้องถามไปทางหัวหน้าคณะ

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น แล้วยกมือขึ้นโบก

“จริงของมันผู้กอง เราเห็นจะไม่มีทางเลือกอย่างอื่น เปิดทางให้มันไป!”

รพินทร์ลดปลายไม้ลงพร้อมทั้งเบี่ยงเปิดทางให้ มันตรัยหัวเราะต่ำ ๆ ในลำคอ แล้วร่างอันสูงชะลูดผอมเรียวราวกับไม้เสียบผีนั้นก็เคลื่อนอย่างแช่มช้า เดินออกจากวงล้อมของฝ่ายมนุษย์อย่างทระนงยโส ค่อย ๆ หายลับไปในป่าหินอันสลับซับซ้อนท่ามกลางสายหมอกหนาทึบและราตรีเย็นยะเยือก ทิ้งให้ทุกคนยืนมองตามหลังไปด้วยอาการตะลึง

“ตามมัน!”

ไชยยันต์คำราม ขยับตัว แต่เชษฐาเอาแขนปาดอกไว้

“ไม่มีประโยชน์ เราเป็นรองมันเสียแล้ว ค่อยคิดแก้ไขกันต่อไปดีกว่า ขณะนี้ชีวิตและความปลอดภัยของน้อย ตกเป็นเครื่องประกันในกำมือของมัน มันถึงได้กล้ามาเผชิญหน้ายื่นข้อเสนอกับเราแบบนี้ได้ ถ้าเรายึดตัวมันไว้ หรือทำลายซากมนุษย์

ของมันอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรกก็เท่ากับเราฆ่าน้อยโดยตรงนั่นเอง ความหวังของเราในขณะนี้มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือหาวิธีเอาตัวน้อยคืนมาให้ได้เสียก่อน”

สหายของเขากัดฟันสบถอยู่ในลำคอ

“แล้วแกคิดหรือว่า มันจะไม่มีลูกไม้หักหลังเรา ต่อให้เราคืนคัมภีร์มหาอุบาทว์นั่นให้มันแล้วก็ตาม”

“นั่นเป็นสิ่งที่เราจะต้องคิดแก้ไข มันเป็นคราวคับขันที่สุดของเราแล้ว เราเพิ่งจะมาพิสูจน์ได้เดี๋ยวนี้เองว่า คัมภีร์เล่มนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับมันเพียงไร และที่มันใช้เล่ห์กลลักพาตัวน้อยไป ก็เพื่อบีบบังคับให้เราคืนคัมภีร์ให้มันนั่นเอง”

“ไอ้ผีนรก!เต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่เพทุบายร้ายกาจเกินคาดนัก มันใช้เล่ห์เหลี่ยมเล่นงานเราทุกด้านเลย แล้วก็ยวนสะบัดดูเอาเถอะ ในที่สุด มันก็เผชิญหน้ากับเราซึ่งๆ หน้า พร้อมทั้งอาการวางโต เยาะหยัน โดยที่เราก็ทำอะไรมันไม่ได้เลย น่าเจ็บใจนัก ถ้าไม่ติดขัดแกกับรพินทร์ห้ามไว้ ป่านนี้ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำอะไรลงไปบ้างแล้ว ทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่า การทำมันก็เท่ากับเป็นการฆ่าน้อยนั่นเอง แต่มันสะกดโทสะไม่ได้แค้นใจมานานแล้ว...”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาอย่างแค้นๆ ตาลุกวาวแล้วกล่าวต่อไปว่า

“แล้วพวกเราคิดกันบ้างหรือเปล่าว่า ถ้ามันได้คัมภีร์อุบาทว์นั่นคืนไป จะเกิดอะไรขึ้นอีกบ้าง พวกเราจะตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเสียเปรียบมันอีกสักเพียงไหน ฤทธิ์เดชเวทมนตร์ของมัน...จะต้องกลับคืนมาอีกแน่นอน โดยคัมภีร์

อันเป็นหัวใจของมันเล่มนั้น และแน่ละ มันจะต้องใช้กลับมาเป็นเครื่องมือเล่นงานเรา เรื่องที่จะเซ็นสัญญาสงบศึกเลิกแล้วต่อกัน ต่างคนต่างไป เห็นจะไม่มีวันเสียละ คัมภีร์นั่นจะต้องเป็นอาวุธสำคัญของมันที่หวนกลับมาเป็นภัยต่อเราอย่างไม่มีปัญหา”

“แต่เราก็ไม่มีทางจะทำอะไรได้มากไปกว่าเท่าที่คุณชายตัดสินใจไปแล้วสำหรับเฉพาะขณะนี้”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นเคร่งขรึม

“ถอยกลับที่พักก่อน สำหรับคืนนี้ เราทำอะไรอีกไม่ได้แล้ว” เชษฐาบอก

ด้วยสมองอันหน่วงหนักมึนงง ทั้งหมดพากันรุดกลับมายังปางพัก โดยแทบไม่ได้เอ่ยพูดคำใดกันอีกเลยตลอดทาง เหตุการณ์ที่เผชิญพบเห็น มันเหมือนภาพฝันร้าย บุญคำและคะหยิ่นไม่เป็นอันหลับนอน ทั้งสองเดินวนเวียนอยู่ในบริเวณที่พักคอยอยู่แล้ว ด้วยอาการกระสับกระส่ายร้อนใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อเห็นทั้งคณะย้อนกลับมา ก็ปราดตรงเข้าไปรับ แล้วก็ทราบความทั้งหมดด้วยอาการตะลึงพรึงเพริด

“คัมภีร์มายาวิน!!...”

ตาพรานเฒ่าอุทาน ตาเหลือก แล้วหันไปทางพรานใหญ่

“โธ่ นาย บุญคำนึกสังหรณ์แล้วเชียว ตอนที่นายบอกให้เผาเสียคืนนี้ แต่นายหญิงบอกให้เก็บเอาไว้จะดูพรุ่งนี้ พวกเจ้านายทั้งหลายก็พลอยเห็นด้วย ถ้าเชื่อตามที่นายบอกเสีย

อย่างเดียว เผาให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเมื่อตอนหัวค่ำ ป่านนี้ไอ้ผีร้ายนั่นก็คงจะหมดฤทธิ์เดช มอดไหม้ดับสูญไปพร้อมกับคัมภีร์แล้ว เพราะนายหญิงบอกให้เก็บคัมภีร์นั่นไว้แท้ๆ จึงเป็นโอกาสของมัน และในที่สุด...นายหญิงเองนั่นแหละ ถูกมันใช้อาคมเรียกเอาไปเป็นตัวประกัน”

เสียงบุญคำสั่นเครือเหมือนจะร้องไห้

“จริงของบุญคำ...”

เชษฐารับแผ่วเบาด้วยเสียงแหบเหือด แววหม่นหมองวิตกกังวลฉายชัดอยู่ในเค้าหน้าจนสุดที่จะพรรณนาได้

“ถ้าเชื่อพรานใหญ่เสียอย่างเดียวเท่านั้น พวกเราจะไม่เดือดร้อนตกเป็นรองมันถึงเพียงนี้ มันเป็นคราวเคราะห์ของนายหญิงเอง”

“ได้จังหวะพอดี มันเป็นยามปลอดของดวงชาตานายหญิงด้วยเครื่องรางคุ้มตัวติดคออยู่ดีแล้ว ก็มาถอดคืนให้พรานใหญ่เสียอีกในคืนนี้ เหลือร้ายนัก ไอ้มันตรัย เอาใครไม่เอา เจาะจงเอานายหญิงของบุญคำไปเสียด้วย จะทำยังไงกันดี”

“การรำพันมันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาได้หรอกบุญคำ ช่วยกันคิดหาทางแก้ไขดีกว่า”

พรานใหญ่พูดห้วนๆ อย่างหงุดหงิด

เชษฐาต้องเข้าไปรื้อเอาคัมภีร์มหากาฬขึ้นมาอีกครั้ง

ท่ามกลางการประชุมล้อมวงของพรรคพวกทุกคน ต่างจ้องอยู่ที่คัมภีร์เล่มนั้นเป็นตาเดียว

"เราพลาดท่าจริง ๆ พลาดที่ไม่รีบทำลายไอ้คัมภีร์อุบาทว์เล่มนี้เสียก่อนตามที่รพินทร์เตือน ฉันเชื่อเหลือเกินว่าถ้าเราทำลายมันเสียตั้งแต่ตอนที่รพินทร์บอก ป่านนี้ไอ้ผีดิบนั่นก็คงหมดฤทธิ์ลงเด็ดขาดแล้ว นี่กลายเป็นว่าเราเปิดโอกาสให้มันยังมีฤทธิ์เดชอยู่ ทั้ง ๆ ที่ตกอยู่ในกำมือเราแล้ว"

"ไม่มีใครคิดไปถึงหรอกครับ เมื่อมันเกิดเรื่องขึ้นเช่นนี้แล้ว เราถึงพากันเฉลียวคิดขึ้นมาได้"

"ทำไมจะไม่มีใครคิดไปถึง ก็คุณยังไงล่ะ คุณคนเดียวที่เตือนย้ำพวกเราอยู่หลายครั้งให้รีบทำลายเสีย เหตุร้ายที่เกิดขึ้นได้ในครั้งนี้ก็เพราะพวกเราไม่เชื่อคุณนั่นเอง"

"ผมเองก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน ว่ามันจะเกิดเรื่องร้ายถึงเพียงนี้ขึ้น ที่ผมเตือนให้รีบทำลายเสีย ก็ไม่มีเหตุผลอะไรมากไปกว่า ประสาทมันสังหรณ์อย่างไรชอบกล ผมไม่ชอบที่จะเห็นไอ้คัมภีร์บ้า ๆ เล่มนี้เลย อยากจะทำลายให้พ้นหูพ้นตาเท่านั้น"

"ไพรวัลย์!..."

มาเรียเอ่ยนามเขาขึ้นอย่างเครียดขรึมจริงจัง อาการของหล่อนยามนี้เป็นตรงข้าม คนละคนกับแม่สาวร้อนสวาทผู้มีอารมณ์ลึกลับในด้านเพศ และเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นก็ทำให้คนทั้งสองลืมสิ่งที่เกิดขึ้นในด้านส่วนตัวเสียหมดสิ้น

"เราลองมาช่วยกันคิดดูซิว่า ถ้าไอ้ผีดิบนั้นได้คัมภีร์เล่มนี้คืนไป จะเป็นผลร้ายอะไรแก่เราบ้าง"

พรานใหญ่ยิ้มแค่น ๆ

"ผมก็เดาไม่ถูก แต่คิดว่าการที่เราจะกำจัดมันนั้น จะต้องมีอุปสรรคยากขึ้นอีกแน่นอน ทั้ง ๆ ที่มันควรจะง่ายดายอยู่

แล้ว อีกอย่างหนึ่ง...การที่จะหวังว่า เมื่อมันได้คัมภีร์ไปแล้วมันจะยอมยุติสุดสิ้นการขับเคี่ยวกับเรา...เป็นไม่ต้องหวัง อย่างคุณไชยยันต์ว่านั่นแหละ”

“แล้วน้อยล่ะ มันจะคืนตัวให้เราไหม เมื่อมันได้คัมภีร์ไปแล้ว?”

เขานิ่งไปชั่วขณะ สายตาของฝ่ายนายจ้าง และพรานพื้นเมืองทุกคนจับมาที่จอมพรานเป็นตาเดียว

“ก็ไม่มีอะไรมารับประกันได้อีกเหมือนกัน ข้อเสนอของมัน ยืนยันถึงการเอาเปรียบเหนือเราอยู่แล้ว คือมันจะต้องได้คัมภีร์กลับไปก่อน แล้วจึงจะปล่อยตัวคุณหญิงมาทีหลัง ถ้าเราปฏิบัติตามมัน โดยไม่มีวิธีแก้ไขอย่างอื่น ก็คือภายหลังเมื่อเอาคัมภีร์ไปวางไว้ให้มันแล้ว ก็เฝ้ารอความหวังอยู่ว่า เมื่อไหร่คุณหญิงจะโผล่กลับมาอย่างที่มันบอกไว้ ซึ่งถ้ามาจริง ก็เป็นเรื่องปาฏิหาริย์เสียมากกว่า”

“ถ้ายอมทำตามที่มันยื่นเงื่อนไขมานั้น ก็แสดงถึงความสิ้นท่าเต็มทีของเรา”

ไชยยันต์พูดลอดไรฟันออกมา

“คุณมีแผนการอย่างไรแล้วหรือยัง?”

เชษฐาถาม พรานใหญ่ถอนใจเบาๆ สั่นศีรษะ

“ผมสารภาพว่า ขณะนี้ยังคิดอะไรไม่ออกเลยครับ แต่ที่แน่นอนก็คือ ก่อนอื่นเราจะต้องเอาคัมภีร์เล่มนี้ไปวางเตรียมไว้ให้มัน ส่วนจะทำอย่างไรต่อไปนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ต้องคิดกันให้รอบคอบที่สุด พลาดแม้แต่นิดเดียว แปลว่าเราสูญเสียคุณหญิง”

หัวหน้าคณะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“อีกชั่วโมงเศษๆ จะสว่างแล้ว มันให้เราเอาคัมภีร์ไปวางไว้ในเวลากลางวัน โดยอ้างว่า เมื่อได้คัมภีร์ไปแล้ว มันจะปล่อยน้อยให้กลับมาหาเราตอนกลางคืน ก็น่าจะสันนิษฐานว่าไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งในช่วงกลางวันที่นี่แหละ ที่มันจะต้องดอดมาเอาคัมภีร์ อย่างนี้หรือเปล่ารพินทร์?”

“ก็จะกำหนดอย่างไรลงไปแน่นอนไม่ได้หรอกครับ คุณชาย หลังจากที่เราเอาคัมภีร์ไปตั้งไว้แล้ว มันอาจมาเอาตอนกลางวัน หรือตอนกลางคืนก็ได้ทั้งสองอย่าง จะแบ่งระยะว่าการที่มันปล่อยคุณหญิงมาตอนกลางคืน ทำให้เชื่อว่ามันจะต้องมาเอาตอนกลางวันนั้น ปราศจากหลักเกณฑ์ใดๆ จะให้เชื่อถือได้ทั้งสิ้น เพราะการที่ปล่อยตัวคุณหญิงนั้น เป็นแต่เพียงคำพูดของมันเท่านั้น มันจะปล่อยจริงหรือเปล่าก็ไม่ทราบ”

“รพินทร์พูดถูกแล้ว จะไว้วางใจอะไรมันไม่ได้ทั้งสิ้น”

ไชยยันต์ว่า

“แต่มันก็ไม่ควรจะทิ้งเวลาให้เนิ่นนานออกไปนัก ในการเข้ามาเอาคัมภีร์เล่มนี้ ภายหลังจากเรานำไปตั้งไว้ให้แล้วเพราะมันก็ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเอาไปให้เร็วที่สุด ถ้าไม่ตอนกลางวันก็คงเป็นภายในคืนพรุ่งนี้แหละ ไม่นานไปกว่านั้นหรอก โดยอาศัยระยะเวลาที่มันพิจารณาว่าปลอดที่สุด”

“ข้อนี้ผมเห็นด้วย”

“เอายังงี้...”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง มองไปยังทุกคนที่แวดล้อมคอยฟังอยู่

“พอตะวันขึ้น เราจะนำเอาคัมภีร์เล่มนี้ไปวางไว้ยังปราสาทพันธุมวดีตามคำสั่งของมัน โดยแบ่งกำลังออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายแรกทำทีเป็นเอาคัมภีร์ไปวางไว้ตามปกติ เมื่อวางไว้เรียบร้อยแล้วก็กลับมาที่แค้มป์ อีกฝ่ายหนึ่งแยกไปคนละด้านแต่เข้าซุ่ม...คอยเฝ้าคุมเชิงคัมภีร์นี่ไว้ มันโผล่ออกมาเอาคัมภีร์เมื่อไหร่จะต้องอยู่ในสายตาทุกขณะ และจะต้องเป็นฝ่ายที่เฝ้าอยู่อย่างมิดชิดเร้นลับโดยไม่ให้มันรู้ตัวด้วย ว่ามีการดักเฝ้า”

ไชยยันต์พยักหน้าช้า ๆ หรี่ตาลง

“ต่อไปซิ แล้วยังไง?”

“เมื่อมันออกมาเอาคัมภีร์ ฝ่ายที่ดักซุ่มจะสะกดรอยตามมันไปทุกระยะ โดยไม่ทำอะไรให้กระโตกกระตากขึ้นก่อนทั้งสิ้น โดยหวังไว้ว่ามันควรจะต้องนำไปยังที่ใดที่หนึ่ง ถ้าไม่ใช่ตำแหน่งที่มันเอาน้อยกักขังไว้ก็อาจเป็นซากเสือหินของมัน โดยตั้งแผนการได้ดังนี้คือ ถ้าพบที่กักขังน้อย ก็ต้องนับว่าโชคดีที่สุดเราจะช่วยน้อยออกมาในทันที แต่ถ้าพบซากเสือหิน เราก็มองเห็นช่องทางที่จะกำจัดมันลงไป โดยใช้ทฤษฎีของบุญคำคือทำไม่ให้วิญญาณของมันตรัยถ่ายเข้าซากเสือได้ วิญญาณคงสิงอยู่แต่เฉพาะซากคนเท่านั้นไม่มีการถ่ายเปลี่ยนไปมาได้อีกแล้ว เราก็จะเล่นงานมันในซากคนได้ทันที ชนิดที่ไม่ต้องกลัวว่ามันจะถ่ายวิญญาณหนีไปเข้าซากเสือเหมือนเช่นที่เป็นอยู่ในขณะนี้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยกมือลูบปลายคาง เหลือบตาไปยังจอมพรานผู้กำลังครุ่นคิดใคร่ครวญในคำพูดของเชษฐา

“เราจะเชื่อได้อย่างไรว่า มันจะนำเราไปยังที่กักขังน้อยหรือนำไปพบกับซากเสือของมัน?”

“สิ่งที่เกี่ยวข้องผูกพันอยู่กับมันในขณะนี้ ก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้นคือเชลยของมัน กับซากเสือ ภายหลังจากได้คัมภีร์แล้ว ถ้ามันไม่ป้วนเปี้ยนแผ้วพานเข้าไปใกล้ทั้งสองสิ่งนี้ มันจะไปไหน ช้าหรือเร็วเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ที่แน่นอนก็คือมันจะต้องเฉียดใกล้เข้าไปยังสิ่งที่ผูกพันทั้งสองนั่นและเราตามมันไปทุกระยะอยู่แล้วโดยไม่ให้คลาดสายตา โดยใช้คัมภีร์เป็นเครื่องล่อให้มันพาเราไป”

เหตุผลตามคำอธิบายของเชษฐา มีน้ำหนักยิ่ง ภายหลังจากใคร่ครวญแล้ว ไชยยันต์ รพินทร์ และมาเรีย ก็ยอมเห็นด้วย

“เห็นเป็นยังไง ตามแผนการของเชษฐา ผู้กอง?”

ไชยยันต์ ถามแผ่วเบา

รพินทร์จุดบุหรี่ อัดควันลึก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เขายอมรับว่า มันทำให้สมองและปฏิภาณของตนเองเชื่องช้าลงไปมาก

“ผมมองไม่เห็นหนทางไหน จะทำได้ดีเกินไปกว่าเท่าที่คุณชายบอกมานี่ แต่อีกปัญหาหนึ่ง ที่เราจะต้องขบล่วงหน้าไว้ก่อนก็คือ ซากเสือหรือซากคนของมันตรัยกันแน่ ที่จะไปเอาคัมภีร์เล่มนี้ ถ้าซากคนก็ไม่มีปัญหา เราสะกดหลังตามมันไปได้ทันโดยไม่ให้คลาดสายตาได้ แต่ถ้าหากมันใช้ร่างของเสือโคร่งใหญ่ตัวนั้น พรวดเดียวเท่านั้นที่มันกระโจนเข้ามาคาบคัมภีร์และเผ่นหนีไป เราจะตามมันไม่ทันเลย”

“ผมมีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่า มันตรัย จะต้องใช้ร่างคนมาเอาคัมภีร์”

เชษฐาอธิบายโดยเร็ว ยามนี้ ไหวพริบปฏิภาณตลอดจน

ความปราดเปรื่องในด้านปัญญาของเขา ดูเหมือนจะทำงานได้รวดเร็วกว่าทุกคนในคณะ อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะมีคุณสมบัติอันดีเลิศชนิดนี้ ประจำตัวมาแต่ไหนแต่ไร คือในยามคับขันวิกฤตการณ์ขีดสุด เขาจะเป็นคนที่รอบคอบและฉลาดที่สุดเหนือกว่าทุกคนเสมอ เนื่องมาจากสามารถควบคุมสติได้ดีกว่า ไม่ตกเป็นทาสของความตื่นเต้นตกประหม่าจนเกินไป

"เหตุผลก็คือ มันตรัยจะต้องระแวงอยู่เหมือนกันว่าการที่เราเอาคัมภีร์ไปวางไว้ให้นั้น อาจเป็นกับดักก็ได้ ซากเสือของมันนั้น...เป็นซากที่มีอำนาจและทรงพลังมีค่ายิ่งสำหรับมัน ซึ่งควรจะต้องถนอมไว้ ส่วนซากคนนั้น ไม่มีความหมายอะไรเลย สมมติว่าเราจะคอยดักเพื่อเล่นงาน มันยอมเอาซากคนมาเสี่ยงไม่ดีกว่าหรือ พลาดพลั้งอย่างใดก็ยังถอดวิญญาณเข้าไปสิงในซากเสือที่ยังเหลืออยู่ได้ เหมือนอย่างที่มันกล้านำซากคนเสี่ยงมาเผชิญหน้ากับเราแล้วเมื่อหยก ๆ นี่ แต่ถ้ามันเอาซากเสือมาทำงานครั้งนี้ ฉวยพลาดพลั้งเสียทีเรา ซากเสือไร้ค่าถ่ายวิญญาณเข้าไม่ได้อีกต่อไป ก็เท่ากับว่า มันหมดสิ้นอำนาจลงเพียงแค่นั้น อีกประการหนึ่ง มันก็ควรจะต้องใช้ซากเสือให้ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าน้อยอยู่เพราะเป็นซากที่มีอำนาจจะคุมเชลยได้ หากซากคนพลาดพลั้งทางด้านนี้ ก็จะได้ใช้ซากเสือสังหารน้อยเสียตามที่มันขู่เราไว้ เพราะฉะนั้นท้าพนันได้ว่า มันจะต้องใช้ซากคนให้มาเอาคัมภีร์ไป"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิ้มออกมาได้นิดหนึ่ง ขณะนี้ก้มศีรษะให้

"ผมเพิ่งจะมองเห็นความจริง ตามคำพูดของคุณชายเดี๋ยวนี้เอง ถูกแล้วครับ มันไม่ควรจะเอาซากเสือ ซึ่งเป็นซากที่มีอำนาจที่สุด และเป็นอิทธิฤทธิ์อย่างเดียวที่มันมีเหลืออยู่ในขณะนี้เข้ามาเสี่ยงกับการถูกทำลาย ว่าแต่คุณชายวางแผนไว้อย่างไร เกี่ยวกับการแบ่งพวก"

"ส่วนใหญ่ทั้งหมดของพวกเรา จะเดินกันไปเป็นขบวนแห่เอาคัมภีร์เล่มนี้ไปวางไว้ เพื่อให้มันเห็นชัดทีเดียว ในกรณีที่ถ้าเผื่อมันจะซุ่มมองดูเราอยู่ที่ไหนก่อนแล้ว คนทั้งหมดเหล่านี้จะเดินกลับที่พักเมื่อวางคัมภีร์เสร็จ ส่วนอีกฝ่าย ซึ่งจะทำหน้าที่ซุ่มเฝ้า เราจะใช้คนเพียงสามคนเท่านั้น คือผม คุณ และบุญคำ"

พรานใหญ่ผงกศีรษะลงอีกครั้ง และเห็นว่า...**นั่นเป็นการเลือกตัวบุคคลได้อย่างฉลาดที่สุดแล้ว ไม่มีใครที่จะเหมาะสมกับหน้าที่นี้ มากไปกว่าหัวหน้าคณะเอง เขา และตาเฒ่าบุญคำ**

ฝ่ายที่จะดักซุ่ม ถ้ามากคนเกินไปก็รังแต่จะทำให้เกิดความไหวตัวกระโตกกระตากขึ้นเสียเปล่า ๆ และคนเหล่านี้จะต้องกอปรด้วยสติกำลังใจ ปฏิภาณไหวพริบ และฝีมือพร้อมเพื่อการเผชิญหน้ากับนาทีคับขันขีดสุด ซึ่งจะต้องอาศัยการตัดสินใจที่ถูกต้องเป็นหลักใหญ่

ไชยยันต์นั้นบุ่มบ่ามเลือดร้อนเกินไป มาเรียภาษาที่จะใช้ติดต่อสำหรับหล่อนไม่กว้างขวางนัก ต้องเสียเวลาแปลถ่ายทอด พวกพรานพื้นเมืองอื่น ๆ ก็มือไม่ถึงสำหรับงานครั้งนี้

"แปลว่า ฉันกับเมย์ และคนอื่น ๆ มีหน้าที่เพียงแค่เอาคัมภีร์ไปวางเท่านั้นเองหรือ?"

ไชยยันต์อดที่จะข้องใจไม่ได้

"เราต้องแบ่งหน้าที่กันให้ถูกต้องและรัดกุมที่สุด ไชยยันต์"

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างหนักแน่นเฉียบขาด

"ถ้างั้นก็นัดแนะกันเสียให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้เลย ระหว่างฝ่ายแกที่ดักเฝ้าคอยมันอยู่ กับฝ่ายฉันที่กลับมารอคอยอยู่ยังที่พักนี่ พวกฉันคงจะกระสับกระส่ายแย่ โดยที่ไม่มีโอกาสรู้เห็นเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นทางด้านแกเลย สมมติว่าตลอดทั้งวันและอีกคืนหนึ่งไม่ได้ข่าวอะไรจากแกเลย ทางด้านฉันจะทำอย่างไร"

"ถ้าแกเชื่อมือรพินทร์ บุญคำ และฉัน ก็ขออย่าได้พะวงห่วงอะไรอยู่เลย หน้าที่ของแกก็คือคุมพวกนี้คอยรักษาเหตุ-การณ์ทางแค้มป์ไว้อย่างเดียวเท่านั้น แม้ว่าทางด้านฉันจะเงียบหายไปทั้งวันและคืนโดยไม่กลับมาก็ตาม"

"เอางั้นเรอะ?"

"เอางั้น!"

สำหรับมาเรีย ภายหลังเมื่อได้รับทราบแผนการ หล่อนไม่มีปฏิกิริยาในการขัดแย้งอย่างใดทั้งสิ้น หากแต่ตั้งเป็นข้อคิดมาว่า

"ถ้ามันรู้ว่าพวกเราส่วนหนึ่ง ดักเฝ้าอยู่ มันก็คงไม่ออกมาเอาคัมภีร์แน่ และเราจะทำอย่างไร...ที่จะเฝ้าดักโดยไม่ให้มันรู้เห็น"

"นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุด ก็คิดอยู่เหมือนกันว่า ขณะที่พวกเราเอาคัมภีร์ไปวาง มันอาจซุ่มดัก

อยู่ก่อนแล้วก็ได้ ฝ่ายที่ไปวาง และฝ่ายที่ดักอยู่ต้องแยกไปคนละทาง”

“ฉันมีความเห็นว่า ไพรวัลย์ ควรจะเป็นคนนำขบวนเอาคัมภีร์นั้นไปวางไว้ เพราะเป้าหมายสังเกตสำคัญที่สุดของไอ้ผีดิบ จะต้องอยู่ที่พรานใหญ่แน่นอน คนอื่น ๆ มันอาจไม่สนใจนัก ถ้ามันแอบดูอยู่มันก็จะได้ตายใจ เมื่อเห็นไพรวัลย์ถอยกลับภายหลังจากวางคัมภีร์ไว้แล้ว แต่ให้เขาเร้นตัวแยกจากพวกที่เดินกลับแค้มป์ วกกลับเข้าไปสมทบกับพี่ใหญ่ และบุญคำ ที่แยกไปดักซุ่มอยู่ก่อนแล้วภายหลัง”

เชษฐาลืมตาโพลง ร้องออกมาว่า

“เป็นความคิดที่ดีมาก! หรือยังไง ผู้กอง?”

จอมพรานชำเลืองมองดูแหม่มสาวแวบหนึ่ง มาเรียฮอฟมันแม้จะเป็นตัวยุ่งยาก และจุ้นจ้านที่สุดในคณะ แต่หล่อนก็พิสูจน์ตัวเองมาหลายครั้งแล้วว่า ในวิกฤตการณ์คับขันหล่อนมีค่ายิ่ง อะไรต่ออะไรในตัวหล่อนดีพร้อมหมดทุกอย่าง เสียอย่างเดียวเท่านั้น...

แวบหนึ่งของความคิด ที่แล่นปราดผ่านสมองไปอย่างรวดเร็ว...**ชะรอยจะเป็นเพราะหล่อนเล่นสัปดนกับเขา เมื่อกลางดึกนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ จึงเป็นผลบันดาลให้เกิดเรื่องร้ายยุ่งยากขึ้นแก่คณะทั้งหมดถึงเพียงนี้**

ทำไมไอ้ผีดิบมันตรัยถึงเจาะจงเอาตัวดารินไป?

ทำไมถึงไม่เอามาเรียไปเสียรู้แล้วรู้รอด หรือว่าไอ้ผีดิบพันปีนั่นก็กลัวอยู่เหมือนกัน กลัวแม่สาวร้อนสวาทคนนี้จะจับมันพิสูจน์ในด้านเพศ!

“ก็ดีเหมือนกันครับ” เขาหันไปตอบหัวหน้าคณะ

ไม่มีใครหลับนอนได้อีกต่อไปแล้ว ระยะเวลาที่รอแสงตะวันขึ้น ทั้งหมดใช้เวลาให้สิ้นไปกับการหารือวางแผนกันอย่างเคร่งเครียด พวกพรานพื้นเมืองทุกคนได้รับคำอธิบายอย่างแจ่มแจ้งว่า ต่างมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง

แล้วพรานใหญ่ก็สะกิดบุญคำ ทำสัญญาณให้เดินตามเขาออกมาห่างจากกลุ่มทุกคนที่ล้อมวงประชุมกันอยู่ ปลดสปริงล็อกซองแม็กกาซีนไรเฟิล .458 วิน. แม็ก ถอดกระสุนทั้ง 4 นัดที่บรรจุอยู่ในตัวปืนออกมาแล้วโยนไปให้บุญคำ ตาพรานเฒ่าทำหน้างงไม่รู้เรื่อง

“ทำไมหรือนาย ถอดลูกปืนให้บุญคำทำไม?”

“คลุกกับเลือดประจำเดือน แล้วเอามาให้ฉัน!”

เขาสั่งด้วยเสียงกระซิบลอดไรฟันออกมา

บุญคำตาเหลือก ทำหน้าครึ่งยิ้มครึ่งเบ้จ้องหน้าเขม็ง พูดตะกุกตะกัก

“นาย!...”

“ทำตามที่ฉันสั่ง เร็ว!”

“นาย...ฟะ...ฟังบุญคำก่อน...สำหรับไอ้ผีดิบมันตรัยน่ะมันวิเศษแน่ โครมเดียว ไม่มีกระดิก แล้วก็ไม่มีทางฟื้น แต่นายคิดดีแล้วหรือ ปืนกระบอกนี้...เป็นปืนประจำตัวที่นายจะต้องใช้ตลอดไป แล้วต่อไปนายจะไปยิงอะไรถูก ซวยกาลุดม้อไปเลยว้า...”

"ฉันไม่ถือหรอก ช่างมัน ให้มันรู้ไปว่าต่อไปยิงอะไรไม่ถูก แต่สำหรับเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ต้องการพลาดอีกแล้ว ไม่ว่า ไอ้ผีดิบมันตรัย...หรือไอ้สมิงพรายตัวนั้น ไม่มีโอกาสจะลั่นกระสุนได้ก็แล้วไป แต่ถ้ามันตูมออกไป ต้องแหลก มันถึงเวลาแล้ว บุญคำ"

ตาพรานเฒ่ามัวแต่ตะลึงรีรออยู่ ก็พอดีเชษฐาซึ่งสังเกตอยู่ตลอดเวลาเดินตามเข้ามาถึง

"มีอะไรหรือ?"

รพินทร์นิ่ง ไม่ตอบ ตาพรานเฒ่าอึกอักอ้อมแอ้มยิ้มแห้งๆ พอเชษฐาถามซ้ำมาอีกครั้ง ก็โพล่งออกมาตามตรงว่า

"พรานใหญ่ ใช้ให้บุญคำเอาลูกปืนไปทาเลือดประจำเดือน"

หัวหน้าคณะขมวดคิ้วนิดหนึ่ง จ้องหน้าจอมพรานและตาบุญคำสลับกันอยู่เช่นนั้น ชั่วอึดใจ แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบกระสุน .460 เวเธอร์บี 3 นัด ยื่นส่งให้บุญคำ สั่งสั้นๆ ว่า

"ฝากด้วย!"

บุญคำกะพริบตาปริบๆ อย่างงงๆ แล้วผละไปปฏิบัติตามคำสั่งโดยเร็ว เชษฐาไม่กล่าวอะไรอีก เพียงแต่เอื้อมมือไปตบไหล่รพินทร์หนักหน่วง ฉุดแขนให้กลับเข้าไปนั่งร่วมวงตามเดิมก่อนที่คนอื่นจะไหวทันหรือมีข้อสงสัยเกิดขึ้น

ครู่เดียว บุญคำก็ทำหน้าพิกล เอาลูกปืนมาส่งคืนให้รพินทร์กับเชษฐา โดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ทั้งสองรับมาบรรจุเข้าตัวปืน ส่งนัดแรกขึ้นลำพร้อมลดนกไว้ พูดจาหารือกันต่อ

ไปด้วยอาการเป็นปกติ โดยที่ไชยยันต์ มาเรีย และคนอื่นๆ ไม่รู้ความนัย พอได้โอกาสเหมาะ ตาพรานเฒ่าก็แอบเข้ามากระซิบข้างหูรพินทร์ว่า

"เอาก็เอา ของบุญคำก็ทาเหมือนกัน ต่อไปยิงสัตว์ไม่ได้ อย่าโทษบุญคำก็แล้วกัน"

รพินทร์ไม่ตอบ แต่เอาฝ่ามือผลักหน้าทะเล้นของตาเฒ่าให้ห่างตัวออกไปด้วยอารมณ์หงุดหงิดขุ่นมัว มาเรียเหลือบมาเห็นเข้าพอดี ก็จ้องตาสีผักตบนิ่งมาอย่างสงสัย แล้วถามว่า

"พรานหนุ่ม กับพรานแก่ มีความลับซุบซิบอะไรกัน"

"เปล่า!"

เขากระแทกเสียงตอบห้วนๆ

ในที่สุด อรุณที่รอคอยก็ย่างเข้ามาถึงท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด รพินทร์ถ่วงเวลารออยู่จนสาย เพื่อให้หมอกจางและแดดเริ่มแรงขึ้น จึงให้เริ่มต้นเดินทางออกจากที่พัก เหตุผลของเขาก็คือต้องการรอทัศนวิสัยให้กระจ่างชัด เพื่อสังเกตเห็นอะไรถนัด ดีกว่าจะเร่งเดินทางกันไปในท่ามกลางหมอกซึ่งยังปกคลุมทึบอยู่

สำหรับเขา เชษฐา และบุญคำ เตรียมเสบียงและน้ำติดตัวพร้อมเพื่อเผชิญกับเหตุการณ์อนาคต ซึ่งยังไม่ทราบแน่ว่าจะใช้เวลานานสักเท่าใด เพราะจะต้องเป็นฝ่ายที่ดักคุมเชิงมันอยู่

แผนการที่จอมพรานกำหนดไว้ก็คือ ตัวเขาเอง มาเรีย

ไชยยันต์ และพวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ รวมทั้งหมดจำนวน 8 คน เดินเข้าขบวนกันลงมาจากที่พัก คงทิ้งให้เชษฐาและบุญคำเพียง 2 คนทำทีเหมือนจะอยู่เฝ้าแค้มป์ รอให้พวกแรกล่วงหน้าไปสักพักหนึ่ง จึงให้บุญคำนำเชษฐาเร้นตัวตามหลังไปอีกชุดหนึ่ง โดยมีจุดนัดพบกันที่ปากทางเข้าบริเวณป่าหิน ทั้งนี้ก็เพื่อจะวางอุบายไว้ หากว่าเจ้าผีดิบแอบมาเฝ้าสังเกตตรวจจำนวนคนขณะที่ออกจากที่พักจะได้ไม่สงสัยในการขาดหายไปของเชษฐากับบุญคำซึ่งจะไปดักซุ่มอยู่

พรานใหญ่นำขบวนทั้งหมดมาถึงบริเวณปากทางเข้าป่าหินสลับไปกับทุ่งโล่ง ก่อนจะย่างเหยียบเข้าเขตปราสาทพันธุมวดี แล้วเข้าที่ซุ่มสงบตัวรอคอยอยู่ ระยะเวลาระหว่างนั้นเขาสั่งให้เกิด พร้อมกับกล้องส่องทางไกล ปีนขึ้นไปบนคาคบไม้สูงซึ่งขึ้นอยู่ใกล้เคียง ทำหน้าที่เป็นแมวมองสังเกตการณ์ตรวจดูยังบริเวณปราสาทร้าง ซึ่งบัดนี้แปรสภาพมาเป็นกองหินอันถล่มทลาย มองเห็นห่างจากที่หลบซุ่มตัวออกไปประมาณ 7-8 ร้อยเมตร เผื่อว่าจะพบเงาของเจ้าผีดิบมันตรัยหรือเสือโคร่งดำตัวนั้นซุ่มซ่อนอยู่ยังที่ใดใกล้เคียงบ้าง ขณะนั้นแดดยามสายจัดส่องลงมากระจ่างสดใส สามารถมองเห็นอะไรต่ออะไรได้เด่นชัด กลุ่มหมอกที่หนาทึบอยู่เมื่อตอนเช้าตรู่สลายตัวระเหยไปหมดแล้ว

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา บุญคำ และเชษฐา ซึ่งออกเดินตามมาทีหลัง ก็ลอบเข้ามาถึงอย่างเงียบเชียบไม่มีอะไรกระโตกกระตาก รพินทร์สะกิดชวนเชษฐาให้ไต่ขึ้นไปบนยอด

WBSWS:COM

หินสูงก้อนหนึ่ง โดยคนอื่นๆ รอคอยอยู่เบื้องล่าง ทั้งสองใช้กล้องส่องทางไกลคนละอัน ส่องตรวจออกไปยังบริเวณเป้าหมายเบื้องหน้า

“เงียบเชียบดีนี่ ไม่เห็นมีวี่แววอะไรกระโตกกระตากเลย”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบ ตายังจับนิ่งอยู่ในเลนส์ย่นระยะ

“ก่อนที่คุณชายจะมาถึง ผมส่งเกิดให้ขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนคบไม้โน่นคนหนึ่งแล้ว เฝ้าดูอยู่ก่อนร่วมครึ่งชั่วโมง ก็ยังไม่มีรายงานข่าวว่า เห็นอะไรแผ้วพานแปลกปลอมอยู่แถวนั้น”

“มันอาจไม่ได้เฝ้าอยู่ในตอนนี้ก็ได้...เอายังไง?”

“เห็นเสาหินท่อนเดียวโดดๆ ที่หักล้มอยู่ทางด้านซ้ายมือนั่นไหมครับ...”

พรานใหญ่ชี้มือไปยังเป้าหมายที่บอก พร้อมกับกล่าวขึ้นอย่างระมัดระวัง

“มันแยกตัวตะหากออกมาจากกองหินส่วนใหญ่ ตั้งอยู่ในที่โล่ง ไม่มีที่กำบังรกตา ประเดี๋ยวผมกับพวกเราคนอื่นๆ ทั้งหมด จะเอาคัมภีร์ไปวางตั้งไว้ให้สังเกตเห็นได้เด่นๆ บนเสาหินต้นนั้น อะไรก็ตามที่จะโผล่ออกมาเอาคัมภีร์ จะต้องปรากฏตัวออกมาให้เห็นได้อย่างถนัดทีเดียว”

“ดีมาก แล้วเราจะซุ่มกันอยู่ตรงบริเวณไหน”

“ป่าหินด้านซ้ายของปราสาท ห่างออกไปอีกโน่นครับ ตรงที่มีหินก้อนหนึ่ง โผล่สูงเป็นยอดแหลมขึ้นมาให้เห็นเด่นอยู่ทุกยอดโน่น ตรงบริเวณนั้นจะเป็นที่หลบซุ่มกำบังดีที่สุด คุณชายกับบุญคำเลาะอ้อมไปซุ่มอยู่ที่นั่นก่อน ประเดี๋ยวผมจะเอาคัมภีร์ไปวาง แล้วทำเป็นเดินกลับพร้อมกับพวกเราทุกคนมา

แยกกับพวกนั้นที่นี่อีกครั้ง จากนั้น ก็จะย่องเข้าไปสมทบกับคุณชายทีหลัง”

เชษฐากัดริมฝีปากเบา ๆ ส่องกล้องกราดสำรวจดูทิศทางที่จะเร้นตัวเข้าไปซุ่มอยู่บริเวณป่าหิน ตำแหน่งที่รพินทร์ชี้บอกแล้วพยักหน้า จอมพรานหันลงไปโบกมือทำสัญญาณเรียกบุญคำให้ไต่ตามขึ้นมาสมทบ พอตาพรานเฒ่าขึ้นมาถึงเขาก็อธิบายให้ทราบ เพื่อให้บุญคำรู้ว่าจะต้องนำท่านหัวหน้าคณะเลาะลัดแอบซ่อนไปทางไหน พรานคู่ใจของเขาก็เข้าใจได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“หาชัยภูมิที่ซุ่มให้มิดชิด และสามารถมองเห็นตำแหน่งที่คัมภีร์วาง และบริเวณรอบด้านให้มากที่สุด”

เขากระซิบสั่งคนของเรา

บุญคำพยักหน้ารับคำ แล้วทั้งสามก็ไต่กลับลงมารวมกับพรรคพวกที่รอคอยอยู่เบื้องล่างอีกครั้ง เชษฐาอธิบายให้ไชยยันต์กับมาเรียทราบถึงสิ่งที่กำหนดกันไว้ แล้วพยักหน้าชวนบุญคำ เตรียมตัวจะเดินแยกไปโดยไม่ชักช้า

“ขอให้โชคดีนะ เชษฐา แต่...ทำไมถึงไม่ยอมให้ฉันร่วมอยู่ในคณะของแกด้วยสักคนก็ไม่รู้ การเฝ้ารอคอยฟังข่าวเฉย ๆ อยู่ในแค้มป์สำหรับฉัน ไม่มีอะไรจะทรมานเท่า”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นแผ่วเบา เข้ามาบีบแขนสหายของเขาแน่น มาเรียยืนอยู่ใกล้ ๆ ก็ขัดมาว่า

“ดีแล้ว ที่คุณอยู่แค้มป์ ไชยยันต์ ฉันกลัวว่าถ้าคุณไปด้วยกับพี่ใหญ่ จะทำพิธีแตกเสียเปล่า ๆ คุณเป็นคนใจร้อน”

ไชยยันต์ถอนใจเบา ๆ จำนนโดยสงบ เชษฐากับบุญคำ

ชวนกันเคลื่อนออกจากที่ และชั่วไม่ถึงอึดใจ ตาพรานเฒ่าก็นำท่านหัวหน้าคณะลับหายไปในหมู่พุ่มไม้สลับไปกับก้อนหินที่ขึ้นอยู่ระเกะระกะ

ทั้งสองไปกันด้วยฝีเท้าอันแผ่วเบาที่สุด

รพินทร์ทอดระยะเวลา ขนาดสูบบุหรี่หมดหนึ่งตัว แน่ใจว่าทั้งสองไปถึงที่หมายเรียบร้อยแล้ว เขาก็ทำสัญญาณกับทุกคน จากนั้นก็พากันเดินเป็นขบวนด้วยอาการปกติ ตัดทางสายใหญ่ตรงไปยังบริเวณปราสาทพันธุมวดีที่มองเห็นแจ่มใสอยู่ในแสงตะวัน

"ฆ่ามันให้ได้นะ ผู้กอง"

ไชยยันต์ผู้เดินอยู่เคียงข้างเขากระซิบคำรามอยู่ในลำคอ

"ก็มีอยู่สองนัยเท่านั้นแหละครับ คุณไชยยันต์ ถ้าผมหรือเราฆ่ามันไม่ได้ในครั้งนี้ มันก็ฆ่าเรา"

เขาตอบด้วยเสียงแห้งเหือด

ในที่สุดทั้งคณะก็มาถึงตำแหน่งเสาหิน ที่ล้มอยู่กลางพื้นโล่งห่างจากซากอันถล่มทลายของปราสาทออกมาประมาณ 20 เมตร รพินทร์กวาดสายตาไปยังป่าหินที่รู้แน่ว่าเชษฐาและบุญคำหลบซุ่มอยู่ในขณะนี้ตามแผน เขามองไม่เห็นวี่แววหรือร่องรอยของบุคคลทั้งสองเลย แสดงว่าที่ซุ่มซ่อนมิดชิดที่สุด อึดใจต่อมาก็บรรจงวางคัมภีร์หนังมนุษย์ไว้บนขอบเสาหินด้านบน เพื่อให้เป็นจุดเด่นมองเห็นได้ชัดที่สุด โดยไม่มีแง่มุมส่วน

ไหนบัง แล้วโบกมือเป็นสัญญาณกับทุกคน ถอยหลังออกมา หันเดินกลับไปทางเดิมด้วยอาการสงบเหมือนเมื่อตอนขามา

พอมาถึงปากทางที่เดิม เขาก็แยกหลบเข้าริมทางกระซิบกับไชยยันต์ว่า

“เอาละครับ คุณไชยยันต์พาพวกเรากลับไปที่พักได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างขอให้เป็นปกติ อย่าให้มีอะไรพิรุธเป็นอันขาด ไม่ต้องเป็นห่วงผมกับคุณชาย”

ไชยยันต์บีบมือเขาแน่น ไม่เอ่ยคำใดอีก โบกมือกับมาเรียและพวกพรานพื้นเมือง เป็นสัญญาณให้ออกเดินบ่ายหน้ากลับที่พัก

พรานใหญ่แฝงตัว ยืนมองดูคณะของไชยยันต์ 7 คนที่เดินแกล้งทำเสียงโครมคราม สวบสาบกลับแค้มป์จนกระทั่งคนเหล่านั้นลับโค้งด่านหายไปในเงาของแมกไม้ แล้วจึงเร้นกายย่องอย่างเบากริบด้วยอาการเคลื่อนไหวของแมวป่า วกย้อนไปสมทบกับเชษฐาและบุญคำ ซึ่งประจำที่ซุ่มคอยอยู่ก่อนแล้ว ใช้เวลาพินิจค้นหาเพียงครู่เดียว ก็สามารถนำกายเข้าไปถึงที่ซ่อนตัวของทั้งสอง ชนิดที่ทั้งบุญคำและเชษฐาแม้จะรู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว ก็ยังแทบไม่ทันรู้สึกตัว เพราะจู่ๆ ก็โผล่พ้นมุมบังของก้อนหินเข้าถึงตัวเลย

“โอ้โฮ นายมาเงียบเหลือเกิน ถ้าไอ้ผีดิบมันตรัยนันมาได้อย่างนายเราคงเสียท่ามัน”

บุญคำอุทานออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“มันอาจจะมาเงียบกว่าฉันก็ได้ บุญคำ”

เขาบอกขณะที่โหนตัวเหนี่ยวแง่หิน ปีนขึ้นไปยังบริเวณลานแคบใต้ซอกก้อนหินขนาดใหญ่ที่ทั้งสองนั่งซุ่มอยู่ก่อนแล้ว โดยส่งไรเฟิลขึ้นไปให้เชษฐาก่อน

ชัยภูมิที่ซ่อนตัวซึ่งพรานเฒ่าเป็นคนหาไว้ เรียกได้ว่าเหมาะสมลับตาที่สุด มันอยู่ในระหว่างซอกหลืบหินแวดล้อมรอบด้าน มีระดับสูงกว่าพื้นตรงที่ตั้งคัมภีร์ไว้ประมาณ 15 ฟุต และห่างออกไปราวยี่สิบเมตร ช่องหินที่วางทับกัน ขยายห่างเป็นช่องโหว่กว้างฝ่ามือเศษ เป็นช่องให้มองได้อย่างดีที่สุดโดยไม่จำเป็นจะต้องโผล่หน้าปรากฏตัวออกไป และสามารถมองเห็นบริเวณแวดล้อมใกล้เคียงในมุมกว้างขวาง สะดวกที่จะใช้เป็นที่สังเกตอาการเคลื่อนไหวใดๆ ซึ่งเกิดขึ้นเบื้องล่าง และคุมสถานการณ์ได้อย่างทันท่วงที ลักษณะของมันก็เหมือนกับซุ้มหรือห้างสำหรับดักคอยสัตว์ร้ายนั่นเอง นอกจากหมู่หินอันสลับซับซ้อนแล้ว หมู่ไม้เล็กๆที่งอกขึ้นอยู่ทั่วไปยังเป็นเครื่องอำพรางตาได้อย่างดีที่สด ไม่มีจดว่างทางด้านใดที่จะสังเกตเห็นมายังตำแหน่งหลบซ่อนตัวนี้ได้ ยกเว้นแต่จะปีนขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหินสูง มิฉะนั้นก็ไต่ขึ้นไปบนต้นเสลี่ยงใหญ่ที่ยืนต้นตระหง่านโดดเดี่ยวอยู่ทางด้านตะวันตกของปราสาทพันธุมวดี และจะตกเป็นเป้าสายตาของฝ่ายที่ซุ่มซ่อนอยู่โดยง่าย

พอขึ้นมาถึง จอมพรานก็ทดลองมองลอดออกไปทางช่องโหว่ของหินสองก้อนที่วางซ้อนกันอยู่นั้น แล้วออกตรวจเลาะอ้อมไปทางด้านซ้ายและขวา

“ผมกับบุญคำตรวจจนทั่วแล้วไม่มีที่ไหนจะเหมาะไปกว่าที่นี่”

เชษฐาบอก เมื่อรพินทร์ย่องกลับมารวมกลุ่มอีกครั้ง

"ผมก็คิดว่าอย่างนั้นครับ เมื่อกี้นี้ตอนที่พวกผมเอาคัมภีร์มาวาง ผมพยายามมองค้นหาอยู่เหมือนกัน แต่สังเกตอะไรไม่ได้เลย ที่นี่มิดชิดแนบเนียนดีมาก"

"ตอนที่พวกคุณยืนอยู่ตรงเสาหินท่อนนั้น ผมกับบุญคำแอบมองจากช่องนี่เห็นชัดอยู่ตลอดเวลา ก็เห็นเหมือนกันว่าพวกคุณพยายามมองค้นหาและมองมาทางด้านนี้เหมือนกัน ยังพูดกับบุญคำอยู่เลยว่า ไม่รู้พวกคุณมองเห็นเราสองคนหรือเปล่า"

"ไม่เห็นเลยครับ ภูมิประเทศมันอำพรางตาได้ดีมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าแอบมองออกไปเฉพาะทางช่องหินนี่ โดยไม่โผล่หน้าออกไปทางด้านข้าง"

เชษฐาพยักหน้าอย่างพอใจ ตาจับนิ่งอยู่ที่จอมพราน

"ไชยยันต์กับพวกนั้น กลับไปแล้วหรือ?"

"กลับไปแล้วครับ"

หัวหน้าคณะหรี่ตาลง มองลอดช่องโหว่ของก้อนหินออกไปยังคัมภีร์ที่ตั้งสงบเป็นดุษณีอยู่บนท่อนเสาหักกลางลานเบื้องล่าง ท่ามกลางความเงียบสงัดประดุจซากของเหยื่อที่ใช้ล่อเสือ

"เอาละ ต่อไปเป็นเรื่องของการรอคอย คอยอย่างไม่รู้กำหนดแน่นอนของเรา"

ไม่มีใครพูดจาคำใดกันอีก แม้แต่เสียงกระซิบ ทั้งสามผู้ล่วงรู้นิสัยใจคอ และรู้มือกันดีอยู่แล้ว ต่างนั่งซุ่มสงบอย่างเตรียมพร้อมที่จะรับเหตุการณ์ทุกขณะ ปล่อยความคิดให้เลื่อนลอยไปคนละลักษณะ เต็มไปด้วยความเงียบขรึมเหมือนอยู่กันตาม

ลำพังคนเดียว เชษฐากับบุญคำนั่งเฝ้าประจำช่องมองนั้น อย่างชนิดไม่ยอมให้อะไรก็ตามที่จะเกิดขึ้นเบื้องล่างรอดพ้นการสังเกตไปได้แม้แต่พริบตาเดียว

ส่วนจอมพรานนั่งเหยียดเท้าเอาหลังพิงก้อนหินเรียบในซอกหนึ่ง ไรเฟิลพาดอยู่กับตัก หลุบปีกหมวกมาครอบหน้าไว้ อาการเหมือนจะเข้าภวังค์พักผ่อน แต่นั่นไม่เป็นสิ่งที่เชษฐาหรือบุญคำจะต้องกังวล ไม่ว่าอะไรก็ตามที่มันแผ้วพานเฉียดใกล้เข้ามา ชายผู้มีวิญญาณป่าซึมซาบไปทุกสายเลือดผู้นี้ จะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านพ้นการรู้เห็นได้เลย แม้แต่แมลงหรือมดสักตัว

เวลาแห่งการรอคอยด้วยความอดทน ผ่านไปอย่างแช่มช้า

ดาริน วราฤทธิ์ สำนึกกายขึ้นอย่างเลือนลางเหมือนคนที่เพิ่งจะพื้นขึ้นจากยาสลบ ประสาทมึนงงพร่าพรายไปหมดสมองหมุนคว้าง ร่างกายหนักอึ้งอ่อนเปลี้ยราวกับมีอะไรมาทับไว้ สุดที่จะกระดิกกระเดี้ยได้ ความรู้สึกมันกลับคืนมาทีละน้อยขาด ๆ หาย ๆ ประดุจกระแสไฟที่ยังเดินไม่สะดวก

ต่อมา จิตสำนึกก็ค่อย ๆ แจ่มชัดขึ้นเป็นลำดับจนสัมผัสได้กับลมหายใจอ่อนจางของตัวเอง แต่หนังตาถ่วงหนักไม่อาจเปิดขึ้นได้...**หล่อนเป็นอะไรไปนี่? หลับไป แล้วเพิ่งจะรู้ตัวตื่นขึ้นมากระมัง แต่เหตุไฉนมันจึงอ่อนระโหยโรยแรงจนสุดที่จะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวได้เช่นนี้**

ริมฝีปากของหล่อนพยายามจะเผยอ ขมุบขมิบ พยายาม

จะเปล่งเสียงเรียกออกมาว่า “พี่ใหญ่!!” แต่ก็ไม่มีสำเนียงใดๆ จะผ่านลอดออกมาได้ ต่อมาหล่อนพยายามเรียกชื่อ “รพินทร์!!” ไร้ผล ลำคอมันตีบตันแห้งผากไปหมด ปราศจากสัมเสียงที่จะเปล่งออกมาได้

ฉันเป็นอะไรไปนี่!!? จิตของหล่อนร้องถามตัวเอง

บนความมืนชาไปหมดทั้งตัว จนไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายส่วนใดทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่นั้น หล่อนกระดิกนิ้วไล่ไปทีละนิ้วก็รู้สึกว่ามันยังพอจะเคลื่อนไหวได้ แล้วก็เปลี่ยนมาทดลองอีกมือหนึ่ง จากนั้นก็ค่อยๆ งอนิ้วมือทั้งสิบกำเข้าหาฝ่ามือ แบบเหยียดสลับกันอยู่สองสามครั้ง

หล่อนยังไม่ตาย ยังพอเคลื่อนไหวได้บ้าง แต่เหตุใดร่างกายส่วนใหญ่จึงรู้สึกเหมือนเป็นอัมพาตไปเช่นนี้

บัดนี้เอง หล่อนขยับแขน มันติด! เปลี่ยนไปอีกด้านหนึ่งมันก็ถูกยึดไว้เช่นกัน ทดลองไปที่ขาทั้งสองด้าน คุณพระช่วยเถอะ! อะไรกันนี่ หล่อนถกพันธนาการเสียแล้ว มีใครมามัดหล่อนไว้อย่างหนาแน่นที่สุดที่ข้อมือและข้อเท้าทั้งสี่ด้าน

พร้อมกับจิตที่ส่งกระแสความถามตัวเอง ราชสกุลสาวนักผจญภัยเปิดเปลือกตาโพลงขึ้นในทันที สติสัมปชัญญะก็กลับคืนมาครบถ้วน

สิ่งแรกที่จักษุภาพสะท้อนให้เห็น ก็คือความมืดมิดราวกับขุมนรกมาบังตาไว้ หญิงสาวปิดตา พยายามสะบัดหน้าแรงๆ แล้วลืมขึ้นอีกครั้งอย่างกล้าหาญมั่นคง ความมืดสนิท บัดนี้กลายมาเป็นความสว่างสลัวๆ พอที่จะสังเกตเห็นอะไรได้รางๆ ในรัศมีรอบตัวเท่าที่ศีรษะจะเอี้ยวไปได้

ผนังหิน ลักษณะเหมือนผนังถ้ำ เป็นกำแพงแวดล้อมอยู่รอบตัว ตำแหน่งที่ร่างกายถูกมัดตรึงนอนหงายอยู่ เป็นแท่นหินอยู่กลางคูหาแคบ ๆ นั้น สิ่งมัดติดข้อมือข้อเท้าโยงไปขึงอยู่กับแง่หินงอกตะปุ่มตะป่ำใกล้ ๆ แท่นเรียบ ถ้าไม่ใช่หวายก็คงเป็นเถาวัลย์อันเหนียวแน่นที่สุด มันพันธนาการหล่อนอยู่เป็นเวลานานพอที่จะทำให้กลายเป็นเหน็บ

ทันทีที่ลืมตาขึ้นมาเห็นสภาพของตัวเอง และสิ่งแวด-ล้อมที่ไม่คาดฝัน หญิงสาวแทบช็อกไปด้วยความตระหนกระคนพิศวงใจขีดสุด จะว่าฝันร้ายไปก็ใช่ที่ ประสาทสัมผัสทุกส่วนกระจ่างชัดอยู่ในขณะนี้ ตามองเห็นร่างกายรู้สึก...รู้สึกแม้กระทั่งความเจ็บที่ข้อมือ เมื่อหล่อนพยายามจะออกแรงกระชากให้หลุดพ้นจากการมัดอันหนาแน่นนั้น

หล่อนตะลึงอยู่เป็นอึดใจใหญ่ ตาเบิกกว้างแทบถลนกวาดไปรอบ ๆ อย่างพินิจใคร่ครวญ พยายามขีดสุดที่จะให้ได้คำตอบด้วยตนเองว่าหล่อนอยู่ที่ไหน และมันเกิดอะไรขึ้น ตนจึงตกมาอยู่ในสภาพนี้

ภาพที่ลำดับ...ราตรีของการพบกับคณะพวกพ้องอย่างครบหน้าและอบอุ่นอยู่ในที่พักอันปลอดภัยที่สุด หล่อนนอนหลับไปใกล้ ๆ กับพี่ชายและไชยยันต์ซึ่งขนาบอยู่คนละด้าน

ก่อนจะเข้านอน ยังจำได้ว่าเดินไปพูดกับพรานใหญ่รพินทร์สองสามประโยค พร้อมทั้งมอบคืนเครื่องรางให้แก่เขา

และก่อนจะหลับ ก็ยังตอบคำถามของพี่ชายสองสามคำจำได้ทุกประโยคระยะเวลาครั้งสุดท้ายของการหลับไป และตื่น

ขึ้นมาพบตัวเองในสภาพอันไม่น่าเชื่อนี้ มันห่างกันสักเท่าไหร่และไปอย่างไรมาอย่างไร?

ดารินกัดริมฝีปากแน่น เรียกร้องขวัญและกำลังใจที่กำลังจะเตลิดกลับเข้ามารวมแน่วแน่ มันเกิดอะไรที่คาดคิดไปไม่ถึงขึ้นแก่หล่อนเสียแล้ว มันเป็นสถานการณ์ร้ายขีดสุดซึ่งจะดำเนินไปในทำนองไหน ก็ไม่มีอะไรจะมาบอกได้ในขณะนี้

ราชสกุลสาวออกแรงดิ้นเต็มกำลังอีกครั้ง หมายจะให้หลุดจากเถาวัลย์ที่มัดมือและเท้าไว้ แล้วประสาทสัมผัสก็ส่งสัญญาณให้ทราบว่า หล่อนไม่สามารถจะช่วยตัวเองได้เลย ยิ่งดิ้นก็ดูเหมือนจะยิ่งรัดแน่นเข้า ข้อมือถลอกปวดแสบปวดร้อนไปหมด

ยุติการดิ้นรนอันหาประโยชน์มิได้นั้น เพื่อสงบจิตใคร่ครวญหาทางช่วยตัวเองอีกครั้ง ผงกศีรษะขึ้น ใช้สายตาเพ่งฝ่าความมืดสลัวสังเกตไปรอบ ๆ บัดนี้ตาของหลอนเริ่มชินความมืด และมองเห็นอะไรชัดถนัดตาเพิ่มขึ้นอีก

ที่ใดที่หนึ่ง ภายในถ้ำใต้ภูเขาอย่างแน่นอน ที่หล่อนถูกกักขังเป็นเชลยอยู่ในขณะนี้ แต่ใครเป็นคนเอาหล่อนมา? พรรคพวกที่ร่วมแค้มป์และก่อนจะหลับไป เห็นอยู่กันครบหน้าทุกคนนั่นเล่า? เดี๋ยวนี้ไปอยู่เสียที่ไหนหมด? ได้เกิดอะไรขึ้นในระหว่างที่หล่อนหลับไม่รู้สึกตัวจวบจนกระทั่งมาตื่นขึ้น ณ บัดนี้

ครั้นแล้วในทันทีนั้น หล่อนก็ตัดสินใจใช้เสียงขึ้นเผื่อว่ามันอาจก่อประโยชน์อันใดขึ้นมาได้บ้าง...และเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ในขณะนี้

ดารินตะเบ็งร้องกรีดขึ้นสุดเสียง ไม่ได้มีความหมายอื่นใดมากกว่าที่จะให้กระแสเสียงอันดังกึกก้องนั้น ส่งสัญญาณไปถึงชีวิตหนึ่งใดในละแวกใกล้เคียงเพื่อขอความช่วยเหลือ

เสียงของราชสกุลสาวดังสนั่น สะท้อนก้องกลับไปมาในระหว่างหลืบหินอันสลับซับซ้อน แล้วหวนกลับมาดังหลอกตัวเองอย่างพิศวง หล่อนทดลองอีกสองสามครั้ง มีแรงเท่าไหร่ก็ตะเบ็งออกไปหมด

ปราศจากผลใด ๆ คืบหน้าอีกเช่นเคย ภายหลังเมื่อสิ้นกังวานสะท้อน ทุกสิ่งทุกอย่างก็กลับกลายมาเป็นความเงียบจนสามารถได้ยินเสียงหัวใจอันเต้นแรง อย่างไม่เป็นจังหวะของตนเอง มันเงียบ เปลี่ยวและวิเวกวังเวงไม่ผิดอะไรกับก้นสุสานร้าง สิ่งที่จะได้ขึ้นมาบ้างก็เพียงแต่รู้ว่า ณ ที่ถูกมัดกักขังอยู่นี้จะต้องอยู่ในถ้ำของโพรงและหลืบหินอันสลับซับซ้อน อาศัยสังเกตได้จากเสียงตนเองที่ดังสะท้อนไปมา และดังรับกันเป็นทอด ๆ ไปยังส่วนที่ลึกล้ำไกลแสนไกลสุดที่จะคำนึงได้ว่ามันไปสิ้นสุดหรือตันอยู่ยังที่ใด

ทันใดนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงหัวเราะแหบเบา มันดังมาจากที่ใดที่หนึ่งทางด้านศีรษะของหล่อน ซึ่งไม่สามารถจะแหงนขึ้นไปเห็นได้ กำลังหาทางเคลื่อนไหวเพื่อจะช่วยตัวเองให้พ้นจากการมัด ดารินชะงักนิ่งลงในทันทีนั้น เลือดในกายทุกหยดแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง

หล่อนจำสำเนียงอันน่าขนลุกนั้นได้ดีที่สุด!

'มันตรัย!'

หญิงสาวขยับริมฝีปากเอ่ยเรียกนามนั้น โดยไม่ปรากฏเสียงออกมา

มีเงาดำ ทาบมาทางด้านศีรษะของหล่อนอย่างแช่มช้า ราวกับเงาปีศาจพร้อมกับเสียงการเคลื่อนไหวแผ่วเบาเข้ามาใกล้ชั่วกลั้นใจนั่นเอง ร่างสูงชะลูดที่มีแต่หนังหุ้มกระดูกของเจ้ามนุษย์มหัศจรรย์ หรือจะเรียกให้ถูก ศพแห้งซึ่งเดินได้ โผล่ออกมาจากด้านที่หล่อนไม่สามารถจะเหลียวไปเห็นได้แต่แรก ใบหน้าแห้งเกราะตายด้านราวกับภาพปั้น อันน่าเกลียดดวงนั้นแสยะยิงฟันมากกว่าที่จะมองเห็นอาการยิ้ม ตาทั้งคู่ลุกวาวเหมือนตาเสือในที่มืด

มันเคลื่อนใกล้หล่อนเข้ามาอย่างเชื่องช้า เยือกเย็นที่สุด ดุจงูเหลือมที่เคลื่อนเข้าหาเหยื่อ มาหยุดยืนอยู่ที่ริมแท่นหินที่หล่อนถูกมัด ทางด้านซ้ายห่างออกไปเพียงแค่เอื้อม ตาโรจน์ไปด้วยประกายของมัน จับนิ่งมายังหล่อนตาไม่กะพริบ

ดารินลืมหายใจไปชั่วขณะ สัญชาตญาณทำให้หล่อนพยายามเบนตัวหนีด้วยความหวาดระคนสยะแสยง แต่ก็ไม่อาจปลีกกายให้พ้นจากอาการที่ถูกมัดตรึงอยู่ได้ **ชายผู้มีชีพประหลาดคงหัวเราะอยู่เช่นนั้น...เป็นเสียงหัวเราะที่แทบจะทำให้หล่อนเป็นลมสลบพับไปในบัดนั้น แต่อย่างน้อยที่สุด หล่อนก็ยังพอมีสติที่จะบอกตนเองว่า จะไม่ยอมจ้องสบตามันเป็นอันขาด**

"จิตรางคนางค์!..."

ถ้าหูของหล่อนไม่ฝาดไป ดารินมีความรู้สึกจากโสต

ประสาทว่าจะสำเหนียกกระแสเสียงเช่นนี้ ออกมาจากอมนุษย์ตนนั้น

"ใต้ฝ่าพระบาททรงลืมอดีตชาติเสียสิ้นแล้ว..."

"มันตรัย! เจ้าเรียกหรือเอ่ยนามใคร..."

หล่อนร้องลั่นออกมา พร้อมกับพยายามดิ้นรนอีกครั้ง

อมนุษย์มันตรัย แสยะยิ้ม จ้องหล่อนนิ่งอยู่ขณะจิตหนึ่ง ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบห้าว ดังก้องไปทั้งคูหาหิน

"เอาละ ข้าจะมิกล่าวย้อนไปถึงอดีตชาติในวาระนี้ก่อน แต่จะขอกล่าวแก่นางว่า จงอย่ากลัวข้าเลย นางผู้กล้าหาญ ข้าจะมิทำให้นางต้องบาดเจ็บฤๅมีอันตรายใด ๆ ทั้งสิ้น แลขอต้อนรับนางไว้ยังสถานแห่งข้านี้ด้วยความปราโมทย์โสมนัสนัก"

"เจ้าจับข้ามาทำไม? เจ้าต้องการอะไร?"

ดารินแข็งใจพูด หายใจไม่ทั่วท้อง

"ข้าหาได้จับนางมาไม่ หากแต่นางเดินมาเอง...เดินมาสู่ที่นี้ด้วยมนต์เรียกแห่งข้า"

"ข้าน่ะหรือ เดินมาเอง"

หล่อนร้องลั่น ลืมตาโพลง

ชายผู้นั้นสยายริมฝีปากอันน่าเกลียดกว้างออกไปอีก จนเห็นฟันสีน้ำตาลคล้ำผุกร่อนเหยเกซี่ยาว ๆ มันเป็นฟันศพชัด ๆ

"ใช่แล้ว นางเดินมาเอง"

"ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ใช้อิทธิฤทธิ์เวทมนตร์สะกดเข้ามาโดยข้าไม่รู้สึกตัว เจ้าประสงค์ร้ายเช่นไรกับข้ากันนี่?"

"ข้าบอกนางแล้วว่า ข้ามิมีประสงค์ร้ายใด ๆ ต่อนางเลย แต่จะทำให้นางมีชีพเป็นอมตะ สิงสถิตเป็นสุขอยู่กับข้า ณ

อาณาจักรนิทรานครแห่งนี้ชั่วนิรันดร์ นางปลดปล่อยพันธุมวดีและบริวารที่เคยเป็นสมบัติของข้าไปสิ้นแล้ว โดยการถอดถอนกริชออกจากมหาคัมภีร์มายาวิน บัดนี้ข้าไม่ปรารถนาอื่นใดอีกทั้งสิ้น เมื่อได้นางมาแทนยอดเสน่หาผู้ปลีกตัวหลีกข้าไปแล้ว นางจะเป็นราชินีแห่งอาณาจักรข้าสืบไป”

ดารินผงะ แทบช็อก ร้องลั่นออกมา

“เป็นผีดิบ คอยสูบเลือดเหมือนพันธุมวดี ทาสของเจ้าน่ะซิ!”

มันตรัยแผดเสียงหัวเราะกึกก้อง

“พันธุมวดีหาใช่ทาสของข้าไม่ หากแต่ข้าต่างหากที่เป็นทาสรักแห่งนาง ทว่าบัดนี้ข้าก็มีอีกนางหนึ่ง ที่ทรงความงามมิได้ยิ่งหย่อนไปกว่ามาทดแทนแล้ว ไปเถิดพันธุมวดี ข้าหาไยดีอีกแล้วไม่ แลมาเถิด...ราชินีองค์ใหม่แห่งนิทรานคร และในครั้งนี้จะไม่มีมือใดมาพรากนางไปจากข้าได้อีกแล้ว”

ดารินตะลึงไปครู่ แต่แล้วก็ฝืนยิ้ม พยายามบังคับจิตใจให้เป็นปกติ ผ่อนเสียงพูดอ่อนโยนลง

“อ้อ!แล้วนี่เจ้าต้อนรับราชินีของเจ้าโดยวิธีผูกมัดพันธนาการเช่นนี้เองหรอกรึ? ทำไมไม่แก้มัด ปล่อยข้าออก”

“ยังก่อน ยังไม่ถึงกาลที่ข้าจะปลดปล่อยนางจากพันธนาการได้”

มันตรัยตอบอย่างเยือกเย็น

“แต่อีกไม่นานนัก เชือก โซ่ หรือเครื่องพันธนาการใดๆ จะไม่จำเป็นสำหรับนางอีกแล้ว นางจะสิงสถิตอยู่ยังอาณาจักร

นี้เองด้วยใจภักดิ์ จากมหิทธิอำนาจแห่งมหาคัมภีร์มายาวิน แล ยามนั้น นางย่อมจะมีชีพเป็นอมตะเช่นเดียวกับข้า”

ดารินหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก ทั้งที่หัวใจยามนี้แทบไม่อยู่กับเนื้อตัว หล่อนพยายามปลุกกำลังใจให้ดีขึ้น มันจะเป็นภูตผีปีศาจหรือสิ่งประหลาดมหัศจรรย์น่าสะพรึงกลัวเช่นไรก็ตาม ลงได้เจรจาส่งภาษากันรู้ความเช่นนี้ หล่อนก็พอจะมองเห็นช่องทางเอาตัวรอดได้บ้าง ยังไม่มืดมนสิ้นหวังจนเกินไปนัก

“ก็ดีนี่ ในการที่ข้าจะมีชีวิตเป็นอมตะอยู่ร่วมกับเจ้าไม่รู้จักแก่ไม่รู้จักตาย ไม่ผุดไม่เกิด อย่างเช่นนางพญาพันธุมวดีประสบมาแล้ว แต่ให้ตายเถอะ ข้าเห็นจะต้องบังคับให้เจ้าอาบน้ำวันละอย่างน้อย 7 ครั้ง เพื่อให้หมดกลิ่นสาบแล้วก็ปรับปรุงอบรมนิสัยของเจ้าเสียใหม่ จนเจ้าเบื่อขี้หน้ารำคาญข้าตายไปเองทีเดียวแหละ ว่าแต่บอกข้าหน่อยซิ มีอะไรอยู่ในมหาคัมภีร์มายาวินนั่น?”

“มหาอาคม สรรพมนตราอันอาถรรพณ์ศักดิ์สิทธิ์ ที่จะสร้างอิทธิฤทธิ์อำนาจให้แก่ข้า ไม่มีมหาคัมภีร์มายาวิน ไม่มีมันตรัยแลนิทรานครเหลืออยู่อีกต่อไป แต่ทั้งมันตรัยแลนิทรา-นครจักต้องดำรงอยู่สืบไปชั่วนิรันดร์ พร้อมทั้งนางผู้เป็นราชินีแห่งข้าด้วย”

หญิงสาวยิ้มเยาะ บัดนี้ขวัญและกำลังใจของหล่อนกลับคืนมาพร้อมมูลแล้ว

“ไม่มีทางหรอกมันตรัย ความพินาศของเจ้าแลนิทรานคร

อันอาถรรพณ์แหล่งนี้ กำลังจะมาถึงแค่เอื้อมนี่เอง มายาวิน ขณะนี้ตกอยู่ในกำมือของฝ่ายข้า และกำลังจะถูกเผาให้กลายเป็นภัสมธลีไป อาจภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้ก็ได้!”

ไอ้ผีดิบพันปี ส่ายศีรษะช้าๆ ความน่าเกลียดน่ากลัวบนใบหน้าของมันขณะที่เป็นซากแข็งทื่อมีอยู่เพียงไรแล้วก็ตาม แต่ยามนี้–ยามที่มีวิญญาณเข้าสิง และเคลื่อนไหวพูดจาได้อย่างสิ่งมีชีวิต กลับยิ่งน่าสยดสยองกลัวมากกว่าหลายเท่า

“นางเข้าใจผิดถนัด พวกของนางไม่มีทางใดที่จะทำอัน–ตรายต่อคัมภีร์มายาวินนั้นได้โดยเด็ดขาด แต่จะต้องนำมาคืนให้แก่ข้าโดยดุษณี...ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ขณะนี้พวกของนางก็ได้นำมหาคัมภีร์นั้นไปวางรอคอยไว้ให้ข้าแล้ว เพียงแต่ข้าจะไปเอากลับคืนมาเท่านั้น”

ดารินขมวดคิ้ว คำพูดของมันเป็นนัย ชวนให้กังขาอย่างไรบอกไม่ถูก

“ข้าไม่เข้าใจ เจ้าหมายถึงอย่างไร?”

“ชีวิตของนาง ที่พวกนั้นหวังที่จะได้กลับคืนไป ย่อมเป็นเครื่องประกันมหาคัมภีร์มายาวิน เผาผลาญทำลายล้างมายาวินเมื่อใด ก็เท่ากับพวกนั้นเจตนาจะฆ่านางเมื่อนั้น”

“แปลว่า เจ้ายึดเอาตัวข้ามาเพื่อเป็นเครื่องประกันคัมภีร์เล่มนั้นรึ?” หล่อนร้องเสียงลั่น

มันตรัยก้มศีรษะอีกครั้ง หัวเราะอย่างพึงพอใจและเต็มไปด้วยชัยชนะ!

“เป็นเช่นนั้น!”

“เป็นไปไม่ได้ ถึงเจ้าจะขโมยตัวข้ามาได้ก็จริง แต่พวกของข้าก็ย่อมจะไม่รู้วัตถุประสงค์ความต้องการของเจ้า เขาจะต้องเผาคัมภีร์นั่น!”

ดารินเถียงเอ็ดตะโร

“ข้าได้ไปพบพวกของนาง แลได้บอกความประสงค์ให้มันพวกนั้นรู้แล้ว ไม่มีใครเก่งกล้าพอที่จะทำร้ายข้า หรือคัมภีร์มายาวินได้ ตราบใดที่ยังเห็นชีวิตของนางมีค่าอยู่”

“เจ้าน่ะรึ ได้ไปพบพวกของข้าแล้ว?”

หญิงสาวเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

“ใช่แล้ว ข้าได้พบพวกของนาง ภายหลังเมื่อนางตกอยู่ในกำมือของข้าแล้ว”

“อ้อ! ถ้างั้นข้าก็พอรู้ละ”

หล่อนพูดเสียงสั่นด้วยความตื่นเต้น

“เจ้าบอกพวกเขากระมังว่า ถ้าคืนคัมภีร์อบาทว์นั่นให้แก่เจ้า แล้วเจ้าก็จะปล่อยตัวข้าให้ เป็นการแลกเปลี่ยน”

มันตรัยไม่ตอบ แต่หัวเราะสนั่นขึ้นอีกครั้ง แล้วว่า

“จงสงบใจ รอคอยข้าอยู่ ณ ที่นี้ก่อนเถิด นางเอย อีกไม่นานนัก มันตรัยจะกลับมาพร้อมกับมหาคัมภีร์มายาวิน และเราจะสถิตอยู่ร่วมกันด้วยสันติสุข ตราบชั่วกัลปาวสาน”

จบประโยค มันหันกลับ เคลื่อนอย่างแช่มช้าเยือกเย็นเท่าๆ กับเมื่อขามา...เป็นเงาจางหายไปในซอกของหลืบหินด้านปลายเท้าของหล่อน ซึ่งมีแสงสลัวๆ สาดแพลมออกมาทางด้านนั้น

และความเงียบขนาดถ้ามีเข็มตกก็จะต้องได้ยิน ได้คืบคลานเข้ามาปกคลุมอีกครั้ง ดารินจ้องมองตามหลังมันไปจนลับตาและยังจับค้างอยู่ที่หลืบซึ่งมันลับหายไปตำแหน่งนั้น

บัดนี้ หล่อนไม่สามารถบอกได้ถูกว่าตกอยู่ในห้วงรู้สึกเช่นไร แต่ก็รู้ถึงสถานการณ์ร้ายของตนเองอย่างแจ่มชัดแล้ว อะไรที่น่าสยดสยองสักเพียงไหนจะเกิดขึ้นกับหล่อน หากไอ้ผีดิบนั่นโผล่กลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมทั้งคัมภีร์อุบาทว์เล่มนั้น?

หญิงสาวหงายศีรษะลงนอนราบตามเดิม ตาเบิกโพลงจับขึ้นไปบนเพดานหินย้อยซึ่งมันอาจเป็นสุสานที่สถิตร่างของหล่อนตลอดไปภายในเวลาอันไม่นานนี้นัก ใช้สมองและปัญญาทุกหน่วยเท่าที่จะมีอยู่ใคร่ครวญในการที่จะหาทางช่วยตัวเอง หล่อนยังพอมีเวลา...อย่างน้อยก็เวลาในระยะที่ไอ้ผีดิบนั่นยังไม่โผล่กลับมา

อุปสรรคสำคัญขั้นแรกที่สุดก็คือ ทำอย่างไร...จึงจะให้หลุดจากการมัดซึ่งมันหนาแน่นมันคงเกินกำลังความสามารถของหล่อนที่จะดิ้นให้หลุดได้

ดารินเพียรที่จะขยับเขยื้อนกายทุกส่วน ทดสอบหาจุดอ่อนว่าโดยวิธีใดบ้าง...ที่จะทำให้การมัดนั้นคลายปมลงได้บ้าง ส่วนที่ขยับได้มากที่สุดก็คือกลางลำตัวซึ่งไม่มีอะไรมัดอยู่ และแล้วทันทีนั้น หล่อนก็สัมผัสได้ทันทีว่า ปืนสั้นพร้อมทั้งเข็มขัดลูกปืนซึ่งตามปกติจะต้องมีติดตัวอยู่ทุกขณะนั้น บัดนี้หาได้คาดติดเอวอยู่ไม่ นึกออกต่อไปว่า...หล่อนเป็นคนถอดออกเองก่อนจะเข้านอนในแค้มป์ร่วมกับพวกพ้องทุกคน

หล่อนดิ้นจนเหนื่อยอ่อน และหมดแรงไปในที่สุดโดยไม่

เกิดผลอะไรขึ้นมาเลย นอกจากบาดแผลที่ข้อมือและข้อเท้าซึ่งถูกเถาวัลย์ที่มัดไว้กัดลึกเข้าไปจนเลือดโทรม

'ชีวิตเห็นทีจะถึงที่สิ้นสุดลงเสียในครั้งนี้แล้ว...'

หญิงสาวรำพึงกับตนเองขณะที่หลับตาลงด้วยความอ่อนเพลียทอดอาลัย แล้วก็ไม่คิดถึงอะไรอีก นอกจากภาวนาถึงพระพุทธคุณ

เวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ประสาทสัมผัสส่งสัญญาณเข้ากระทบจิต คล้าย ๆ กับว่า จะมีอะไรสักอย่างหนึ่งเข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ ตัว

หญิงสาวค่อย ๆ เผยอเปลือกตาขึ้นในลักษณะหรี่มองแล้วสะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ

ท่ามกลางความมืดสลัวของบรรยากาศที่ครองอยู่โดยรอบใบหน้าดวงหนึ่งสว่างโพลนอยู่ในความมัวมนนั้น วูบแรกที่เห็นหัวใจของหล่อนแทบจะปลิวกระเจิงออกไปจากตัวด้วยความหวาดกลัวตระหนกตกใจขีดสุด เพราะว่า...มันเป็นใบหน้าที่หล่อนจำได้อย่างแม่นยำติดตาที่สุด...ใบหน้าของสตรีนางหนึ่ง ซึ่งนอนสนิทนิ่งอยู่ในครอบแก้วผลึก ก่อนที่จะสลายร่างกลายเป็นขี้เถ้าไป

พันธุมวดี!! นางพญาผู้เลิศลักษณ์แห่งนิทรานคร!!

ดารินร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว รีบหลับตาลงโดยเร็วหัวใจแทบจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น ต่อมาอีกขณะหนึ่งก็ตระหนักได้ว่า บางทีตนเองจะตาฝาดไป จึงค่อย ๆ ขยายเปลือกตาหรี่มองอีกครั้ง

คุณพระช่วย! สตรีผู้นั้น ยืนอยู่ข้างแท่นที่หล่อนถูกมัดห่างเพียงศอกเดียวเท่านั้น มิหนำซ้ำกลิ่นหอมอันประหลาดยังอบอวลกรุ่น ลอยมากระทบจมูกอยู่ระรื่นริน หล่อนไม่ได้ตาฝาดหรือคิดวาดภาพฝันไปเองอย่างเด็ดขาด

หญิงสาวตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัวจับขั้วหัวใจ แต่แล้วก็พยายามบังคับจิตใจให้กล้าหาญ บอกกับตนเองว่าหล่อนจะต้องกลัวอะไรกับรูปโฉมอันศิริโสภาคย์นั้นด้วย ไม่มีความน่ากลัวอะไรสักอย่างเดียวสำหรับความงามตลอดทั่วสรรพางค์กายนั้น เว้นไว้แต่ประการเดียวในข้อที่ว่า ภาพของนางงามที่เห็นนั้น หาใช่มนุษย์ปุถุชนไม่ เป็นอะไรก็ไม่รู้

ดารินลืมตากว้างขึ้นในทันที และจ้องเขม็ง ขณะที่รู้สึกเหมือนกับว่าขนทุกเส้นในร่างกายของหล่อนตั้งชัน

ภาพนั้นแผ่วบางดุจแสงจันทร์แรมอันซีดสลด ต่อมาอีกอึดใจหนึ่งก็ค่อย ๆ ชัดขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งสามารถแลเห็นประกายเพชรจากมงกุฎเหนือศีรษะและม่านขนตาอันยาวงอนไรยิ้มที่เผยอแย้มน้อย ๆ จนเห็นฟันดุจมุก และปวงถนิมพิมพาภรณ์ทุกชิ้นที่ประดับกายอันเป็นสัญลักษณ์ของนางกษัตริย์ ทุกลักษณะของเครื่องประดับ...เป็นเครื่องทรงอย่างเดียวกับที่หล่อนเห็นจากร่างในโลงแก้วไม่ผิดเพี้ยน เพียงแต่ว่า...ที่อุระอันผุดผ่องงามสล้างด้วยประทุมถันทั้งคู่ บัดนี้ หาได้มีหอกไม้อันอาถรรพณ์ของจอมพราน รพินทร์ ไพรวัลย์ เสียบปักอยู่ไม่

เนตรทั้งคู่คม ดำขลับมีประกายราวนิล ตัดกับสีฟ้าจาง ๆ ของเปลือกตา ริมฝีปากที่แย้มเยือน คือกลีบของกุหลาบสีอ่อนแลนุ่มเหมือนกำมะหยี่ ปรางทั้งสองปลั่ง อิ่มเอิบเช่นดรุณีผู้อยู่

ในแดนโสมนัสเปี่ยมสุข...มีอะไรน่ากลัวที่ไหน นอกจากความน่ารัก น่าเสน่หา...

ดารินจ้องตะลึงพรึงเพริด

“พันธุมวดี!...”

หล่อนพึมพำออกมาด้วยเสียงกระซิบ

สตรีผู้นั้น โน้มศีรษะลงอย่างแช่มช้า ดูนุ่มนวลอ่อนโยนและสง่างามยิ่ง ริมฝีปากแย้มกว้างออกไปอีกด้วยรอยยิ้มแห่งความเป็นมิตร แล้วสำเนียงที่ใสแผ่วประดุจระฆังแก้ว ก็แว่วมาว่า

“พันธุมวดีเทวี...ใช่แล้ว...นั่นคือนามของข้า อย่าหวาดระแวงฤาชิงชังใดๆ ต่อข้าอีกเลย นางผู้กล้าหาญ บัดนี้ วิญญาณอันเวียนวนทุกข์ทรมานของข้าได้รับการปลดปล่อยแล้ว ด้วยความการุณย์ของพวกท่าน ณ ที่นี้ และเดี๋ยวนี้ ขอท่านได้โปรดรับการคารวะแลสำนึกในบุญคุณจากข้า แทนให้แก่พวกท่านทั้งหลายด้วยเถิด”

“ใต้ฝ่าพระบาท...เสด็จมาปรากฏพระวรกายต่อหน้าหม่อมฉัน ณ บัดนี้ ด้วยประสงค์ใด?”

ดารินหลุดปากตะกุกตะกัก

“ข้ามาเพื่อที่จะสนองตอบแทนบุญคุณของท่าน มาเพื่อบอกว่า บัดนี้วิญญาณของข้าเป็นอิสระแล้ว ไม่ได้ตกเป็นทาสบังคับช่วงใช้ของมันตรัยอีกต่อไปและพร้อมที่จะให้การร่วมมือกับท่านในทุกด้านเพื่อยังความพินาศให้แก่มัน ข้าและสุดที่รักของข้า ตลอดจนวิญญาณของอาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายที่ตกเป็นหนี้บุญคุณของเหล่าท่าน จะไม่ทอดทิ้งจากพวกท่านไปไหน

ก่อน จนกว่าพวกท่านจะกำจัดทำลายมันตรัยลงได้ อย่าวิตกพรั่นพรึงไปเลย พวกข้าคือมิตรของท่าน”

หญิงสาวขนลุกซู่ทั้งกายอีกครั้ง ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่หล่อนเผชิญพบเห็นอยู่นี้เป็นภาพจริง หรือภาพฝัน

“ใต้ฝ่าพระบาทจะทรงช่วยหม่อมฉัน...ในภาวะเช่นนี้ได้โดยวิธีใด?”

เรียวโอษฐ์แช่มช้อยงดงามบนใบหน้านั้น ยิ้มกว้างออกไปอีก เจิดจรัสอบอุ่นเหมือนแสงปัจจุสมัย

“ข้าไม่สามารถจะช่วยท่านได้ด้วยตนเองหรอก เพราะข้าปราศจากซึ่งตัวตน มีแต่ดวงจิตเท่านั้น แต่ยอดสิเน่หาแห่งข้าซึ่งบัดนี้สิงสู่ครอบงำอยู่ในเรือนกายคนของท่านเอง จะช่วยท่านได้...วรมันต์!! เขากำลังจะเข้ามาให้การช่วยเหลือท่าน ณ บัดนี้แล้ว...”

กระแสเสียงนั้นแผ่วจางออกไปทีละน้อยตามลำดับ พร้อมกับภาพที่แลเห็นเป็นรูปร่างอันเด่นชัด ก็พร่าเลือนลงดารินอ้าปาก ต้องการจะตะโกนเรียกออกไปให้เต็มเสียง เพื่อขอให้ภาพนั้นคงอยู่และพูดจาโต้ตอบกับหล่อนต่อไป แต่เหมือนจะมีอะไรมาขวางกั้นลำคอไว้ ไม่สามารถเปล่งเสียงใด ๆ ออกมาได้อย่างที่ตั้งใจ ได้แต่ดิ้นอึกอักอยู่บนแท่นซึ่งถูกมัดและจ้องภาพอันจางสลายนั้นตาไม่กะพริบ จวบกระทั่งไม่เหลือร่องรอยใด ๆ ไว้ในความว่างเปล่าเงียบวังเวงรอบกาย

ครั้นแล้ว ขณะจิตต่อมา ก่อนที่หล่อนจะทันตั้งสติปรับความรู้สึกได้ทัน เงาอันตระหง่านเงื้อมของร่างกำยำสูงใหญ่ก็ปรากฏขึ้นที่ช่องหลืบด้านซึ่งเจ้าผีดิบมันตรัยเดินหายออกไป

วูบแรก ที่หล่อนผงกศีรษะขึ้นมอง แลเห็นเป็นบุรุษชาตินักรบในเกราะเงินอันสกาววะวับ ร่างนั้นยืนเด่นเป็นสง่าขวางอยู่ตรงปากทางเข้าออก เป็นภาพอันตะค่มจากแสงสลัวที่สาดแพลมออกมาทางด้านหลัง ครั้นเมื่อสะกดใจจ้องพินิจต่อไป จึงจำได้ว่า**นั่นคือแงซาย องครักษ์ประจำตัวของหล่อน อันเป็นตัวปริศนาก่อความยุ่งยากทั้งมวลให้แก่คณะมาตลอดเวลานั่นเอง**

"แงซาย!!"

หล่อนคิดว่าได้ตะโกนเรียกออกไปสุดเสียง แต่ความจริงมันดังเพียงแค่กระซิบเท่านั้นเอง

ร่างที่มองคล้าย ๆ เป็นเงาของรูปร่างสองชนิดซ้อนกันอยู่นั้นปรี่ตรงเข้ามายังหล่อนอย่างรวดเร็ว เต็มไปด้วยความคล่อง-แคล่วประเปรียว และกว่าหล่อนจะรู้สึกตัว ก็ปรากฏว่าเถาวัลย์ที่มัดมือและเท้าทั้งสี่ด้านถูกคมมีดตัดขาดออกหมดสิ้น

หญิงสาวกระโดดผางขึ้นยืนในพริบตานั้น

"แงซาย เธอนั่นเอง...เธอมาช่วยฉัน..."

ใบหน้าอันมันละเลื่อมในแสงสลัวนั้น...เผยอริมฝีปากเห็นฟันขาว แล้วเสียงทุ้มกังวานก็ตอบมาว่า

"นางผู้กล้าหาญ!ข้า หาใช่ แงซาย ของท่านไม่ ข้าฯ คือวรมันต์แห่งอาณาจักรนิทรานคร ผู้ซึ่งท่านได้ช่วยเหลือให้'รอดพ้น'พร้อมทั้งราชินีของข้าฯ และอาณาประชาราษฎร์ทั้งหลาย บัดนี้ถึงวาระแล้วที่ข้าฯในนามของประชาชาวนิทรานครทั้งสิ้นจะสนองตอบแทนบุญคุณท่าน จงตามข้าฯออกมาโดยเร็วเถิด เพื่อความปลอดภัยของท่านเองและหมู่คณะทุกคน"

กล่าวจบ ร่างนั้นก็หันหลังออกเดินนำหน้าไปโดยเร็ว ดารินกระโจนตาม แล้วคว้าแขนไว้แน่น กระชากให้หยุดลงชั่วขณะ พยายามจ้องหน้าในระยะประชิด มือยังจับแขนแน่นอย่างนั้นด้วยความปีติตื่นเต้นระคนพิศวงเหลือที่จะกล่าว ใบหน้านั้นหันมาสบตาหล่อน มันเป็นการเผชิญหน้ากันอย่างใกล้ชิดถึงตัวที่สุด พร้อมทั้งได้พูดจากันเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่แงซายได้เตลิดหนีหายจากคณะกลายสภาพเป็นตัวลึกลับไป ประสาทสัมผัสของดารินยามนี้ บอกกับตนเองว่า หล่อนค้นไม่พบความเปลี่ยนแปลงผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น ในตัวของเจ้าคนใช้ชาวดงผู้ที่หล่อนใกล้ชิดรักใคร่เป็นพิเศษ เขาน่าจะเป็นแงซายคนเดิมของหล่อนนั่นเอง ร่างกายอบอุ่นเต็มไปด้วยพละกำลังและความองอาจปราดเปรียวเหมือนเดิม น้ำเสียงที่พูดยกเว้นแต่ประโยคที่แปลกไปบ้างแล้ว นอกนั้น-กังวานเสียงก็ยังเป็นเสียงของแงซายอยู่ตามเดิม ไม่เพี้ยนแผกไปเลย

"วรมันต์!..."

หล่อนแข็งใจเอ่ยเรียกนามนั้น

"ถ้าวิญญาณของท่าน สิงอยู่ในร่างกายคนของฉันจริงละก็ บอกได้ไหม วิญญาณของแงซาย เดี๋ยวนี้อยู่ที่ไหน?"

"วิญญาณคนของท่าน ขณะนี้กำลังล่องลอยท่องเที่ยวอยู่ในดินแดนแห่งความฝัน เขากำลังหลับและฝัน และในภาวะเช่นนั้น ข้าฯได้อาศัยร่างกายของเขาเพื่อปฏิบัติภารกิจทุกสิ่งทุกอย่างเช่นที่แล้วมา และกำลังปฏิบัติอยู่ ณ บัดนี้"

"เมื่อใดเขาจึงจะตื่นขึ้น และกลับมาเป็นตัวเอง เป็นแงซายคนเดิมของฉัน?"

หน้านั้น ยิ้มสว่างอยู่ในความมืด

"ท่านอย่าได้วิตกไปเลย คนของท่านจะปลอดภัยเรียบ-ร้อยดีทุกประการ ประหนึ่งตื่นขึ้นจากความฝัน ภายหลังเมื่อข้าฯหมดภารกิจแล้วและคืนร่างนี้แก่เขา ภารกิจของข้าฯที่เหลืออยู่ ก็คือช่วยท่าน และคณะของท่านทุกคนให้ปลอดภัยจากกฤติยามนต์ของมันตรัย และกำจัดมันให้ดับสูญไป ซึ่งวาระนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว การทำลายล้างมันตรัยขึ้นอยู่กับความสามารถของพวกท่านเอง ข้าจะรับใช้ได้ ก็แต่เพียงการช่วยชี้ช่องทางให้เท่านั้น ตามข้าฯมาเถิด แล้วท่านจะได้เห็นเอง"

ร่างนั้นออกเคลื่อนต่ออย่างรีบรุด

ไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว ที่หล่อนจะมัวเสียเวลาซักถามให้มากความในภาวะเช่นนี้ ความปลอดภัยของตัวหล่อนเองมันขึ้นอยู่กับเวลาอันรีบด่วนที่สุด ยิ่งชักช้าเสียเวลาอยู่เท่าไรหนทางที่จะรอดก็ย่อมหมดสิ้นไปเท่านั้น

โดยเรือนร่างของแงซาย แต่โดยพลังงานลึกลับที่แฝงครอบงำอยู่ บุรุษผู้นั้นกำข้อมือหล่อนไว้ ด้วยอุ้งมืออันกำยำแข็งแรง ฉุดให้ออกเดินตามไปในระหว่างช่องทางเดินอันเป็นหลืบหินสลับซับซ้อนเหมือนเขาวงกตนั้น อย่างไม่มีการลังเลหรือรีรอ แสดงว่าจัดเจนชำนาญลู่ทางปรุโปร่งอยู่ก่อนแล้ว บางขณะ ก็ปีนไต่และคลานลอดช่องเข้าไปโพรงแคบ ๆ เฉพาะการเคลื่อนไปได้เรียงเดี่ยวอย่างยากเย็น คล้าย ๆ จะเป็นเส้นทางลับแยกไปจากทางเดินโดยปกติ

ครู่ใหญ่ ทั้งสองก็โผล่ทะลุช่องโหว่ของผนังถ้ำ ออกมาสู่ปากโพรงกว้างขวางตอนหนึ่ง ลักษณะเหมือนห้องโถงขนาดใหญ่มหึมา ซึ่งมีเพดานและฝาผนังรอบด้านทำด้วยหินภูเขา ยกเว้นแต่ปากทางหรืออีกนัยหนึ่ง ปากถ้ำกว้างมองเห็นแสงตะวันบ่ายสาดจ้าเข้ามา และแลออกไปเห็นชายป่าด้านนอกบางส่วน

วรมันต์ฉุดเชลยสาวของไอ้ผีดิบมันตรัย ให้ลากตัวเข้ามาหมอบอยู่เคียงข้างตรงปากทางที่คลานลอดกันมานั้น แล้วชี้ให้ดูลงไปยังใจกลางถ้ำเบื้องล่าง ดารินมองตามลงไปเห็น ก็มีความรู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปในบัดนั้น

แข็งทื่อสงบนิ่งและเฉยเมยเท่า ๆ กับหินภูเขาก้อนหนึ่ง แต่มันคือสิ่งที่ตัวหล่อนเองและผู้ร่วมคณะทุกคนโรมรันเผชิญหน้ากับมันมาแล้วอย่างโชกโชน โดยไม่สามารถจะกำจัดมันลงได้เลย นอกจากแต่ละคนในคณะหวุดหวิดจวนเจียนจะต้องพลีชีวิตสังเวยมันนับครั้งไม่ถ้วน และเป็นเป้าหมายสำคัญที่ทุกคนคอยระมัดระวังจดจ่อหวาดระแวงอยู่ในขณะนี้แทบไม่เป็นอันทำอะไรได้

กาฬพยัคฆ์!! ไอ้โคร่งดำตัวขนาดม้าลูกผสม ร่างกายอันเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์อำนาจ ภาคหนึ่งของเจ้าผีดิบมัน-ตรัยผู้แก่กล้าอาคม!!

ยืนผงาดทะมึนทึนราวกับอสูรเฝ้าถ้ำ หน้าหันไปยังปากทางออก ทว่าลักษณะของมันยามนี้ เป็นศิลาหยาบทั้งแท่ง!!

ตะวันบ่ายที่สาดเข้ามาทางปากถ้ำ ส่องจับร่างบางส่วนของมันทำให้มองเห็นได้อย่างถนัดตาที่สุด

ดารินขยับริมฝีปาก แต่ไม่มีเสียงอันใดลอดออกมาได้ ร่างกายรู้สึกอ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวแรง เหมือนจะเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ

“ท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ ‘มัน’ ยืนเป็นหินอยู่ที่นั่น!”

วรมันต์ ในร่างของแงซายกระซิบ

“พระอรหันต์!...” นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุลพึมพำพร้อมกับกระเดือกน้ำลายแห้งผากลงคอ

“อย่าเกรงไปเลย”

เสียงของผู้ที่มาช่วยเหลือหล่อนกระซิบต่อไป

“วิญญาณของมันตรัยในขณะนี้ ครองอยู่ในร่างคนของมัน และถ้าไม่มีภัยใดๆ มาถึงตัว มันจะยังไม่ถอดวิญญาณมาเข้าร่างเสือก่อนเป็นอันขาด ขณะนี้มันกำลังซุ่มตัวอยู่ในป่าเพื่อหาโอกาสไปเอามหาคัมภีร์มายาวินที่พวกของท่านนำไปวางไว้ให้ ณ ปราสาทพันธุมวดี ตามที่มันสั่งไว้ โดยนำซากเสือมาหลบซ่อนคุมเชิงอยู่ที่นี่ เดี๋ยวนี้ เป็นโอกาสอันดีที่สุดของท่านแล้วที่มาพบซากเสือของมัน ในขณะที่มีสภาพเป็นเพียงหินก้อนหนึ่ง โอกาสนี้เป็นโอกาสที่พวกท่านทั้งหลายปรารถนามานานแล้ว”

“จงบอกซิ วรมันต์ ฉัน หรือเราทั้งหมด ควรจะทำอย่างไรต่อไป”

ดารินพูดอย่างยากเย็นที่สุด

“ที่พักของพวกท่านอยู่ห่างจากปากถ้ำนี่ไปทางด้านตะวันตกไม่ไกลนัก ข้าฯ จะนำทางท่านให้กลับไปพบกับพวกยังที่พัก ซึ่งรอคอยท่านอยู่ก่อนแล้ว เมื่อท่านได้พบกับคณะของท่านทุกคนแล้ว พวกท่านทั้งหลายย่อมจะรู้ได้เองว่าสมควรจะปฏิบัติ

เช่นไรต่อไป พวกท่านทุกคนล้วนมีฝีมือและปรีชาชาญฉลาดทั้งสิ้น”

“แล้วเราจะออกจากที่นี่ไปได้อย่างไร โดยไม่ผ่านเสือหินนั่น”

“เราจะออกไปทางปากถ้ำที่เห็น ถึงผ่านมันไปซึ่งหน้าก็จะไม่เกิดอันตรายใดๆ แก่เราทั้งสิ้น ตราบเท่าที่วิญญาณของมันตรัยยังไม่กลับคืนมาเข้าสิง และข้าฯ ก็ได้บอกแก่ท่านแล้วว่ามันตรัยจะยังไม่หวนกลับเข้าร่างเสือในขณะนี้”

“แต่...แงซาย...”

ดารินเรียกนามจริงของเจ้าของร่าง ซึ่งเป็นผู้นำทางหล่อนอยู่ในขณะนี้

“เธอแน่ใจหรือว่า ขณะที่เราเดินผ่านมัน ไอ้เสือหินตัวนั้นจะไม่มองเห็นเรา”

หน้านั้น หันมาจ้องตาหล่อนระยะห่างเพียงแค่คืบ แล้วยิ้มน้อยๆ ฝ่ามือหยาบกระด้างแข็งแรง เอื้อมมากุมที่มือหล่อนบีบหนักหน่วงด้วยสัญลักษณ์ของการปลุกปลอบใจ พลางส่ายหน้าแช่มช้าไปมา

“จะไม่เป็นอย่างที่ท่านหวาดระแวงหรอก ขณะนี้ มันก็คือหินภูเขาธรรมดาก้อนหนึ่งเท่านั้น ไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่มีความรู้สึก ไม่มีวิญญาณ...ตามข้ามา!”

พร้อมกับคำพูดนั้น ขุนพลวรมันต์ ไต่ออกจากปากโพรงปีนแง่หินลงไปก่อน ดารินขณะนี้ตัวเย็นชืดมีอาการหนาวสั่นเหมือนจะจับไข้แต่สู้แข็งใจไต่ตามลงมาด้วยสีหน้าอันซีดเผือดอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง–หล่อนคิด ขณะที่ค่อยๆ ย่องตามหลังร่าง

ของมัคคุเทศก์ลึกลับผู้นั้น เลาะอ้อมไปตามโขดหิน เพื่อจะผ่านรูปเสือหินมหึมาออกไปจากปากถ้ำ สมมติว่าถ้าไอ้หินดำสนิทก้อนนั้น เกิดขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวขึ้นมาได้ แน่ละ หล่อนคงจะตกใจช็อกตายก่อนที่มันจะเผ่นเข้าขย้ำเสียด้วยซ้ำ อาวุธที่จะใช้ป้องกันตัวหรือต่อสู้ใดๆ ก็ไม่มีเหลือติดตัวอยู่ในขณะนี้เลย แม้แต่มีดสักเล่ม

อึดใจที่รู้สึกนานเหมือนอยู่ในนรก โดยขาทั้งคู่ซึ่งสั่นเทาขณะเมื่อเหยียบย่าง แอบตัวลีบตามหลังผู้นำทางไป ในที่สุดก็ผ่านในทิศทางด้านหน้าของศีรษะเสือหินซึ่งหันออกปากถ้ำดารินหลับตาเดิน มือเกาะหลังวรมันต์ในร่างของแงซายไว้แน่น

และแล้ว เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ก็พบว่า ตนเองออกมายืนอยู่ยังบริเวณชายป่าหน้าถ้ำ ลับมุมบังมองไม่เห็นเสือหินมหึมาตัวนั้นอีกแล้ว กลางแสงสว่างอันสุกใสของตะวันบ่ายที่สาดลอดช่องโตรกลงมา ร่างของแงซายยืนเคียงอยู่ข้างๆ แลเห็นชัดกระจ่างหมดทุกส่วนสัดกว่าที่เคยเห็นเป็นเพียงเงาตะคุ่มสลัวคล้ายภาพลวงตา

ในที่แจ้ง และท่ามกลางความถนัดชัดเจนของรัศมีแห่งทิวากาลเบื้องนอกเช่นนี้ ดาริน วราฤทธิ์ จึงเพิ่งจะประจักษ์ ณ บัดนี้เองว่า **แม้ทุกสิ่งทุกอย่างในร่างกายนั้นจะเป็นสมบัติของเจ้าหนุ่มพเนจรแงซายคนใช้ของหล่อน แต่แววตาทั้งคู่หาใช่แงซายไม่ มันเป็นดวงตาคู่ที่วาวโรจน์โชติช่วง และกร้าวแข็งยิ่ง ผิดไปจากดวงตาคู่อ่อนโยน บึกบึนและแฝงแววเศร้าเร้นลึก อย่างเช่นที่เคยเห็นมาก่อน**

ถูกแล้ว นั่นไม่ใช่แงซายของหล่อนแน่นอน แม้โดยเรือนกายสังขารจะใช่ก็ตามที ดารินจ้อง แล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่งอย่างหวาดพรั่น อันเป็นความรู้สึกชนิดใหม่ซึ่งเกิดขึ้นอย่างกะทันหันโดยไม่รู้สึกตัว แต่แล้วชั่วพริบตาต่อมาสติสำนึกก็กลับคืนมาโดยเร็ว เมื่อจิตสัมผัสบอกตนเองว่า นั่นคือมิตร...หาใช่ศัตรูไม่

"วรมันต์! ฉันเห็นท่านได้ชัดเจนแล้ว จากดวงตาคู่นั้นรีบพาฉันกลับไปยังที่พัก ซึ่งมีพวกของฉันคอยอยู่เถิด"

ยิ้มกร้านกระด้างในลักษณะแสยะ ส่งมายังหล่อนอีกครั้งศีรษะอันเชิดตระหง่านโน้มต่ำลง เหมือนจะโค้งคำนับรับบัญชาแล้วร่างนั้น โดยไม่เอ่ยคำใดอีกเลย ก็ออกเดินตัดทางลงสู่ส่วนลาดของเนินเขาบรรจบกับเส้นทางด่านซึ่งซอนไปในระหว่างป่าโปร่งและโขดหิน เป็นการนำรุดไปเบื้องหน้าอย่างเร่งร้อนแต่ก็ใช้ระดับฝีเท้าพอที่จะให้อีกฝ่ายติดตามทัน

กระนั้นก็ตาม ดารินก็ตกอยู่ในลักษณะครึ่งเดินครึ่งวิ่ง ในภาวะเช่นนี้ไม่มีความเหน็ดเหนื่อยย่อท้อใดๆ มาเป็นอุปสรรคเลย เพราะตระหนักดีว่า ความเป็นความตายมันขึ้นอยู่กับการแข่งเวลาอย่างเดียวเท่านั้น...

และแล้ว เพียงไม่นาน บริเวณเนินหน้าผา
อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งแคนย์ก็ปรากฏให้เห็นไม่
ห่างออกไปเท่าใดนัก ภายหลังเมื่อโผล่พ้นป่า
หินออกมา ณ ที่นี้ ขุนพลวรนันต์ในร่างของ
แมงซายหยุดยืนรออยู่ เมื่อดาริมเร่งฝีเท้าตามเข้ามาถึงก็ชี้มือ
ให้ดูไปยังที่หมายนั้น

"ท่านจำได้ไหม ที่พักของคณะท่านซึ่งแรมคืนในราตรีที่
ผ่านมาก่อนหน้ามันตรัยจะใช้เวทมนตร์สะกดเรียกท่านไปสู่ความ
เป็นเชลยในที่ลับ"

"จำได้ ฉันกลับมาที่เก่าแล้ว!"

หล่อนพยักหน้า ร้องออกมาอย่างดีใจเหลือที่จะกล่าว
ตาเป็นประกายแจ่มใสขึ้นในทันที

“จงรีบกลับเข้าไปเถิด พวกของท่านกำลังรอคอยท่านอยู่แล้ว ข้าฯ มาส่งท่านเพียงแค่นี้แหละ”

ดารินชะงักนิดหนึ่ง หันมาจ้อง

“วรมันต์!...”

หล่อนมีอาการพะว้าพะวัง

“ท่านจะเอาร่างคนของฉันไปไหนอีก เมื่อไหร่ท่านจึงจะคืนร่างของแงซายให้ฉัน?”

ขุนพลวรมันต์เผยไรฟันขาวอีกครั้ง

“อย่าเป็นห่วงเลย นางผักล้าหาญ ข้าฯ ได้บอกแล้วว่าภาระของข้าฯ ยังไม่สิ้น จำเป็นจะต้องอาศัยร่างกายคนของท่านปฏิบัติภาระต่อไปอีกระยะหนึ่งก่อน มันตรัยพินาศเสร็จสิ้นลงเมื่อใด ข้าฯ ก็จะขอลาจากร่างคนของท่านไปเมื่อนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันแยกกับท่านก่อนละนะ”

“เชิญเถิด ขอให้ความสำเร็จและโชคชัยจงเป็นของคณะท่าน!”

ร่างนั้นก้มศีรษะลงโค้งคำนับ

ดารินก็ผละออกวิ่ง ไต่เนินขึ้นไปยังแค้มป์ที่พักซึ่งแลเห็นเหลืองอร่ามอยู่ด้วยตะวันบ่ายโดยเร็ว พอใกล้เข้าไป หล่อนส่งเสียงตะโกนเรียกพี่ชายเอ็ดเข้าไปก่อนล่วงหน้า

สามคนในที่ซุ่ม มีสภาพไม่ผิดอะไรกับพรานที่พักซุ่ม

รอคอยการลงของสัตว์ อาหารมื้อเที่ยงซึ่งเตรียมมาชนิดที่กินกันพอให้ประทังชีพผ่านไปแล้วพร้อมกับน้ำ ระยะเวลาที่ผ่าน

ไปท่ามกลางความเงียบสงัดใช้เป็นเวลาผลัดกันนั่งหลับหรือนั่งครุ่นคิด แต่จะมีคนหนึ่งตื่นระวังพร้อมและจับตามองลอดช่องหิน ระวังอย่ที่คัมภีร์ ซึ่งตั้งล่อเบื้องล่างทกขณะโดยไม่เผลอ

เงาแดดที่สาดลงมายังตำแหน่งนั่งซุ่ม ทอดเงาเปลี่ยนทิศไปเป็นลำดับ ในที่สุดก็กลายเป็นเงาร่ม เมื่อดวงตะวันคล้อยไปอยู่ยังเหลี่ยมชะง่อนด้านหลัง

“บุญคำสงสัยว่า มันคงจะย่องมาเอาในเวลากลางคืน”

พรานเฒ่ากระซิบบอกเจ้านายทั้งสองขึ้นเป็นครั้งแรกภายหลังจากนิ่งเงียบกันมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง

“เราจะรอคอยจนถึงเวลานั้น ไม่ว่าจะนานสักเท่าไร?”

รพินทร์บอก

ท่านหัวหน้าคณะชำเลืองดูนาฬิกาข้อมือ แล้วเปิดจุกกระติกออกกรอกน้ำกลั้วคอเพื่อบรรเทาความอบอ้าว จากนั้นก็เงียบกันไปอีก

และแล้ว อึดใจนั้นเอง ทั้งสามก็ชันตัว หผึ่งขึ้น

มีเสียงผีเท้าหลายคู่ย่องมากับพื้นกรวด ในระหว่างป่าหินอันเกะกะเป็นฉากกำบังอยู่ทั่วไป ก่อนที่ทั้งสามจะทันขบคิดเช่นไรต่อไป ก็ปรากฏเสียงสัญญาณนกร้องดังแว่วขึ้นมาเบาๆ รพินทร์กับบุญคำ หันไปมองหน้ากันโดยเร็วอย่างแปลกใจยิ่ง เพราะต่างจำรหัสได้ดีว่านั่นเป็นสัญญาณติดต่อในระหว่างพรานพื้นเมืองของเขาทั้งหลาย

บุญคำทำเสียงตอบไปทันที เชษฐาผู้ไม่รู้เรื่องก็หน้าตื่นกระซิบถามพรานใหญ่ว่า

“อะไรหรือ ผู้กอง?”

“แปลกมากครับ พวกพรานของผมที่ส่งให้กลับไปอยู่แค้มป์พร้อมกับคุณไชยยันต์เมื่อเช้านี้ ตามมาทำไมก็ไม่รู้ รู้สึกว่าจะมากันหลายคนเสียด้วย”

ไม่ทันจะขาดเสียงของรพินทร์ เงาของพวกพรานพื้นเมืองหลายคนก็โผล่พ้นโขดหินข้างล่าง และพากันไต่ขึ้นมายังตำแหน่งซึ่งทั้งสามพักซุ่มตัวอยู่โดยเร็ว เกิด เส่ย จัน และคะหยิ่น 4 คน ทั้งสี่หน้าตาแสดงความตื่นเต้นและมีอาการเร่งร้อนยิ่ง แต่ก็ไม่ทำเสียงเอะอะกระโตกกระตากใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น เพียงแต่รีบร้อนไต่กันขึ้นมาเงียบๆ จนกระทั่งถึง

แล้วจัน ก็รายงานกระหืดกระหอบขึ้นว่า

“เร็วเข้าเถอะ นาย! นายหญิงโผล่กลับมาที่แค้มป์แล้ว นายทหารใช้ให้พวกผมมาตามนายกับนายใหญ่กลับไปแค้มป์เดี๋ยวนี้!”

คำพูดแทบจะจับต้นชนปลายไม่ถูกของจัน ทำให้ทั้งเชษฐาและรพินทร์ และบุญคำตะลึงพรึงเพริด

พรานใหญ่กระโจนเข้าคว้าไหล่คนของเขาเขย่า ในขณะที่เชษฐาก็พรวดเข้าถึงตัวจัน

“พูดใหม่ซิ ว่าอย่างไรนะ?”

“นายหญิง...กลับมาถึงแค้มป์แล้ว”

เกิดกับเส่ยชิงบอกแทนขึ้น เมื่อเห็นว่าเพื่อนกำลังเหน็ดเหนื่อยตื่นเต้นจนตอบคำถามไม่ถูก

“นายหญิง!”

เชษฐาลืมตากว้าง แทบจะลืมตัวร้องออกมาดังๆ ด้วยความประหลาดใจขีดสุด

"นายหญิง น้องสาวของฉันน่ะรึ?"

"นายหญิงน้อยนั่นแหละนาย กลับมาแล้ว กลับมาเอง"

ท่านหัวหน้าคณะหน้าแดงก่ำด้วยความปีติดีใจในข่าวจนสุดที่จะระงับได้ รวมทั้งงุนงงไปหมด ถามเร็วปรื๋อต่อมา

"นายหญิงกลับมายังไง กลับมาเมื่อไหร่"

"กลับมาถึงหยก ๆ นี่เอง พอนายหญิงมาถึง นายทหารก็ใช้ให้พวกผมมาตามนายใหญ่ทันที บอกให้รีบไปเร็วที่สุด ได้ยินนายหญิงบอกนายหารแว่ว ๆ ว่า ไอ้แงซายเป็นคนนำทางมาส่งให้จนถึงปางพักของเรา"

"นายหญิงเป็นอย่างไรบ้าง ปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?"

จอมพรานถามแทรกขึ้นโดยเร็วก่อนที่เส่ยจะบอกจบ

"ปลอดภัยดี นาย ไม่เป็นอะไรเลย พวกเราตะลึงกันไปหมดตอนที่นั่งอยู่ในปางพัก และนายหญิงวิ่งไต่เนินขึ้นมาพร้อมทั้งตะโกนเรียก หะแรกนึกว่าตาฝาด"

รพินทร์หันไปทางเชษฐาอย่างรีบด่วน

"อย่าเพิ่งซักถามอะไรพวกนี้เสียเวลาอยู่เลยครับ รีบกลับไปที่แค้มป์เดี๋ยวนี้เถอะ"

ความยินดี ทำให้ท่านหัวหน้าคณะ กระโดดลงมาจากก้อนหินที่นั่งซุ่มอยู่ทันทีนั้น พร้อมกับโบกมือชวนจอมพราน แต่แล้วก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้

"แล้วทางนี้ล่ะ จะทำยังไง คัมภีร์เล่มนั้น?"

จอมพรานอึ้งคิด ชั่งใจอยู่ชั่วเสี้ยวนาที ก็บอกว่า

"ผมจะให้บุญคำ คะหยิ่น และจัน สามคน ทำหน้าที่คอยเฝ้าระวังทางนี้ต่อไป ในระหว่างที่เรากลับแค้มป์"

"ดีมาก ถกแล้ว...สั่งให้พวกนั้นคอยเฝ้าไว้ตามเดิม"

"ไม่ต้องห่วง นาย รีบไปเถอะ ทางนี้บุญคำกับไอ้พวกนี้จะรับภาระเอง ว่าแต่บอกก่อน จะให้บุญคำทำยังไง ถ้ามันโผล่ออกมาเอาคัมภีร์"

"ยิง!! ฆ่ามันให้ได้ ไม่ต้องกังวลอะไรอีกแล้ว"

รพินทร์สั่งเฉียบขาด แล้วเขาก็หันไปส่งภาษากับคะหยิ่นเร็วปรื๋อ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างพยักหน้า แยกเขี้ยวยิ้ม ฉดแขนจันให้เข้าไปประจำที่แทนเขากับเชษฐา รพินทร์ เกิด เส่ย กระโดดตามท่านหัวหน้าคณะลงมาทันที

ทั้งสี่พากันแฝงกายออกมาจากบริเวณปราสาทพันธุมวดีอย่างเงียบเชียบ พอพ้นละแวกรัศมีของการดักเฝ้า ก็เดินอย่างเร่งร้อนบ่ายหน้ากลับแค้มป์ทันที ด้วยความตื่นเต้นยินดีและประหลาดพิศวงในข่าวที่รับทราบอย่างไม่คาดฝันนั้น ต่างแทบไม่มีเวลาพูดจาคำใดกันเลย นอกจากเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่พักใหญ่ๆ เท่านั้น สำหรับระยะทางซึ่งความจริงก็ไม่ห่างกันเท่าใดนัก ทั้งสี่คนก็ข้ามธารน้ำ ไต่เนินขึ้นไปยังบริเวณที่พักด้วยอาการครึ่งวิ่งครึ่งเดิน รพินทร์กับเชษฐาแลเห็นไชยยันต์มาเรีย และดาริน โผล่ออกมาจากเงาร่มทันทีที่เจ้าส่างปาซึ่งเป็นยามดูต้นทางร้องตะโกนบอกความ เชษฐาร้องเรียกนามน้องสาวหนักๆ พร้อมกับถลันปราดเข้าไปโดยเร็ว ราชสกุลสาว

ก็วิ่งสวนออกมาหาพี่ชาย ในขณะที่พรรคพวกคนอื่นๆ ก็กรูกันเข้ามารายล้อม

"น้อย!..."

พี่ชายจ้องเหมือนจะไม่เชื่อสายตา จับกายน้องสาวเขย่าแรง พิจารณาดูไปตลอดทั้งกาย

"น้อยกลับมาได้ยังไงกันนี่"

ไชยยันต์ก็รีบกล่าวขัดขึ้นเร็วปรื๋อว่า

"อย่าเพิ่งซักถามอะไรให้มากความเสียเวลาไปเลยเชษฐา ขณะนี้ขอให้รู้แต่เพียงว่า น้อยปลอดภัยเรียบร้อยดีเป็นใช้ได้ เขาเล่าให้ฉันกับเมย์ฟังรู้เรื่องหมดแล้ว ว่าเขาไปยังไงมายังไง เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือ น้อยไปพบเข้ากับไอ้เสือโคร่งดำตัวนั้นกลายสภาพเป็นหินอยู่ในถ้ำไม่ห่างจากที่นี่ไปเท่าไหร่นัก ฉันจึงให้พวกนี้รีบไปตามตัวแกกับรพินทร์มาเดี๋ยวนี้"

"เสือหิน!! น้อยพบมันรึ?" หัวหน้าคณะอุทานลั่น

"ค่ะ พี่ใหญ่ เรื่องอื่นเอาไว้ทีหลังเถอะ ช่วยกันตัดสินใจเดี๋ยวนี้ดีกว่า ว่าเราจะจัดการกับมันอย่างไรดี และต้องฉวยโอกาสเสียเดี๋ยวนี้แหละ ก่อนที่วิญญาณของมันตรัยจะเข้าสิงร่างมัน"

ดารินพูดละล่ำละลักแทบฟังไม่รู้เรื่อง เต็มไปด้วยความร้อนรนกระวนกระวาย

"คุณหญิงพบซากเสือหินตัวนั้นที่ไหน?"

จอมพรานถามสวนมาทันทีที่หล่อนกล่าวจบ

"ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เชื่อว่าพาไปถูก มันไม่ห่างจากที่นี่นัก ระยะทางเดินสัก 2 กิโลเท่านั้น มันอยู่ในถ้ำ"

รพินทร์หันไปทางเชษฐา

“ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็เป็นโอกาสของเราแล้วครับ คุณชายอย่าให้เสียเวลาอีกเลยแม้แต่วินาทีเดียว”

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้า

“สั่งเตรียมระเบิด รพินทร์ เราจะไปเดี๋ยวนี้ ว่าแต่น้อยจำทางได้แน่หรือ?”

“จำได้ค่ะ ถึงยังไง น้อยก็ต้องพาไปให้ถึงที่นั่นให้ได้ ยกเว้นแต่ว่าระหว่างการไปถึงของเรา...กับการถ่ายวิญญาณกลับเข้าซากเสือของมัน อย่างไหนจะเร็วกว่าเท่านั้น แต่น้อยเชื่อว่าเราต้องไปถึงก่อน เพราะเพิ่งเห็นซากหินมันหยก ๆ มานี่เอง”

“ถ้างั้นทุกคนเตรียมตัวเร็วที่สุด เราจะไปด้วยกันทั้งหมดที่มีอยู่ที่นี่ ยกเว้นเพียงคนเดียวให้เฝ้าแค้มป์ ส่วนจะให้ใครเฝ้ารพินทร์สั่ง”

การเคลื่อนไหวในลำดับต่อไปเป็นการแข่งกับเวลา

รพินทร์กำหนดให้เกิด ทำหน้าที่เฝ้าแค้มป์ แล้วเขากับไชยยันต์ก็ปราดตรงไปที่หีบไดนาไมต์ทันที มาเรียวิ่งเข้าคว้าไรเฟิลของหล่อนเอง และของดารินถือติดมือมาทั้งสองกระบอก .300 แม็กนั่ม โยนไปให้เจ้าของ

“เอากระสุนสำรองไปให้เต็มที่ น้อย!”

หล่อนร้องเตือนเพื่อนสาว ส่างปา และเสย ก็วิ่งตรงเข้าไปสมทบกับรพินทร์และไชยยันต์ผู้กำลังสาละวนอยู่กับหีบระเบิด ช่วยกันลำเลียงขนออกมาอย่างรีบด่วน

โดยฉับไวรีบด่วน ชนิดที่ไม่มีใครเชื่องช้าถ่วงเวลาอยู่เลย ทั้ง 6 คน ภายใต้การนำหน้าของดาริน ซึ่งขณะนี้แปรสภาพเป็นมัคคเทศก์ ก็รดลงมาจากเนินที่พัก ตัดลำธาร เข้าสู่เส้นทางที่หญิงสาวเพิ่งจะเดินผ่านมาหยกๆ ดารินจำช่วงทางระยะแรกก่อนจะถึงแค้มป์ได้อย่างแม่นยำ หล่อนออกเดินนำหน้าไปโดยไม่ยอมเสียเวลาเลยจนนิดเดียว รพินทร์ยังไม่สู้จะไว้ใจนัก เขาเดินขนาบเคียงคู่ไปกับหล่อน พยายามตรวจร่องรอยทดสอบไปทุกระยะ แล้วก็เห็นว่า ช่วงแรกนี้ ราชสกุลสาวเดินย้อนรอยตัวเองได้อย่างถูกต้องแล้ว

"รีบเข้า...ฉันสาบานว่ามันไม่ไกล...ไม่ไกลจากที่พักของเราออกไปเท่าไหร่นัก!!"

หล่อนพึมพำอยู่ซ้ำซากเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ระหว่างที่เร่งฝีเท้าเต็มที่ พยายามเรียกร้องความทรงจำเต็มความสามารถเพื่อจะเดินเข้าสู่รอยเดิมโดยไม่ให้ผิดพลาดเสียเวลาแม้แต่นิดหนึ่ง กวาดตามองไปรอบๆ ด้าน ด้วยดวงตาที่เบิกโพลง

"ใจเย็นๆ คุณหญิง ไม่ต้องรีบร้อนจนเกินไปหรอก ช้าหน่อยไม่เป็นไร แต่อย่าให้ผิดพลาด มันจะยิ่งเสียเวลาออกไปอีก"

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นอย่างปลอบใจ พร้อมกับยิ้มให้นิดหนึ่ง

"ว่าแต่คุณหญิงทำเครื่องหมายเตือนความจำอะไรไว้บ้างหรือเปล่า?"

ดารินยกมือขึ้นตบหน้าผาก ร้องอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างโมโหตัวเอง

"ตายเลย! ฉันลืมเสียสนิท ไม่ได้ทำเครื่องหมายอะไรไว้

ให้พอจะสังเกตได้เลย อย่างน้อยหักกิ่งไม้ไว้บ้างก็ยังดี อารามดีใจ และรีบร้อน แล้วก็ไม่ได้ทันคิดในเรื่องอื่นใด เพราะในขณะนั้นแงซายเป็นคนพานำทางมา”

“เอาละ ไม่เป็นไรนักหรอก เท่าที่เดินมานี่ ผมก็พอจะเห็นรอยของคุณหญิงบ้างเหมือนกัน โปรดนำไปเรื่อยๆ ถ้าเห็นผิดสังเกต ผมจะท้วงขึ้น แล้วเราค่อยพิจารณากันใหม่”

เขากล่าวให้กำลังใจ

ดารินกัดริมฝีปากแน่น บัดนี้เหงื่อของหล่อนออกท่วมกายจนเปียกโชกทั้งตัวราวกับอาบน้ำ ตากราดสังเกตภูมิประเทศ เท้าก็ออกนำอย่างเร่งร้อนไปเช่นเดิม เต็มไปด้วยความรุ่มร้อนกระวนกระวายใจ หลายครั้งที่หล่อนมีอาการเหมือนจะออกวิ่งนำไปเมื่อจำเส้นทางได้อย่างถนัดขึ้นใจ แต่เชษฐาผู้ขนาบขึ้นมาเดินเคียงชิดอยู่อีกด้านหนึ่ง คอยเหนี่ยวรั้งไว้

เพียงไม่นาน ทั้งหมดก็ล่วงเข้าส่เนินเขาอันแวดล้อมไปด้วยป่าหินสลับซับซ้อน ซึ่งมีเส้นทางเดินของสัตว์ ตัดพาดไปมาสับสนไปหมดเหมือนทางในเขาวงกต

ตำแหน่งนี้เอง นักผจญภัยสาวเลือดราชสกุลก้าวล้ำหน้าออกไปได้เพียง 7-8 ก้าว พอเริ่มจะเข้าสู่เส้นทางอันเวียนวนสับกันไปมามากมายเหล่านั้น หล่อนก็หยุดชะงัก เริ่มลังเลเป็นครั้งแรก สีหน้าอึดอัดลำบากใจยิ่ง

รพินทร์กับเชษฐาจ้องหน้าเหมือนจะช่วยเตือนให้หล่อนใช้ความทรงจำให้ดีที่สุด หญิงสาวซอยเปลือกตาถี่ๆ และในที่สุดหล่อนก็หมุนตัวกลับ หันหน้าย้อนไปยังเส้นทางเดิมที่เดิน

กันมาแล้ว โบกมือเป็นสัญญาณให้ไชยยันต์ มาเรีย และพรานพื้นเมืองอีกสองคนที่หยุดยืนคอยบังเส้นทางอยู่ หลบออกพ้นทางไป

นั่น! เท่ากับเป็นการบอกให้เพื่อนผู้ร่วมทางทุกคนเข้าใจได้ดีที่สุดว่า หล่อนเริ่มสับสนไม่แน่ใจขึ้นมาเสียแล้ว และต้องการจะมองย้อนกลับ เพื่อทบทวนเรียกร้องความทรงจำ

ทุกคนกลั้นใจ สงบนิ่ง เฝ้ารอคอยการเคลื่อนไหวต่อไปของมัคคุเทศก์จำเป็น เวลาผ่านไปถึงอึดใจเต็มๆ ร่องรอยความสว่างก็หาปรากฏขึ้นไม่ ทุกคนยิ่งกระสับกระส่ายและหนักใจยิ่งขึ้น เมื่อเห็นหล่อนเริ่มหมุนตัวไปรอบๆ อย่างมึนงงเต็มที่ ริมฝีปากเผยอขมุบขมิบเหมือนจะพูดอะไรกับตนเองที่ทุกคนไม่ได้ยิน

“อย่าเสียเวลาคิดอยู่เลยน้อย ฉันพอมองเห็นทางแล้ว”

ทันใดนั้น ท่ามกลางความเงียบ เสียงต่ำๆ ของมาเรียก็ดังขึ้นแผ่วเบา ทุกคนหันขวับไปทางแหม่มสาวเป็นตาเดียว

“ทางไหน เมย์?”

เชษฐาถามสวนโดยเร็ว

แทนคำตอบ แม่สาวผมทองบุ้ยปากไปยังเนินสูงของบริเวณป่าหินเบื้องหลังทุกคนที่กำลังยืนล้อมมองดารินอยู่ในขณะนี้ เมื่อต่างหันขวับไปมองตามก็พากันตะลึงไปชั่ววิบตาหนึ่ง

ท่ามกลางแสงสายัณห์สีหมากสุกอันพราวตา ซึ่งสาดลงมาอาบจับแก่งโขดหินอยู่ทั่วไปรอบด้าน ราวกับจะย้อมให้กลาย

เป็นแก้วโกเมน ร่างตระหง่านหนึ่ง ยืนเด่นอยู่บนก้อนหินลูกหนึ่งไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก

แงซายหรือมิฉะนั้น ก็ขนพลวรมันต์ของดาริน...

ทันทีที่ทั้ง 7 คนแหงนขึ้นไปพบร่างที่ถูกอาบด้วยแสงสุริยาย่ำยอแสง ซึ่งดูประดุจปั้นขึ้นด้วยทองแดงนั้น ก็โบกมือเรียก พร้อมกับหันกลับออกเคลื่อนเดินหายลับไปในระหว่างหมู่หิน

ดารินแทบจะร้องอุทานลั่นออกมาด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว สาวเท้าเดินตรงไปยังทิศทางที่เห็นร่างของแงซายยืนอยู่เมื่อพริบตาที่แล้วนี้โดยเร็ว ทั้งหมดก็เคลื่อนตามอย่างรีบร้อน

“วรมันต์ไม่ได้ผิดสัจจะเลย เขาบอกกับน้อยไว้แล้วว่าเขาจะคอยช่วยเหลือเราจนวาระสุดท้าย”

หล่อนพูดกับพี่ชายอย่างปราโมทย์

“โชคดี...โชคดีจริง ๆ! นึกว่าน้อยจะนำทางเราเหลวเสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะพึมพำ

พอกำหนดหมายได้ จากการปรากฏตัวนำทางของแงซาย รพินทร์ก็ไม่สนใจอะไรกับการอ่านทิศทางของดารินต่อไปอีก ออกเร่งฝีเท้านำหน้าไปทันที คนอื่น ๆ ก็กระชั้นชิดรวมหมู่กันเข้ามาโดยไม่ยอมห่าง ทุกคนมองเห็นความหวังอันแจ่มใสขึ้นแล้วแทนความกังวลหนักใจเมื่อครู่นี้

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าคนผีสิง ปรากฏเดินดุ่มเลี้ยวลัดลับ ๆ ล่อ ๆ ให้เห็นอยู่ในระหว่างป่าหินเบื้องหน้า นำไต่เนินสูงขึ้นไป

เป็นลำดับ บางขณะก็อันตรธานไปจากสายตาที่เฝ้าสังเกตจับมองอยู่เบื้องหลัง แต่บางขณะก็โผล่ขึ้นให้เห็นอีกโดยมีก้อนหินระเกะระกะเป็นมุมกำบังทั่วไป ข้อนั้นไม่เป็นที่กังวลของนักแกะรอยอย่างจอมพรานรพินทร์ ลงถ้าแงซายมาปรากฏนำทางให้เห็นแม้ชั่วนิดเดียว เขาก็พอจะสาวรอยไปได้ไม่มีอะไรลำบากใจเลย เพราะแม้จะมองไม่เห็นตัว แต่รอยเท้าของมันก็ยังปรากฏให้เห็นอยู่ เว้นแต่ว่ามันจะเหาะไปเท่านั้น

ไม่นานนักของการบุกบั่นตามรอยแงซายมาอย่างเร่งรุดก็บรรลุถึงไหล่ตอนหนึ่งของเขาใหญ่ ระดับสูงจากป่าหินเบื้องล่างขึ้นมา เงาของแงซายสูญหายไปไม่ปรากฏให้เห็นอีก แต่นั่นก็ไม่จำเป็นเสียแล้ว เพราะดารินจำปากถ้ำซึ่งเจาะลึกเข้าไปในภูเขาลูกนั้นได้อย่างแม่นยำที่สุดยามเมื่อหล่อนขึ้นมาถึงบนนี้

"โน่นค่ะ ถ้ำนั่นแน่นอน น้อยจำได้แล้ว"

หล่อนร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

รพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องตาไม่กะพริบไปยังตำแหน่งเป้า-หมายที่หญิงสาวชี้บอกด้วยอาการพินิจใคร่ครวญ แล้วกวาดสำรวจภูมิประเทศใกล้เคียงรอบด้าน ขณะนี้ทุกคนยืนอยู่ยังพื้นราบแห่งหนึ่งใกล้กับหินชะโงกก้อนใหญ่ ในมุมเยื้องประมาณ 45 องศากับปากถ้ำกว้าง ซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันตกสามารถมองเห็นบริเวณส่วนปากถ้ำเข้าไปเล็กน้อย แดดยามเย็น สาดเป็นลำทอดเข้าไปตรงกับช่องปากถ้ำอย่างถนัดถนี่ แสงอัสดงแดงแสดแสบลูกตา และรอบด้านจมนิ่งอยู่ในความเป็นดุษณีอย่างน่าคลางแคลงพิศวง

ณ ที่นี้ จอมพรานปลดไรเฟิลลงจากไหล่มาถือไว้ในมือ อาการเช่นนี้ของเขา เท่ากับเตือนให้ทุกคนปฏิบัติตาม ระหว่างที่รพินทร์เริ่มคืบหน้าเข้าไปอย่างแช่มช้า ระมัดระวัง เชษฐาก็โบกมือเป็นสัญญาณกับพรรคพวกให้แปรแถว...กระจายกำลังกันออก ความจัดเจนคุ้นเคยต่อเหตุการณ์ ทำให้ทุกคนสามารถเข้าใจได้ดีเกินกว่าที่จะต้องให้เสียเวลาอธิบาย ว่าควรจะปฏิบัติเช่นไรบ้างในภาวะการณ์เช่นนี้

แน่ละ ทุกคนกำลังคิดอย่างเดียวกันหมด...ถ้าวิญญาณของมันตรัยกลับคืนเข้าสิงร่างเสือหิน ปลุกให้มันมีชีวิตขึ้นมายามนี้...ยามที่ฝ่ายมนุษย์ทุกคนกำลังจะกระจายกำลังบีบล้อมเข้าไป...อะไรจะเกิดขึ้นในทำนองไหน?

และก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่า วิญญาณของมันตรัยจะหวนกลับมาในเสี้ยววินาทีใดในอนาคตข้างหน้านี้

รพินทร์ผู้นำอยู่เบื้องหน้า...ผ่อนฝีเท้าช้าลงเป็นลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นย่อง เขาแฝงกายเลาะลัดกำบังไปตามหมู่โขดหินที่ขึ้นเกะกะอยู่ตามปากถ้ำใหญ่นั้น ในที่สุดก็มาซุ่มตัวยังมุมตอนหนึ่ง ตรงกับปากทางเข้า ค่อย ๆ โผล่หน้าออกไปดู

ภาพที่เห็น ทำให้หัวใจเต้นแรง ด้วยความรู้สึกหลายชนิดที่ไม่สามารถจำแนกถูก ตื่นเต้นปีติใจ และหวาดเสียวระคนกันสำหรับอนาคตที่ทำนายไม่ถูก **สิ่งที่ดารินบอกเล่าและนำคณะมาอย่างรีบรุด เพื่อให้มาถึงตัวมันโดยเร็วที่สุด ยืนผงาดแข็งทื่ออยู่นั่น ข่าวที่ได้จากหล่อนเป็นความจริง!!**

คนอื่น ๆ ที่ตามติดมาก็มองเห็นภาพนั้น ในเวลาไล่เลี่ยกัน

“มันอยู่นั่น ยังเป็นหินอยู่!”

เชษฐาผู้แฝงกายอยู่ใกล้ชิดกับเขามากที่สุด กระซิบด้วยความตื่นเต้นอันแทบจะระงับไว้ไม่อยู่ ดารินนั้นพอมองเห็นชัดว่าไอ้เสือหินยังยืนอยู่ในตำแหน่งเดิมของมันตามที่หล่อนเห็นครั้งแรก ก็หลับตาลงถอนใจเฮือก ภาวะเช่นนี้ ทุกคนกลายเป็นใบ้กันไปชั่วขณะ ส่างปา กับเส่ย มือที่ถือปืนสั่นเทามองเห็นได้ถนัด

ชั่วขณะจิตหนึ่ง ที่พรานใหญ่ซุ่มพิจารณาร่างอันใหญ่โตของมันและบริเวณข้างเคียงอย่างรอบคอบ จนแน่ใจว่านั่นคือหินทั้งแท่ง เขาจึงเคลื่อนตัวออกจากที่กำบัง เดินตรงเข้าไปด้วยสติสัมปชัญญะและพลังใจอันแน่วแน่มั่นคงยิ่ง ทั้งหมดพากันทยอยจรดฝีเท้าตามกันเข้ามาด้วยลมหายใจที่ไม่ทั่วท้อง เหมือนกับจะเกรงว่าการเคลื่อนไหวกระโตกกระตากใดๆ ก็ตาม จะเป็นการปลุกให้มันคืนชีพขึ้นมาฉะนั้น

ดวงตาใหญ่ถมึงทึงเบิกโพลงของภาพหิน เปิดจ้องค้างอย่างปราศจากความหมายออกไปยังปากทางเข้า และนั่นอุปาทานเหมือนกับว่า...มันจะจ้องมองเห็นการเคลื่อนตัวเข้ามาของฝ่ายมนุษย์ทุกฝีก้าวย่าง รพินทร์กับเชษฐาย่องใกล้เข้าไปด้วยอาการระมัดระวังสิ่งแปลกปลอมอื่นๆ ซึ่งอาจจู่โจมแทรกเข้ามา แต่ไชยยันต์ ส่างปา และเส่ย จ้องปากกระบอกไรเฟิลไปที่ศีรษะของเสือหินตลอดเวลา ถ้ามันกระดิกแม้แต่นิดเดียวไกปืนจะถูกเหนี่ยวทันที

ในที่สุด ท่ามกลางความสงบราบคาบโดยไม่เกิดอะไรขึ้นเลยนั้น ทั้งคณะเจ็ดคนก็เข้ามายืนรายล้อมร่างหินของเจ้าเสือ

ยักษ์ในระยะห่างจากตัวมันเพียงแค่เอื้อม เชษฐาใช้ปลายลำกล้องของ .460 เวเธอร์บี เขี่ยเบา ๆ ที่ใต้คาง กังวานของโลหะขูดกระทบหินแกร่งดังขึ้นแผ่วเบา

"ไอ้ตัวมหากาฬ ในที่สุดมึงก็ยืนแข็งทื่ออยู่ที่นี่เอง"

ไชยยันต์คำรามลอดไรฟันออกมา

ระหว่างที่ทุกคนยังจ้องตะลึงงันกันอยู่นั้น มาเรียเลี่ยงไปทางบั้นท้ายด้านหลังของมัน ตำแหน่งที่แสงตะวันรอนไม่สามารถจะสาดเข้าไปถึง มีเสียงไม้ขีดไฟซิปโป้จากมือของหล่อนสว่างพรึบขึ้น แล้วแหม่มสาวก็เรียกไชยยันต์ขึ้นด้วยเสียงแหบต่ำ อดีตนายทหารปืนใหญ่เดินอ้อมจากทางด้านศีรษะของเสือหินตรงเข้าไปที่หล่อนโดยเร็ว

เพื่อนสาวต่างผิวไม่พูดคำใด แต่เอานิ้วชี้ให้ดูตรงโคนขาหลังด้านขวาของเสือหิน ซึ่งหล่อนกำลังเอาไฟแช็กจุดส่องอยู่ในขณะนี้ ไชยยันต์เห็นเข้าก็เบิกตาจ้องแทบถลน

สิ่งนั้นคือรอยกากบาทสีชมพูเล็ก ๆ อันเกิดขึ้นจากยาทาเล็บ ซึ่งมาเรียเป็นคนลอบทำตำหนิไว้ในครั้งแรกที่ทุกคนเข้ามาพบเสือหินภายในถ้ำหนึ่ง และหล่อนก็ชี้ตำหนินี้ให้เขาในคราวที่มาพบเป็นครั้งที่สอง...ร่วมกันตามลำพังสองคนระหว่างเดินหลงอยู่ในถ้ำใต้ภูเขา บัดนี้มันก็ยังปรากฏให้เห็นชัดอยู่เช่นเดิม แม้จะผิดสถานที่ ผิดกาลเวลา และผิดท่าทางการวางลำตัวของมัน

รพินทร์ เชษฐา และดาริน สังเกตเห็นสองคนไปซุบซิบอะไรกันอยู่ทางด้านหลัง ก็ย่องอ้อมตามเข้ามาสมทบ ไชยยันต์กับมาเรีย ก็ไม่ใช้คำพูดใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากส่องไฟและชี้ให้ดูตำหนินั้น

อีกสามคนที่เข้ามาพบทีหลัง ก็พากันยืนนิ่งเหมือนถูกสะกด เพราะรับทราบเรื่องการลอบทำตำหนิของมาเรียโดยคำบอกเล่ามาก่อนแล้วในการร่วมสนทนาเล่าเหตุการณ์ ณ คืนที่มาร่วมแค้มป์กันพร้อมหน้า ภายหลังจากที่ได้พลัดพรากกันไป **การมาเห็นรอยตำหนิที่มาเรียทำไว้ปรากฏอยู่ยังโคนขาขวาด้านหลังของเจ้าเสือหิน มันพิสูจน์ได้ชัดเจนที่สุดว่ามันจะต้องเป็นเสือตัวเดียวกันนั่นเอง!**

"คงไม่ผิดตัวแน่ หรือยังไง ผู้กอง"

เชษฐาทำลายความเงียบขึ้น

"ไม่มีปัญหาอะไรให้คิดอีกแล้วครับ มันละ!"

"จะทำอย่างไรก็ลงมือเดี๋ยวนี้เถอะ ไพรวัลย์ อย่าช้าเลย แม้แต่วินาทีเดียว"

มาเรียเตือนมาอย่างร้อนใจ

"ระเบิดมันเสียเดี๋ยวนี้เลย ทำลายซากหินนี่ให้ย่อยยับก่อนที่วิญญาณไอ้ผีร้ายนั่นจะทันหวนกลับมาเข้าสิง"

หัวหน้าคณะตัดสินใจสั่งการในทันทีนั้น

ไชยยันต์หันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับเสี่ยและส่างปา ซึ่งเป็นผู้ลำเลียงหีบระเบิดให้เข้ามาใกล้ แต่ขณะนั้นเอง รพินทร์ก็จับแขนไชยยันต์ไว้ ก่อนที่อดีตนายทหารจะทันเคลื่อนไหวคืบหน้าอย่างไร

"เดี๋ยวครับ ผมคิดว่าเราควรจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อเป็นการพิสูจน์ในสิ่งที่เราคลางแคลงสงสัยมานาน โดยถือโอกาสทดลองเสียในครั้งนี้เลย ไม่ทราบใครจะมีความเห็นด้วยกับผมหรือไม่?"

ทุกคนหันขวับไปมองหน้าเขาเป็นตาเดียว

“อะไรหรือ ผู้กอง?”

หัวหน้าคณะถามโดยเร็วเต็มไปด้วยความกระวนกระวาย

“ถ้าเราจะระเบิดซากหินนี่เสียทันทีเดี๋ยวนี้ สิ่งที่เราจะเห็นก็คือหินทั้งก้อนจะแหลกทลายเป็นผุยผงไปอย่างเดียวเท่านั้น แต่เราจะไม่มีโอกาสรู้แน่ได้เลยว่า...วิญญาณของมันตรัย สามารถถ่ายเข้ามาสิงในเสือหินตัวนี้ทำให้เคลื่อนไหวมีชีวิตจริงขึ้นมาได้เหมือนอย่างที่เราเชื่อกันหรือเปล่าตลอดเวลามา เราเชื่อในสิ่งนี้ก็โดยหลักฐานสิ่งแวดล้อมเท่านั้น ไม่เคยมีใครเห็นชัดกับตาแม้แต่สักครั้งเดียว เราพบเสือตัวนี้...ในระหว่างเป็นเสือจริง ขับ-เคี่ยวเล่นงานเรามาตลอด แล้วต่อมาก็พบซากเสือหิน ผลัดเปลี่ยนเคลื่อนย้ายไปยืนนิ่งอยู่ตามที่ต่าง ๆ และแม้เมย์จะยืนยันว่าได้เคยทำตำหนิไว้ อันน่าจะพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นเสือหินตัวเดียวกันก็ตาม แต่มันก็ยังไม่เป็นสิ่งที่จะพิสูจน์ออกไปได้ชัดเจนนัก เรามาลองให้แน่กันดีกว่า”

“คุณจะทำยังไง?”

ไชยยันต์สวนถามมาบ้างอย่างฉงนเต็มที่ในคำพูดของเขา

“แทนที่เราจะระเบิดมันเสียเดี๋ยวนี้ ผมคิดว่า...เราตั้งระเบิดแบบกับดัก ถ้ามันยังเป็นหินแข็งที่ออยู่เช่นนี้ตลอดไปก็จะไม่เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น แต่ถ้ามันเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนตัวเมื่อใด เมื่อนั้น ตูม!!”

ทั้งหมดมองหน้ากันเองไปมา เพิ่งจะสว่างขึ้นด้วยความคิด ตามข้อแนะของจอมพราน

“วิเศษมาก ไพรวัลย์! นั่นเป็นความคิดที่แยบยลที่สุด ถ้า

มันสามารถเคลื่อนไหวได้จริงอย่างที่เราเชื่อกัน กับระเบิดจะประหารมันทันที และเราก็จะต้องได้ยินด้วยว่า กับระเบิดที่เราตั้งไว้นี้ทำงานขึ้นเมื่อไหร่ โดยไม่จำเป็นต้องมาเฝ้าดมันอยู่”

มาเรียร้องออกมาด้วยความยินดี

“เห็นด้วย ลงมือ!”

เชษฐาพูดสั้นๆ เอื้อมมือมาตบไหล่รพินทร์หนักๆ

ไม่มีใครพูดอะไรต่อไปอีกนอกจากเสียงปรึกษาซุบซิบ ระหว่างจอมพรานกับไชยยันต์ ซึ่งช่วยกันง่วนอยู่กับการวางระเบิดโดยมีเส่ยและส่างปาเป็นลูกมือ กับระเบิดจะต้องทำกันอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด แต่เชื่อมั่นได้ว่ามันจะต้องทำงานตรงตามวัตถุประสงค์โดยไม่ทรยศขึ้น และสำหรับในข้อนี้ แม้จะเป็นความกังวลใจของเชษฐาอยู่บ้างก็ตาม แต่ท่านหัวหน้าคณะก็ให้ความไว้วางใจเชื่อมั่นในบุคคลสองคนอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะไชยยันต์ ซึ่งผ่านหลักสูตรในการก่อวินาศกรรมและได้ชื่อว่าเป็นผู้ชำนาญการพิเศษมาแล้วด้านวัตถุระเบิดและเคมี

ไดนาไมต์ ปริมาณที่พอจะแยกหินน้ำหนักไม่ต่ำกว่า 5 ตันให้กลายเป็นภัสมธุลี ถูกนำมามัดรวมกัน ผูกติดอยู่ใต้อกของเสือหินในระหว่างซอกขาหน้า สายชนวนซึ่งกะไว้อย่างได้ขนาดเหมาะเจาะที่สุดเชื่อมโยงขึงตึงไปยังสวิตช์สำหรับระเบิดซึ่งทำงานด้วยแบตเตอรี่แห้งรอเวลาพร้อมอยู่เสมอที่จะถูกกระตุกหรือกระชาก โดยการเคลื่อนไหวตัวของเจ้าหินประหลาดน่าสะพรึงกลัวก้อนนี้ (ซึ่งถ้ามันเกิดเคลื่อนไหวขึ้นมาได้จริงตามที่

คิด) และทันทีที่สายโยงนั้นถูกกระชาก ระเบิดจะทำงานขึ้นทันที ในวินาทีสุดท้าย อันเป็นจังหวะต่อเชื่อมสายซึ่งเสี่ยงอันตรายที่สดนั้นไชยยันต์โบกมือเป็นสัญญาณไล่ให้ทกคนเคลื่อนถอยออกไปพ้นบริเวณปากถ้ำ คงเหลือเขากับรพินทร์ทำงานกันอยู่แค่สองคนเท่านั้น

ไชยยันต์ปฏิบัติงานด้วยความจัดเจนและชำนาญเยี่ยม ในภาวะเช่นนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ผู้ด้อยอาวุโสกว่าในด้านเทคนิคเฉพาะด้านก็กลายเป็นลูกมือไปอีกทีหนึ่ง เขารู้สึกหายใจไม่สู้สะดวกอย่างไรพิกลในระหว่างที่อดีตนายทหารปืนใหญ่งวนอยู่กับการต่อสายชนวนให้มีลักษณะเป็นกับดัก ไม่มีปัญหา...หากไชยยันต์สะเพร่าหรือเผลอเรอแม้แต่วิบตาเดียว ทั้งอดีตนายทหารปืนใหญ่เองและจอมพรานรพินทร์จะกลายสภาพเป็นจุณไปในทันที

เหงื่อของทั้งสองผุดซึมไปทั่วทุกขุมขน และยากจะบังคับไม่ให้มือสั่นลงได้ ขณะที่ทำงานอย่างแผ่วเบาอย่างระมัดระวังขีดสุด

“ระเบิดแน่นะครับ”

รพินทร์กระซิบ ภายหลังเมื่อผู้ร่วมงานของเขาต่อสายชนวนติดกับสวิตช์เรียบร้อยแล้วเอาแขนป้ายเหงื่อบนหน้าผากไชยยันต์ยิ้มแห้งๆ

“ตามทฤษฎี มันต้องระเบิด”

“ใช้แรงฉุดประมาณสักเท่าไหร่”

“สิบปอนด์เท่านั้น เพียงแค่ไอ้เปรตนี่เอี้ยวตัวเบาๆ หรือก้าวขาออกมาเท่านั้น...บึม!! รีบถอยเถอะ ผู้กอง ผมชักเสียว

จับพลัดจับผลูมันเกิดกระดิกตัวขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้ เราสองคนก็พลอยสวัสดีไปด้วย”

ทั้งสองคลานออกจากใต้ท้องของเสือหินอย่างระมัดระวัง แล้วพากันย่องถอยออกไปทางปากถ้ำ ขณะที่ผ่านทางด้านศีรษะอันชันผงาดของมัน ไชยยันต์ก็หยุดชะงักอีกนิดหนึ่ง พิจารณาดูอย่างเต็มตาแล้วเอื้อมมือไปลูบใต้ลำคอของมัน

“ข้าสงสัยเหลือเกิน เอ็งกระดิกตัวได้หรือเปล่าวะ ไอ้หนู ถ้ายังไงละก็เอ็งจงเป็นซากหินอยู่เช่นนี้ตลอดไปดีกว่า โชคดีโว้ยไปก่อนละ”

ขาดคำ เขาก็คว้าแขนรพินทร์ เผ่นพรวดออกมาพ้นบริเวณ

คณะทุกคนที่ออกมาคุมเชิงรอคอยอยู่ก่อนแล้วก็ตรงเข้ามาสมทบ

“เรียบร้อย!”

ไชยยันต์บอกเสียงหนักๆ แล้วต้อนคนเหล่านั้นให้เร่งถอยห่างจากบริเวณปากถ้ำออกไปอีก จนพ้นเขตอันตรายจากรัศมีระเบิด จึงหยุดพักรวมกลุ่มจ้องมองไปยังปากถ้ำอีกครั้ง รพินทร์กับไชยยันต์ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบเป็นครั้งแรกเพื่อคลายความตึงเครียดของประสาท

“แน่ใจที่สุดแล้วหรือ ไชยยันต์!”

ดารินถามเบาๆ อย่างอดกังวลไม่ได้

“ถ้ามันยังยืนแข็งที่ออยู่เช่นนั้น ก็จะไม่เกิดอะไรขึ้นเลย แต่ถ้ามันกระดิกเคลื่อนไหวตัวเมื่อไหร่ เมื่อนั้นระเบิดทำงาน

ทันที คราวนี้เราก็จะรู้ชัดกันเสียทีว่า ไอ้เสือตัวนี้มีชีพขึ้นมาได้จริงหรือเปล่า ผู้กองของเราเฉียบแหลมดีมาก ฉันเองครั้งแรกก็ลืมคิดไปถึงข้อนี้”

“ถ้างั้นก็ปล่อยมือทางด้านนี้ได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องคอยเฝ้าให้เสียเวลา ไปทำงานในด้านอื่นที่จำเป็นกว่าของเราดีกว่าเราเป็นต่อแล้วในตอนนี้”

“จะเอายังไงต่อไปล่ะ”

“วกกลับไปสมทบกับพวกบุญคำ คอยเฝ้าดักไอ้มันตรัยตรงปราสาทพันธุมวดีนั่น ล่าตัวมันให้ได้”

เชษฐากัดฟันบอกเหี้ยม ๆ

“ไม่รู้ป่านนี้มันฉกเอาคัมภีร์นั่นไปแล้วยัง”

“บุญคำกับพวกนั้นเฝ้าพร้อมอยู่แล้ว ถ้าขืนโผล่ออกมาพวกนั้นก็ต้องยิง และระยะเพียงแค่นี้ เราก็ต้องได้ยินเสียงปืนแล้ว แต่นี่ยังเงียบอยู่...แสดงว่ามันยังคงยังไม่กล้ำกรายเข้ามา โอกาสของเราในครั้งนี้เหมาะเจาะหมดทุกอย่าง ที่มันตรัยไม่ได้ระแวงว่า...จะมีอะไรเกิดขึ้นกับซากเสือของมันทางด้านนี้เลย คงมัวแต่ซอกซอนหลบอยู่ในป่าที่ใดที่หนึ่ง เพื่อรอคอยโอกาสที่จะดอดไปเอาคัมภีร์ นี่ถ้ามันหวนกลับมาสิงเข้าร่างเสือตอนที่เราเข้าไปใกล้ก่อนจะวางระเบิด พวกเราคงเคราะห์ร้ายไปบ้างแล้วไปกันเถอะ!”

ครั้นแล้วทั้งหมดก็พากันเดินทางย้อนกลับมายังที่พัก อย่างรีบเร่ง ระหว่างที่ไชยยันต์กับรพินทร์ทำหน้าที่เข้าไปวาง

ระเบิด และคนอื่นๆ ถอยออกมารอคอยอยู่นอกปากถ้ำ เชษฐา ได้รับทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับดารินโดยตลอดแล้วจากเจ้าตัวเอง เขาเป็นคนอธิบายให้พรานใหญ่ทราบขณะที่พากันเดินมา เพื่อให้รับรู้โดยไม่เสียเวลา

ข่าวใหม่ที่ได้รับทราบชนิดนี้ ช่วยให้จอมพรานบังเกิดความแน่ใจอย่างแน่นแฟ้นขึ้นอีกว่า เสือหินที่เขากับไชยยันต์วางกับระเบิดไว้จะต้องเป็นซากอาถรรพณ์ อีกภาคหนึ่งของไอ้ผีดิบมันตรัยอย่างไม่มีปัญหา เพียงแต่ว่า...มันจะถอดวิญญาณมาเข้าสิงอีกหรือไม่เท่านั้น

“ถ้ามันรู้ตัว มันก็คงไม่กล้าถอดวิญญาณเข้าสิงซากเสือหินนั่นอีกแล้ว และอำนาจของมันที่จะมีขึ้นได้จากซากของเสือใหญ่ ก็หมดสิ้นลงไปทันที คงเหลือแต่ซากคนอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งต่อไปนี้เราจะล่าได้สะดวกยิ่งขึ้น”

เชษฐาคาดคะเนด้วยความรู้สึกที่แช่มชื่นเต็มไปด้วยความหวังอันสดใสยิ่ง

“แล้วขุนพลวรมันต์ของน้อย ไปไหนเสียแล้ว?”

มาเรียตั้งคำถามลอยๆ ขึ้น

“นั่นเห็นจะไม่ต้องกังวลหรอก”

ดารินเป็นคนตอบ เดี๋ยวนี้หล่อนไม่มีความจำเป็นจะต้องห่วงใยพะวงอยู่กับร่างของแงซายอีก เพราะมีความเชื่อมั่นและเข้าใจได้ดีแล้ว

“ปล่อยเขาไปก่อนเถอะ เขาจะปรากฏตนออกมาช่วยชี้แนวทางให้เราทันทีที่เราเผชิญกับปัญหาอับจน และจะจากเราไป โดยคืนร่างของแงซายให้ เมื่อเราปราบมันตรัยเสร็จเรียบ-

ร้อยลงแล้ว ขอให้เชื่อใจได้เพราะเท่าที่แล้วมา วรมันต์ไม่เคยผิดสัตย์ และสถานการณ์ของเรายังไม่ถึงกับเลวร้ายเกินไปนัก ถึงอย่างไร เราก็ยังมีสิ่งที่คอยสนับสนุนช่วยเหลืออยู่ สิ่งนั้นก็คือเหล่าวิญญาณที่เคยตกเป็นทาสบีบบังคับของมันตรัยนั่นเอง”

ตะวันรอนอ่อนแสงลงเป็นลำดับ ขณะที่เฉียดผ่านเข้ามาใกล้ที่พัก กำหนดการก็ถูกวางขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ส่างปาและเสย ถูกส่งให้กลับขึ้นไปเฝ้าแค้มป์พร้อมกับเกิดซึ่งเฝ้าอยู่คนเดียวก่อนแล้ว ปัญหาที่จะโต้เถียงก็เกิดขึ้นในระหว่างพี่ชายกับน้องสาว

“น้อยควรจะพักผ่อนอยู่ที่แค้มป์ของเราก่อนนะ ปล่อยภาระให้เป็นของพี่กับรพินทร์ก็แล้วกัน ถึงไชยยันต์กับเมย์ก็เหมือนกัน ควรจะรออยู่ที่นี่”

“ไม่ค่ะ”

ดารินสั่นศีรษะ ปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว ตาลุกวาว

“เป็นตายยังไง น้อยก็จะต้องขอไปดูให้เห็นกับตาด้วย น้อยต้องการไปเฝ้าอยู่ที่คัมภีร์นั่น และรอเห็นเหตุการณ์ด้วย”

“แต่เธออ่อนเพลียมากนะ ควรจะพักดีกว่า ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนเธอที่นี่ด้วย ปล่อยพี่ใหญ่กับไพรวัลย์ตามลำพังดีกว่า”

มาเรียเอื้อมมือมาจับแขน เอ่ยขึ้นอย่างเป็นห่วง แต่ราชสกุลสาวยังคงยืนยันเจตนาเดิมของหล่อน โดยไม่ยอมให้อะไรมาเปลี่ยนแปลง

“ฉันยังแข็งแรงดีอยู่เสมอ และพร้อมที่จะเผชิญกับเหตุ-การณ์ทุกอย่างได้ ไม่ต้องห่วง”

เชษฐามองไปทางรพินทร์

“เอายังไงดี น้อยจะไปด้วยให้ได้?”

“มัวโต้เถียงกันก็เสียเวลาเปล่าครับ พวกเราไปกันทุกคนนี่แหละยกเว้นสามคนที่ให้เฝ้าแค้มป์นั่นเท่านั้น ดีเหมือนกันหลายแรง หลายสายตา จะได้ช่วยกันทันท่วงที ผมคิดว่าจะอย่างไรเสีย ไอ้ผีดิบนั่นก็จะต้องโผล่ออกมาหลังตะวันตกดินแน่นี่ก็ใกล้ค่ำเข้าไปเต็มทีแล้ว มันคงไม่ออกมาก่อนค่ำแน่นอน”

การตัดสินใจของจอมพรานเป็นความพอใจของไชยยันต์และมาเรียอย่างยิ่ง เพราะคนทั้งสองก็ปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะร่วมเหตุการณ์อยู่แล้ว เชษฐาสั่งให้อีกสามคนที่จะร่วมไปด้วย เตรียมไฟฉายและเสบียงไปให้พร้อม เสียเวลาอยู่ชั่วไม่นานนักในการแวะแค้มป์ แล้วทั้งห้าคนก็รุดตรงไปยังที่หมาย

เมื่อไปถึงที่ บุญคำ คะหยิ่น และจัน สามคนยังเฝ้าประจำเตรียมพร้อมอยู่ที่เดิมโดยไม่มีอะไรกระโตกกระตากทั้งสิ้น และแทนคำรายงานใดๆ ด้วยวาจา ตาพรานเฒ่าบุญคำส่ายหัวแบมือร่อนให้พรานใหญ่ดู เป็นความหมายว่า...ตลอดเวลาที่รพินทร์และเชษฐาผละจากไปชั่วขณะนั้น ทางนี้ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

คนเหล่านั้นมองจ้องไปยังดารินเป็นตาเดียว ด้วยความปีติยินดียิ่ง ที่เห็นนายหญิงโผล่กลับคืนมาในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อย มิหนำซ้ำยังมาร่วมอยู่ที่นี่ด้วย

บริเวณด้านหลังของก้อนหินใหญ่ กว้างขวางและมิดชิดพอที่จะเป็นที่ซุ่มของคนทั้งแปดคนได้อย่างสบาย ขณะนั้น ความมืดสลัวเริ่มโรยตัวลงปกคลุมบริเวณปราสาทพันธมวดี และป่าเขารอบด้านทั่วไปแต่ก็ยังมีแสงพอที่จะมองออกไปเห็นตำแหน่งที่ตั้งคัมภีร์บนเสาหินหักล้มอยู่กับพื้นกลางที่โล่งนั้นได้ถนัดพอสมควร พอมาถึง...ทุกคนก็เลือกนั่งประจำที่ซึ่งตนถนัดที่สุด จัดเตรียมพร้อมที่จะรับกับสถานการณ์อย่างทันท่วงที ดารินเหนี่ยวไหล่คะหยิ่นที่นั่งประจำช่องมองให้หลีกออกมา ตนเองทรุดตัวลงคกเข่ามองลอดช่องโหว่ของหินกวาดตาสังเกตไปยังตำแหน่งวางคัมภีร์และบริเวณใกล้เคียงรอบด้าน ไชยยันต์ก็เขยิบตัวเบียดเข้ามาอาศัยมองดูช่องเดียวกับเพื่อนสาว สีหน้าของอดีตนายทหารปืนใหญ่เต็มไปด้วยความหนักใจ

“ถ้ามันโผล่ออกมาตอนหัวค่ำก็ค่อยยังชั่วหน่อย พอส่องไฟเห็น แต่ถ้ามันฉวยโอกาสมาตอนดึก เวลาหมอกลงจัด เราจะสังเกตอะไรไม่ได้เลย มันอาจฉวยคัมภีร์พาหนีหายไปในม่านหมอก โดยเราสกัดไม่ทัน”

“แต่ถึงอย่างไร คืนนี้พระจันทร์ก็จะสว่างมาก”

ดารินกระซิบตอบ ไชยยันต์สั่นหัว

“พระจันทร์ไม่มีความหมาย เมื่อเวลาหมอกลงจัดๆ เธอไม่มีโอกาสเห็นเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ ตอนที่เธอถูกลักพาตัวหายไปนั่นแหละ หมอกที่นี่จัดเหลือเกิน ห่างแค่ 10 ก้าวจะมองไม่เห็นอะไรเลย มันจะเริ่มลงหนักตั้งแต่เวลาใกล้ๆ เที่ยงคืนไปจนกระทั่งสว่าง ทั้งๆ ที่ตอนหัวค่ำมองไม่เห็นวี่แววอะไรเลย ธรรมชาติที่นี่แปลกมาก”

รพินทร์ ไพรวัลย์เองก็กำลังหนักใจอยู่ในประเด็นเดียวกันนี้เหมือนกัน **เขากำลังถามตัวเองว่า ถ้าหมอกลงหนักจะทำอย่างไร รูปการณ์มันทำท่าจะบอกให้ทราบชัดแล้วว่าอมนุษย์มันตรัยรอคอยจังหวะเวลานี้อยู่ หาไม่เช่นนั้น มันก็ควรจะย่องมาเอาคัมภีร์ไปตั้งแต่ตอนกลางวันแล้ว**

"สองคนนี่ จะเอายังไง ให้อยู่กับพวกเราที่นี่ หรือจะส่งกลับไปแค้มป์?"

เชษฐาสะกิดเขา พลางบุ้ยปากไปทางคะหยิ่นกับจัน

จอมพรานชั่งใจ เหลือบมองดูท้องฟ้าเบื้องบนซึ่งมืดลงทุกขณะพร้อมกับความหนาวเย็นที่เริ่มแผ่ซ่านปกคลุมไปทั่ว

"ถึงให้กลับไปแค้มป์ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรครับ คุณชายที่นั่นมีเกิด เส่ย และส่างปาสามคนเฝ้าอยู่แล้ว มัวแต่ให้เดินกลับไปกลับมาอยู่เช่นนี้ มันจะไหวตัวเสียเปล่า ๆ อีกอย่างหนึ่งที่ซ่อนตัวของเรานี่ก็มิดชิดกว้างขวางพอ บางทีคนมากอาจช่วยกันได้ดีกว่าคนน้อยสำหรับเวลากลางคืนที่เต็มไปด้วยหมอกจัด"

ได้ยินคำว่า 'หมอก' เชษฐาก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ความกังวลเริ่มปรากฏริ้วรอยขึ้นในทันที

'หมอก...'

เขาทวนคำ หรี่ตาลง กวาดมองไปรอบ ๆ ภูมิประเทศแล้วเปลี่ยนมาจับอยู่ที่พรานใหญ่

"เอ...รู้สึกจะไม่เข้าท่าเสียแล้วซิ ผู้กอง ผมเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้เอง จริงด้วย ที่นี่เวลาดึก ๆ หมอกจัดมาก ถ้ามันดอดฉวยโอกาสตอนนั้น เราจะทำยังไง ระยะจากที่นี่ถึงตรงที่

วางคัมภีร์นั่น จะมองไม่เห็นอะไรเลย ที่ซ่อนตัวของเราที่จะให้ใกล้เป้าหมายมากกว่านี้ก็ไม่มีเสียด้วย”

พรานใหญ่เอาหลังมือขยี้ปลายจมูกไปมา ดารินกับไชยยันต์ซึ่งซุบซิบกันอยู่อีกทางหนึ่ง เห็นทั้งสองกำลังหารือกันด้วยอาการเคร่งเครียดก็ย่องเข้ามาสมทบ แล้วก็เพิ่งจะเข้าใจได้ว่าทุกคนล้วนเผชิญกับปัญหาที่จะต้องขบเรื่องเดียวกันทั้งสิ้น

รพินทร์ยังไม่มีคำตอบที่ทำให้พอใจได้ในขณะนี้ เขาปลีกตัวออกไปรวมหัวกับคะหยิ่น จัน และบุญคำ ครู่หนึ่ง จึงหันกลับมาทางคณะนายจ้าง

“ก็เห็นจะมีอยู่ทางเดียวเท่านั้นครับ ใช้วิธีฟังเสียงเอาคะหยิ่นกับบุญคำรับรองเต็มที่ว่า ถ้ามันย่องเข้ามา ถึงแม้จะมองไม่เห็นตัวก็จะต้องได้ยินเสียงทันที และจะชี้ทิศทางมันได้อย่างแม่นยำที่สุด ปืนของเราทั้งหมดแปดกระบอก ไม่นัดใดนัดหนึ่งก็น่าจะเจอเข้าบ้างแน่นอน ใช้วิธียิงสุ่มตามเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราก็รู้ที่หมายของเหยื่อซึ่งตั้งล่อไว้แน่นอนแล้วพอจะช่วยให้คำนวณได้ง่ายขึ้นอีก บริเวณข้างล่างที่มันจะย่องเข้ามานั่น ก็โล่งเตียนไม่มีที่กำบังเกะกะ”

คณะนายจ้าง ฟังแล้วก็อึ้งกันอยู่ ดารินสั่นหน้าช้า ๆ อย่างไม่ศรัทธานัก

“จะพึ่งแค่ฟังเสียงอย่างเดียว...เห็นจะหวังได้ยากมาก หรือคุณแน่ใจว่าประสาทหูของคะหยิ่นกับบุญคำ มีคุณสมบัติเท่ากับเรดาร์ สามารถรายงานสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในรัศมีรอบตัวได้อย่างแม่นยำ ชนิดที่ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยตา ฉันรู้ว่าสองคนนี่เก่งมากในเรื่องนี้ แต่จะให้เชื่อมั่นแน่ใจลงไปได้อย่างไรกับวิธี

ฟังเสียงแบบพรายกระซิบอย่างนี้ อย่าลืมว่ามันเป็นโอกาสครั้งสำคัญที่สุดแล้ว ถ้าเราพลาดอีก โดยให้มันฉวยคัมภีร์พาหนีรอดไปได้ เราอาจไม่มีโอกาสปราบมันได้อีกแล้ว”

“น้อยมีแผนการอะไรที่รัดกุมกว่านี้หรือ?”

ไชยยันต์ถาม นักมานุษยวิทยาสาวสั่นศีรษะอีกครั้งพร้อมกับถอนใจยาว

“ฉันก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน ว่าเราจะทำกันอย่างไรในกรณีนี้ พรานใหญ่น่าจะเป็นคนที่วางแผนการได้รอบคอบรัดกุมที่สุด เพราะรอบรู้และชำนาญกว่าพวกเราทกคน ที่ฉันแย้งเมื่อตะกี้ไม่ได้เป็นการขัดคอ เป็นแต่ท้วงขึ้นเพื่อเตือนให้เขาหาวิธีที่ดีกว่านี้เท่านั้น แต่ถ้าไม่มีทางอื่นที่ดีไปกว่า มันก็จำเป็นอยู่เอง”

ท่ามกลางความเงียบที่ครอบงำขึ้นชั่วขณะ มาเรียขยับตัวอย่างอึดอัด มองไล่ไปยังใบหน้าของทุกคนที่ล้อมวงหารือกันอยู่

“มีอยู่ปัญหาหนึ่งที่เราควรจะขบให้แตกไปเสียก่อน สมมติว่าหมอกลงจัด เรามองไม่เห็น ก็ไอ้ผีดิบนั่นล่ะ มันมองเห็นด้วยหรือเปล่า ในที่นี้เราตัดคุณลักษณะพิเศษของมันในด้านชำนาญต่อภูมิประเทศออกไปเสีย พิจารณากันถึงเฉพาะในด้านสายตา หรือจักษุประสาทอย่างเดียวเท่านั้น”

คำพูดเชิงเปรยของแหม่มสาว ช่วยให้อีกหลายๆ คนเกิดความคิดที่กว้างไกลออกไปอีก

“ในด้านสายตา ผมก็อยากจะเชื่อว่ามันคงมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับสายตาของมนุษย์หรือสัตว์ธรรมดานี่เอง เพราะ

แม้แต่สัตว์ที่มีสายตาดีจริงๆ ก็ยังไม่สามารถจะมองทะลุสายหมอกออกไปเห็นอะไรได้ นอกจากใช้คลำทางด้วยนาสิกประสาทและโสตประสาทเท่านั้น เวลาหมอกลงจัดมากๆ แม้แต่นกก็ยังเกาะนิ่งไม่กล้าบิน”

พรานใหญ่พูดอย่างใคร่ครวญ

“ถ้าเช่นนั้น มันก็ไม่เชิงว่าจะได้เปรียบอะไรเรามากนัก ในเมื่อต่างฝ่ายต่างต้องงมอยู่ในสายหมอกเช่นเดียวกัน เมื่อเรามองไม่เห็นมัน มันก็ควรจะต้องมองไม่เห็นเราด้วยในม่านหมอกที่เป็นฉากกั้นอย่” มาเรียว่า

“ก็ถ้าเราลงความเห็นโดยทฤษฎีของเมย์ในข้อนี้ เราควรจะทำอย่างไรต่อไปให้ดีกว่าแผนเดิมซึ่งเราวางไว้แล้ว”

ไชยยันต์ถามรวมๆ ขึ้นบ้าง

“คิดง่ายๆ ตามประสาของฉัน ซึ่งไม่ทราบว่าใครจะเห็นด้วยหรือเปล่า”

แม่สาวผมทองพูดช้าๆ อย่างไม่เชิงจะแน่ใจในความเห็นของตนเองนัก ตามองไปยังพรานใหญ่

“โอกาสที่มันจะย่องเข้ามาเอาคัมภีร์ โดยที่เราเกรงกันว่าเราจะไม่ทันรู้ตัวเพราะมองไม่เห็นก็น่าจะเป็นโอกาสเดียวกันกับที่ฝ่ายมัน ซึ่งย่องเข้ามาก็ไม่ควรจะเห็นเราเหมือนกัน สมมติว่าถ้าเราเข้าไปซุ่มดักอยู่ในระยะใกล้เคียงกับคัมภีร์เล่มนั้น ชนิดที่ถ้ามันถึงคัมภีร์ที่วางล่ออยู่เมื่อไหร่ เราก็มองเห็นตัวมันเมื่อนั้นในระยะประชิด”

หัวหน้าคณะมีสีหน้างง

“ผมยังไม่เข้าใจที่คุณพูดนัก เมย์”

“หมายความว่ายังงี้ค่ะ พี่ใหญ่ คือใครสักคนหนึ่ง ที่เรามอบความไว้วางใจให้มากที่สุด สมมติว่าไพรวัลย์เป็นต้น ให้เขาไปคอยดักเฝ้าคัมภีร์อยู่ในระยะใกล้ชิดที่สด ในขณะที่หมอกลงจัด พูดกันง่ายๆ ก็คือนั่งเฝ้าคัมภีร์อยู่ตรงนั้นเลย โดยใช้หมอกเป็นฉากบังตัว มันตรัยเมื่อจะมาเอาคัมภีร์ก็จะต้องเคลื่อนคลำเข้ามาในฉากบังของหมอกนั้น แล้วต่างฝ่ายต่างก็จะเห็นตัวกันได้อย่างถนัดในระยะใกล้ ซึ่งนั่นเป็นเวลาที่ฝ่ายเราจะตะครุบตัวมันไว้ให้ได้ ดีกว่าที่เราจะนั่งซุ่มอยู่ในระยะห่างเช่นนี้ ซึ่งการสกัดกั้นจับตัวจะไม่ทันท่วงที”

“แล้วเธอคิดหรือว่า หากพรานใหญ่ไปนั่งเฝ้าอยู่ใกล้กับคัมภีร์ มันตรัยจะไม่รู้ตัวเสียก่อน?”

ดารินถามโดยเร็ว

“รู้โดยทางไหน?”

มาเรียย้อนมา

“ถึงแม้มันจะมองไม่เห็นโดยสายตาก็จริง แต่มันก็น่าจะรู้ได้โดยสัญชาตญาณส่วนพิเศษของมัน อย่าลืมนะว่ามันไม่ใช่มนุษย์หรือสัตว์ธรรมดา”

เพื่อนสาวต่างผิวสั่นศีรษะ ตาสีเขียวเข้มเป็นประกายลึก

“ฉันไม่คิดว่ามันจะมีฌานวิเศษ ถึงกับจะล่วงรู้อะไรต่ออะไรไปเสียหมดทุกอย่างหรอก เพราะถ้ามันรู้ถึงเพียงนั้น รู้เกินเลยนอกเหนือไปจากประสาทส่วนที่จะรับรู้ธรรมดาได้ ถึงเรามาแอบซุ่มดักอยู่หลังก้อนนี้ มันก็จะต้องรู้อยู่ดีนั่นแหละ ในขณะเดียวกัน มันก็ต้องรู้อีกด้วยว่า พวกเราแอบเอาระเบิดไปวางดักไว้ที่ซากเสือของมัน และควรจะหาทางป้องกันหลีกเลี่ยง

[WBSWS:OM]

เสียก่อน เป็นต้นว่าถอดวิญญาณเข้าใส่ซากเสือหินเผ่นหนีไปเสียโดยเร็ว ก่อนที่เราจะทันวางกับระเบิด แต่นี่พิสูจน์ได้แล้วว่ามันไม่มีฌานทิพย์หรือฌานวิเศษพอที่จะล่วงรู้ไปหมดทุกสิ่งได้อย่างที่เธอว่าเลย เพราะฉะนั้น ในระหว่างพรานใหญ่ ซึ่งนั่งเฝ้าอยู่ยังคัมภีร์และมันตรัยที่จะเข้ามาเอาคัมภีร์ไป จึงเป็นความยุติธรรมอย่างที่สุดแล้ว สุดแต่ว่า ใครจะมีประสาทในด้านการรับรู้ได้ดีกว่ากันเท่านั้น ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบกันทั้งสิ้น ตามแผนการเดิมของพรานใหญ่ที่ว่าให้คอยนั่งฟังเสียงอยู่ที่นี่และใช้วิธียิงเดาส่มออกไป ฉันก็ว่ามันไม่ผิดอะไรกับการไปนั่งเฝ้าอยู่ที่คัมภีร์นั่นเสียรู้แล้วรู้รอด เพราะโดยวิธีหลังนี้ พลาด-พลั้งอย่างไร เขาก็ยังป้องกันรักษาคัมภีร์ไว้ได้เพราะมองเห็นอยู่แค่เอื้อม แต่ถ้ามัวซุ่มห่างอยู่ที่นี่ หมอกลงจัดเสียอย่างเดียวเราจะไม่มีโอกาสรู้เห็นอะไรเลย กำหนดกันไว้แต่ว่าถ้าได้ยินเสียงมันเคลื่อนเข้ามาก็ให้ยิงออกไปเท่านั้น แต่ถ้าภายหลังเมื่อยิงซัลโวออกไปแล้วก็ดี หรือเมื่อคอยแล้วไม่ได้ยินเสียงอะไรให้จับได้เลย จนกระทั่งรุ่งเช้าพอเข้าไปดู ปรากฏว่าคัมภีร์อันตรธานไปเสียแล้วเช่นนี้ เราจะทำอย่างไรกัน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นภายใต้ฉากบังของหมอก ซึ่งเรามองไม่เห็นเดาไม่ถูกประการสำคัญที่สุด เราไม่มีอะไรจะต้องกังวลเป็นข้อเสียเปรียบมันอีกต่อไปแล้ว ทุกอย่างเราเป็นต่อมันทั้งสิ้น รออยู่อย่างเดียวเท่านั้นที่จะเอาตัวมันให้ได้โดยใช้คัมภีร์เป็นเครื่องล่อ แม้มันจะไหวทัน ทำให้เราไม่ได้ตัวมันภายในคืนนี้ก็ตาม ก็ขอให้เรายังยึดคัมภีร์อันเป็นหัวใจของมันไว้ให้ได้ดีกว่า”

ไชยยันต์มองไปทางสหายของเขา แล้วแปรสายตาไป

สังเกตสีหน้าอันเครียดขรึมของพรานใหญ่รพินทร์ ก็แลเห็นประกายใสกระจ่างขึ้นจากสภาพเดิมอันเคยขุ่นมัว เชษฐานั้นยิ้มออกมาได้ ทอดแขนออกไปกอดคอแหม่มสาวแล้วรั้งเข้ามาชิดตัวเป็นการแสดงความเมตตารักสนิทเยี่ยงน้องสาวเป็นครั้งแรก

“จริงของเมย์ พวกเราเกือบเขลาไปแล้วสิ คุณเห็นด้วยไหม ผู้กอง?”

รพินทร์มองหน้ามาเรียไม่สู้จะเต็มตานัก ตอบอ้อมแอ้ม

“หลายๆ ความคิด ย่อมดีกว่าความคิดเดียว ก็เป็นที่น่ายินดีในข้อที่ว่า พวกเราทุกคนที่ร่วมคณะกันในครั้งนี้ ไม่มีใครไร้ประโยชน์สักคนเดียว เมื่อวิกฤตการณ์มาถึง อีกหลายๆ คนอาจอับจนปัญญา ก็ยังพอมีคนหนึ่ง ที่ปราดเปรื่องพอจะชี้ทางออกให้ได้”

แล้วเขาก็ผงกศีรษะให้อดีตภรรยาเลือดร้อนของดร.ฮอฟ-มันนดหนึ่ง

“ผมเห็นด้วย กับเหตุผลของคุณ เมย์”

“น้อยล่ะ?”

พี่ชายหันไปหยั่งความเห็นน้องสาวผู้เป็นต้นเหตุการณ์ทักท้วงแรกเริ่ม และตลอดเวลา...นั่งฟังคำอธิบายของมาเรียอย่างตรึกตรองลึกซึ้ง

“ก็ยังดีกว่าแผนการอันเลื่อนลอยของพรานใหญ่นั่นแหละค่ะ ถูกของเมย์แล้ว การจะได้ตัวมันตรัยภายในคืนนี้หรือไม่ไม่สำคัญ ที่สำคัญที่สุดก็คือ อย่าให้คัมภีร์อันเป็นเหยื่อล่อของเราต้องเสี่ยงกับการถูกมันฉกเอาไปได้ สมมติว่ามันไม่มาติดกับเรา

ในคืนนี้ พรุ่งนี้เช้าเราก็เผาทำลายคัมภีร์นั้นเสียเลย และเมื่อเราเผาแล้ว ก็เชื่อว่ามันจะต้องเกิดผลอะไรขึ้นบ้างเป็นแน่ ในด้านดีสำหรับฝ่ายเรา”

“มืดสนิทแล้ว...”

ไชยยันต์แหงนมองท้องฟ้าเบื้องบน ซึ่งบัดนี้มีสภาพเหมือนมีผ้าดำผืนใหญ่มากางกั้นไว้

“ถ้าทุกคนยอมรับหลักการในข้อนี้ ก็รีบวางแผนใหม่เสียเดี๋ยวนี้เถอะ แต่ให้ตายซิ คืนนี้ มันคงเป็นคืนที่ทารุณที่สุดของพวกเรา เพราะต้องคอยเฝ้าระวังเตรียมพร้อมอยู่ทกลมหายใจเข้าออก ก่อไฟ หรือทำอะไรกระโตกกระตากไม่ได้ทั้งสิ้น มันคงหนาวจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ทีเดียว”

“ถ้างั้นก็เอาอย่างนี้ครับ...”

จอมพรานกล่าวขึ้นกับทุกคนเป็นการกำหนดแผนใหม่

“ในช่วงแรก ก่อนที่หมอกจะลงจัดนี่ เราทุกคนคงซุ่มตามเดิมอยู่ที่นี่ก่อน ก็ไม่แน่เหมือนกัน มันอาจดอดออกมาในเวลาใดเวลาหนึ่งก่อนหมอกลงก็ได้ แต่ภายหลังเมื่อหมอกลงจนมองอะไรไม่เห็นแล้ว ทุกคนเฝ้าคอยอยู่ที่นี่ตามเดิม ส่วนผมจะลงไปซุ่มอยู่ที่เสาหิน ที่เราวางคัมภีร์เล่มนั้นตามแผนของเมย์เพื่อเฝ้าคัมภีร์ไว้ และดักมันพร้อมกันไปด้วย”

“แล้วพวกเราทางด้านนี้ล่ะ มีหน้าที่อะไรมั่งในขณะที่คุณลงไปซุ่มอยู่ใกล้เสาหินต้นนั้น ซึ่งไม่สามารถจะมองกันเห็นและไม่รู้จะติดต่อกันได้อย่างไร”

ไชยยันต์รีบซักโดยเร็ว ก่อนที่พรานใหญ่จะกล่าวจบประโยค

“ผมจะบอกนโยบายทางด้านผมให้ทราบเสียก่อน สำหรับผมนั้นถ้ามันตรัยโผล่เข้ามาให้เห็น ขั้นแรกที่สุด ผมพยายามจับตัวมันให้ได้ในสภาพที่ละม่อมที่สุด แต่ถ้าสิ่งนั้นเกินความสามารถผมก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้มันพินาศย่อยยับไปทันที และเมื่อเหตุการณ์นั้นมาถึง ผมตะโกนให้เสียงมาเพื่อให้ทางนี้ทราบเมื่อได้ยินเสียงเรียกของผมหรือเสียงปืน ให้ทุกคนตรงเข้าไปสมทบโดยเร็วที่สุด และอย่าใช้ปืนโดยเด็ดขาด ในระหว่างที่ยังมองไม่เห็นอะไรนั้น มีใครทักท้วงหรือมีอะไรเพิ่มเติมกว่านี้ไหม?”

“มี!”

เชษฐาพูดเสียงหนักในลำคอ ยิ้มกร้านๆ

“ตามแผนที่ว่านี่ก็ดีอยู่ แต่เรื่องที่จะท้วงก็คือ ไม่เหมาะในการที่คุณจะลงไปเฝ้าอยู่ที่นั่นตามลำพังคนเดียว”

“ก็กำลังจะท้วงอยู่เหมือนกัน...”

ไชยยันต์รีบกล่าวมาโดยเร็ว

“คุณลงไปเฝ้าอยู่เพียงคนเดียว ทำความห่วงกังวลให้กับพวกเราทางนี้มากเกินไป เพราะเราไม่มีโอกาสรู้เห็นอะไรได้เลยนอกจากรอฟังข่าวจากคุณฝ่ายเดียวเท่านั้น อย่างน้อยควรมีใครร่วมด้วยอีกคน จะได้ช่วยกันทันท่วงทีแล้วก็ไม่ได้ทำให้เสียแผนการดักเฝ้าอะไรทั้งสิ้น”

ไม่เพียงแต่ดารินกับเมย์อีกสองคนเท่านั้น ที่จะสนับสนุนมา พรานเฒ่าบุญคำ จน และคะหยัน ซึ่งตลอดเวลาทำหน้าทอย่างสงบมาโดยตลอด ก็เห็นพ้องด้วย

“นายลงไปคนเดียว เกิดอะไรขึ้นกับนาย พวกเราไม่เห็นไม่มีใครส่งข่าวกับพวกเราให้รู้ได้”

จันพูดอ่อย ๆ

“ก็ได้เหมือนกันครับ”

พรานใหญ่ยอมจำนน เมื่อเสียงข้างมากลงมติเช่นนั้น

“ผมลงไปกับคุณด้วยเอง”

หัวหน้าคณะสรุป แต่คราวนี้จอมพรานส่ายหน้า มองดูเชษฐาด้วยสายตาเคารพและเกรงใจ แต่เขามีเหตุผลที่จะปฏิเสธข้อเสนอของอดีตท่านทูตทหารบกผู้เป็นนายจ้าง...เป็นการปฏิเสธไม่เห็นด้วยเป็นครั้งแรก

“ไม่เหมาะหรอกครับ คณชายหรือคณะนายจ้างของผมทุกคนควรจะรอคอยอยู่บนนี้ดีกว่า”

เชษฐาขมวดคิ้ว

“ทำไมหรือ? ถ้ามันเป็นเพราะเหตุการณ์ครั้งนี้เสี่ยงอันตรายเกินไป ก็ไม่ใช่เหตุผลเพียงพอที่จะยกมาอ้าง”

รพินทร์สั่นศีรษะแช่มช้าอีกครั้ง

“ไม่ใช่เหตุผลที่ว่าเสียงอันตรายเกินไปหรอกครับ เพราะในข้อนั้นผมย่อมตระหนักดีว่า คณะนายจ้างของผมทุกคนมีความกล้าหาญ มีฝีมือ และพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับอันตรายได้ทุกชนิด แต่เหตุผลของผมในข้อนี้ มันขึ้นอยู่กับยุทธวิธีมากกว่า”

“หมายความว่ายังไง?”

ผู้ถามคือดารน

“ผู้ที่จะร่วมกับผมในครั้งนี้ จะต้องเป็นคนที่ชำนาญในภูมิประเทศสามารถรอบรู้จัดเจนต่อสภาพของสิ่งแวดล้อมดีที่สุด จะต้องฟังเสียงได้อย่างแม่นยำ ตามรอยได้อย่างถูกต้อง แม้

หมอกจะลงจัดจนมองอะไรด้วยตาเปล่าไม่เห็น สามารถจะทำหน้าที่แทนผมได้ทันที ในกรณีที่เกิดเหตุสุดวิสัยขึ้น สมมติว่าผมกวดไล่หลังติดพันมันตรัยไป ผู้ช่วยของผม จะต้องส่งข่าวให้พวกเราทางนี้ทราบได้ พร้อมทั้งนำทางพวกเราให้ตามรอยได้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่นำหลงพลัดไปคนละทาง”

สี่คนของคณะนายจ้าง มองหน้ากันเองอย่างหมดทางจะโต้เถียง

“ตกลง เป็นอันว่าเราเห็นด้วยกับเหตุผลของคุณ” เชษฐาเอื้อมมือมาตบไหล่ “คุณจะลงไปกับใคร บุญคำกระมัง?”

“คะหยิ่นครับ”

“จะไหวหรือ ไอ้นี่เป็นคนกลัวผี”

“ถ้าอยู่กับผม มันไม่กลัวหรอกครับ ผมต้องการคนที่แข็งแรงที่สุด จมูกและหูดีที่สุด บุญคำนั้นดีแน่ แต่ตัวแกเล็กไปหน่อย เอาไว้ให้เป็นหเป็นตาของฝ่ายคณชายดีกว่า”

เมื่อเป็นการตัดสินใจเลือกโดยเหตุผลส่วนตัวของเขาเอง ก็ไม่มีใครทักท้วงอีกในเรื่องนี้ รพินทร์หันไปเจรจาส่งภาษากับเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง ทั้งสองพูดโต้ตอบทำนองหารือกันอยู่ครู่ คณะนายจ้างก็มองเห็นคะหยิ่นยิงฟันขาว หันไปทางหัวหน้าคณะ แล้วพูด

“นายใหญ่ไม่ต้องกลัว ถ้าพรานใหญ่ยังไม่ถอย คะหยิ่นก็ไม่ถอย”

บุญคำแปลให้คณะนายจ้างทราบ ไชยยันต์มองหน้าเจ้าองคุลีมาลแห่งไพรกว้าง แล้วหัวเราะหึ ๆ

"อ้อ! ถ้าพรานใหญ่ถอย คะหยิ่นก็คงวิ่งออกนำหน้างั้นซิ?"

ทกคนมีรอยยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก ยกเว้นนายบ้านหล่มช้างซึ่งฟังคำพูดของไชยยันต์ไม่เข้าใจ ได้แต่มองหน้าคนโน้นทีคนนี้ที พอจันแปลให้มันฟัง ก็บอกมาหน้าตาเฉย แทบจะทำให้ทุกคนกลั้นหัวเราะไม่ได้ว่า

"พรานใหญ่ถอย คะหยิ่นจะอยู่หาอะไร แต่คะหยิ่นวิ่งเร็วสู้พรานใหญ่ไม่ได้ เคยลองกันมาแล้ว"

"ไอ้นี่พดอะไรซื่อดี แต่ผมก็เชื่อว่ามันไม่ทิ้งคณหรอก เคยเห็นน้ำใจมันมาแล้ว" เชษฐาว่า

เมื่อแผนการทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดเรียบร้อย และซักซ้อมกันเป็นที่เข้าใจดีที่สุดแล้ว ก็เป็นเรื่องที่จะแกร่วคอยเวลาสำคัญต่อไป โดยไม่อาจรู้กำหนดแน่นอนได้ ทั้งแปดคนรวมกลุ่มกันอยู่ภายในบริเวณที่ซุ่มแคบ ๆ หลังก่อนหินใหญ่นั้นแต่ก็เหมือนกับว่าไม่มีชีวิตใดอยู่เลย

ทุกคนเงียบสงบเหมือนใบ้เบื้อ จะเคลื่อนไหวขยับตัวแต่ละครั้งเต็มไปด้วยความแผ่วเบาระมัดระวังขีดสุด ไม่ให้เกิดเสียงใด ๆ ขึ้น ภาวะเช่นนี้ มันไม่มีอะไรจะทรมานเท่า แต่ทุกคนเข้าใจเหตุการณ์ รู้หน้าที่ รู้ว่าจะต้องปฏิบัติตนอยู่ในกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดเพียงใด

ดารินเพิ่งจะมีโอกาสกินอาหารมื้อแรกของวันนี้เอาเดี๋ยวนี้จากเนื้อย่างแห้ง ๆ ที่ไชยยันต์ขนเตรียมมาเผื่อทุกคน กลั้วกับน้ำ

ไม่มีใครสูบบุหรี่แม้จะกระหายอยากและรู้สึกรำคาญสักเพียงใดก็ตาม ภายหลังจากรองท้อง หล่อนก็เอนตัวลงนอนขดตัวอยู่ข้างๆ พี่ชายผู้นั่งเอาหลังพิงก้อนหิน แล้วผล็อยหลับไปโดยไม่รู้สึกตัว

สำหรับรพินทร์กับคะหยิ่น รู้ตัวอยู่แล้วว่าจะต้องมีภาระหนักกว่าทุกคนภายหลังเมื่อหมอกลงจัด จึงฉวยโอกาสนั่งพิงงีบเอาแรงไว้ก่อน

มาเรียนั้น ชีวิตที่เคยชินอยู่กับเหตุการณ์ในป่า จนตัวเองก็เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นพรานคนหนึ่งประกอบกับจิตใจอันมั่นคงสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเฉพาะหน้าได้เสมอ ทำให้หล่อนถือข้อได้เปรียบในการหลับเอาแรงไว้เช่นกัน เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่ามีบุคคลอื่นที่จะต้องตื่นพร้อมคอยเฝ้าระวังอยู่แล้ว และเมื่อเวลาสำคัญมาถึงเมื่อใด...หล่อนก็จะต้องรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเอง ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะทนแกร่วถ่างตาอยู่

จึงมีคนที่ตื่นระวังเตรียมพร้อมอยู่เพียงสี่คนคือ เชษฐา ไชยยันต์ จัน และบุญคำ ในขณะที่อีกสี่คนพักเครื่องชั่วคราว คนหนึ่งอ่อนเพลียโหยละเหี่ยขีดสุด สองคนเตรียมเอาแรงไว้สำหรับภาระที่จะมาถึง และคนหนึ่งฉลาด

เชษฐานั้นนั่งสงบนิ่ง มือหนึ่งลูบอยู่ที่ศีรษะของน้องสาวซึ่งอาศัยพาดหนุนอยู่กับตัก มือหนึ่งวางบนไรเฟิลคู่ชีพตั้งราบอยู่ข้างกาย ลืมตาสว่างโพลงอยู่ในความมืด เขาตื่นอยู่เพื่อเป็นหลักประกันอันอบอุ่นของคณะทุกคนด้วยคุณสมบัติของผู้นำชั้นเลิศ มีขันติสมาธิพร้อมมูล ประกอบด้วยความอดทนเยี่ยมยอด จันกับบุญคำไม่มีความเดือดร้อนอะไรทั้งสิ้นในภาวะเช่นนี้ อัน

เป็นคุณลักษณะของลูกป่าทั่วไป สองคนนั่งชันเข่าเป็นเงาตะคุ่มนิ่งเหมือนตอไม้

คงมีแต่ไชยยันต์คนเดียวเท่านั้น ความเงียบ ความหนาวเย็นและความที่จะต้องทนแกร่ว โดยไม่สามารถผ่อนอิริยาบถแม้แต่บุหรี่สักตัวก็สูบไม่ได้ ทำให้ประสาทของเขาตึงเครียด กระสับกระส่ายและรำคาญจนบอกไม่ถูก อยากจะหลับก็หลับไม่ลง หลายครั้งที่เขาแกล้งสะกิดมาเรีย พยายามรบกวนไม่ให้หล่อนนอน แต่แหม่มสาวไม่สนใจที่จะลุกขึ้นมาถ่างตาเป็นเพื่อน ขยับเข้าไปนอนเบียดดารินหันหลังให้เสีย เชษฐาทำสัญญาณใบ้บอกให้ไชยยันต์หลับพัก โดยเขาจะอยู่ยามเอง แต่อดีตนายทหารปืนใหญ่สั่นศีรษะปฏิเสธ พร้อมกับถอนหายใจเบาๆ

เวลาล่วงผ่านไปอย่างแช่มช้า ท่ามกลางความเงียบและความหนาว จนทำให้กายสะท้อนสั่นเป็นระยะ ความทารุณของการที่ไม่อาจก่อไฟผิงได้ เริ่มสำแดงฤทธ์เดชของมันขึ้นเป็นลำดับ

ต่อมา เดือนข้างแรมอ่อนๆ ก็โผล่ดวงขึ้นมาจากสันเขา ช่วยขับไล่ความมืดที่ปกคลุมอยู่ทั่วไปให้สว่างเรืองอยู่ภายใต้สกาวแสงอันเยือกเย็น มองเห็นภูมิประเทศรอบด้านได้รางๆ เป็นเงาตะคุ่มคลุมเครือไปหมด น้ำค้างกลั่นตัวเกาะพราวอยู่ตามสุมทุมพุ่มไม้และก้อนหิน หยาดหยดลงสู่พื้นเสียงดังเปาะแปะรอบด้าน มันช่างเป็นคืนที่เงียบสงบที่สุดอีกคืนหนึ่ง ไม่มีเสียงใดๆ แว่วมาให้ได้ยินเลย ราวกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของโลกร้างปราศ-จากซึ่งชีวิตใดๆ ทั้งมวล แม้แต่แมลงตัวเล็กๆ นอกจากนานๆ

ครั้ง จะมีสายลมอ่อนโชยมาจากทิศเหนือ เป่าใบไม้ให้กระดิกไหวเสียดสีกันดังเบาๆ

"ยิ่งเงียบเท่าไหร่ยิ่งดี..."

บุญคำเอียงหน้าเข้ามากระซิบข้างหูไชยยันต์เหมือนจะอ่านความรู้สึกของเขาออก

"มันจะช่วยให้เราฟังเสียงได้ถนัดขึ้น"

"ระวังจะเผลอหลับกันไปหมดเสียก่อน มันดอดเข้ามาเมื่อไหร่ไม่มีใครได้ยิน"

ไชยยันต์กระซิบตอบเมื่อเวลาล่วงนานไป เขาเริ่มรู้สึกว่าตนเองเคลิ้มๆ ไปหลายครั้ง

"ไม่หรอก นายทหาร ถึงใครหลับ บุญคำก็ไม่หลับ อะไรเข้ามาใกล้คัมภีร์นั่น บุญคำจะต้องรู้ทันที"

ตาพรานเฒ่าให้คำรับรองอย่างมั่นคงหนักแน่นที่สุด

และแล้ว สิ่งที่ทุกคนคาดคะเนไว้ก็ตรงตามจริงทุกอย่างไม่มีเหตุการณ์กระโตกกระตากใดๆ เกิดขึ้นเลย จนกระทั่งท้องฟ้าที่สว่างด้วยแสงจันทร์เริ่มมัวลงเป็นลำดับ ด้วยสายหมอกที่แผ่เป็นม่านปกคลุมหนักขึ้นทุกที ขณะนั้นมันเป็นเวลา 5 ทุ่มเศษจากเข็มนาฬิกาข้อมือเดินป่าของเชษฐา และราวกับจะตั้งเวลาปลุกตัวเองไว้อย่างแม่นยำหรือมิฉะนั้นก็คงไม่ได้หลับสนิทอะไรเลย พรานใหญ่รพินทร์และคะหยิ่นค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง การตื่นของเขาเท่ากับเป็นการปลุกดารินกับมาเรียให้พลอยตื่นขึ้นด้วย ยามนั้น ร่างกายของทุกคนเปียกชื้นไปหมด หนาวจนคางสั่นกระทบ และแทบจะกระดิกกระเดี้ยตัวไม่ได้

จอมพรานบิดกายจนกระดูดลั่นกรอบ สะบัดหน้าแรงๆ ปลุกเซลล์ทุกส่วนในร่างกายให้ตื่นพร้อม แล้วยันกายขึ้น คว้าไฟฉายเดินอ้อมก้อนหินลับมมกำบัง เพื่อจะสังเกตให้เห็นลงไปยังภูมิประเทศเบื้องล่าง แต่แล้วก่อนที่เขาจะเปิดสวิตช์ไฟส่องไปยังเสาหินต้นใหญ่อันเป็นที่วางคัมภีร์ เชษฐาซึ่งย่องตามมาเบื้องหลังก็คว้าข้อมือไว้ก่อน

“จะฉายไฟรึ?”

“ผมอยากจะทดลองดูว่า ระยะขนาดนี้หมอกบังหมดแล้วหรือยัง”

“ผมลองครั้งสุดท้าย ก่อนที่คุณจะตื่นสักครู่ใหญ่ๆ มานี่เอง มันพร่ามัวไปหมดแล้ว แต่รับรองว่ายังไงไม่มีอะไรแผ้วพานเข้ามาใกล้เสาหินต้นนั้นเลย และคัมภีร์ก็ยังคงตั้งอยู่เรียบร้อยดี”

“ถ้างั้นได้เวลาแล้วครับ ผมกับคะหยิ่นจะลงไปที่นั่นเดี๋ยวนี้”

พรานใหญ่บอกแล้วหันไปโบกมือเรียกคะหยิ่นให้เข้ามาสมทบไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย เข้ามารวมกลุ่มรายล้อมเขาไว้อีกครั้ง เพื่อการซักซ้อมครั้งสุดท้าย โดยไม่ยอมให้มีอะไรเคลือบแคลงหรือเกิดการผิดพลาดได้แม้แต่นิดเดียว

“อย่าฉายไฟเป็นอันขาด ยกเว้นแต่จะมีสัญญาณเรียกจากผมหรือคะหยิ่น และเมื่อได้ยินสัญญาณเรียกนั้น ให้ตรงลงไปสมทบทันที”

เขากำชับเป็นครั้งสุดท้าย

ทุกคนพยักหน้ารับคำ

“ขอให้โชคดี ผู้กอง”

หัวหน้าคณะพูดเสียงหนักลึก

รพินทร์ปลดเครื่องหลังประจำตัวออก คว้าปืนสั้น .44 แมกฯ จากย่ามมาเหน็บหลังไว้ เอาไฟฉายฮันเตอร์มัดติดกับผ้าขาวม้าเป็นสายสะพายเฉียงไหล่ เพื่อว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นมันจะไม่มีวันกระเด็นหลุดห่างตัวไปได้ แล้วก็ฉวยไรเฟิลประจำมือ พยักหน้ากับคะหยิ่นซึ่งบัดนี้อยู่ในสภาพที่พร้อมแล้ว

สิ่งที่คณะนายจ้างเห็นด้วยความประหลาดใจ เพราะไม่เคยได้เห็นมาก่อนก็คือคนทั้งสองใช้สัญชาตญาณแบบสัตว์ป่าไต่ก้อนหินจากที่ซุ่มอยู่ ลับหายลงไปในความมืด ซึ่งปกคลุมไปด้วยหมอกจัด ตรงเข้าหาจุดหมายโดยไม่ต้องอาศัยแสงไฟเป็นเครื่องนำทางเลย เป็นการคลำทางไปด้วยประสาทสัมผัสส่วนพิเศษของลูกป่า ซึ่งคนเมืองอย่างคณะนายจ้างทั้งหลายไม่สามารถจะเข้าใจได้ แต่ก็เพิ่งจะเข้าใจเดี๋ยวนี้เอง **เหตุใดจอมพรานจึงไม่ยอมให้นายจ้างของเขาคนใดคนหนึ่งร่วมทางไปด้วย โดยเจาะจงเลือกเอาคะหยิ่น**

ต่างสงบกลั้นใจฟังเสียงแต่ก็ไม่ได้ยินสำเนียงของการเคลื่อนไหวอย่างใดของทั้งสองแม้แต่นิดเดียว ราวกับว่าทันทีที่ไต่ก้อนหินลับตาจากไป ทั้งรพินทร์ ไพรวัลย์ และอดีตนายบ้านหล่มช้างละลายตัวเองกลายเป็นหมอกไปฉะนั้น!

ไชยยันต์กะพริบตาปริบ ๆ มองหน้าเชษฐาผู้กำลังยืนเงี่ยหูจับสำเนียงอยู่ แล้วเบ้ปากอย่างกลัวใจ ดารินเองก็ขมวดคิ้วสุดพิศวง ส่วนมาเรียอยู่ในอาการสงบ หล่อนไม่เชิงว่าจะแปลกใจอะไรนัก

“สองคนนั่นไปกันได้ยังไง มืด ๆ แล้วก็ไม่มีเสียงสักกริบ”

ไชยยันต์อดไม่ได้ที่จะรำพึง

“แมวป่าไปได้อย่างไร สองคนก็ไปได้ในลักษณะเช่นนั้นแหละ เหนือกว่าเสียอีกในข้อที่ว่า แมวป่าบางทีก็ยังทำให้ก้อนหินเล็กๆ พลิกหรือกระทบกิ่งไม้ทำให้เกิดเสียง แต่ไพรวัลย์กับคะหยิ่น ไม่สะดุดก้อนหินแม้แต่สักก้อน ไม่กระทบใบไม้แม้แต่ใบเดียว”

มาเรียกระซิบตอบ

“เขามองเห็นในความมืดหรือ?”

แหม่มสาวยักไหล่

“ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ที่รู้แน่ก็คือ พวกที่เกิดในป่าอย่างคะหยิ่นหรือส่างปา สามารถใช้จมูกแทนสายตาได้ ไม่สังเกตหรือ...ในภาวะเช่นนี้ ไพรวัลย์เองแม้จะเก่งสักขนาดไหน เขาก็ยังต้องตามหลังคะหยิ่น เจ้านั่นนำลงไปก่อน เขาเพียงแต่ตามหลังเท่านั้น แต่ถึงแม้จะตามหลังโดยไม่ทำให้เกิดเสียงใดๆ ขึ้นเลยได้นั้น ก็จัดว่าเป็นความสามารถเยี่ยมยอดแล้ว สาบานได้ว่า...ในชีวิตบุกป่ามาแล้วแทบทุกส่วนในโลกของฉัน ไม่เคยเห็นคุณสมบัติพิเศษของพรานป่าภาคพื้นไหนจะวิเศษเท่ากับคณะของเราที่มาด้วยกันนี่เลย ทุกคนช่ำชองมีจุดเด่นไปคนละอย่าง และเมื่อนำมารวมกันเข้า มันก็กลายเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ทีเดียว และบางทีมันก็ดูเป็นเรื่องลี้ลับชนิดที่คนเมืองอย่างเราๆ ไม่อาจเข้าใจได้ ไพรวัลย์รู้จักคุณสมบัติพรานทุกคนที่อยู่ภายใต้ปกครองของเขา และเลือกใช้ได้ถูกต้องกับกาลเทศะที่สุด แต่เขาไม่มีเวลาพอ หรือมิฉะนั้นก็ไม่สนใจจะมาคอยอธิบายให้เราฟังอยู่ทุกครั้งไปว่า เหตุใดเขาจึงเลือกคนนั้น หรือคนนี้ให้

ทำงานชนิดนั้นชนิดนี้ ฉันถึงได้บอกแต่แรกตอนที่เราเพิ่งจะพบกันแล้วว่า คณะของคุณโชคดีอย่างมหาศาลทีเดียวที่ได้คนคนนี้มาเป็นพรานนำทาง คนทั่วไปอาจได้ยินแต่กิตติศัพท์ของเขาเท่านั้น แต่ก็น้อยคนนักที่จะมีโอกาสเห็นกับตาว่าไพรวัลย์มีความสามารถเช่นไร ในเมืองแล้ว เขาอาจเป็น ‘ไอ้งั่ง’ คนหนึ่งเท่านั้น ในสายตาของคนทั้งหลาย แต่ในไพรกันดาร เขาเป็น ‘อัจฉริยะ’ ทีเดียว เราจะรู้ว่าเขา ‘อัจฉริยะ’ แค่ไหน ก็ต่อเมื่อเราได้ร่วมชีวิตกับเขาเช่นขณะนี้เท่านั้น ขอบเขตความสามารถของเขาในเรื่องของป่าคงไม่มีใครรู้ว่ามันยิ่งใหญ่ไพศาลกว้างไกลสักแค่ไหน เราศึกษาจากเขาไม่มีวันจบสิ้นหรอก ฉันกล้ารับรองในข้อนี้เพราะฉันเคยเป็นนายจ้างของเขามาก่อน”

“ถึงในเมือง ฉันก็ไม่เห็นว่าเขาจะเป็น ‘ไอ้งั่ง’ เลยสักนิดเดียว...”

ดารินรู้สึกขัดหู หันมาโต้คารม บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเหตุใดจึงรู้สึกหน้าร้อนผ่าวขึ้น เมื่อได้ยินเพื่อนสาวต่างผิวเอ่ยถึงรพินทร์ ไพรวัลย์ในแง่เหยียดหยามกึ่งสรรเสริญเช่นนั้น

“เธอรู้หรือว่า มาตรฐาน ระดับการศึกษาของเขาแค่ไหน เขาผ่านอารยธรรมมาแค่ไหนแล้วบ้าง?”

มาเรียยิ้ม หันมามองนักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุล แม้ความมืดจะเป็นฉากบังตาอยู่ แต่อาการมองนั้น ดารินก็อ่านออกว่ามันแฝงไปด้วยเลศนัย และเต็มไปด้วยอาการยั่วในที

“ฉันไม่เคยรู้นี่ ว่าเขาผ่านการศึกษามาแค่ไหนบ้าง เธอรู้ดีกระมัง?”

“โกหก!...”

ดารินสวนออกมาอย่างไม่เกรงใจ ลักษณะการสนทนาโต้ตอบของหญิงสาวต่างผิวทั้งคู่ขณะนี้ อยู่ในสภาพที่มองดูผาดๆ เหมือนคุยอะไรกันซุบซิบ โดยที่เชษฐาและไชยยันต์ไม่ได้สนใจและไม่ได้ยิน

"เธอน่าจะรู้ดีอยู่แล้ว ด็อกเตอร์ฮอฟมัน สามีของเธอเคยรู้จักคุ้นเคยกับเขาดีมาก่อน ตั้งแต่สมัยเขาศึกษาวิชาทหารอยู่ในเยอรมันตะวันตก"

"โฮ๊ะโห!..."

มาเรียแกล้งอทาน ทำตาโต

"ถ้างั้นก็คงเป็นเหตุการณ์ก่อนที่สเตเกลจะมาแต่งงานกับฉันและสามีของฉันก็ไม่เห็นเล่าอะไรให้ฟังมากมายนักเกี่ยวกับมิสเตอร์ฮันเตอร์คนนี้"

"เธอออกจะดูหมิ่นเขาเกินไปหน่อยแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ เคยผ่านโลกอารยธรรมขีดสุดอย่างเดียวกับที่เธอหรือฉันผ่านกันมาแล้ว เขาเป็นนักเรียนนายทหารสามประเทศ สหราชอาณาจักร สหรัฐ และเยอรมันนี ประเทศของสามีเธอเอง ยศครั้งสุดท้าย คือร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน พื้นฐานขนาดนี้ 'งั่ง' นักหรือ ในสายตาของเธอ"

"มันไม่เกี่ยวกับดีกรี หรือเอกซพีเรียนซ์ในการศึกษาของเขาหรอกที่ฉันหมายถึงความ 'งั่ง' ของเขา มันอยู่ในความหมายอีกอย่างหนึ่งต่างหาก หรือว่าเขาไม่ได้ 'งั่ง' เลยจนนิดเดียวเมื่ออยู่ใกล้ชิดเธอ"

"หมายความว่ายังไง?"

ดารินฉุนกึก ถามห้วนๆ ตาลุกวาว

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มพราย ดูจะพึงใจยิ่งที่ได้ยั่วให้ฝ่ายตรงข้ามแสดงอาการเต้นขึ้นมาได้ เอื้อมมือมาเหมือนจะเชยคางอย่างรักใคร่สนิทสนม แต่ดารินเอาแขนปัดออกอย่างนักเลง อีกมือหนึ่งกำแน่น หล่อถามตัวเองอยู่ในใจว่า **อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้ากำปั้นข้างที่กำแน่นของหล่อนยัดโครมเข้าไปที่ปากช่างยั่วของแม่เพื่อนสาวต่างผิวเป็นการแก้ไขให้หาย 'ยวน' ลงเสียบ้าง** แต่นั่นก็เป็นแต่เพียงด้านความคิดเท่านั้น เลือดกุลสตรีของหล่อนสกัดกั้นยับยั้งความคิดนี้ไว้ ทั้งที่ภายในเดือดพล่าน

"ใจเย็นไว้ น้อย เธอไม่คิดบ้างหรือว่าขณะนี้อากาศมันหนาวจนคางสั่น"

มาเรียว่า ห่อไหลลงนิดหนึ่ง แล้วหันผละไปนั่งประจำที่ของหล่อนเสีย ปล่อยให้ดารินยืนกัดริมฝีปากแน่น จ้องฝ่าความมืดมาด้วยความเดือดดาลเพียงคนเดียว โดยไม่หันมาตอแยใส่ใจอะไรอีก

บัดนี้ คนที่ถูกผู้หญิงสองคนกล่าวขวัญถึงอย่างกระทบกระเทียบกินนัย ไม่มีโอกาสจะล่วงรู้หรือสนใจอะไรกับพรรคพวกที่รอคอยอยู่บนที่ชุ่มทั้งสิ้น เขากำลังงมไปในความมืดและภายใต้ฉากอำพรางของกลุ่มหมอก ตามหลังคะหยิ่นไปชนิดก้าวต่อก้าว โดยอาศัยเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างผู้มีคุณสมบัติพิเศษในด้านใช้จมูกแทนสายตา ซึ่งเป็นมัคคุเทศก์นำไปเบื้องหน้า สายตาที่ชินกับความมืด พอจะสังเกตอะไรได้ตะคุ่มในระยะห่างหนึ่งวารอบตัวอยู่บ้างเหมือนกัน แต่ถึงอย่างไรก็ไม่แม่นยำแน่-

นอนเท่ากับคะหยิ่น ซึ่งบัดนี้ลงคลานสี่เท้า คืบหน้าไปเหมือนสัตว์

ระยะมันไม่ห่างออกไปมากนัก ระหว่างก้อนหินที่ซ่มกับเสาหินกลางลานโล่ง อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งคัมภีร์ล่อไว้ ประกอบกับการหมายตาไว้ก่อนแล้วอย่างแม่นยำ ทั้งสองคลานเข้ามาถึงที่หมาย ภายในเวลาเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ โดยไม่เกิดเสียงใดๆ ขึ้นเลย เสาหินต้นใหญ่ขนาดท่อนซุงสองคนโอบมีส่วนยาวประมาณ 10 เมตร ทอดเป็นแนวขวางกับระดับสายตาของพวกที่ประจำอยู่บนที่ซ่ม และคัมภีร์มหากาฬ รพินทร์ก็วางไว้ตรงระดับความยาวของเสาต้นนั้นพอดี เมื่อคลานเข้ามาถึงปลายเสาทางด้านขวาใกล้เคียงกับกองหินเล็กอีกกลุ่มหนึ่งที่วางเรียงกันอยู่จึงพอจะสังเกตอะไรได้เงาๆ

เหยื่อที่ใช้ล่อ...ยังคงวางสนิทนิ่งเป็นดุษณีอยู่เช่นนั้น พื้นและกรวดหินทุกก้อน เปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้างอันเย็นเฉียบ บริเวณที่ห่างจากเสาหินล้มออกไปเพียง 2-3 วา เป็นความมืดทึบเหมือนมีผ้าดำมาขึงกั้นไว้ หันกลับไปมองยังที่ซุ่มแห่งเดิมซึ่งความจริงมันก็อยู่เบื้องหลังห่างเพียงไม่กี่สิบก้าว ชนิดที่เพียงพูดๆ ก็จะต้องได้ยิน ทว่าบัดนี้ ตำแหน่งนั้นถูกกลืนหายไปในความมืดเสียแล้ว ดูราวกับว่าจากห่างกันมาคนละซีกโลกก็ไม่ปาน และทางพรรคพวกด้านโน้นก็สามารถทำตนให้สงบเงียบได้อย่างดีเยี่ยม เขาไม่ได้ยินเสียงใดๆ แว่วมาจากพรรคพวกอีก 6 คนเลยจนนิดเดียว คล้ายไม่มีชีวิตใดซุ่มซ่อนอยู่เลยฉะนั้น

คะหยิ่นลุกขึ้นเกาะเสาหิน ยงโย่ยงหยก พยายามจะมอง

ฝ่าความมืดตรวจตราไปรอบ ๆ แต่พรานใหญ่ฉุดแขนให้นั่งลงซุ่มอยู่ริมเสาล้มต้นนั้น เว้นระยะห่างออกมาจากที่วางคัมภีร์ 2 วา พอให้สามารถสังเกตเห็นได้ หากมีอะไรเคลื่อนใกล้เข้ามายังเป้าหมายนั้น

“ถอยให้ห่างออกไปตรงกลุ่มหินนั่นไม่ดีหรือนาย ตรงนี้ใกล้เกินไป”

คะหยิ่นจ่อริมฝีปากริมหูเขา แม้จะมืดแสนมืดเพียงไรก็ตาม ยังมองเห็นตาของเจ้านักเลงโตหล่มช้าง กลอกอยู่ไปมา

“อยู่ตรงนี้แหละ ห่างเกินไป ประเดี๋ยวหมอกลงจัดกว่านี้เราจะมองไม่เห็น”

“มันจะเห็นเราเสียก่อน”

เจ้ายักษ์ใหญ่ซึ่งกล้าหาญชาญชัยสำหรับคนด้วยกัน และสรรพสัตว์ทั่วไป แต่กลับตาแหกที่สุดในเรื่องภูตผีปิศาจ อิดออดมา

“มันอาจเห็นในความมืด คะหยิ่น แต่มันต้องไม่ทะลุหมอกเข้ามาได้แน่ ๆ เรานั่งรออยู่เฉย ๆ มันจะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แต่เวลามันเดินเข้ามา เราจะต้องได้ยิน เราได้เปรียบมัน”

คะหยิ่นยิ้มแห้ง ๆ กระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก

“นาย...”

“ฮือ”

“นายอย่าทิ้งคะหยินนา”

“เออน่า! ถ้าจะวิ่งเมื่อไหร่ละก็ ฉันจะบอกให้เจ้าวิ่งไปก่อน สำคัญฉันไม่วิ่ง เจ้าอย่าวิ่งก็แล้วกัน”

“นายอยู่ คะหยิ่นสู้ตาย นายวิ่งคะหยิ่นวิ่งตามไม่ทัน”

วิธีที่จะยุติข้อต่อรอง หรือปัญหาจุกจิกรำคาญใจของเขาทั้งมวลก็คือ สับมะเหงกโปกลงไปบนกบาลของเจ้านักเลงโตหล่มช้าง แล้วกดหัวให้มันเอาหคอยแนบฟังลงกับพื้น คะหยิ่นก็สงบปากคำลงไปได้ในบัดนั้น

ในความทรมานที่ปราศจากขอบขีด และในความหวังที่เริ่มจะห่างไกลออกไปเป็นลำดับตามกาลเวลาที่ล่วงเลยผ่านคนหนึ่งนอนพังพาบเอาผ้าโพกหัวคลี่ออกปพื้นดินตะแคงใบหน้าหูนาบลงไป อีกคนหนึ่งนั่งชันเข่าพิงเสาหินสอดมือทั้งสองเข้าไปใต้ซอกรักแร้บังคับตนเองไม่ให้สั่นเป็นลูกนก แต่ก็สะท้านสยิวกายอยู่เป็นระลอกด้วยความหนาว หมอกทวีความหนาทึบปกคลุมรอบกายเพิ่มขึ้นทุกที กระทั่งในที่สุดก็เหมือนกับว่าตนเองตกอยู่ในที่ใดที่หนึ่งของดินแดนแห่งฝันร้ายซึ่งหาทางออกมิได้ จิตใจก็พลอยอ่อนเปลี้ย ประสาทหวั่นไหวผวาหวาดคลอนแคลนไปหมด เต็มไปด้วยความฟุ้งซ่านนานาประการ

มันคงไม่มา...ทุกสิ่งทุกอย่างคงล้มเหลว นอกจากความทุกข์ทรมานแสนสาหัสของเราเองที่นั่งเฝ้าอยู่เท่านั้น พรานใหญ่รำพึงกับตนเอง

ลมหายใจเข้าออกของเขาทุกจังหวะ รู้สึกอย่างแน่ชัดว่าได้สูดเอาละอองไอน้ำเข้าไปด้วยอย่างเต็มที่ มันไม่ได้เย็นแต่เฉพาะผิวกายขุมขนเบื้องนอกเท่านั้น หากแต่เยือกสะท้านหนาวเหน็บเข้าไปถึงสมองและขั้วลึกล้ำของหัวใจ

รพินทร์ ไพรวัลย์นั่งเอนศีรษะพักพิงหิน หลับตาอย่าง

ท้อแท้ทอดอาลัยเป็นครั้งแรก แม้จิตใจจะกร้าวแกร่งเข้มแข็งเพียงไร บัดนี้ร่างกายก็แทบจะทนทานอยู่ต่อไปไม่ได้ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า **ก่อนที่เวลาสำคัญอันเฝ้ารอคอยจะมาถึง...หรือมิฉะนั้นก็ก่อนที่ตะวันจะขึ้นพรุ่งนี้ ชีวิตของคนยากที่ดำรงอยู่อย่างกรากกรำสมบุกสมบันเพื่อเกียรติศักดิ์ของจอมพราน และเพื่อหาเลี้ยงชีพอย่างเขา จะรอดพ้นคงอยู่ต่อไปได้หรือไม่**

เริ่มหายใจไม่สะดวก...เริ่มแน่นอัดขึ้นมาในทรวงอก...สติก็รางเลือนพร่าพรายออกไปห่างตัวทุกขณะ ครั้นแล้วทันใดนั้นเองก็สัมผัสกับอุ้งมือเขย่าเบาๆ ที่แขน สะดุ้งเฮือกลืมตาขึ้นมาก็เห็นเจ้าเกลอคะหยิ่นกำลังเขย่าอยู่ พร้อมกับกระซิบเรียกถี่ๆ

“นาย คะหยิ่นได้ยินเสียง...”

เท่านั้นเอง อาการอันมึนตื้อแข็งชาไปหมดทุกระบบประสาทก็ถูกสลัดออกไปราวกับปลิดทิ้ง เซลล์ของกล้ามเนื้อและวิญญาณทุกส่วนตื่นโชนเหมือนไส้ตะเกียงอันริบหรี่ กำลังจะดับมิดับแหล่ ซึ่งทันใดนั้นก็ได้รับเชื้อเพลิงอย่างกะทันหัน รพินทร์ไหวตัวเอียดจับไหล่เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างไว้แน่น ตาสว่างวาวในความมืด พยายามเงี่ยหูฟัง คะหยิ่นเอาใบหน้าด้านข้างก้มลงไปแนบกับพื้น อีกอึดใจต่อมาก็รั้งเขาให้คว่ำหน้าพังพาบลงด้วย

“...เสียงเดิน ด้านนี้...มันย่องมาทางด้านนี้...ใกล้เข้ามาแล้ว...ใกล้เข้ามา...มันหยุด...เงียบไปแล้ว...อา!...นั่นเคลื่อนต่อเข้ามาอีกแล้ว”

คะหยิ่นกระซิบรายงาน เหมือนพนักงานวิทยุที่ใช้ครอบหูฟังเสียงและรายงานต่อไปยังผู้อื่นซึ่งไม่ได้ยินเสียงร่วมอยู่ด้วย ราวกับว่าละอองดินพื้นปฐพีทุกอณูที่หูของมันแนบสนิทอยู่ จะ

มีหน้าที่เป็นเลาด์สปิคเกอร์ส่งสัญญาณให้ทราบได้ทุกอิริยาบถ สิ่งที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้โดยไม่เห็นตัว หรือมิฉะนั้นก็คล้ายอาการพรายกระซิบของพวกพ่อมดหมอผี **นั่นเป็นคุณสมบัติอันลี้ลับพิสดารเฉพาะตัวของคะหยิ่น ซึ่งแม้แต่บุญคำว่าเยี่ยมแล้ว ก็ยังหาเทียบเท่าไม่**

สำหรับรพินทร์เอง เขายอมรับว่าขณะนี้โสตประสาทอันเฉียบไวเยี่ยงพรานของเขา ไม่สามารถจะรับสัญญาณใดได้ทั้งสิ้น ภาวะเช่นนี้มันเป็นความเงียบที่สุดของความเงียบ ไม่ได้ยินอะไรเลยนอกจากความนึกคิด และเลือดลมอันปั่นป่วนพล่านของตนเอง

“กี่ตีน?”

“สองตีน นาย...คล้าย ๆ คน ไอ้ผีดิบมันตรัยนั่นแน่...”

เสียงห้วงสุดท้ายของคะหยิ่น กลืนแหบเข้าไปในส่วนลึกของลำคอ

“มันไม่ใช้ผี คะหยิ่น ถ้ามันเป็นผี เจ้าจะไม่ได้ยินเสียงเดินของมันเลย แต่นี่เจ้ายังได้ยินเสียงตีนมัน”

เขากระซิบปลอบใจ คะหยิ่นแยกเขี้ยว

“ก็คนอย่างนายว่าเหมือนกันแหละ แต่คนผี! เอาละ อยู่กับนายคะหยิ่นยอมตาย เตรียมตัวเถอะ มันใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว เดิน ๆ หยุด ๆ ท่าทางมันระวังตัวอยู่ไม่น้อยทีเดียว ว่าแต่นายจะเอายังไงแน่ บอกคะหยิ่นให้รู้ไว้ก่อนด้วย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กัดกรามแน่น

“ปล่อยมันให้เข้ามาใกล้ที่สุด จนกระทั่งมองเห็นตัว รอให้มันเข้ามาถึงคัมภีร์นั่น อย่าเพิ่งยิงเป็นอันขาด ฉันจะจัดการ

กับมันเอง เมื่อฉันลงมือ เจ้ามีหน้าที่คอยช่วย และตะโกนเรียกพวกเราเท่านั้น”

“เอายังไงก็เอากัน นาย”

เจ้ากะเหรี่ยงร่างยักษ์พยักหน้ารับคำ ลูบมือเข้าหากัน

อึดใจต่อมานั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียง “แซ็ก” เบาๆ มันเป็นเสียงกรวดก้อนเล็กๆ พลิกตัว จากนั้นก็เงียบไปอีกเหมือนจะแว่วขึ้นอีกจากอุปาทาน คะหยิ่นเอานิ้วชี้ไปทางด้านขวามือของฝั่งตรงข้ามกับเสาหินที่ล้มขวางเป็นกำบังอยู่ เป็นสัญญาณบอกให้ทราบทิศทางมาของเสียงอันซ่อนเร้นนั้น รพินทร์แขม่วท้อง หายใจอย่างเบาที่สุด ราวกับจะเกรงว่าปัสสาสะหรืออัส-สาสะของเขามันจะแว่วไปเตือนให้เจ้าสิ่งซึ่งกำลังคืบใกล้เข้ามาในความมืดคลุมทึบด้วยหมอกนั้นไหวระแวง **แต่ละจังหวะการเต้นของชีพจรมันช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้าเสียเหลือประมาณ ประสาทสัมผัสบอกตนเองว่า สิ่งที่เคลื่อนมาในฉากของความมืดนั้นห่างออกไปเพียงไม่กี่วาข้างหน้านี้เอง แต่มันยังไม่ปรากฏเงาขึ้นให้เห็นหรือสังเกตใดๆ ได้**

มือทั้งสองกระชับไรเฟิล ขยุ้มแน่นเหมือนจะบีบให้แหลกไปคามือ ประสาททุกส่วนเกร็งไปหมด อาการหนาวสั่นที่ลืมไปชั่วขณะ ก็สำแดงเดชของมันขึ้นมาอีกจนเทิ้มหมดทั้งร่าง

และแล้ววินาทีสำคัญที่เฝ้ารอคอยมาเกือบ 24 ชั่วโมงเต็มก็มาถึง!

เงารางๆ เป็นภาพสีเข้มมากกว่าฉากความมืดที่ปกคลุมอยู่ทั่วไป ค่อยๆ ปรากฏรูปร่างเด่นชัดขึ้นทีละน้อย ครั้งแรกนึก

ว่าตาฝาด แต่เมื่อสะกดใจเพ่งจึงเห็นเค้าโครงสูงชะลูดนั้นได้ถนัดขึ้น

อมนษย์ มันตรัย คนผีของคะหยิ่น ผู้มีวิญญาณเดียวแต่ร่างกายสองร่าง สองลักษณะ ทว่ายามที่มันชำแรกกายออกมาจากสายหมอก ณ บัดนี้ เป็นร่างซึ่งเคยเป็นร่างของราชปุโรหิตมันตรัย ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของอาณาจักรนิทรานคร!

มันเคลื่อนใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาทุกขณะ อย่างแช่มช้าระแวดระวังเหมือนเงาอสรกายปิศาจร้ายที่ลอยเข้ามาพร้อมละอองหมอก

อีกวาเดียว จะถึงตำแหน่งคัมภีร์ ซึ่งเป็นเหยื่อล่อ...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ทะยานพรวดขึ้นมาจากท่าที่หมอบคุ่มหลบไม่หายใจอยู่ยังเสาหินที่กำบังนั้น

“เอามัน!”

เขาแผดตะโกนก้องขึ้นสดเสียงท่ามกลางความเงียบสงัดขนาดเข็มตกได้ยินนั้น แล้วกระหน่ำพานท้ายไรเฟิล .458 ออกไปสุดแรงเกิด เป็นการตีเฉียงหมายไปยังก้านคอ และซอกไหล่ของร่างที่ทรงกายแข็งทื่อประหนึ่งเสาหินนั้น

ปรากฏเสียงพลั่กสนั่น ร่างนั้นซวนถลาลงกับพื้นเหมือนนกปีกหัก จอมพรานกระโจนข้ามเสาหินที่ขวางหน้าอยู่ถลันปราดเข้าใส่อย่างไม่คิดชีวิต เสี้ยวส่วนของวิกฤตการณ์อันยากที่จะลำดับภาพได้นี้เอง ไฟฉายจากมือคะหยิ่นก็สว่างจ้าขึ้นพร้อมกับเสียงแหกปากตะโกนโวยวายของมัน แล้วเจ้านักเลงโตหล่มช้างก็ฮวบตามหลังเข้ามา นั่นเป็นจังหวะเดียวกันกับที่รพินทร์ผู้

ปราดเข้าถึงตัวเป้าหมาย ถูกอะไรบางสิ่งบางอย่างยันให้กระดอนผงะถอยหลังเซมาปะทะคะหยิ่น ไรเฟิลหลุดกระเด็นจากมือชนกันเองซวนเซเสียจังหวะไปชั่วพริบตา

มีเสียงร้องแหลมอย่างโกรธแค้น แทรกซ้อนขึ้นมาพร้อม ๆ กับเสียงตะโกนก็กก้องของทั้งสองคนที่กำลังชุลมุนหมุนปัดกันอยู่ ร่างของมันตรัยถลันพรวดสวนเข้ามา รวดเร็วปานลิ้นฉกของอสรพิษ

คะหยิ่นหลับหูหลับตาเหวี่ยงเรมิงตันปั๊มแอ็คชั่นประจำตัวออกไปลักษณะตีกราดต่ำ เสียงมันกระทบเข้ากับกลางลำตัวดังถนัดถนี่อีกครั้ง

ไอ้ผีดิบเซเข้าไปยังตำแหน่งที่วางคัมภีร์อยู่พอดี

และก่อนที่พรานใหญ่จะตั้งตัวติด มันก็หวนกลับในทิศทางเดิมกับที่มา ราวกับอาการแว้งของจงอางร้าย หรือมิฉะนั้นก็กระทิงเปลี่ยว ชนรพินทร์ผู้กำลังหมุนตัวหมายตะครุบกระดอนก้นกระแทกลงกับพื้น แล้วร่างอันมีความรวดเร็วปราดเปรียวเกินกว่าที่จะคาดหมาย ก็พุ่งผ่านกายเขาลับหายไปในสายหมอกและม่านราตรีอันมืดมิด

จอมพรานเผ่นทะยานลุกขึ้นยืน กระชากปืนสั้นที่ขัดหลังอยู่ออกมา ไล่กวดตามไปติด ๆ พร้อมกับเสียงกระสุนแผดระเบิดสนั่นหวั่นไหว

เสียงวิ่งกวดไล่กัน เสียงปืนดังสนั่นไปทั้งความเงียบ

ชั่วไม่เกิน ๑๐ วินาที ที่เชษฐานำคณะทั้งหมดพุ่งปราดเข้ามาถึง ฝ่ายที่ติดตามมาสมทบเบื้องหลังมองไม่เห็นอะไรเสีย

แล้ว นอกจากคะหยิ่นซึ่งกระโดดอยู่เหยงๆ ตะโกนร้องบอกพร้อมกับชี้โบ๊ชี้เบ๊ เชษฐาปราดเข้ามาส่งไฟดูที่คัมภีร์พบว่ามันอันตรธานไปเสียแล้ว บุญคำก็พุ่งเข้าใส่คะหยิ่นที่กำลังเต้นแหยงๆ อยู่ ตบฉาดเต็มเหนี่ยวเข้าที่ต้นคอจนหัวซุน ร้องตวาดสุดเสียง

"ไอ้ลิงกุดถัง! นำทางไล่หลังพรานใหญ่ไปเดี๋ยวนี้เร็ว! เดี๋ยวพัดกระทืบไส้แตก..."

เมื่อนั้นเอง คะหยิ่นจึงได้สติ ออกกระโจนพรวดนำหน้าอ้าวไป ระยะเวลามันห่างกันออกไปเพียงชั่วอึดใจใหญ่ๆ เท่านั้น ทุกคนบัดนี้ลืมอะไรหมดสิ้น นอกจากสามสิ่งเท่านั้น คัมภีร์มายาวิน มันตรัย และรพินทร์ไพรวัลย์ ซึ่งหายไปในความมืดพร้อมๆ กัน...

เสียงปืนดังสะท้านขึ้นอีกสองนัด และนั่นดูเหมือนจะหมดจำนวนทั้งหกนัดที่บรรจุอยู่ในปืนสั้นในมือของจอมพราน แต่เสียงฝีเท้าวิ่งไล่กวดกันสลับไปกับเสียงปลุกปล้ำต่อสู้ยังคงฝ่าความมืดมาให้ได้ยิน รู้สึกว่าไม่น่าจะห่างออกไปเท่าใดนัก และระหว่างที่ทุกคนวิ่งกรูตามหลังคะหยิ่นไปติด ๆ นั้น ก็ได้ยินเสียงกระหืดกระหอบของรพินทร์ ตะโกนให้เสียงบอกทิศทางมาให้ทราบอยู่ทุกระยะ

มันสะท้อนก้องอยู่ไปมาในระหว่างป่าหินรอบด้าน ทำให้ยากจะกำหนดได้แน่นอนว่าดังมาจากทางด้านใด

ท่ามกลางความมืดมิดที่มองอะไรไม่เห็นเกินกว่า 3-4 วานี้ ทุกคนได้แต่ฝากความไว้วางใจทั้งสิ้นไว้แก่คะหยิ่นเพียงคน

เดียวว่า เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างจะดมกลิ่น นำติดตามไปอย่างถูกต้องแม่นยำที่สุด

ฝ่ายแรก กวดไล่ติดพันล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ฝ่ายหลังก็ตามกระชั้นรอยเข้ามาอย่างไม่ยอมให้เวลาล่วงผ่านไปแม้แต่นิดเดียว ระยะที่ไล่หลังกันห่างกันชั่วเสียงตะโกนเท่านั้น แต่ทัศนวิสัยอันเลวร้ายกลายเป็นอุปสรรคสกัดกั้นไว้ไม่ให้มองเห็นกันได้ และฝ่ายที่ติดตามมา ก็ไม่อาจที่จะกระจายแยกออกจากกันได้เพราะเกรงจะหลงพลัดกัน ประกอบกับเชษฐาร้องตะโกนกำชับไม่ยอมให้ใครแยกออกไป นอกจากเกาะหม่วิ่งตามหลังคะหยิ่นไปเป็นพรวนเช่นนั้น

ทุกคนเปิดไฟฉายสว่างจ้า ทว่ามันก็ช่วยให้เห็นอะไรได้ในระยะใกล้ๆ เท่านั้น จากหมอกทึบที่เป็นม่านอำพรางไว้

“ล็อกตัวมันไว้ให้ได้ พวกเรากำลังไล่หลังเข้ามาแล้ว!”

ไชยยันต์ตะโกนดังลั่น ฝ่าสายหมอกออกไปอย่างตื่นเต้นกระเหี้ยนกระหาย เขาวิ่งล้ำหน้าออกไปเป็นคนแรก โดยติดหลังคะหยิ่นห่างเพียงแค่เอื้อมมือถึง และปะทะเข้ากับแง่หินที่โผล่ระเกะระกะอยู่ทั่วไปทำให้เสียหลักเกือบจะล้มลงหลายครั้ง แต่ในภาวะเช่นนี้ อดีตนายทหารปืนใหญ่ลืมความเจ็บปวดเสียหมดสิ้น ไม่ว่าแข้งขาจะกระแทกกับหินถลอกปอกเปิกฟกช้ำดำเขียวเช่นไร

“ซ้ายมือ! มันกำลังหนีขึ้นยอดหิน!!”

เสียงพรานใหญ่กึกก้อง แทบจะไม่เป็นภาษาบอกความมาระคนไปกับเสียงหายใจเหนื่อยหอบ เสียงกระโจนตุบตับและก้อนหินเล็กๆ ที่ร่วงถล่มกรูเกรียว

“อย่าให้มันลับตาไปได้ ตะครุบมันไว้!”

เชษฐาตะเบ็งเสียงออกไปบ้าง ในขณะที่เร่งฝีเท้าอย่างไม่คิดชีวิต

“จับมันไม่อยู่ เรี่ยวแรงมันมากเหลือเกิน!”

สำเนียงกระหืดกระหอบของรพินทร์ ดังตอบมาอีก ทั้งสองฝ่ายตะโกนบอกความกันแซ่สำเอ็ดอึงไปหมด ฟังแทบไม่รู้เรื่อง เสียงบุญคำตะโกนบอกให้ยิงจนเสียงแหบเสียงแห้ง แต่ก็ไม่มีใครได้ยินเสียงปืนลั่นขึ้นอีก และไม่มีใครทายถูกในขณะนี้ด้วยว่า จอมพรานเอาไรเฟิลของเขาไปทิ้งไว้ที่ไหนเสีย คงได้ยินเสียงยิงด้วยปืนสั้นในครั้งแรกชุดเดียวเท่านั้น แล้วก็กวดไล่กันไปจนป่าสะเทือน โดยไม่สามารถจะหยุดยั้งเจ้ามนุษย์ผีดิบไว้ได้

อึดใจต่อมานั้นเอง ทั้งหมดภายใต้การนำของคะหยิ่นก็มาถึงหน้าผาหินสูงชันตอนหนึ่ง ลักษณะของมันเป็นยอดสูงตระหง่านเงื้อมขึ้นไปบนอากาศคล้ายจอมปลวกยอดแหลม มีฐานเบื้องล่างไม่กว้างเท่าใดนัก เสียงก้อนหินเล็กๆ ร่วงพรูลงมา อันเกิดจากสองร่างกายที่ปีนไต่ตะกุยขึ้นไป แล้วก็มีเสียงตะโกนโวยวายของรพินทร์ดังลงมา

“ไม่ต้องตามขึ้นมา อันตรายมาก! กระจายกำลังกันออกล้อมตีนเชิงไว้ มันจนมุมอยู่บนนี้แน่นอนแล้ว”

เชษฐาออกคำสั่งในทันทีนั้น ตามคำแนะนำร้องบอกของจอมพรานทั้งเจ็ดคนที่เพิ่งจะตามมาถึง แยกกระจายออกจากกันทันที ยืนประจำโคนหินเบื้องล่างไว้คนละจุด ห่างกันพอพูดกันได้ยินและมองเห็นดวงไฟฉายของกันได้ แล้วต่างก็พบว่าการแยกออกล้อมฐานของหินสูงก้อนนั้นทำได้ในลักษณะครึ่ง

วงกลมเท่านั้น เพราะด้านตรงข้าม เป็นหน้าผาตัดลึงลงไปเบื้องล่างลักษณะคล้ายเหว มันจะลึกลงไปสักเท่าใดก็สุดที่คะเนได้

ท่ามกลางความมืดมิดเช่นนี้ จันและบุญคำซึ่งแยกกันไปยืนประจำอยู่สุดปลายคนละด้าน ร้องบอกมาให้ทราบ เชษฐาก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าผีดิบมันตรัยได้ถูกพรานใหญ่กวดไล่มาสู่จุดอับลง ณ ที่นี้แน่นอนแล้ว **มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือตะกายขึ้นไปหลบอยู่บนยอดสูงเบื้องบน ไม่มีทางใดที่จะย้อนกลับหนีมาได้โดยไม่ผ่านฝ่ายที่กระจายล้อมดักอยู่ เว้นแต่มันจะกระโจนจากยอดสง ลงไปส่เหวลึกทางด้านผาตัดเท่านั้น**

หัวหน้าคณะไต่ตามขึ้นไปหยุดอยู่บนแง่หินตอนหนึ่ง พร้อมกับตะโกนเรียกขึ้นไป เสียงรพินทร์ตอบลงมา พลางสาดไฟเป็นสัญญาณให้เห็น ร่างของจอมพรานขณะนี้อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง บนส่วนอันชันเหนือศีรษะของเขาขึ้นไป เสียงการเคลื่อนไหวทั้งมวลยุติเงียบสงบลงชั่วขณะ คงได้ยินแต่เสียงหายใจหอบ ๆ เท่านั้น คะหยิ่นทำท่าจะไต่ตามขึ้นไป แต่ท่านหัวหน้าคณะเหนี่ยวไหล่ไว้ เพราะเริ่มคลางแคลงใจในบางอย่าง สั่นศีรษะกับเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้าง เป็นความหมายให้มันสงบนิ่งลงก่อน

“รพินทร์ ผมจะตามคุณขึ้นไปนะ?”

เชษฐาร้องขึ้นเป็นเชิงหยั่งเสียง

ดวงไฟที่สังเกตเห็นเรือง ๆ ในม่านหมอกข้างบน แกว่งไปมาวูบวาม เห็นแต่ไฟเท่านั้น ไม่เห็นตัว

“อย่าครับ อย่าขึ้นมาเป็นอันขาด ล้อมไว้ข้างล่างนั่นแหละ มันไต่หนีขึ้นไปบนยอดแล้ว อาจแอบลงมาอีกด้านหนึ่งก็ได้ ระวังไว้ให้ดี”

“ข้างล่างนี่ไม่ต้องห่วง เราล้อมไว้ทุกจุดแล้ว ด้านหลังก็เป็นเหวตัดลึกลงไป นั่นคุณกำลังทำอะไร?”

เงียบไปครู่ ก็มีเสียงตอบลงมาว่า

“ผมต้องการตามมันขึ้นไปจนถึงยอด แต่มันมืดเหลือเกิน มองอะไรไม่เห็น หนทางก็ชันลำบากมาก น้ำค้างลงจัด หินลื่น”

“เห็นตัวมันหรือเปล่า?”

เสียงไชยยันต์ร้องถามขึ้นไปบ้างอย่างร้อนใจ

“ไม่เห็น! แต่อยู่บนนี้แน่นอน”

“ยอดนั้นสูงสักเท่าไหร่ สูงขึ้นไปอีกมากไหม จากระดับที่คุณอยู่?”

“ไม่ทราบเหมือนกัน เพราะมองไม่เห็น”

“เอ ถ้าจะไม่ได้การแล้วละค่ะ พี่ใหญ่...”

ดารินพูดโดยเร็ว พยายามจะมองฝ่าความมืดขึ้นไป จับสังเกตอยู่ที่ดวงไฟฉายซึ่งเห็นริบหรี่คล้ายไฟจากตะเกียงรั้ว ทุกคนกำลังตกอยู่ในภาวะเดียวกันหมด ร้อนรุ่มกระวนกระวายใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าใดๆ ได้ทั้งสิ้น

“บอกให้เขากลับลงมาก่อนเถอะค่ะ ประเดี๋ยวก็ถูกไอ้ผีร้ายนั่นผลักหล่นมาเสียเท่านั้น ยิ่งมองอะไรไม่เห็นอยู่ด้วยในภาวะเช่นนี้ รพินทร์เสียเปรียบมันเต็มประตู เพราะมันล่วงหน้าขึ้นไปก่อนแล้วคอยดักเล่นงานอยู่ตรงไหนก็ได้”

เชษฐาเองก็กำลังอึดอัดลำบากใจอยู่เช่นเดียวกัน พอไชยยันต์ผู้แยกไปเฝ้าอยู่อีกด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก ร้องเตือนซ้ำมาอีกคน ก็ป้องปากตะโกนขึ้นไปว่า

“รพินทร์ นี่เป็นคำสั่ง...ถอยลงมาก่อน! ได้ยินไหม ถอยลงมา!”

ดวงแสงที่เห็นเรืองๆ เริ่มเคลื่อนไหว ต่อมาอีกอึดใจใหญ่ร่างของจอมพรานรพินทร์จึงค่อยๆ ปรากฏขึ้นในสายตา เขาไต่กลับลงมาจนถึงตำแหน่งที่เชษฐาและดารินรอคอยอยู่ด้วยอาการหอบจนตัวโยน ท่านหัวหน้าคณะเอื้อมออกไปรับแล้วประคองให้ทรงตัวไว้ได้ เมื่อรพินทร์ปล่อยตัวทิ้งย่อลงมาถึง

“ล้อมไว้ให้ดีเถิดครับ มันไม่มีทางจะไปไหนได้อีกแล้ว ผมเสียจังหวะหลายครั้ง ไม่สามารถล็อกตัวมันไว้ได้ ได้แต่กอดรัดฟัดเหวี่ยงมันมาตลอดทาง กำลังมันมากผิดมนุษย์ เมื่อตะกี้นี้ผมก็เกือบพลาดท่าตกลงมาคอหักตาย ตอนที่ไต่ไล่มันขึ้นไปมันดิ้นหลุดมือ ปีนพ้นขึ้นไปได้ เลยล่วงหน้าขึ้นไปก่อนสองช่วงก้อนหิน ทางชันมาก”

“ดีแล้ว ถอยลงมาก่อน ตอนนี้เห็นจะทำอะไรไม่ได้นอกจากล้อมไว้เฉยๆ จนกว่าจะสว่าง”

เชษฐาว่า ทันใดนั้น ไชยยันต์ก็ไต่แง่หินตรงเข้ามาสมทบถามเร็วปรื๋อ

“เป็นอะไรหรือเปล่า ผู้กอง”

“ปลอดภัยครับ แค่ขัดยอกนิดหน่อย ตอนที่ฟัดกับมันเท่านั้น มันเหวี่ยงผมลงไปกระแทกหินหลายครั้ง”

“คุณยิงมันไม่ถูกเลยหรือ?”

ดารินถามซ้อนมาโดยเร็ว

“ก็ไม่น่าจะผิด ผมกวดไล่หลัง จี้ยิงมันเผาขน ระยะห่างไม่เกิน 2-3 วา เท่านั้น แต่ก็ไม่เห็นมีปฏิกิริยาอะไรจากมันทั้งสิ้น มันยังวิ่งตัวปลิวและมีกำลังที่จะหันมาต่อสู้กับผมได้เมื่อกระโจนเข้าล็อกคอ คล้ายๆ กับว่าลูกปืนไม่มีความหมายอะไรกับมันเลย ผมยิงจนหมดกระสุนที่ติดปืนอยู่ทีเดียว”

เชษฐาจ้องมองดูสารรูปอันเสื้อแสงขาดวิ่นเพราะคมหินบาดของเขาแล้วถามว่า

“คุณไม่ได้ยิงด้วยไรเฟิลหรอกหรือ แล้วไรเฟิลคุณไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว?”

พรานใหญ่อึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วตอบอ้อมแอ้มว่า

“ไรเฟิลของผม ตกอยู่ตรงเสาหินที่วางคัมภีร์นั่นเองครับ ฉวยขึ้นมาไม่ทันเพราะกำลังติดพันเหลือเกิน อาจเป็นความผิดของผมเอง ที่ไม่ยิงมันเสียแต่แรก ตอนที่มันเดินเข้ามาเพราะกะที่จะจับตัวให้ได้ ผมตีมันด้วยพานท้ายไรเฟิลล้มลง ถ้าเป็นคนธรรมดาก็คงคางเหลืองไปแล้ว พอโดดเข้าไปจะซ้ำ มันก็ถลันลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ชนผมจนหงายหลังปืนหลุดจากมือ คะหยิ่นเข้ามาช่วยอีกคน แต่ก็ปะทะหน้ามันไว้ไม่อยู่ กำลังของมันราวกับกระทิงเปลี่ยว แรงอย่างไม่น่าเชื่อ ระหว่างที่เราสองคนเสียหลักชุลมุนอยู่ มันก็ตรงเข้าคว้าคัมภีร์ออกวิ่งหนี ผมก็กวดตามมาติดๆ กะว่าจะคลุกมันไว้ก่อนรอเวลาให้พวกเราตามมาทัน แต่มันก็ดิ้นหลุดทันที จนกระทั่งไต่หนีขึ้นไปบนนั้น”

ทุกคนเพิ่งสังเกตเห็นปลายคิ้วด้านขวาของเขาแตก เลือดไหลซึมออกมาเป็นทาง เจ้าตัวเองก็อยู่ในอารมณ์ตื่นเต้นต่อ

เหตุการณ์เสียจนไม่รู้สึกตัว เมื่อไชยยันต์ร้องบอก จึงเอาหลังมือป้ายเช็ดมาดูแต่ก็ไม่สนใจอะไรกับมันอีก เสียงบุญคำ ซึ่งลับตัวอยู่ในหมอกทางด้านหนึ่งไม่ห่างออกไปนัก ร้องบอกมาว่า

"โธ่ นาย คิดจะจับตัวมันทำไมให้เสียเวลา เอาลูกปืนที่บุญคำทำให้นั่นยัดโครมเข้าไปแต่แรก มันก็กองอยู่กับที่ไม่กระดิกแล้ว นายไม่น่าจะพลาดโอกาสอีกครั้งหนึ่งเลย"

"เฝ้าไว้ให้ดีก็แล้วกัน บุญคำ อย่าให้มันลงทางด้านบุญ-คำได้"

เชษฐาร้องบอกไป แล้วหันมาทางรพินทร์

"เอาละ ถึงยังไงมันก็ขึ้นไปติดจนมุมอยู่บนโน้นแล้ว ถ้าไม่มีปีกเสียอย่างเดียวก็ไม่มีทางหนีรอดไปได้ ล้อมมันไว้นี่แหละ อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว ระวังมันจะแอบย้อนลงมาโดยเราไม่เห็นเสียก่อนเท่านั้น"

"นั่นเวลาเท่าไหร่แล้วครับ?"

"ตีสี่ ห้าสิบนาที"

"ถ้างั้น ขอผมเดินตรวจดูบริเวณฐานเนินนี่ให้ละเอียดหน่อย คุณชายดักประจำอยู่ตรงนี้แหละครับ"

กล่าวจบ รพินทร์ก็ออกเดินไต่หิน เลาะไปตามฐานของก้อนหินสูงชะลูด ที่ตั้งยันฟ้าขึ้นไปลักษณะเหมือนกระโจมไฟกำหนดที่ให้คะหยิ่น จัน และบุญคำกระจายระยะดักเฝ้าอยู่ชนิดที่จะไม่ปล่อยให้อะไรเล็ดลอดผ่านสายตาลงมาได้ แม้จะหนาวแสนหนาวสักเท่าใดก็ตาม ยามนี้ทุกคนไม่รู้สึกเลย เพราะภาวะอันตื่นเต้นเข้าด้ายเข้าเข็มของเหตุการณ์ อึดใจเดียว จอมพรานก็ย้อนกลับมาพบเชษฐาอีกครั้ง

“บริเวณโคนหินก้อนนี้ไม่กว้างใหญ่นักครับ ถ้าในเวลากลางวันเห็นอะไรได้ถนัดแล้ว เพียงแค่สามคนก็เฝ้าดักได้รอบ ผมวางพวกนั้นไว้ในจังหวะดีแล้ว เดี๋ยวพวกเราอีกห้าคน จะแผ่กระจายกันออกเป็นปีกกา ทนทรมานอีกระยะเดียวจนกว่าตะวันขึ้นหมอกจางลง ผมจะปีนขึ้นไปฟาดกับมันบนนั้นเอง”

“ถ้างั้นแยกกันออกไปเดี๋ยวนี้เลย”

เชษฐาสั่ง พยักหน้ากับไชยยันต์เป็นความหมาย แล้วชวนน้องสาวไต่หินเลี่ยงไปทางด้านซ้ายมือ ถึงอย่างไร ในการกระจายแถวเป็นรปครึ่งวงกลม โอบล้อมตีนเชิงเอาไว้นั้นเชษฐาก็ไม่ยอมให้ดารินแยกเดี่ยวอยู่คนเดียว เขาเอาหล่อนไปด้วยโดยรวมสองคนเข้าเป็นจุดเดียวกันเสียเพราะความเป็นห่วง ไม่แน่ใจว่าหากปล่อยดารินโดดเดี่ยวไปตามลำพังท่ามกลางความมืดและม่านหมอกที่อำพรางตาชนิดที่แต่ละคนจะต้องรับผิดชอบตนเองโดยเอกเทศเช่นนี้ เหตุการณ์อันไม่คาดถึงเช่นไรจะเกิดขึ้นอีกบ้าง จึงเลือกเอาวิธีที่ปลอดภัยไว้ก่อน

มาเรียกับไชยยันต์แยกไปทางด้านขวา และกระจายกันออกตามลำพัง เพื่อขยายรัศมีการตรวจตราดักเฝ้าให้กว้างไกลขึ้น ไม่มีใครคิดที่จะต้องห่วงกังวลกับมาเรียแม้จะปล่อยเดี่ยวเพราะรู้มือดีอยู่แล้ว

เมื่อต่างคนต่างกระจายกันออกไป รพินทร์จึงยืนอยู่ที่นั่นคนเดียวพร้อมกับความคิดหาลู่ทาง จริงตามที่บุญคำพูดเขาพลาดลงอีกครั้งหนึ่งเสียแล้ว อย่างน่าเสียดายโอกาสที่สุด

โดยปล่อยให้มันตรัยหนีหลุดรอดมือพร้อมทั้งคว้าเอาคัมภีร์ไปได้ทั้งๆ ที่โอกาสอันหายากนั้นสมควรจะยุติสุดสิ้นความยุ่งยากทั้งมวลลงได้แล้ว เพียงแค่การยิงด้วยกระสุนไรเฟิลที่เตรียมไว้เท่านั้น

และบัดนี้ แม้จะกวดไล่มันขึ้นไปจนมุมอยู่บนยอดหินสูงก็ยังไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันให้เชื่อมั่นได้แน่นอนว่าจะเอาตัวมันได้เพราะหินลักษณะประหลาดลูกนี้ เขาก็ไม่รู้ลู่ทางมาก่อนว่ามันแฝงเอาความลี้ลับเช่นใดไว้หรือไม่ อาจมีช่องทางพิเศษในลักษณะโพรงหรืออุโมงค์ นำไปโผล่ออกที่ใดก็ได้ และนั่นหมายถึงการลอยนวลหนีไปได้อย่างสบายของไอ้ผีดิบมันตรัย

จะติดตามกระชั้นชิดเข้าไปในยามนี้ ความมืด และความสูงชันของสถานที่ก็เป็นอุปสรรคคอยกีดไว้ ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นได้เลย นอกจากรอคอยให้สว่างตามที่ท่านหัวหน้าคณะบอกไว้

และกว่าจะสว่าง–กว่าจะมองอะไรได้เห็นชัด มันตรัยกับคัมภีร์มายาวินอาจอันตรธานไปจากตำแหน่งซึ่งคิดว่ามันควรจะขึ้นไปติดจนมุมอยู่เสียแล้วก็ได้

เบื้องบนที่เจ้าอมนุษย์ไต่หนีล่วงหน้าขึ้นไปก่อนด้วยอาการอันคล่องแคล่วว่องไวราวกับตุ๊กแก บัดนี้เงียบเชียบไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวกระโตกกระตากใดๆ ทั้งสิ้น ราวกับมันจะติดปีก บินขึ้นฟ้าไปเสียแล้วฉะนั้น

จอมพรานสุดที่จะสงบใจเฝ้านิ่งอยู่กับที่ได้ เขาเริ่มออกเดินตรวจไปรอบๆ อีกครั้งอย่างกระวนกระวายใจ โดยใช้

สัญญาณไฟฉายในมือให้พรรคพวกที่กระจายกันอยู่เป็นจุดๆ ได้ทราบป้องกันความเข้าใจผิด ผ่านหน้าไชยยันต์ผู้ยืนเบิกตาเฝ้าอย่อย่างตั้งอกตั้งใจ อดีตนายทหารปืนใหญ่ โบกมือให้กับเขาโดยไม่ซักถามอะไรทั้งสิ้น

พอลับมุมก้อนหินใหญ่ห่างออกจากตำแหน่งไชยยันต์ออกไปประมาณ 20 ก้าว ดวงไฟฉายก็ตัดสายหมอกสว่างเรืองจ้าเป็นวงมาที่ใบหน้าเขา รพินทร์ยกมือขึ้นป้องหน้าอย่างหงุดหงิดรำคาญใจ ระยะขนาดนี้ พอจะมองเห็นและจำได้ดีอยู่แล้ว ถ้าเป็นจันและบุญคำ ก็คงไม่ทำอะไรบ้าๆ อย่างนั้น จะว่าดารินก็ใช่ที่ เพราะเห็นหล่อนแยกไปกับพี่ชายอีกด้านหนึ่ง ไม่ได้เฝ้าอยู่ทางด้านนี้

ไม่มีใคร มาเรีย ฮอฟมัน!!

ระหว่างที่เขาพยายามจะเดินผ่านหน้าไปอย่างสงบ ลำแสงไฟฉายดวงนั้นตามจี้ส่องไปทุกระยะ ไม่เพียงแต่เท่านั้นเสียงขยับลูกเลื่อนไรเฟิลดังกรวบ พรานใหญ่ยืนนิ่งอยู่กับที่ทันที

“จะฆ่าผมรึ?”

เขาพูดขึ้นลอยๆ

เสียงใสเหมือนไฮไฟ ดังแว่วปนหัวเราะแผ่วเบาออกมาจากหลังไฟดวงนั้น

“มันตรัยอาจแปลงตัวมาก็ได้...ถ้าเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์จริงละก็เข้ามาพิสูจน์ตัวเองใกล้ๆ นี่หน่อยซิ”

“อย่าบ้าน่า เมย์!”

“บอกให้เข้ามา ไม่งั้นยิง!”

สำเนียงนั้นเฉียบขาด เอาจริง

พรานใหญ่จุ๊ปากเบาๆ อย่างหัวเสีย เดินปรี่เข้ามาใกล้แล้วก็พบว่าลำกล้อง .375 แม็กนั่ม แหย่จ้องอยู่ในระดับจมูกของเขาพอดี รพินทร์ใช้แขนปาดพ้นหน้าออกไปโดยเร็วแล้วง้างมือขึ้น นึกจะตบเสียให้คว่ำ แต่แล้วก็สะกดไว้ได้ มาเรียกลับยื่นหน้าเข้าไปให้จนเกือบชิด

“เอาซิ แน่จริงตบ! ฉันจะร้องให้ดังไปถึงหูน้อยทีเดียว”

จอมพรานหัวเราะหึๆ พยายามอย่างยิ่งที่จะข่มโทสะอันพลุ่งพล่านลงสู่ความเป็นปกติ

“กำลังหน้าสิ่วหน้าขวาน ไม่น่าจะมายวนยั่วตอแยอย่เลยระงับเสียบ้างเถอะ เมย์”

“ระงับ? อะไร?”

“ราคะ!”

มาเรียวางปืน รูดเสื้อแจ็กเกตของตนเองออกอย่างรวดเร็ว พริบตานั้น สองเต้าอันเบียดล้นดันเนื้ออยู่ ก็ทะลักออกมาหล่อนเอาไฟฉายส่องให้เขาดู พร้อมกับพูดหนักๆ

“ดูนี่! ราคะหรือเปล่า แล้วของใครไม่ทราบ ยี่สิบกว่าชั่วโมงแล้วมันยังไม่หายเลย!”

ครั้งแรกรพินทร์ขยับจะเบือนหน้าหนี แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งลืมตาโพลง

สองถัน สีครีมอันผุดผ่อง ท่ามกลางลำไฟฉายที่จี้ส่องให้เห็นอย่างใกล้ชิด เป็นรอยเขียวช้ำไปหมด ปรากฏเป็นรอยนิ้วขึ้นทั้งห้านิ้วลักษณะขยุ้มเคล้น รอยนิ้วของเขานั่นเอง!! ปลีถันยิ่งผุดผ่องขาวโพลนเท่าใดรอยฟกช้ำก็ยิ่งปรากฏฟ้องชัดเท่านั้น

“ไอ แอม ซอร์รี่ เมย์...”

เสียงของเขาเครือเหือดลง **เขารู้สึกเสียใจจริงๆ ตามความหมายของถ้อยคำ แล้วก็อดประหลาดใจไม่ได้ในข้อที่ว่า ตนเองได้ลืมตัวรนแรงไปถึงเพียงนั้น เหตุใดหล่อนจึงกัดฟันทนทานอยู่ได้ โดยไม่ร้องขึ้นเลยแม้แต่อีกเดียว ยิ่งเห็นริ้วรอยบอบช้ำชัดก็ยิ่งสงสาร ผสมไปกับความรู้สึกอันว้าวุ่นอื่นๆ ที่ไม่อาจบรรยายถูก** รพินทร์ถอนใจเฮือก

“ไม่ควรเลย...เจ็บมากไหม...ไม่ได้มีเจตนา...”

เขาพึมพำอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก โคลงศีรษะอยู่ไปมา

“ถ้ามันขาดติดมือคุณออกไปได้ในคืนนั้น มันก็คงขาดย่อยยับไปแล้ว ไพรวัลย์ คุณเกลียดฉันนักหรือ?”

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง เอื้อมมือไปรูดซิ๊ปเสื้อแจ็กเกตของหล่อนให้ปิดขึ้นไปตามเดิมอย่างแผ่วเบา ถนอมน้ำใจ

“สาบานว่า เปล่าเลย”

นัยน์ตาเขียวเข้มโชติช่วงทั้งค่อ่อนแสงอันแรงกล้าลง เอามือลูบคลำอยู่ที่หน้าอกเขา และแล้ว ทันทีนั้น ก็โผเข้ามาซบตวัดแขนรัดรอบคอเขาไว้แน่น ราวกับอาการกระหวัดรัดรึงของงูฉะนั้น **รพินทร์ยืนจังงัง**

“ไม่ต้องรักฉันหรอก ขอเพียงแต่อย่าเกลียดฉันเท่านั้น แล้วฉันสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรให้คุณต้องเดือดร้อนวุ่นวายใจเลย”

หล่อนกระซิบกระซาบ

“มิสซิส ฮอฟมัน พลี้ส...”

“โน! ไม่เอา ถ้าเรียกฉันอย่างนี้อีก ฉันจะร้องให้สุดเสียง

ทีเดียว แล้วบอกให้ทุกคนรู้ว่าคุณปลุกปล้ำฉัน เห็นแล้วใช่ไหม พยานหลักฐานจากอกของฉันก็มีอยู่”

“โธ่...เมย์...”

“จูบ! แต่เพียงจูบเท่านั้น ไม่ต้องรักฉันก็ได้”

ใบหน้าอันร้อนรุ่มกระวนกระวายนั้น เงยขึ้น ริมฝีปากเผยอสั่นริกเหมือนคนกระหายน้ำในทะเลทราย แลเห็นหยาดชลหยดย้อยอยู่เบื้องหน้า

ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่มีทางจะเลี่ยงได้เสียแล้ว มิฉะนั้นมันจะเลวร้ายหนักลงไปอีก รพินทร์รัดร่างอวบใหญ่นั้นเข้ามาแนบกายจนแทบผนึกเป็นเนื้อเดียว บดริมฝีปากลงไปบนริม-ฝีปากกระหายที่รอคอยรับอยู่แล้ว มาเรียบิดกายเป็นเกลียวกระดิกลิ้นควานหาลิ้นของเขาพันสัมผัสเคล้าเคลียอย่างรุ่มร้อนเริงโรจน์ จูบของมาเรียเป็นจูบที่ฉุดกระชากสติสัมปชัญญะของเขาเพื่อล่อให้ถลำล้ำไปไกลเกินกว่านั้น หล่อนจะมีเจตนาหรือไม่ ก็ไม่อาจทราบได้ แต่ถ้าภมิประเทศเหตการณ์และสิ่งแวด-ล้อมอำนวยให้แม้แต่นิดเดียว รพินทร์ ไพรวัลย์ก็ไม่กล้ารับรองเหมือนกันว่าเขาจะถลำลึกเข้าไปสักเพียงไหน **มันเป็นจูบชนิดที่สามารถจะเชิญชวนหลอกล่อให้นักบวชผู้ทรงศีลตกเป็นเหยื่อของหล่อนได้อย่างง่ายดายที่สุด ต่อให้พระโสดาบันก็เถอะ!**

ก่อนที่อะไรจะล่วงเลยไปมากกว่านั้น ก็มีเสียงฝีเท้าย่ำสะดุดมากับกรวดหิน พร้อมกับดวงเรืองของไฟฉายในม่านหมอก ทั้งสองผละแยกออกจากกัน

"ไชยยันต์!" หล่อนกระซิบ

รพินทร์ไม่กล่าวคำใดอีกทั้งสิ้น ผละออกเดินเลาะก้อนหิน ตรงไปทางด้านที่บญคำเฝ้าอย่อย่างรวดเร็วและแผ่วเบา ก่อนที่อดีตนายทหารปืนใหญ่จะเดินเข้ามาถึง หรือมองเห็นอะไรได้ถนัด

มาเรียสะบัดผม ยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม จนกระทั่งไชยยันต์คลำมะงุมมะงาหราเข้ามาถึง หล่อนมองดูเขาด้วยสายตาปราศ-จากความรู้สึก

"หนาวระยำไปเลย..."

เสียงไชยยันต์บ่นออกมาจากคางที่สั่นกระทบ แล้วหมนตัวฉายไฟไปรอบ ๆ

"เห็นรพินทร์ไหม รู้สึกว่าจะเดินผ่านมาทางนี้"

แทนคำตอบ หล่อนบุ้ยปากไปทางด้านที่จอมพรานเดินเลาะหายไป นักผจญภัยคนซื่อ ไม่มีท่าว่าจะมีอาการระแวงสงสัยจับพิรุธหรือสนใจอะไรนอกเหนือไปจากหน้าที่เฉพาะหน้า เดินเข้ามาตบไหล่อย่างถือสนิท แล้วโอบแขนกอดไว้

"หนาวไหม เมย์"

"ร้อน!" หล่อนตอบสั้น ๆ แล้วทรุดตัวลงบนก้อนหิน

ไชยยันต์อ้าปากค้างมองหน้า ไม่กล่าวเช่นไร รู้สึกได้ว่าหล่อนไม่มีอารมณ์ที่อยากจะพูดอะไรกับเขานัก ก็ออกเดินตระเวนในรัศมีความรับผิดชอบต่อไป เพื่อออกกำลังให้คลายความหนาวเหน็บในขณะนี้

ในที่สุดทัศนวิสัยรอบด้าน ก็ค่อย ๆ สว่างขึ้นเป็นลำดับด้วยลำแสงแรกของปัจจุสมัย พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัด

ตาขึ้น แต่หมอกก็ยังคงปกคลุมขาวมัวอยู่เช่นนั้น ทั้งหมดสะกดใจรอคอยด้วยความอดทนต่อไป จนกระทั่งแดดอ่อนยามเช้าสาดความสว่างและไออุ่นลงมา ขับหมอกให้ระเหยจางไป พอมองเห็นยอดหินอันสูงชันที่เฝ้ารายล้อมอยู่ได้ชัดเจน

ลักษณะของมันเหมือนเจดีย์ใหญ่ เสียดยอดสูงตรงขึ้นไปบนอากาศ ตั้งอยู่บนเนินผาบริเวณหนึ่ง ซึ่งด้านหลังติดชันเก้า-สิบองศาลิบลิ่วลงไปสู่หุบเขาด้านล่าง สำหรับยอดหินด้านบนนั้น คะเนจากบริเวณฐานที่เฝ้าล้อมอยู่ สูงขึ้นไปประมาณ 30 เมตร ชนิดแหงนคอตั้งป่า เป็นก้อนหินล้วนปราศจากต้นไม้ใดๆ งอกขึ้นทั้งสิ้น บางตอนแง่หินก็โผล่ออกมาในลักษณะเหลื่อมล้ำพอจะอาศัยปีนไต่ขึ้นไปได้ แต่บางตอนก็เป็นหน้าตรงตัดเรียบเป็นการยากอย่างยิ่งที่สัตว์ชนิดใดจะปีนไต่ขึ้นไปได้ นอกจากสัตว์ตีนเหนียวบางประเภท หรือมิฉะนั้นก็จะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างสุดขีดค่อยๆ ไต่ขึ้นไปตามรอยร้าวของหิน ซึ่งแน่ละพลาดเพียงนิดเดียวเท่านั้นหมายถึงชีวิต

ทุกคนแหงนมองดูมันด้วยความหนักใจยิ่ง บัดนี้ ไม่มีวี่แววใดๆ ทั้งสิ้น หินสูงก้อนนั้น ยืนตัวสงบนิ่งมืนซึมเหมือนจะไม่รับรู้ว่า เมื่อยามดึกของราตรีที่ผ่านมา จะมีอะไรปีนขึ้นไปแฝงตัวหลบซ่อนอยู่บนความกว้างใหญ่เต็มไปด้วยเหลี่ยมมุมอันสลับซับซ้อน ดุจเครื่องอำพรางตาอย่างดีของมัน

ต่างช่วยกันสำรวจจากเบื้องล่างโดยมุมต่างๆ อย่างถี่ถ้วนแล้วก็รู้ว่าซอกมุมที่ลับตาที่สุด อันจะเป็นที่ซ่อนตัวอย่างดีนั้นก็คือบริเวณยอดหินซึ่งไม่สามารถจะมองเห็นได้ในขณะนี้นั่นเอง

บริเวณอื่นๆ ก่อนที่จะถึงยอดสูง ก็มองไม่เห็นว่าจะใช้เป็นที่หลบซ่อนตัวอยู่ได้

และก็จริงอย่างที่รพินทร์บอกไว้เมื่อคืน พอร่งเช้า...มองเห็นอะไรได้ถนัดตาโดยรัศมีกว้างไกลเช่นนี้ ก้อนหินลูกนั้นก็สามารถเฝ้าจับมองการเคลื่อนไหวทุกชนิดที่จะเกิดขึ้นบนนั้นได้โดยไม่จำเป็นต้องกระจายกำลังกันออกไปห่างไกลนัก ยืนเฝ้าเพียงสามจุดเท่านั้นก็สำรวจได้โดยตลอดทุกมุม และทั้งสามจุดที่ยืนล้อมอยู่ก็สามารถจะอยู่ในระยะที่มองเห็นกันเอง พูดจาบอกความกันโดยสะดวก

ทั้งแปดคนเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้ง ให้การรายงานตรงกัน นั่นก็คือ ก่อนรุ่งสว่าง แต่ละด้าน ไม่มีสิ่งใดกระโตกกระตากทั้งสิ้น ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงผิดปกติใดๆ

“ถ้าไม่เหาะ หรือหายตัวไปได้ ก็ต้องแปลว่ามันยังซ่อนเงียบอยู่บนยอดนั่น”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างมั่นใจ หรี่ตาจ้องขึ้นไปยังยอดเนินสูง

“มันไม่น่าจะปีนขึ้นไปได้เลย ชันเหลือเกิน”

ไชยยันต์พูดอย่างหนักใจ หันไปมองดูจอมพรานด้วยความเป็นห่วง ขณะนี้ทุกคนเห็นเขากำลังจัดเตรียมตัวเองอย่างรัดกุม สีหน้าเย็นยะเยียบตายด้านยากที่จะอ่านความรู้สึกใดๆ ได้ ก้มลงผูกเชือกรองเท้าจนแน่นกระชับที่สุด ใช้ผ้าขาวม้าเคียนเอวแน่นไว้อีกชั้นหนึ่ง วางไฟฉายลง ดารินจ้องมองเงียบๆ อยู่นานแล้ว พอเขาเงยหน้าขึ้น เอามือลูบเช็ดกับก้นกางเกง หล่อนก็ถามว่า

“คุณจะปีนขึ้นไปบนนั้นหรือ?”

“ครับ”

“ลองคิดให้ดีซิ มีทางอะไรที่ฉลาดกว่านี้อีกบ้างไหม ยอดหินนั่นสูงชันมากเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไอ้วายร้ายดักคอยอยู่ก่อนแล้วบนนั้น คุณเป็นฝ่ายที่ไต่ตามขึ้นไป”

ทุกคนเริ่มกังวลคิดตามคำพูดของดารินอีกครั้ง เว้นไว้แต่จอมพรานคนเดียว ซึ่งตอบเรียบๆ ออกมาจากสีหน้าตายด้านของเขา

“ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ถ้าผม หรือใครสักคนหนึ่งในพวกเราไม่ปีนตามขึ้นไปจนถึงตัวมัน เราก็ไม่มีทางจะได้ตัวมันเลย อย่างมากก็เฝ้ากันอยู่ตรงนี้โดยไม่รู้อนาคต ผมจะขึ้นไปเอาตัวมันให้ได้”

“ด้วยมือเปล่าอย่างนี้น่ะรึ?”

ก่อนที่เขาจะตอบอย่างใด บุญคำก็ก้าวเข้ามา ส่งไรเฟิล .375 ของตนเองให้ แต่รพินทร์สั่นศีรษะ

“เกะกะเปล่าๆ ขืนปีนขึ้นไปพร้อมกับไรเฟิลก็มีหวังหล่นลงมาคอหักเสียก่อน มือเปล่าเป็นดีที่สุด บนยอดนั่นมันไม่กว้างนัก มันหนีไปไหนไม่พ้นหรอก ก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้น ไม่มันก็ผม โปรดทราบด้วยว่า ผมไม่ต้องการให้ใครตามขึ้นไปพร้อมผมด้วย ทุกคนขอให้คอยเฝ้าระวังอยู่ข้างล่างเท่านั้น ระหว่างที่ผมตามขึ้นไปไล่ต้อนมัน ถ้าเห็นมันโผล่ออกมาเป็นเป้าได้ถนัดก็ขอให้ยิงได้ทันที”

ไม่มีใครทักท้วงคำใดขึ้นอีก เมื่อเชษฐาเข้ามาจับแขนจอมพรานบีบแน่นกระชับ แล้วบอกว่า

“ตกลง ผู้กอง ขอให้คุณพระคุ้มครองคุณ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ส่งปืนสั้น .44 แม็กนั่มของเขาซึ่งบัดนี้กระสุนหมด และไม่ได้มีสำรองติดตัวอยู่เลยแม้แต่นัดเดียว ไปฝากให้ไชยยันต์เหน็บเอวไว้ ตรวจสอบมีดโบวี่ อันเป็นอาวุธชนิดเดียวที่ติดแนบชิดตัวอยู่ตลอดเวลาเพื่อความแน่ใจว่ามันยังติดเอวอยู่เรียบร้อยดี แล้วพยุงตัวปีนแง่หินขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แต่เต็มไปด้วยความระมัดระวังยิ่งสงขึ้นไปและสงขึ้นไปเป็นลำดับบนภูเขาหินขนาดย่อม หรือเจดีย์ธรรมชาติลักษณะประหลาดก้อนนั้น

พอพรานใหญ่เริ่มไต่ขึ้นไป เชษฐาก็กำชับสั่งพรรคพวกทุกคนโดยเร็ว

“ในกรณีที่เห็นไอ้ผีดิบนั่นโผล่ออกมา ขอให้ทุกคนแน่ใจที่สุดเสียก่อนว่า เมื่อยิงออกไปแล้วจะไม่พลาดไปถูกพรานใหญ่ ถ้าไม่แน่ใจอย่ายิงเป็นอันขาด”

แล้วเขาก็สั่งให้ทุกคนกระจายถอยกันออกมา ห่างบริเวณโคนฐานก้อนหินสูงลูกนั้น เพื่อให้มีโอกาสมองเห็นเหตุการณ์บนยอดได้ถนัดยิ่งขึ้น บุญคำห้ามเด็ดขาด ไม่ให้จันกับคะหยิ่นซึ่งมีปืนประจำมือเป็นลูกซองกันคนละกระบอกยิงขึ้นไป ไม่ว่าจะโดยสถานการณ์อย่างไรทั้งสิ้น

บัดนี้ เบื้องล่าง ทุกคนแยกยืนกันคนละจุด เว้นระยะห่างรายล้อมรอบฐาน แหงนหน้าขึ้นไปมองภาพของพรานใหญ่

ซึ่งไต่เดียะ สูงขึ้นไปเป็นลำดับ ด้วยจิตอันเต้นระทึก ดารินใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หล่อนจ้องร่างที่กำลังคืบคลานสูงขึ้นไปเป็นลำดับนั้น ตาไม่กะพริบ พร้อมทั้งภาวนา มาเรียยืนถือไรเฟิลเฝ้าดูอยู่ด้วยอาการสงบเยือกเย็น เชษฐาก็เงียบเป็นดุษณีชนิดที่ไม่มีใครทายใจถูก ส่วนไชยยันต์กระสับกระส่ายมองเห็นได้ชัด

จากสิบเมตร กลายมาเป็นยี่สิบเมตร ซึ่งสูงจากระดับพื้นเบื้องล่างขึ้นมาทุกขณะจิต หนทางที่จะไต่คืบหน้าต่อไปก็ยากขึ้นทุกที เพราะปราศจากแง่หินที่จะจับยึดได้เหมาะมั่น เสียงลมพัดผ่านกาย ครางฮือวบวาบอยู่เป็นระยะ เหลือบลงมาเบื้องล่าง โขดหินงอกสูงๆ ต่ำๆ ทั่วไป นั่นคือที่รองรับร่างของเขา ถ้าเหยียบหรือจับยึดพลาด จอมพรานไม่ปรารมภ์ **ชีวิตอย่างเขามันไร้ค่า และก็เสี่ยงเช่นนี้มาเสียจนเป็นเหตุการณ์ธรรมดาเสียแล้ว จุดมุ่งหมายสำคัญของเขา รอคอยอยู่บนยอดสูงนั้น เขาจะต้องบรรลุผลสำเร็จให้ได้ แม้ว่าการบรรลุผลนั้นมนอาจหมายถึงวาระสุดท้ายของตนเองก็ตาม**

ช่วงสุดท้าย ก่อนที่จะถึงยอดสูงสุด เป็นแผ่นผาตัดเรียบไม่มีแง่สำหรับให้เกาะยึดได้เลย นอกจากรอยแตกร้าวของหินซึ่งคดเคี้ยวเหมือนอาการเลื้อยของงู

รพินทร์เงยขึ้นสำรวจ พร้อมกับเอาแขนป้ายเหงื่อบนหน้าผาก ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงหินลั่นคึ่กอยู่เหนือศีรษะ พอเงยขึ้นไปอีกครั้งก็ใจหายวาบเมื่อมองเห็นเงาทะมึนของก้อนหินใหญ่ขนาดโม่บดแป้งเคลื่อนพ้นขอบเบื้องบนออกมาตรงกับระดับที่เขาเกาะพยุงตัวอยู่พอดีพร้อมกัน ก็ได้ยินเสียงร้องเอะอะแซ่ส่ำ

อย่างตะหนกขีดสุดของพรรคพวกที่รอคอยอยู่เบื้องล่าง ฟังไม่ได้ศัพท์

เขาหลับตาแน่น ผวาหดตัวเข้าเบียดราบหน้าแนบชิดกับผนังหิน ความรู้สึกบอกตนเองว่า ชีวิตคงย่อยยับลงภายในไม่กี่พริบตาเบื้องหน้านี้แล้ว

รู้สึกว่าลมพัดวูบผ่านตลอดศีรษะและแผ่นหลัง จากเบื้องบนลงไป แรงลมจากน้ำหนักหินที่ถ่วงลงมา แทบจะฉุดกระชากให้พลัดหลุดร่วงลงไปด้วย หากแต่มือและเท้ายึดไว้มั่น เสี้ยววินาทีต่อมา หก็ได้ยินเสียงหินกระทบหินตมสนั่นเบื้องล่างและกระเด้งกระดอนไปตามทิศทางของมัน

เบื้องล่าง จันกับคะหยิ่น เผ่นกันตาเหลือก วิ่งเข้ายึดที่กำบังก่อนที่หินซึ่งถูกผลักจากเบื้องบน และหล่นกระทบแง่หินเบื้องล่างกระดอนกลิ้งเข้าไปใส่นั้นจะกลิ้งลงมาถึงตัว ม่าน ควัน และฝุ่นระคนไปกับสะเก็ดหินแตก กระจายคลุ้งราวกับชิ้นระเบิด

ท่ามกลางเสียงร้องบอกโวยวายไม่เป็นภาษานั้น ไรเฟิลสองกระบอกก็แผดขึ้นแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน เสียงหัวกระสุนแล่นตัดอากาศ สูงขึ้นจากระดับของศีรษะพรานใหญ่ซึ่งหดแนบซบหินอยู่ในขณะนี้ขึ้นไปประมาณวาเศษ ได้ยินถนัด และนั่นเป็น .300 กับ .375 ของดารินกับมาเรีย ซึ่งไม่ได้นัดกันไว้ สองสาวต่างผิว มองเห็นเงาที่กำลังโผล่ยงโย่ยงหยกอยู่เหนือยอดหินนั้นพร้อมกัน และยิงกระหน่ำออกไป ก่อนที่เจ้าของเงานั้นจะผลักหินก้อนที่สองลงมาใส่หัวพรานใหญ่

ถูกหรือผิด ได้ผลประการใดไม่ทราบได้ แต่เท่าที่ทุกคนเบื้องล่างเห็นก็คือ เงาของไอ้ผีดิบที่โผล่ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ผงะวูบหายไปจากมุมนั้นทันที เชษฐา ไชยยันต์ และบุญคำ เห็นเหมือนกัน แต่ยิงไม่ทัน มีไชยยันต์เท่านั้นที่ลั่น .600 ไนโตรฯ ตามออกไปเป็นนัดที่สาม ราวกับฟ้าถล่ม แต่ก็เป็นการยิงภายหลังจากที่ไอ้ผีดิบหลบหายไปเสียแล้ว

"ขึ้นไปเร็ว ผู้กอง เราจะคอยยิงคุ้มกันให้!!"

เชษฐาตะโกนสุดเสียงขึ้นไป

รพินทร์แยกเขี้ยว เขาไม่มีโอกาสจะเหลียวลงมามอง พรรคพวกเบื้องล่างได้เลยในขณะนี้ ฝากชีวิตไว้กับมืออันเหนียวแน่นปานตุ๊กแกของตนเอง และปืนเบื้องล่างที่จะคอยยิงรังควานคุ้มกัน ไม่ให้มันตรัยโผล่ออกมาเอาก้อนหินทุ่มลงมาใส่ได้ แล้วตัดสินใจเด็ดขาด ยิ่งถ่วงเวลาล่าช้าไปเท่าไหร่ กำลังข้อที่ยึดเหนี่ยวตัวเองไว้กับแง่หินอันหมิ่นเหม่นั้นก็ยิ่งอ่อนเปลี้ยลงเป็นลำดับ จึงคว้ารอยแตกเหนือศีรษะไว้ ออกแรงเต็มที่ขึ้นข้อรั้งตัวเองขึ้นไปด้วยแขนอันสั่นดิก ใช้เท้าช่วยเหยียบยันไว้ตามรอยร้าวนั้น อึดใจต่อมา ร่างกายท่อนบนของเขาก็โผล่ขึ้นมาทาบพัง-พาบอยู่บนขอบสูงสุด สามารถมองเห็นบริเวณยอดนั้นได้โดยตลอด

พริบตาแรกที่เห็น...คือสีหน้าอันแสยะถมึงทึงราวกับภูตนรกของเจ้ามนุษย์ครึ่งผีครึ่งคน ซึ่งรอคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับก้อนหินใหญ่ซึ่งยกขึ้นชูอยู่เหนือศีรษะ ระยะห่างจากขอบที่เขาปีนขึ้นมาไม่เกิน 6-7 ก้าว

รพินทร์ออกแรงเต็มที่อีกครั้ง พยายามจะดึงตัวเองให้

ขึ้นมาพ้นริมอันหมิ่นเหม่นั้นชนิดแข่งกับมฤตยู ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่อมนุษย์มันตรัยถลันเข้าใส่พร้อมกับเสียงคำรามกึกก้อง ก้อนหินใหญ่ในมือที่ชสงขึ้นเหนือศีรษะของมัน หมายกระหน่ำทุ่มลงมากลางยอดอก ที่อยู่ในระดับเรี่ยติดขอบหินของเขา

สัญชาตญาณ ทำให้เขาผลุบตัว หดหัวหลบต่ำลงไปอีกครั้ง หินก้อนนั้นกระทบลงกับพื้นระหว่างกลางของช่วงมือที่รพินทร์เหนี่ยวขอบไว้ดังโครมใหญ่ แล้วมันก็กระเด็นเลยข้ามศีรษะลอยลิ่วลงไปเบื้องล่าง อำนาจแรงสะเทือนที่ทุ่มลงมาและสภาพอันเกาะอย่อย่างหมิ่นเหม่ทำให้มือด้านซ้ายของเขาหลุดจากขอบที่เกาะไว้ ห้อยตัวต่องแต่งอยู่กลางอากาศ โดยมีมือด้านขวาเหนี่ยวติดไว้ข้างเดียว ท่ามกลางสายตาอันตะลึงพรึง-เพริด และการร้องเสียงหลงของพวกพ้องที่มองเห็นเหตุการณ์อยู่เบื้องล่าง

มันตรัยส่งเสียงคำรามอย่างดุร้ายขึ้นอีกครั้ง วิ่งปรี่เข้ามายังมือข้างเดียวของเขา ซึ่งบัดนี้เปรียบเหมือนสายใยแขวนชีวิตไว้ ยกเท้าขึ้นหมายที่จะกระทืบลงไปบนหลังมือข้างนั้น เพื่อให้ร่างของพรานใหญ่ร่วงลงไปสู่ความแหลกลาญย่อยยับเบื้องล่าง

บัดนี้ ไรเฟิล 5 กระบอกประทับจ้องอยู่ก่อนแล้ว แต่ก็มีอยู่เพียงกระบอกเดียวเท่านั้น ที่ลั่นตูมออกไปได้ทันกับเหตุการณ์ที่สุด ในขณะอีกสี่กระบอก เจ้าของปืนมัวจ้องตะลึงงันต่อภาพหวาดเสียวจนลืมอื่นใดเสียหมดสิ้น

.460 เวเธอร์บี ของเชษฐา วราฤทธิ์!!

กัมปนาทของมันกึกก้องไปทั้งขุนเขารอบด้าน แม้รพินทร์เองผู้กำลังแขวนต่องแต่งอยู่เหนือจมูกมัจจุราชในขณะนี้ ก็

สามารถสัมผัสได้กับคลื่นอากาศ ที่อัดตัวงูบตามหัวกระสุนที่พุ่งขึ้นมาได้อย่างถนัดด้วยประสาทอันชาดิก

ก่อนที่ตีนข้างนั้นจะกระทืบลงมาถึงหลังมือข้างที่เกาะเหนี่ยวของเขา หัวกระสุนน้ำหนัก 500 เกรน ซึ่งส่งออกมาจากมือที่สติดีเยี่ยมที่สุดก็แล่นขึ้นกระทบไหล่ขวาของไอ้ผีดิบอย่างถนัดถนี่ **ร่างที่ปราดเข้าใส่พรานใหญ่ผงะกระเด็นกลับไปในพริบตาราวกับถูกมือมหายักษ์ตบ พร้อมกับเสียงแผดร้องฟังไม่เป็นภาษา...เป็นเสียงของสัตว์นรกในอบายภูมิที่เจ็บปวดรวดร้าวขีดสุด!!**

นั่นเป็นภาพ และเสียง ที่ทุกคนเบื้องล่างพอจะมองเห็น จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในมุมนั้นก็อันตรธานไปจากคลองจักษุ เพราะเหลี่ยมหินบัง คงเห็นแต่ภาพของพรานใหญ่รพินทร์ ที่ยังแขวนโตงเตงอยู่อย่างหวาดเสียวเท่านั้น

ทว่าจอมพราน ผู้กลายเป็นนักกายกรรมเย้ยมฤตยูอยู่ในขณะนี้คงสำเหนียกเสียงที่เกิดขึ้นบนยอดนั้นได้ชัดเจนต่อไป มันเป็นเสียงร้องครวญครางอย่างโหยหวนแผ่วเบา ระคนไปกับเสียงสบถสาปแช่ง

เขาไกวตัวเอามือซ้ายที่พลัดหลุดว่างอยู่นั้น เกาะรอยหินแตกแล้วกลั้นใจปีนป่ายนำกายขึ้นไปอีกครั้ง ด้วยหัวใจอันแข็งกร้าวทรหดขีดสุด พอขึ้นไปยืนอยู่ได้อย่างถนัดทั้งตัวบนยอดหินอันมีอาณาบริเวณแคบๆ นั้น ภาพที่ปรากฏอยู่กับคลองจักษุทำให้ต้องยืนจังงังไปชั่วขณะด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูก

บนพื้นหินขรุขระ ห่างออกไปเพียง 5-6 ก้าวเบื้องหน้า ร่างอันยาวเหยียดของอมนุษย์มันตรัย นอนพลิกคว่ำพลิกหงาย

บิดกายระเร่าทุรนทุรายด้วยอาการอันสำแดงถึงความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส มันส่งเสียงครวญครางโอดโอยระคนไปกับคำผรุสวาทสาปแช่ง ใบหน้าอันน่าสะพรึงกลัวอยู่ก่อนแล้วบัดนี้บิดเบี้ยว เหี่ยวย่นไม่มีอะไรจะน่าเกลียดน่ากลัวเท่า ไหล่ขวาของมัน หักยับเยินห้อยร่องแร่ง มีอาการเหมือนจะขาดออกจากไหล่ด้วยอานุภาพ .460 เวเธอร์บี แม็กนั่มของเชษฐา

ไม่มีปัญหา กระสุนของเชษฐานัดนั้น และตลอดชุดนั้นที่บรรจุอยู่ในตัวปืน เป็นกระสุนที่เคล้าเลือดประจำเดือน และบัดนี้ มันได้สำแดงมหิทธิอำนาจแก้อาถรรพณ์ทั้งมวลขึ้นแล้วอย่างอัศจรรย์ที่สุด!

ประดุจสมิงร้ายที่ต้องธนูอาคม ไอ้ผีดิบมันตรัย แถกไถอย่างน่าสังเวชอยู่กับพื้น หมดสิ้นฤทธิ์เดชที่จะเผ่นโผนขึ้นมาได้อีกแล้ว นอกจากเกลือกตัวระเร่าโอดโอยอยู่เช่นนั้น ดวงตาอันลุกวาวไปด้วยความอาฆาตพยาบาททั้งคู่จ้องนิ่งมายังจอมพรานทันทีที่เขาโผล่ขึ้นไปเผชิญหน้า

มหาคัมภีร์มายาวิน ตกอยู่ตรงหน้าของร่างที่นอนกลิ้งอยู่นั่นเอง ห่างออกไปเพียงวาเดียว

ณ บัดนี้ ฝ่ายหนึ่งยืนจ้อง อีกฝ่ายหนึ่งนอนชันหัวประสานสายตาตอบมา ระยะห่างกันแค่เอื้อม

"มันตรัย..."

รพินทร์ ไพรวัลย์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา ต่างมองกันตาไม่กะพริบ

"นี่คือวาระสุดท้ายของเจ้าแล้ว"

ตาในกระบอกลึกโหลคู่นั้นวาวโรจน์ราวกับไต้เข้าไปจุดไว้ทั้งดวงท่ามกลางแสงอรุณที่สาดส่องลงมา ทิวากาลอันแจ่มกระจ่างนั้น ไม่มีอะไรเคลือบแคลงแฝงเงาอยู่อีกต่อไป นอกจากภาพที่เห็นอย่างชัดเจนตำตาอยู่เช่นขณะนี้ พรานใหญ่มองดูภาพนั้นอย่างพินิจ สงบและเยือกเย็นยิ่ง หมดสิ้นความกระวน-กระวายร้อนใจทั้งมวล มันไม่มีความจำเป็นใด ๆ เสียแล้ว ที่เขาจะต้องปฏิบัติการใดลงไปอย่างรีบร้อน

"ตูจะไม่แพ้! ไม่มีวันที่มันตรัยจะพ่ายแพ้ต่อพวกสูได้ พวกสูจักต้องพินาศ!"

ชายผู้มีชีพอยู่อย่างประหลาดที่สุด คำรามลอดลำคอออกมาเหมือนอสรพิษ ขู่ฟ่อ แล้วดิ้นรนสุดฤทธิ์เท่าที่มีอยู่ พยา-ยามจะกระเสือกกระสนลากตัวเองเข้าไปยังมหาคัมภีร์มายาวินที่หล่นอยู่เบื้องหน้า

จอมพรานก้าวเข้ามาอย่างแช่มช้า ใช้เท้าเขี่ยคัมภีร์ให้เลื่อนห่างเกินระยะที่ไอ้ผีดิบจะเอื้อมมืออันสั่นเทาคว้าได้ทัน นิ้วมือหงิกงอประดุจเล็บแร้งของมันตะกายอยู่กับพื้นอย่างสิ้นหวังพร้อมกับดวงตาอันเบิกเหลือกลาน

"คัมภีร์มายาวิน! เอาคัมภีร์ของตูมา..."

มันสำลักออกมาขาดเป็นห้วง รพินทร์ยิ้ม สั่นศีรษะช้า ๆ

"ไม่มีอะไรที่จะเป็นสมบัติหรืออิทธิฤทธิ์อำนาจใด ๆ เหลืออยู่ในวิญญาณสกปรกโสมมของเจ้าอีกแล้ว มันตรัย นอกจากนรกภูมิเท่านั้น บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่เจ้าจะต้องชดใช้กรรมที่ก่อไว้"

ปุโรหิตมันตรัยอ้าปากพะงาบ ตาเบิกค้างราวกับลูกแก้ว ชั่วขณะจิตหนึ่งร่างของมันนิ่งสนิท แข็งทื่อ ปราศจากการเคลื่อนไหวลงราวกับท่อนหิน

ครั้นแล้ว บัดดลนั้นเอง ก็ปรากฏเสียงลั่นครืนครันดังแว่วสะเทือนมาจากที่ใดที่หนึ่ง ไม่ห่างไกลออกไปนัก กังวานเสียงนั้นราวกับระเบิดขนาดใหญ่ที่ทิ้งลงมาจากเครื่องบิน ยอดหินและอาณาบริเวณรอบด้านสะท้านเฮือก

“ระเบิดของเราลูกนั้น ทำงานขึ้นแล้ว!”

เสียงใครคนหนึ่งจากเบื้องล่างแผดตะโกนก้องขึ้นสดเสียงแล้วต่อจากนั้นก็เป็นเสียงเอะอะเกรียวกราวฟังไม่ได้ศัพท์แว่วเซ็งแซ่ขึ้นมาให้ได้ยิน

รพินทร์ สูดลมหายใจลึก ใครต่อใครหลายคน ตะโกนเอ็ดอึงเรียกนามเขาขึ้นมา คนเหล่านั้นกำลังอยู่ในภาวะปรีดาปราโมทย์ต่อโชคชัย และฉงนต่อการเงียบหายไปของเขา เพราะบังเหลี่ยมยอดหินไม่สามารถมองขึ้นมาเห็นการณ์เบื้องบนนี้ได้ทันทีที่เขาพ้นจากขอบผาขึ้นมา แต่จอมพรานยังไม่มีเวลาพอที่จะติดต่อส่งข่าวใดๆ ต่อคนเหล่านั้นได้ เพราะต้องการจะเห็นสิ่งมหัศจรรย์กับตาให้ถึงที่สุดแล้วก็กำลังได้เห็นอยู่ในขณะนี้

เสียงระเบิด คำรนกังวานยาวไปไกล นานอยู่อึดใจเต็มๆ กว่าจะหมดเสียงประดุจฟ้าร้องนั้น พอขาดเสียงสนิทลง ร่างที่แข็งค้างของมันตรัย ก็กระดิกไหวขึ้นมาอีก คราวนี้ดิ้นพราดราวกับปลาถูกทุบหัว ตาทั้งคู่พลิกปะหลับปะเหลือกกระตุกสั่นไปทั้งกาย เสียงที่ร้องผ่านออกมาจากลำคอ ฟังไม่เป็นเสียงคนและเหมือนจะเป็นการโต้ตอบครั้งสุดท้าย ศีรษะของมันชนยัน

กับหินก้อนหนึ่ง ตีนทั้งสองถีบยันพื้นทรงตัวขึ้นมายืนคู้ค้อ แล้วออกวิ่งสุดแรงเกิด พุ่งตรงมาที่เขายืนอยู่คล้ายต้องการชนให้กระเด็นหลุดลงไปจากยอดหินเพื่อส่จดอวสานพร้อมกัน

รพินทร์ฉากหลบโดยไม่ปรารถนาจะแตะต้องหรือโต้ตอบใดๆ แก่มันอีกเลย

ร่างของไอ้ผีดิบมันตรัยพลาดจากเป้าหมาย ถลาหลุดเลยขอบของยอดหินลูกนั้น ลอยละลิ่วแหวกอากาศพร้อมกับเสียงร้องแหลมโหยหวนที่ดังห่างลงไปอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางสายตาเจ็ดคู่ที่แหงนมองอยู่เบื้องล่างก่อนแล้ว

มันกระทบแง่หินที่โผล่ล้ำยื่นออกมาก่อน และกระดอนฟาดระกับแก่งโขดซึ่งลดหลั่นลงมาเป็นลำดับ ปรากฏเสียงดังเหมือนขอนไม้ตกจากที่สูง

มาสิ้นสุดหยุดนิ่งเอาที่ตีนเชิงอันลาดชันในระหว่างซอกหินเตี้ยๆ สองลูก เบื้องหน้าของทุกคนซึ่งจ้องอยู่ด้วยอาการตะลึงแทบไม่หายใจ...

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น พรานใหญ่ก็ไต่ลงมาถึง พร้อมกับคัมภีร์ที่ผูกมัดกับผ้าขาวม้าติดเอวลงมาด้วย ขณะที่เขาลงมาถึงทุกคนยืนรายล้อมอยู่รอบซาก อันสนิทนิ่งของมันตรัย ซึ่งบัดนี้แหลกเหลวยับเยินไปหมดทั้งร่างแทบจะจำสารรูปเดิมไม่ได้ คนเหล่านั้น ดูคล้ายกับว่าจะถูกอำนาจอะไรชนิดหนึ่งยึดประสาทให้นิ่งขึงกันไปหมด ไม่มีใครเคลื่อนไหว หรือพูดจาคำใดทั้งสิ้น นอกจากจะยืนจ้องอยู่เช่นนั้น และแทบไม่รู้ตัวว่า

รพินทร์ผู้เพิ่งไต่ลงมาถึง ได้ก้าวเข้ามาสมทบพิจารณาซากนั้นอยู่ด้วย

ต่อมา เชษฐา จึงเป็นคนแรก ที่ไหวตัวขึ้นมาได้ เงยหน้าดูรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เข้ามายืนสงบอยู่ข้างๆ เขา ยิ้มให้ขรึมๆ แล้วกล่าวขึ้นแผ่วต่ำว่า

"เห็นจะเอวังสุดสิ้นลงเสียทีกระมัง สำหรับไอ้จอมผีดิบมันตรัย"

พรานใหญ่เองก็เอ่ยคำใดออกมามิได้ในขณะนั้น เขาค่อยๆ ทรุดกายลงพิจารณาซากของมันอย่างใกล้ชิดด้วยอาการฉงนเหลือที่จะกล่าว ซากนั้นลักษณะของมันหาใช่ศพที่เพิ่งตายใหม่ๆ ไม่ คงมีสภาพเป็นศพแห้งเกราะตายซากอยู่เช่นเดิมนั่นเอง หากแต่ขาดวิ่นแหลกยับไปด้วยการหล่นฟาดลงมาจากที่สูงโดยแรงทำให้สภาพของซากเสียหายชำรุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแขนขวา ตั้งแต่ช่วงไหล่ ที่ถูกลูกปืนของเชษฐาตัดรุ่งริ่งไว้ก่อนแล้ว เมื่อหล่นลงมากระทบหินเบื้องล่าง ก็กระเด็นขาดหลุดออกจากกัน ไม่มีเลือดให้เห็นแม้แต่สักหยดเดียว มีแต่เนื้อแห้งสีน้ำตาลคล้ำและกระดูกสีเทาๆ เท่านั้น

สำหรับสายตาของฝ่ายที่รอคอยอยู่เบื้องล่างนั้น ย่อมเห็นแต่เพียงว่า ภายหลังเมื่อเชษฐายิงมันผงะหายแวบไป และรพินทร์ตามหายขึ้นไปบนยอดสูงนั้นอีกคนหนึ่งแล้ว ต่อมาก็ได้ยินเสียงระเบิดซึ่งตั้งชนวนไว้ที่เสือหินยังถ้ำไม่ห่างไกลออกไปนักทำงานขึ้น แล้วอีกอึดใจต่อมา อยู่ไม่อยู่ก็มองเห็นร่างของไอ้ผีดิบหลุดลอยละลิ่วลงมาจากยอดสูงพร้อมกับเสียงร้องโหยหวนจวบกระทั่งมากองนิ่งอยู่กับพื้น ณ ที่นี้

ไม่มีใครทายถูกว่า บนยอดหินอันลับไปจากสายตานั้นเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน

“รพินทร์...”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแหบ ๆ

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ คุณจับมันโยนลงมาหรือ แต่ไอ้เสือหินที่เราวางกับดักไว้ มันระเบิดขึ้น ก่อนที่ไอ้ผีดิบนี่จะลอยลงมาไม่ใช่หรือ?”

จอมพรานสลัดเหงื่อออกจากหน้าผาก แล้วยืนขึ้น ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียว

“เปล่า ผมไม่ได้จับมันโยนลงมาหรอกครับ ครั้งสุดท้ายมันพยายามจะวิ่งเข้าชนผม แล้วก็เลยหลุดร่วงจากยอดนั่นลงมาเอง ผมไม่ได้แตะต้องหรือทำอะไรมันเลยจนนิดเดียว”

“เหตุการณ์เกิดขึ้นยังไง?”

ทุกคนถามมาเกือบจะพร้อมกัน

“ตอนที่ผมปีนขึ้นไปถึงยอดนั่น เห็นมันนอนหมอบอยู่ก่อนแล้ว เพราะถูกลูกปืนของคุณชายอย่างถนัดที่สุด ตรงไหล่ขวา...”

พร้อมกับพูด เขาชี้ให้ดูตรงตำแหน่งบาดแผลของซากซึ่งบริเวณที่แขนข้างนั้นขาดหลุดออกจากตัว

“กระสุนนัดนั้นของคุณชายช่วยชีวิตของผมไว้ เท่า ๆ กับที่เป็นกระสุนนัดเดียวที่ยุติฤทธิ์เดชทั้งมวลของมันลงโดยสิ้นเชิง... เป็นกระสุนที่ประหารมันด้วย”

ทุกคนลืมตาโพลง แม้แต่เชษฐาเอง

“อะไรกัน รพินทร์ มันจะเป็นไปได้อย่างไร?”

ท่านหัวหน้าคณะร้องออกมาอย่างประหลาดใจ สุดที่จะเชื่อเสียได้

“มันได้เป็นไปแล้วครับ คุณชาย...”

พรานใหญ่กล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคงที่สุดในน้ำเสียงสีหน้าอันคล้ำเครียดของเขา บัดนี้สว่างสดใสขึ้นด้วยความยินดีสมหวัง

“ก่อนหน้านั้น มีใครยิงมันขึ้นไปบ้างแล้ว ตอนที่มันเอาหินทุ่มผม กระสุนเหล่านั้นเพียงแต่รบกวน ทำให้มันผงะถอยหนีออกไปเท่านั้นแต่ไม่ได้ทำอันตรายอะไรมันเลย แม้ว่าจะถูกก็ตาม เหมือน ๆ กับตอนที่ผมกวดไล่ยิงมันมาเมื่อคืนด้วยปืนสั้นแต่นัดหลังสุด ขณะที่มันวิ่งออกมาริมหน้าผาจะกระทืบมือที่เกาะขอบหินของผม เป็นกระสุนประกาศิตที่มีอำนาจอย่างมหัศจรรย์ที่สุด ผมปีนขึ้นไปพบมันนอนดิ้นร้องครวญครางอยู่ แขนขวาห้อยร่องแร่ง ภาพของมันที่นอนดิ้นอยู่ ทำให้ผมรู้สึกได้ทันทีว่านั่นคือวาระสุดท้ายของมันแล้ว เพราะไม่เคยเห็นมันได้รับบาดเจ็บทุรนทุรายเช่นนี้มาก่อน ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเหตุไรจึงได้แต่ยืนดูมันอยู่เฉย ๆ โดยไม่ได้เข้าไปทำอะไรเลย คัมภีร์ตกอยู่ห่างจากมันออกไปเล็กน้อย มันพยายามจะคลานกระเสือกกระสนเข้าไปคว้าให้ได้แต่ผมเขี่ยให้ห่างมือมันออกมาเสียก่อน แล้วทันทีนั้น มันก็มีอาการหยุดนิ่งชะงักค้างไป ตอนนี้เอง ที่มีเสียงระเบิดจากซากเสือหินที่เราวางกันไว้ทางโน้น นั่นคงเป็นเพราะซากคนของมันได้รับความเจ็บปวดทรมานขีดสุดและคิดจะทิ้งร่างผละหนีไปเข้าสิงเสือหิน พอวิญญาณเข้า เสือหินตัวนั้นกระดิกตัว ระเบิดที่เราวางไว้จึงทำงานขึ้นทันที แล้วพอ

ซากเสือถูกระเบิดทำลาย วิญญาณของมันอาศัยสิงสู่อยู่ต่อไป ไม่ได้ก็จำเป็นต้องย้อนกลับมาเข้าร่างคนที่ถูกปืนสาหัสอยู่ก่อนแล้วอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเสียแล้ว เพราะร่างกายคนกำลังเจ็บปวดทรมานขีดสุด ครั้งสุดท้าย มันรวบรวมกำลังลุกขึ้น แล้ววิ่งไล่ชนผม เมื่อผมหลบ มันก็เลยวิ่งพ้นหน้าผา ลอยลงมาข้างล่างอย่างที่เห็นอยู่นี่ แหลกเละย่อยยับไปหมด”

กล่าวจบเขาก็ถอนใจเฮือก และกล่าวต่อมาว่า

“งานครั้งนี้ของเราสุดสิ้นเรียบร้อยลงแล้วครับ มันตรัยตายสนิทแล้ว มันจะไม่ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกต่อไป โล่งอกไปเสียที”

ตลอดเวลาที่เขาเล่าความ ทั้งหมดยืนเบิกตาฟังอย่างตื่นเต้นแทบไม่หายใจ ยกเว้นแต่บุญคำคนเดียว แล้วทุกคนพากันหันขวับไปจ้องเชษฐาอย่างพิศวงขีดสุด

“ไม่น่าเชื่อเลยว่าไอ้ผีดิบนี่จะสิ้นฤทธิ์ไปด้วยลูกปืนของเชษฐา ก็ทีปืนอื่นๆ ทำไมเอามันไม่อยู่ เชษฐา! ปืนของแกเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้ยังไงกันนี่”

ไชยยันต์ร้องขึ้น มองดูสหายของเขาเขม็งเหมือนจะค้นหาความลี้ลับเลศนัยอะไรบางอย่าง ท่านหัวหน้าคณะซอยเปลือกตาถี่ๆ เม้มริมฝีปาก แล้วมองไปทางรพินทร์กับบุญคำ

“ฉันเองก็คิดว่ามันพิลึกกึกกืออยู่เหมือนกัน ที่ปืนของฉันมันเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมาได้โดยไม่คาดฝันเช่นนี้ ถ้ายังไงละก็ลองถามบุญคำดูดีกว่า”

ครานี้ความฉงนสนเท่ห์ยิ่งทวีขึ้นขีดสุด สำหรับทุกคนที่ไม่ระแคะระคายอะไรมาก่อน ต่างแปรสายตาไปที่ตาพรานเฒ่าเหมือนจะให้เร่งอธิบาย บุญคำอึกๆ อักๆ อยู่ครู่ก็บอกอ้อม-แอ้มมาว่า

"บุญคำ เอาลูกปืนของนายใหญ่ไปคลุกกับเลือดประ-จำเดือน"

"เฮ้ย!"

ไชยยันต์ร้องลั่นตาเหลือก ในขณะที่มาเรียอุทานออกมาว่า

"โอ ก๊อด!!..."

คำตอบของบุญคำชนิดนั้น ทำให้หลายคนมีอาการพิพักพิพ่วนวางหน้าไม่ถูก มาเรีย ฮอฟมัน ผู้เป็นเจ้าของ 'สิ่งวิเศษ' ที่สุด อันเป็นต้นเหตุสำคัญทำลายล้างอาถรรพณ์ทั้งปวงแห่งนิทรานครลงได้สำเร็จถึงกับทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินอย่างอ่อนใจยกมือขึ้นกุมขมับพึมพำอะไรออกมาเป็นภาษาเยอรมันฟังไม่ได้ศัพท์ ดาริน วราฤทธิ์มีสีหน้าที่ไม่มีจิตรกรคนใดวาดได้เหมือนมองหน้าพี่ชาย บุญคำ และจอมพรานรพินทร์ สลับกันไปมาอยู่เช่นนั้น

"อะไรกันนี่ ไปยังไงมายังไง"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามต่อมาโดยเร็ว ปนสำเนียงหัวเราะแปร่งๆ

"แกให้บุญคำเอาลูกปืนไปคลุกประจำเดือนเมื่อไหร่ นึกยังไงขึ้นมา แล้วทำไม ฉันถึงไม่รู้เรื่องมาก่อนเลย?"

"ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน..."

เชษฐาตอบ ยิ้มเลี่ยนๆ ขยับลูกเลื่อนไรเฟิลในมือเปิดดูกระสุนอีกนัดหนึ่งที่ยังประจำค้างอยู่ในรังเพลิง ขณะนั้นรพินทร์ก็หลบหน้าหันไปทำเป็นก้มพิจารณาซากมันตรัยเสีย

“คืนที่น้อยถูกมันขโมยตัวหายไป และตอนที่เราวางแผนการกันอยู่ ฉันเห็นรพินทร์ซุบซิบอะไรอยู่กับบุญคำ ตามเข้าไปถามดู บุญคำก็บอกว่าผู้กองของเราสั่งให้แกเอาลูกปืนของเขาไปคลุกประจำเดือน ฉันก็เลยฝากลูกปืนของฉันไปบ้าง 3 นัดที่ติดอยู่ในปืนกระบอกนี้นี่แหละ ลืมไปเสียแล้วด้วยซ้ำ ตอนที่ยิงขึ้นไปก็เพราะเห็นว่า รพินทร์กำลังจะถกมันเขี่ยให้ร่วงลงมา เป็นการยิงไล่ให้ถอยเข้าไปเท่านั้นเอง ก็ไม่นึกว่าจะถูก แล้วก็ได้ผลอัศจรรย์ถึงเพียงนี้”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปากเบาๆ โคลงหัวอยู่ไปมา

“อนิจจังสุขังเอ๊ย! ไปๆ มาๆ เราปราบไอ้มันตรัยลงได้เพราะสิ่งที่คาดไปไม่ถึงนี่เองหรอกหรือ แล้วแกกับรพินทร์ทำไมถึงงบงิบทำกันอยู่เพียงสองคนเท่านั้น ทำไมถึงไม่ให้พวกเราเอาลูกปืนไปทำพิธีอย่างว่าเสียให้หมด”

เชษฐาคงวางสีหน้าไม่สนิทอยู่เช่นนั้น ไม่รู้จะตอบอย่างไรถูก บุญคำก็บอกแทนมาว่า

“บุญคำเองก็คิดไปไม่ถึงหรอก นายทหาร อยู่ไม่อยู่พรานใหญ่ก็ถอดลูกปืนออกมาส่งให้บุญคำ สั่งให้เอาไปทำอย่างว่า บุญคำยังไม่ทันจะเอาไป ก็พอดีนายใหญ่เข้ามาถาม พอรู้เรื่องเข้า นายใหญ่นึกยังไงขึ้นมาก็ไม่รู้เหมือนกัน รีบถอดลูกปืนฝากบุญคำให้ไปทำด้วย แล้วไปๆ มาๆ แทนที่พรานใหญ่จะยิงมันด้วยลูกปืนอาถรรพณ์ที่ทำไว้ กลับกลายเป็นว่า มันมาดับ

ลงด้วยปืนของนายใหญ่ แล้วก็นัดเดียวเท่านั้น ความจริงลูกปืนของบุญคำก็ทำไว้เหมือนกัน แต่บุญคำก็ไม่มีโอกาสจะทันได้ยิงมัน โดนของนายใหญ่เข้าเสียก่อน ก่อนหน้านั้นนายหญิงกับนายแหม่มช่วยกันยิงขึ้นไปก่อนแล้ว ถูกมันก็ยังไม่เป็นอะไรสักนิด เจอะเอา 'ทีเด็ด' เข้านัดเดียว คว่ำอยู่กับที่ บุญคำบอกแต่แรกแล้วไม่มีใครเชื่อ"

กล่าวจบ แกก็หัวเราะฮ่าๆ ลั่นออกมา

"แล้วก็ไม่บอกกันให้รู้มั่งเลย..."

ไชยยันต์บ่น พลางจ๊ปากลั่น

"เล่นรู้กันอยู่แค่สามคนเท่านั้น ความจริงควรให้ปืนของเราทุกกระบอกทำอย่างนี้เสียให้ครบเลย จะได้ปราบมันได้เร็วขึ้นกว่านี้"

อดีตท่านทูตทหารบกสันศิรษะไปมาอย่างไม่สร่างงงและไม่รู้จะอธิบายหรือพูดอะไรต่อไปได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาก็บอกไม่ถูกเช่นกันว่าขณะที่เห็นรพินทร์สั่งให้บุญคำเอาลูกปืนไปคลุกประจำเดือน

เหตุใดตนเองจึงฝากลูกปืนของตนให้ไปทำเช่นนั้นบ้าง แล้วก็ถือเป็นความลับปิดเงียบไม่ยอมแพร่งพรายให้คนอื่นรู้

มันอาจเป็นได้ในข้อที่ว่าตนเองไม่ได้มีศรัทธาเชื่อถืออย่างใดทั้งสิ้น เป็นการกระทำแบบส่งเดชปราศจากเหตุผล โดยไม่อยากจะให้จอมพรานกระดากกระเดื่องเมื่อถูกเขาจับความจริงได้เท่านั้น หรือจะพูดให้ถูกก็คือทำไปเพื่อเอาใจรพินทร์กับบุญ-คำ โดยหลักจิตวิทยาของการปกครองคนของเขานั่นเอง

แต่มันกลับปรากฏผลขึ้นอย่างมหัศจรรย์พันลึกที่สุด มันเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเอาวิธีการของบุญคำชนิดนี้ไปบอกกับพรรคพวกทุกคน แล้วเกณฑ์ให้ปืนทุกกระบอกของคณะ จัดการทำแบบเดียวกันนี้ทั้งหมด

คนอย่างพันโทหม่อมราชวงศ์ เชษฐา วราฤทธิ์ ไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงความงมงายออกมาถึงเพียงนั้นได้ แม้รพินทร์เอง เชษฐาก็เข้าใจดี จอมพรานแอบทำอย่างลับ ๆ โดยไม่กล้าบอกใคร มันอาจเป็นการเชื่อถือแบบลมเพลมพัด หรือมิฉะนั้นก็เป็นกำลังใจของตนเองโดยที่มองไม่เห็นว่าจะทำอะไรให้เกิดความอบอุ่นเชื่อมั่นได้ดีไปกว่านั้น หาไม่เช่นนั้น รพินทร์ก็คงจะบอกให้ทุกคนปฏิบัติตามเขาเสีย

“เอาละ ถึงอย่างไรเราก็กำจัดมันลงได้สำเร็จแล้ว...”

เชษฐาตัดบทมา แล้วก้าวเข้าไปตบไหล่จอมพราน

“เอาคัมภีร์คืนมาได้หรือเปล่า?”

รพินทร์ตบไปที่หลังของเขา ซึ่งมีผ้าขาวม้าผูกรัดอยู่

“อยู่นี่แล้วครับ ไม่ต้องห่วง”

“คุณเรียบร้อยปลอดภัยดีหรือเปล่า?”

“เรียบร้อยครับ”

ทุกคนเข้ามามุงล้อมดูซากมันตรัยอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ไชยยันต์ใช้เท้าเขี่ยศีรษะอันแหลกยับเยินไม่เป็นทรงใบหน้าเหลืออยู่อีกต่อไป แล้วแยกเขี้ยวคำรามออกมา

“ในที่สุด มึงก็พบจุดจบลงได้ ไอ้ผีนรก อย่ารู้ผุดรู้เกิดเลยมึง!”

ดารินจ้องดูซากนั้นอย่างไม่สู้จะไว้วางใจนัก เพราะขามขยาดฤทธิ์เดชมานาน

“เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า วิญญาณของมัน จะไม่หวนกลับคืนเข้าร่างนี้อีก”

“ไม่มีทางอีกแล้ว นายหญิง...”

คนตอบด้วยน้ำเสียงเต็มไปด้วยโชคชัย คือตาพรานเฒ่าบุญคำ

“จากเสียงระเบิดเมื่อครู่นี้ ก็น่าจะเชื่อได้ว่า ซากเสือหินของมันคงจะระเบิดเป็นผงไปแล้ว วิญญาณไม่สามารถจะเข้าสิงเสือหินได้อีก ส่วนจะหวนกลับมาเข้าซากคนนี่ มันก็แหลกเหลวย่อยยับไปหมดเหมือนกัน ใช้ประโยชน์อะไรต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ถึงต่อให้มันไม่ได้หล่นลงมากระทบหินแหลกไปหมดทั้งร่าง โดนลูกปืนอาถรรพณ์ของนายใหญ่เข้าเพียงลูกเดียว บุญคำก็รับรองว่ามันตายสนิท ไม่มีวันฟื้นได้อีกหรอก อาถรรพณ์อิทธิฤทธิ์ของมันถูกแก้ตก กฤติยามนต์ทั้งปวงเสื่อมสิ้นลงหมด”

“จากรูปการณ์ที่เห็นนี่ก็น่าจะเชื่อได้ตามที่บุญคำว่าเหมือนกัน แต่อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง สมมติว่า พอลับตาเรา ไอ้ซากกะรุ่งกะริ่งนี่ลุกขึ้นมาเดินได้และก่อความยุ่งยากแก่เราต่อไปอีก เราควรจะทำอะไรสักอย่าง ให้เชื่อได้แน่นอนว่ามันจะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก”

“ก็ไม่ยาก หรือมีปัญหาอะไรต่อไปอีกแล้ว...”

ท่านหัวหน้าคณะพูด มองไปทางจอมพราน

“เราหามซากมันกลับไปที่พักของเราด้วย อย่าให้มันพ้นสายตาไปได้ แล้วไปดูกันที่ซากเสือหินซึ่งเราวางระเบิดไว้ให้รู้

แน่กับตา ถ้าซากเสือนั่นพินาศไปแล้วจริงอย่างที่เราเชื่อก็กลับมาณาปนกิจซากของมันเสียพร้อมกับคัมภีร์ เผาให้เป็นเถ้าไปเสียเลย แปรธาตมันเสีย หรือใครมีความเห็นอย่างไร?”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เผามันเสียรู้แล้วรู้รอด”

ทุกคนเห็นพ้องกับเชษฐา แม้กระทั่งพรานใหญ่เอง

“ถ้างั้นก็รีบไปกันเถอะ หามไอ้ผีนี่ไปที่แค้มป์ของเราก่อน”

หัวหน้าคณะสั่ง

คะหยิ่นกับจันตัดไม้มาเป็นคานหาม ใช้เชือกไนลอนที่ติดประจำตัวอย่ ผกมัดซากของมันตรัยติดกับคาน ในลักษณะของสัตว์ที่ล่าได้ บุญคำเดินไปหยิบแขนข้างหนึ่งของมันที่หลุดขาดออกจากตัว ให้มัดรวมไปกับซากนั้นด้วย โดยไม่ยอมทิ้งเศษชิ้นส่วนใดๆ ของมันไว้เลย แล้วชั่วไม่กี่อึดใจ ทั้งคณะก็เดินย้อนกลับมายังปราสาทพันธุมวดีตรงตำแหน่งที่วางคัมภีร์ล่อไว้ และเป็นสถานที่ซึ่งรพินทร์ปะทะกับไอ้ผีดิบเป็นครั้งแรกก่อนที่มันจะหนีมาสู่จุดจบยังยอดหินสูง ที่นั่น พรานใหญ่พบไรเฟิลของเขา ตกอยู่กับพื้นในสภาพที่เรียบร้อยดีเหมือนเดิมทุกประการ เขาหยิบขึ้นมาตรวจสอบกระสุนที่บรรจุอยู่ในลำกล้องและแม็กกาซีน บุญคำก็เร่เข้ามากระซิบว่า

“นายยิงมันเสียแต่แรกตรงนี้ ตอนที่มันย่องเข้ามาเอาคัมภีร์ ก็จบสิ้นไปแล้ว ไม่ต้องเหนื่อยแรงปีนขึ้นไปไล่ต้อนมันบนยอดหินนั้นจนเกือบจะพลัดลงมาคอหักตาย”

“ก็ถึงว่าสิ นึกว่าจะจับเป็นมันให้ได้ ช่วยกันสองคนกับคะหยิ่นยังเอามันไม่อยู่ เห็นมันผอมกงโก้งมีแต่กระดูก ที่ไหนได้ แรงยังกับกระทิง”

“โธ่ นายก็...มันแรงผี แรงคนธรรมดาไปสู้มันได้เมื่อไหร่ ถ้าคิดจะจับมันให้ได้เป็นๆ แทนที่นายจะเอาปืนตีมันเอาหอกโมกขศักดิ์ของบญคำตีหน้าแงมันเป้งเดียว ก็อย่มือไปแล้ว นี่ดีว่าตอนที่นายปีนขึ้นไปไล่มันบนยอดหินนั่น มันถูกลูกปืนทีเด็ดของนายใหญ่เสียก่อน หาไม่บุญคำว่าป่านนี้มันจับนายทุ่มลงมาคอหักแล้ว”

“ก็สงสัยอยู่เหมือนกัน”

ทั้งหมดรุดกลับมาถึงที่พักด้วยความปลอดโปร่งใจ เป็นครั้งแรกตลอดระยะเวลาแห่งความวิตกกังวลอันยาวนาน เกิด เสย และส่างปา พากันออกมานั่งรอคอยอยู่ริมเนินด้วยอาการอันตื่นเต้นกระสับกระส่ายอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสามซึ่งทำหน้าที่เฝ้าที่พักตลอดทั้งคืนกับอีกเกือบครึ่งวัน ได้ยินเสียงปืนเมื่อคืนนี้อย่างถนัดชัดเจนที่สุด และร้อนรุ่มกระหายที่จะทราบข่าวมาตลอดทั้งคืนแล้ว ไม่มีใครหลับนอนลงได้เลย นอกจากคอยฟังเสียงปืนอยู่เช่นนั้น และคิดทำนายกันไปต่างๆ นานาด้วยความกระวนกระวายใจเหลือที่จะกล่าว

มิหนำซ้ำ เมื่อตอนแดดเริ่มแรงไม่นานมานักนี่เอง เสียงปืนจากตำแหน่งที่พรรคพวกไปดักเฝ้าอยู่ก็ดังแซ่ขึ้นอีก ต่อจากนั้นเพียงครู่เดียวก็แว่วเสียงกัมปนาทของระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นมาจากถ้ำที่วางกับระเบิดเสือหินไว้ ทั้งสาม ซึ่งทราบในแผนการดีอยู่แล้ว ก็สามารถจะเดาได้ถูกทันทีว่าอะไรเป็นอะไร แทบจะแล่นออกจากที่พัก ตรงไปยังถ้ำแห่งนั้น ติดขัดแต่ได้รับ

คำสั่งเฉียบขาดจากพรานใหญ่ ให้ทำหน้าที่เฝ้าที่พักไว้อย่างเคร่งครัด ไม่ให้ใครเคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้นจนกว่าคณะเขาจะกลับมา พวกนั้นจึงได้แต่สงบใจรอคอยด้วยความเร่าร้อน

พอเห็นพรรคพวกโผล่มาให้เห็น ก็พากันวิ่งออกมารับอย่างตื่นเต้นปรีดา แล้วต่างก็อุทานลั่นออกมาด้วยความตกใจระคนยินดีเหลือที่จะกล่าว เมื่อเห็นจันกับคะหยิ่นหามซากของไอ้มหาวายร้ายตัวการสำคัญ ซึ่งขับเคี่ยวกันมานาน ห้อยร่อง-แร่งมาด้วยเหมือนหามลิงใหญ่ พากันเข้ามามุงล้อมดู ส่งเสียงถามแซดจนฟังไม่ได้ศัพท์ จัน กับบญคำเป็นคนอธิบายให้สามคนเหล่านั้นทราบเรื่องคร่าวๆ ทั้งสามคนกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงโห่ลั่น ดีใจจนแทบจะหกคะเมนตีลังกา

“นายได้ยินเสียงระเบิดเมื่อพักใหญ่นี่หรือเปล่า ไอ้เสือหินนั่นระเบิดแล้ว”

เส่ยกับเกิดพากันถามขึ้น ทั้งสามคนแย่งกันรายงานในเสียงที่ได้ยิน

“ได้ยิน!”

เชษฐาเป็นคนตอบแทน สีหน้าแช่มชื่นแจ่มใส

“ว่าแต่เราสามคนแอบไปดูที่ถ้ำนั่นมาก่อนหรือเปล่า?”

“เปล่าเลย นายใหญ่...”

เกิดเป็นคนตอบโดยเร็ว

“พอได้ยินเสียงระเบิด เราอยากไปดูกันที่ถำนันเหมือนกัน แต่พรานใหญ่ห้ามไว้ไม่ให้ออกไปเป็นอันขาด ก็เลยได้แต่เฝ้ารออยู่ที่นี่จนนายใหญ่กลับมาถึงนี่แหละ ผม ไอ้เส่ย ไอ้ส่าง-ปา ไม่ได้นอนกันเลยตลอดทั้งคืน”

“ดีมากที่ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด เราจะไปดูกันที่ถ้ำนั่นเดี๋ยวนี้ แต่ควรมีใครเฝ้าซากมันตรัยไว้อย่างน้อย 2 คน เตรียมหาฟืนไว้ด้วย รอจนกว่าพวกเราทั้งหมดจะกลับมา”

“พวกนายไปกันเถอะ บุญคำอยู่กับไอ้ขี้ทูดคะหยิ่นสองคนก็ได้ บุญคำจะนั่งเฝ้าซาก ให้ไอ้คะหยิ่นหาฟืน”

ตาพรานเฒ่าอาสา แล้วหันไปตบหัวคะหยิ่นส่งภาษาบอกความ เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างสั่นหัวปฏิเสธ บอกว่า

“คะหยิ่นอยากจะไปดูที่เสือหินนั่นด้วย”

“ทด! ไอ้นี่ หนีเลี่ยงบ่ายเบี่ยงงานรึมึง?”

บุญคำเอ็ดตะโรสั่น ขยับจะออกท่าโขน ยกเท้าส่องร่าเข้ามา ดารินคว้าคอแกไว้ ลากตัวมาเสียก่อนที่จะวางมวยเอาคะหยิ่น บอกว่า

“ช่างมันเถอะ บุญคำ มันจะไปด้วยกับพวกฉันก็ให้มันไป มันไม่อยากอยู่กับบุญคำหรอก บุญคำข่มขู่รังแกมันเรื่อย ความจริงบุญคำก็ตัวเล็กนิดเดียว ไม่น่าจะเก่งเกินตัวเลย ถ้าปล่อยให้ต่อยกันจริงๆ ฉันว่ามันคงทับบุญคำแบน”

ตาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์ยิ้มแห้งๆ หันมากระซิบอ้อมแอ้ม

“จริงของนายหญิง ไอ้ยักษ์นี่ถ้ามันคิดสู้บุญคำเสียหน่อยเดียวเท่านั้น มันคงหักกระดูกกระเดี้ยวบุญคำป่นหมด ดีแต่มันไม่เคยคิดสู้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว บุญคำก็เลยต้องขู่มันไว้เรื่อยๆ ฮิ ฮิ!”

ดารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก

“ระวังให้ดีเหอะ ไปรังแกมันมากๆ สักวันหนึ่งมันฮึดสู้ขึ้นมาบ้างบุญคำจะแย่”

"โอ๊ย! ไม่มีวันหรอก นายหญิง ไอ้คะหยิ่นมันเข็ดเขี้ยวกลัวบุญคำมานานแล้ว ถึงยังไง มันก็ไม่สู้บุญคำหรอก"

"ทำไม เรามีดีอะไรงั้นหรือ?"

"เกิดมาเป็นบุญคำ ก็ต้องมีทีเด็ดมั่งซินายหญิง"

"ทีเด็ดยังไง ไหนลองบอกซิ เรามีดียังไงเจ้าคะหยิ่นถึงยอมหงอ?"

"บุญคำเคยเอามีดเฉือนเนื้อให้มันดู ท้าเชือดกันคนละทีพอเชือดมันเลือดพุ่งกระฉูด เชือดบุญคำ เถือเท่าไหร่ก็ไม่เข้าแอ่นอกให้มันยิงก็หลายครั้งแล้ว ตมเปล่า ไม่ได้ระคายผิว มันก็เลยคร้ามฤทธิ์บุญคำมาตั้งแต่นั้น ไม่เคยคิดจะต่อกรด้วย"

"เอ น่าสนใจมากนี่ คงกระพันชาตรีถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือ ไหนไปยืนแอ่นอกให้ฉันลองดูสักเปรี้ยงซิ"

ว่าแล้ว ดารินก็ขยับลูกเลื่อนไรเฟิล ตาพรานเฒ่าตาเหลือก

"โอ๊ะ! ไม่ได้หรอก นายหญิง ขืนแอ่นอกให้นายหญิงยิง นายหญิงจะไม่มีคนใช้ที่แก่ๆ แต่ว่าซื่อสัตย์ไว้ใช้อีกต่อไป"

"อ้าว! ทำไมล่ะ?"

หญิงสาวถาม ทำหน้าตื่น

"โธ่ นายหญิงก็ มนุษย์ธรรมดาใครที่ไหนเล่า จะไปทนปืนอยู่ได้ บุญคำแหกตาเล่นกลให้คะหยิ่นดูตะหาก ตอนเอามีดท้าเฉือนกับมันบุญคำใช้ความเร็วเป็นกลลวงตาไม่ให้มันมองเห็นชัด พอเชือดแขนมัน บุญคำก็เอาทางคมเชือดมันก็เข้าน่ะซิ แต่พอเชือดแขนบุญคำเอง บุญคำก็กลับคมเสียเอาทางสันมีดเชือดไอ้คะหยิ่นจ้องตาเป๋ง แต่มันก็มองไม่ทันหรอก บุญคำทำอุบาย

บังตามันไว้ ตอนเอาปืนยิงก็เหมือนกันบุญคำเอาปืนลูกซองของพรานใหญ่ให้มันยิง แกะเม็ดลูกปรายออกหมดเหลือแต่ดินยิงสักกี่สิบตม มันก็ทำให้บุญคำตายไม่ได้หรอก อย่างมากก็เนื้อไหม้เพราะเปลวไฟเท่านั้น”

กล่าวจบแกหัวเราะแหะๆ

“นั่นซิ ฉันก็ยังสงสัยอยู่ อีตอนถูกโขลงไอ้แหว่งไล่เหยียบบุญคำหนีเข้าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นหนามไผ่มันบาดเอาไส้แทบทะลัก เลือดโชกไปหมด ฉันเองเป็นคนเย็บแผลของบุญคำ ก็ไม่เห็นว่าเนื้อหนังบุญคำมันเหนียวสักขนาดไหนเลย นึกอยู่เหมือนกันแหละว่า คงจะมีลูกไม้เหนือเมฆอะไรสักอย่างถึงได้กำราบคะหยิ่นได้อยู่หมัด เรานี่มันกะล่อนร้อยเล่ห์แสนกลนักนะ ตาบุญคำ สักวันหนึ่งคงจะออกลูกไม้หลอกต้มอะไรฉันบ้างหรอก”

“บุญคำสาบานว่าไม่กะล่อนกับนายหญิงหรอก นายหญิงฉลาดกว่าบุญคำมาก ถึงกะล่อนก็ต้องจับได้วันยังค่ำ”

“ลูกน้องยังกะล่อนถึงเพียงนี้ ลูกพี่จะกะล่อนสักแค่ไหนนะ คงไม่มีทางตามทันเลย”

“โอ๊ย! สาบานให้อีกที นายหญิง...นายของบุญคำเป็นคนดี ไม่กะล่อนขี้โกงเหมือนบุญคำหรอก แกเป็นคนซื่อ ไม่เคยคดโกงหลอกลวงใคร เคยแต่ถูกคนอื่นเขาหลอกเอา”

“ใครหลอก?”

“ก็ แหะ! แหะ! ผู้หญิงซินายหญิง...ผู้หญิงแฟนเก่าของแก บุญคำว่าซื่อๆ ใจเดียวอย่างแก ก็คงจะถูกผู้หญิงเขาหลอกเรื่อยไปแหละ!”

ดาริน วราฤทธิ์ คอแข็ง อับจนต่อถ้อยคำเป็นครั้งแรก คิดอยู่ในใจว่า

'ร้ายนัก อีตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ลกน้องของรพินทร์ ไพรวัลย์คนนี้ คารี้คารมอมความนัยไม่หยอก ดูรึ เผลอนิดเดียว ถือโอกาสพูดเหน็บแนมแทนให้แก่เจ้านายเสียแล้ว'

"ก็อยากโง่ทำไมล่ะ โง่นักนี่ ถึงได้ถูกผู้หญิงหลอกเอาสมแล้ว!"

หล่อนหลุดปากออกมาแค่นั้น ก็ผลักอกบุญคำให้หลีกพ้นหน้า เดินผละไปเสีย

รพินทร์สั่งให้ส่างปาอยู่เฝ้าแค้มป์แทนคะหยิ่น ผู้ซึ่ง ขอติดตามไปด้วย กำชับให้ช่วยกันหาฟืนมาเตรียมไว้ให้พรัก-พร้อมเพื่อตั้งเป็นเชิงตะกอนยังบริเวณตีนเนินของที่พัก แล้วทั้งหมดก็ชวนกันบ่ายหน้าไปยังถ้ำที่วางระเบิดเสือหินไว้อย่างรีบด่วน ก่อนไปไชยยันต์หันไปบอกบุญคำว่า

"เฝ้าซากมันให้ดีนะ บุญคำ ถ้ากลับมาปรากฏว่ามันลุกขึ้นเดินหนีไปเสียแล้ว ฉันจะจับบุญคำเผาแทน"

บุญคำหัวร่อฮ่าๆ โบกไม้โบกมือ

"รับรอง นายทหาร ถ้าไอ้ผีนี่เดินหนีไปได้อีก บุญคำยอมให้นายทหารเผาเลย"

ว่าแล้ว แกก็กระโดดเข้ามาจูงมือไชยยันต์ พาเดินเลี่ยงห่างคนอื่นๆ ออกมา กระซิบกระซาบสั่งความอะไรอยู่ครู่ ดารินลอบสังเกตอยู่แล้วเห็นไชยยันต์หัวเราะก้ากออกมางอหาย พยัก-

พเยิดด้วย แล้วรีบเดินผละมา ยังหัวเราะกึกๆ อยู่เช่นนั้น จึงแกล้งเดินถ่วง จนเพื่อนชายสาวเท้ามาทัน

“เมื่อกี้นี้ตาเฒ่านั่นซบซิบอะไรกับเธอ?”

“เปล่า”

ไชยยันต์ตอบหน้าตาเฉยๆ ดารินจ้องหน้าทำตาเขียว

“อย่าโกหกนะ พูดอะไรกัน?”

“เปล่าหรอกน่าน้อย อย่าไปสนใจเลย แกก็พูดอะไรของแกไปตามเรื่อง ไม่เกี่ยวกับใครหรอก”

ดารินยิ่งสงสัยจัด

“บอกมาเดี๋ยวนี้นะ มีลับลมอะไรกัน นินทาฉันรึ?”

“ปู่โธ่ บอกแล้วว่า แกไม่ได้นินทาอะไรใครหรอก แกสั่งฉันให้ช่วยทำอะไรให้แกหน่อย เพราะแกไม่มีโอกาสจะไปดูที่ซากเสือหินตัวนั้นด้วย ให้ฉันช่วยทำแทน”

“ให้ทำอะไร?”

ไชยยันต์พยายามจะวางหน้าเฉย แต่แล้วก็อดหัวเราะๆ พรืดๆ ออกมาไม่ได้อีก ทำให้ดารินกระหายที่จะรู้จนแทบจับคอเขย่า

“แกสั่งให้ฉันช่วยเก็บชิ้นส่วนของเสือหินตัวนั้นมาฝากแกด้วย ถ้ามันถูกระเบิดเป็นเศษหินจริงอย่างที่เราเข้าใจ”

“ชิ้นส่วนอะไร แล้วทำไมถึงจะต้องเก็บมาด้วย”

“แหม! ไม่รู้จะซักไซ้ไปถึงไหนน้อยนี”

“ก็อยากรู้นี่นะ เห็นไปซุบซิบ หัวเราะอะไรกันอยู่ มีเลศนัยชวนสงสัยอย่างไรพิกล”

“เอา! จะบอกให้ก็ได้ จะได้รู้แล้วรู้รอดไป ไม่มาคิด

สงสัยหาว่านินทาอะไรอยู่อีก แกให้ฉันเก็บชิ้นส่วนที่เป็นอวัยวะแสดงเพศของไอ้เสือหินตัวนั้นมาฝากแกด้วย ไม่รู้แกจะเอาไว้ทำเครื่องรางของขลังอะไรของแก”

“บ้า! บ้าทั้งสองคนนั่นแหละ ไปกันได้ดีทีเดียว นายไชยยันต์กับตาบุญคำ!”

ดารินร้องลั่นออกมา ทุบไหล่เขาดังบึก หน้าแดง

“อ้าว! ทำว่าบ้าดีไปเถอะ ก็ไม่ใช่เพราะความ ‘บ้า’ ของบุญคำหรอกรึ เราถึงได้ล้างอาถรรพณ์ของนิทรานคร ปราบมันตรัยลงได้สำเร็จ ฉันบอกตรงๆ ว่า เดี๋ยวนี้ชักศรัทธาแกเสียแล้ว ตาเฒ่านี่มีอะไรดีๆ อยู่ไม่น้อยทีเดียว แกแอบบอกกับฉันไว้แล้วว่า ถ้าฉันหาชิ้นส่วนนั้นมาได้ แกจะทำของดีวิเศษให้ฉัน”

ราชสกุลสาวร้องอะไรออกมาอีกครั้งหนึ่ง ผลักไชยยันต์จนเซออกนอกทางไป แล้วเร่งฝีเท้าเดินกระชั้นพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อน ทิ้งให้ไชยยันต์รั้งท้ายอยู่คนเดียว อย่างไม่ปรารถนาจะซักถามหรือพูดคุยอะไรด้วยอีก

ในที่สุด ทั้งเก้าคนที่เดินทางอย่างรีบเร่งกันมาเป็นกลุ่มก็บรรลุถึงปากถ้ำ ตำแหน่งที่วางกับระเบิดเสือหินไว้ ท่ามกลางตะวันบ่ายอันแผดจ้า ทัศนวิสัยรอบด้านโปร่งโล่ง ไม่มีซอกมุมใดคลุมเครือแฝงเงาสงสัยเอาไว้ได้ และเมื่อเดินตรงเข้าไปถึงปากทางเข้า ต่างก็ต้องหยุดชะงักราวกับนัดกันไว้อีกครั้ง

บริเวณปากถ้ำอันโล่งกว้างแต่เดิม บัดนี้ แทบจะไม่เหลือภาพเดิมไว้ให้ใครจำได้ เพราะมันถล่มลงมาด้วยอำนาจของ

ระเบิด กองพะเนินซับซ้อนกันอยู่ด้วยหินภูเขาที่ร่วงหักลงมาสุมทับกัน เหลือไว้แต่เค้าโครงของเพดานด้านบนบางส่วนเท่านั้น และกองหินถล่ม ก็ดูเหมือนจะทำหน้าที่อุดตัน ไม่ให้มองเห็นโพรงถ้ำในส่วนที่ลึกล้ำเข้าไปภายในได้ นอกจากจะรื้อขนกองหินที่สุมพะเนินน้ำหนักหลายตันเหล่านั้นออกมาเสียก่อน

บัดนี้ ระยะเวลาที่ทอดห่างมาประมาณร่วมชั่วโมง จากวินาทีที่ระเบิดทำงานขึ้น ทำให้สภาพของหินถล่มเหล่านั้นราบ-คาบลงเป็นดุษณีภาพแล้ว คงเหลืออยู่บ้างก็เพียงละอองฝุ่นบางๆ ที่ปลิวฟ่องอยู่ในแสงแดด ซึ่งสาดส่องเป็นลำเข้าไปเท่านั้น

คณะนายจ้างและพรานใหญ่ หันมามองดูตากัน

“เพดานกับผนังหินรอบๆ มันถล่มลงมาด้วย รู้สึกว่าคุณกับไชยยันต์วางระเบิดแรงไปหน่อย เราอาจไม่ได้เห็นอะไรเลยก็ได้ เพราะหินถล่มลงมาทับไว้หมด”

เชษฐากระซิบขึ้น

“เข้าไปดกันให้ถึงที่เถอะครับ ผมคิดว่า เราอาจเห็นร่องรอยอะไรบ้าง แม้หินส่วนใหญ่จะถล่มลงมาทับก็ตาม”

รพินทร์ตอบ แล้วเริ่มเคลื่อนที่ ก้าวนำเข้าไป

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทั้งหมดก็เดินหลีกเศษหินที่กระ-จัดกระจายเกลื่อนออกมานอกปากถ้ำ เข้าไปยืนอยู่เหนือซากหินถล่มที่กองพะเนินอยู่ ตรงกับตำแหน่งที่เสือหินเคยยืนอยู่ ต่างกระจายออกช่วยกันสำรวจหาไปตามก้อนหินเกลื่อนกลาดเหล่านั้นอย่างระมัดระวังรอบคอบ จัน เกิด เสย และคะหยิ่น ต่างช่วยกันพยายามรื้อก้อนหิน คุ้ยออก ในขณะที่คณะเจ้านายเดินวนดูอยู่รอบๆ

[WBSWS:OM]

ครู่เดียว ทั้งสี่คนก็ร้องโวยวายกันขึ้นอย่างตื่นเต้นยินดี กลุ้มรุมมุงกันอยู่ที่กองหินหักมุมหนึ่ง เมื่อห้าคนของคณะเจ้านายปราดตรงเข้าไป ก็จ้องด้วยดวงตาอันเบิกโพลง เต็มไปด้วยความปีติสมหวัง

หินก้อนที่มุงล้อมดูกันอยู่นั้น คือศีรษะของไอ้กาฬพยัคฆ์ ซึ่งมีรอยหักแค่คอ อยู่ในท่าอ้าปากแสยะเขี้ยวเหมือนเช่นที่ทุกคนมองเห็นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะย่องเข้ามาวางกับระเบิดไว้ แม้จะขาดแยกออกจากตัวแล้ว มันก็ยังเป็นหินก้อนใหญ่ปานครกตำข้าว น้ำหนักไม่น้อยกว่า 2-3 ร้อยกิโลกรัม คนเดียวไม่สามารถจะขยับเขยื้อนมันได้ มีแต่ส่วนศีรษะเท่านั้นที่พอจะขุดคุ้ยขึ้นมาให้เห็นได้ ร่างกายหินส่วนอื่นๆ ของมันคงถูกฝังทับอยู่ภายใต้กองหินถล่มอันสูงพะเนินนั่นเอง แต่มันก็เป็นเครื่องยืนยันได้พอเพียงแล้วว่า มันถูกระเบิดแหลกย่อยยับลงจริงๆ

ทุกคนอุทานแซดอยู่ในลำคอ จ้องหินก้อนนั้นตาไม่กะพริบ พวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่คน ช่วยกันฉุดลากออกมาจากมุมสลัว จนถึงบริเวณที่แสงแดดส่องเข้ามาถึง แลเห็นได้ถนัดชัดเจนขึ้น

ใครจะกำลังตื่นเต้นพิจารณา และพูดกันแซดว่าอย่างไรก็ตามทีในขณะนี้ ไชยยันต์ยืนจ้องเฉยไปชั่วขณะ เขารู้สึกตัวเมื่อถูกสะกิดเบาๆ พอหันมาก็พบว่า ผู้สะกิดคือจอมพรานใบหน้านั้นยิ้มกับเขา พร้อมกับส่งปืนมาให้ ไชยยันต์ยิ้มตอบทั้งสองจับมือกันแน่น และเขย่าหนักหน่วงด้วยความหมายของ

ชัยชนะและยินดี จนพูดอะไรไม่ถูก รพินทร์ไม่จับมือเปล่า แต่กัมศีรษะให้อย่างคารวะ

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ สำหรับความสำเร็จของผู้พันในการวางกับระเบิดครั้งนี้”

ไชยยันต์หัวเราะกว้างๆ ตบไหล่จอมพรานโดยแรง

“ก็โดยหัวคิดและความร่วมมือใกล้ชิดของคุณนั่นแหละผู้กอง! ผมทำคนเดียวเมื่อไหร่ และให้ตายเถอะ ขอสารภาพตามตรงว่า ตอนที่วางกับระเบิดเสร็จ ไม่ได้มีความแน่ใจจนนิดเดียวว่ามันจะทำงานเป็นผลตามที่หวังไว้ บราโว!!”

ประโยคสุดท้าย เขาตะโกนขึ้นดังๆ พร้อมกับแผดเสียงหัวเราะลั่นก้องไปทั้งถ้ำ

ทั้งสองกระโดดเข้าไปร่วมพิจารณาศีรษะเสือหิน ซึ่งดารน มาเรียและเชษฐาทรุดตัวลงนั่ง ลูบคลำพิจารณากันอยู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้าแดงก่ำไปด้วยความปีติยินดี ท่านหัวหน้าคณะเม้มริมฝีปากแน่น ขณะที่โคลงศีรษะแช่มช้า เงยขึ้นมองดูไชยยันต์และรพินทร์ พึมพำออกมาว่า

“ดูเอาเถอะ จนกระทั่งบัดนี้มันก็เป็นหินนั่นแหละ หินอย่างแท้จริง ไม่ได้มีอะไรแปลกปลอมเลย”

“ก็หินน่ะซิ แล้วยังไง?”

ไชยยันต์เอามีดโบวี่เคาะ ถามพลางหัวเราะพลาง

“ก็ในเมื่อมันเป็นหิน แล้วมันดันกระดิกเคลื่อนไหวตัวขึ้นมาได้อย่างไร เพราะแน่นอนที่สุดว่า มันจะต้องเคลื่อนไหว

ตัว ไม่งั้นกับระเบิดที่แกกับรพินทร์วางไว้ ก็คงไม่ทำงานระเบิดขึ้น อย่างนั้นไม่ใช่รึ?”

ต่างฝ่ายต่างอึ้ง มองตากัน

“ฉันว่า อย่าไปพยายามคิด หรือค้นหาเหตุผลอยู่เลยค่ะพี่ใหญ่ ถึงอย่างไรเราก็ทำงานสำเร็จผลทุกอย่างแล้ว ในอาณาจักรลึกลับนี่ ทิ้งความลี้ลับมหัศจรรย์ทั้งปวง ให้มันสูญไปกับนิทรานครนี่ดีกว่า”

มาเรียเอ่ยขึ้นแผ่วเบา ดารินมองหน้าอย่างมีความเห็นด้วยเป็นครั้งแรก แล้วแปรสายตาไปยังพี่ชาย

“เมย์พูดถูกแล้วค่ะ ยิ่งคิด เราก็ยิ่งวกเวียน จะเป็นบ้าตายเสียเปล่า ๆ เราชนะมันแล้ว นั่นคือเรื่องสำคัญที่สุด”

เชษฐาพยักหน้า หลับตาลงอย่างอ่อนเปลี้ยเพลียใจ

“เอา! ไม่คิดก็ไม่คิด แต่น่าเสียดายเหลือเกิน...”

“เสียดายอะไร?...”

ไชยยันต์สงสัยในประโยคเหมือนรำพึงของสหาย ถามมา

“เสียดายในข้อที่ว่า เราไม่อาจเห็นเหตุการณ์ภายในถ้ำนี้ก่อนวินาทีที่ระเบิดจะทำงานขึ้น มาเห็นอีกที มันก็ระเบิดกลายเป็นเศษหินไปเสียแล้ว ถ้าเราตั้งยามไว้สักคนหนึ่ง หรือมีกล้องถ่ายภาพอัตโนมัติตั้งจับภาพไว้ เราคงจะเห็นเหตุการณ์ตอนที่ไอ้เสือหินตัวนั้น เริ่มกระดิกตัวเคลื่อนไหว จนเป็นเหตุให้กับระเบิดทำงานขึ้น ความลี้ลับสุดยอดมันอยู่ตรงวินาทีนั้นแหละ เพราะเราไม่เคยได้มีโอกาสเห็นเลย ถ้าไม่เห็นตอนที่มันเป็นเสือจริง คอยจ้องเล่นงานเราอยู่ ก็มาเห็นเป็นภาพหินยืนแข็ง

ที่ออยู่เสียแล้ว ไม่มีโอกาสได้เห็นตอนที่วิญญาณของมันตรัยกลับเข้ามาสิงเสือหิน แปรสภาพหินให้กลับมาเป็นเสือจริงที่มีเลือดเนื้อและชีวิตขึ้นมากับตา จึงได้แต่เชื่อกันโดยเหตุผลเท่านั้นว่า เสือหินสามารถคืนชีวิตเคลื่อนไหวขึ้นมาได้จริง จากกับระเบิดที่วางไว้นี่ ให้ได้มาเห็นแน่ชัดกับตาอย่างนี้ ก็จะได้หมดกังวลไปเสียที เป็นอันเชื่อได้ว่าไอ้ผีดิบมันตรัยถึงวาระสุดท้ายแน่นอนแล้ว เรากลับกันเถอะ”

ว่าแล้ว เชษฐา วราฤทธิ์ ก็ฉุดแขนดารินกับมาเรียลุกขึ้นยืนด้วยลมหายใจที่แช่มชื่นหมดกังวล เกิดกับเส่ย ซึ่งกำลังง่วนค้นหาอยู่ตามกองหิน ก็ร้องถามมาว่า

“จะให้รื้อกองหิน เอามันออกมาให้ได้ครบตัวไหมนายใหญ่”

“ไม่ต้อง ไม่จำเป็นแล้ว...”

หัวหน้าคณะโบกมือห้าม แล้วสั่งให้พรานพื้นเมืองทั้งสี่กลับเข้ามารวมกลุ่ม

“เห็นหัวมันอย่างเดียว เราก็รู้ว่ามันพินาศแน่แล้ว ปล่อยร่างกายส่วนอื่นๆ ของมันให้ฝังอยู่ใต้กองหินนั่นแหละ ไม่ต้องค้นขึ้นมาให้เสียเวลาหรอก”

“แล้วหัวของมันนี่ล่ะ จะแบกไปดูกันที่แค้มป์เป็นที่ระลึกด้วยไหม?”

ไชยยันต์บุ้ยปากถาม

เชษฐาใช้เท้าเหยียบยันที่ศีรษะเสือหินนั้น แล้วยิ้มเลี่ยนๆ เบ้ปาก

“หินทั้งก้อน หนักไม่น้อยกว่า 2 ร้อยกิโล แบกเอาไปทำไมให้หนัก ทิ้งมันไว้นี่แหละ อย่าไปแตะต้องมันอีกเลย”

ว่าแล้ว เขาก็พยักหน้าเป็นความหมายกับทุกคนให้ถอยกลับออกไปจากปากถ้ำอันถล่มทลายนั้น ระหว่างที่ทยอยกันเดินออกมา ไชยยันต์ยังรีๆ รอๆ รั้งท้ายอยู่ ดารินเหลือบมาเห็นก็หยุดยืนเท้าเอว เอียงคอมองอย่างรู้ความนัย พอสบตาเพื่อนชายก็ยิ้มแหยๆ รีบเดินออกมา

“ยังไง? กำลังคิดที่จะค้นหา ‘ชิ้นส่วน’ ที่ตาบุญคำเฒ่าสัปดนนั่นสั่งความมาหรือ”

“เป็นบ้าไปได้น้อย เปล่าหรอกน่ะ”

ไชยยันต์อ้อมแอ้ม

“ใครจะอุตริรื้อกองหินพะเรอพะลึกนั่นลงไปค้นให้เสียเวลา”

“ก็เห็นรีรอจดจ้องอยู่นี่นะ”

ไชยยันต์หัวเราะ ไม่ตอบว่ากระไร ดารินชำเลืองค้อนนิดหนึ่งแล้วทั้งสองก็เดินตามพรรคพวกที่ล่วงหน้าออกไปก่อนกระชั้นชิดเข้าไป

เมื่อกลับมาถึงที่พัก ทุกคนรู้สึกเหมือนกับว่างานที่หนักที่สุดได้ผ่านพ้นไปแล้วพร้อมกับความโปร่งโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก บุญคำกับส่างปาช่วยกันหาฟืนมากองสุมไว้เป็นเชิงตะกอนเรียบร้อยแล้วยังบริเวณตีนเนินของที่พัก ใกล้ๆ กับซากของมันตรัยซึ่งนอนสงบนิ่ง ทั้งสองไชโยโห้ร้องลั่น เมื่อ

ได้รับทราบข่าวจากพรรคพวกว่า เสือหินตัวนั้นพินาศย่อยยับลงแล้ว ด้วยกับระเบิดของไชยยันต์

พักเหนื่อย เพื่อดื่มน้ำกันอีกเพียงครู่เดียว เชษฐาก็สั่งการ

"เอาละ ได้เวลาแล้ว จัดการฌาปนกิจมันเสียเดี๋ยวนี้เลย พร้อมกับคัมภีร์เล่มนั้น ต่อหน้าพวกเราทุกคน"

คะหยิ่นกับเกิด ช่วยกันหิ้วซากของเจ้าผีดิบมันตรัย ขึ้นพาดบนฟืนที่วางก่ายกันในลักษณะรูปสี่เหลี่ยม สูงเทียมเอวรพินทร์ ไพรวัลย์ก็โยนคัมภีร์อุบาทว์ คะเนอายุไม่ได้เล่มนั้นสมทบเข้าไปด้วย วางไว้เคียงกับซาก เชษฐานึกขึ้นมาได้ว่าเขาเก็บกริชที่เคยปักติดอยู่กับคัมภีร์ไว้ด้วยในย่ามหลังส่วนตัวจึงค้นขึ้นมาถือพิจารณาชั่งใจอยู่ครู่

"จะเก็บไว้เป็นที่ระลึกก็ได้นี่นะ ไม่เห็นแปลกอะไร"

ไชยยันต์ว่า

หัวหน้าคณะตรึกตรองอยู่อีกอึดใจเดียวก็สั่นศีรษะ ตัด-สินใจโยนกริชเล่มนั้นเข้าไปในกองฟืนด้วย

"ไม่มีประโยชน์..."

เขาบอก

"เก็บไว้ก็รังแต่จะเกิดกังวล ไม่รู้ว่ามันจะก่อเหตุเภทภัยอะไรอีก ให้พระเพลิงชำระล้างเสียให้หมดสิ้นซากกันไปดีกว่า โลหะอาจไม่ไหม้ไฟแต่ความร้อนก็คงจะทำให้มันปฏิรูปเสื่อมสลายความอาถรรพณ์ลง ถ้าหากมันมีอาถรรพณ์อยู่ในตัวของมัน"

ไม่มีใครคัดค้านหรือสนใจอะไรกับกริชเล่มนั้นอีก ทุกสิ่ง

ทุกอย่างพร้อม ท่ามกลางแดดในยามบ่ายที่ทอดเรืองลงมา เชษฐาก็หันมาทางรพินทร์

"คุณเห็นจะต้องเป็นประธานในการจดไฟเสียแล้ว ลงมือได้ผู้กอง"

จอมพรานล้วงซิปโป้ออกมา ขีดพรึบขึ้น จ่อลนกับท่อนไม้เล็กๆ ชุบน้ำมันยางที่บุญคำทำไว้ให้แทนไต้ มันลุกติดขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วเขาก็ยัดสวบเข้าไปใต้กองฟืนทั้งสี่ด้าน ท่ามกลางการล้อมเฝ้าดูของคณะทุกคน ซึ่งถอยห่างออกมาพอสมควร ซึ่งบัดนี้เงียบกริบ ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นอีกเลย ด้วยความรู้สึกประหลาดๆ ที่เกิดขึ้นโดยบอกไม่ถูก

ลมพัดแรง อากาศก็แห้งสนิท ฟืนทุกท่อนเป็นไม้ประเภทเชื้อเพลิงอย่างดีทั้งสิ้น ชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น เปลวไฟก็โหมขึ้นแดงฉานพร้อมกันหมดทุกด้าน ลุกฮือโชติช่วงท่วมขึ้นมาถึงซากมันตรัย และคัมภีร์มายาวิน พร้อมกับม่านควันโขมง เสียงไม้ปะทุ เสียงเปลวไฟที่คราง ฮือดังทวีรุนแรงขึ้นทุกขณะ สายตาทุกคู่จับนิ่งไปยังซากนั้นราวกับจะนัดกัน เงียบงันไปหมด

นาทีแล้วนาทีเล่า ที่ผ่านไปอย่างแช่มช้า ทุกคนเริ่มเอะใจอย่างไรพิกล ไฟกินฐานฟืนซึ่งเป็นไม้ท่อนโตขนาดลำขาถล่มทรุดลงแล้ว จนซากของไอ้ผีดิบหล่นตะแคงเอียงลู่ลงมาถึงพื้น และพวกพรานพื้นเมืองก็ช่วยกันสุมฟืนเพิ่มเติมเข้าไปท่อนแล้วท่อนเล่า แต่ก็**มองไม่เห็นวี่แววเลยว่า พระเพลิงจะลุกไหม้ซากของมัน ประดุจเผาท่อนหินฉะนั้น**

คัมภีร์มายาวินเล่มนั้นก็เช่นเดียวกัน ไม่เห็นเค้าเงื่อนเลยว่าไฟจะกิน!

เชษฐาลุกขึ้นยืนก่อน ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย จึงพากันลุกขึ้นตามด้วยสังหรณ์อันตรงกัน โดยเฉพาะดารินกับมาเรียหน้าซีดเผือดลง

“รพินทร์!”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยเรียกจอมพรานเสียงหนักๆ

“ถ้ามันยังไงพิกลเสียแล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์ บัดนี้ยืนสงบนิ่งอยู่ตามลำพังบนหินก้อนหนึ่งไม่ห่างจากกองไฟออกมาเท่าใดนัก เขาพินิจความผิดปกตินั้นมาก่อนที่คณะนายจ้างจะไหวตัวแล้ว ถอยห่างเข้ามาที่เชษฐา

“ใจเย็นๆ ไว้ครับ คุณชาย”

เขากระซิบ แล้วกวักมือเรียกบุญคำ ซึ่งกำลังสาละวนอยู่กับการขนฟืนเข้าใส่กอง โดยไม่มีอาการเฉลียวคิดสนใจใดๆ ทั้งสิ้น ตาพรานเฒ่าวิ่งหน้าตื่นเข้ามาหา

“บุญคำ สังเกตอะไรหรือเปล่า?”

“สังเกตอะไร นาย?”

“ซากมันตรัย กับคัมภีร์มายาวินนั่น”

“ทำไมหรือนาย?”

“มันไม่ไหม้ไฟ และมันก็คงไม่ยอมไหม้อยู่เช่นนี้ตลอดไป ไม่ว่าจะใส่ฟืนเข้าไปสักเท่าไหร่”

บุญคำขมวดคิ้ว หันขวับไปจ้องซากที่กำลังถูกไฟโหมลุกท่วมอยู่นั้นเขม็ง ครู่หนึ่ง ก็แยกเขี้ยวออกมา

“ไอ้ผีพันปีตัวนี้ มันร้ายกาจจริงๆ นาย แต่ไม่เป็นไรเดี๋ยวบุญคำจัดการเอง ดูซิว่ามันจะทนไฟต่อไปได้ไหม”

ว่าแล้วแกก็ผละไปที่ย่ามส่วนตัว รื้อค้นอะไรอยู่ครู่ก็หยิบห่อใบบอนแห้งๆ ออกมา เดินยิงฟันกลับเข้ามาอีกครั้ง ทุกคนหันไปจ้องดแกตาเดียว

“อะไรน่ะ บุญคำ?”

ไชยยันต์ร้องทักห้าวๆ

ตาพรานเฒ่าหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ ตาลุกวาวจ้องเข้าในกองไฟนิ่ง ไม่ตอบว่ากระไรทั้งสิ้น แต่ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้ามาเรีย ฮอฟมัน ยื่นสิ่งที่ถืออยู่ในมือ พร้อมกับกล่าวขึ้นเป็นภาษาพม่า

“นายแหม่มจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่บุญคำขอบอกว่าความลี้ลับอาถรรพณ์ทั้งปวงของนิทรานคร และไอ้ผีดิบพ่อมดมันตรัยพินาศลงในครั้งนี้ ก็เพราะ ‘ของดี’ ที่นายแหม่มทิ้งไว้ให้บุญคำกับพรานใหญ่ใช้ประโยชน์โดยไม่ได้ตั้งใจนี่แหละ เดี๋ยวนี้นายแหม่มเห็นแล้ว แม้จะเผาร่างของมัน ไฟก็ยังไม่ไหม้ แต่อย่าตกใจไปเลย จงโยนสิ่งนี้ของนายแหม่มเข้าไปในกองไฟนั้นเถิด อีกร้อยไอ้มันตรัยหรือพันคัมภีร์มายาวินก็จะไม่มีเหลือโยนเข้าไปสิ นายแหม่ม บุญคำต้องการให้นายแหม่มผู้เป็นเจ้าของ เป็นคนเผามันให้วอดวายไปด้วยมือเอง”

มาเรียเบิกตากว้าง ร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งด้วยอาการตื่นงง และความรู้สึกอันประดักประเดิดที่ไม่สามารถบรรยายได้ อึกอักอยู่ครู่ ก็หันไปแปลข้อความที่บุญคำพูดกับหล่อนให้เชษฐา ดารินและไชยยันต์ฟังเร็วปรื๋อ

“ลองเชื่อแกดูสักครั้ง เมย์ มันไม่เสียหลายอะไรหรอก”

เชษฐากล่าวขึ้นเครียดๆ

แม่สาวผมทองมีสีหน้าปั้นยาก นิ่งไปอึดใจ ก็รับใบบอนแห้ง ซึ่งแน่ละ ภายในห่อผ้าซับประจำเดือนของหล่อนที่ถอดทิ้งไว้ มาถืออยู่ในมือ ก้าวเข้าไปชิดกองไฟที่กำลังลุกไหม้ท่วมฟืนแดงจ้าอยู่ แล้วกลั้นใจโยนห่อใบบอนนั้นเข้าไป

มันลอยละลิ่ว ตกปุลงไปบนคัมภีร์หนังมนุษย์อย่างแม่นยำราวกับจับวาง

แล้วเจ้าของ'ผ้ายันต์'(ตามที่บุญคำเรียก)ก็ถอยหลังช้า ๆ กลับเข้ามายืนรวมกลุ่มเฝ้าจับมองสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปด้วยตาที่ลืมไม่กะพริบ

เพียงชั่วไม่กี่นาทีหลังจากนั้น สิ่งอันประหลาดมหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้นท่ามกลางสายตาของทุกคนที่ล้อมดูอยู่

มหาคัมภีร์มายาวิน อันวางนิ่งเป็นดุษณีอย่างไม่สะทกสะท้านต่อเปลวไฟประดุจทำขึ้นด้วยธาตุอันแกร่งที่สุด บัดนี้เริ่มแอ่นงอโค้งขึ้น ต่อมาก็มีเปลวสีน้ำเงินเข้มแลบลามติดกับตัวคัมภีร์ เหมือนไฟที่ลุกไหม้ติดอยู่กับกระดาษเคมีบางชนิด

"ไหม้แล้ว ดูนั่น คัมภีร์กำลังติดไฟ!"

เสียงพวกพรานพื้นเมืองตะโกนขึ้นเอ็ดอึง กระโดดโลดเต้นโห่ร้อง

และพร้อมๆ กับที่คัมภีร์ถูกไฟกิน ซากของมันตรัยเกิดปฏิกิริยาหงิกงอเหมือนกุ้งเผา ไฟติดลุกฉานขึ้นทีละน้อย แล้วก็ทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว จนแดงเป็นถ่าน พอๆ กับถ่านของฟืน พร้อมกับกลิ่นเหม็นเขียวที่กระจายคลุ้งตลบขึ้นในม่านควันดำ

“ขอขอบคุณต่อพระผู้เป็นเจ้า ที่ประทานสิ่งนี้มาให้แก่เรา อาเมน!!”

ไชยยันต์ อนันตรัยร้องออกมาดังๆ มือข้างหนึ่งจับแขนมาเรียไว้บีบกระชับแน่น

เชษฐา วราฤทธิ์ ไม่เอ่ยคำใดในขณะนั้นทั้งสิ้น สะกิดตาเฒ่าบุญคำ พอแกหันมาก็ยื่นส่งมือไปให้จับ เขย่าโดยแรงพร้อมกับยิ้มให้

ดารินหลับตาลงสูดลมหายใจลึกที่สุดเหมือนจะให้มันเข้าไปขับไล่ความอัดอั้นประหวั่นพรั่นพรึงทั้งมวลให้สิ้นสลายไปเสียที ทว่าวูบนั้นเอง เหมือนกับมีม่านดำมาปิดกั้นดวงตาของหล่อนไว้ ไม่สามารถจะลืมตาขึ้นมาได้อีก รู้สึกวาบหวิววิงเวียนพื้นหมุนไปหมด เอื้อมมือไขว่คว้าออกไปหมายจะยึดหาตัวพี่ชายเกาะไว้เป็นหลัก แต่ก็คว้าผิด ร่างอ่อนระทวยซวนเซไปมาแล้วล้มฮวบลง

ก่อนจะฟาดลงกับพื้น ปลอกแขนอันกำยำของใครคนหนึ่งก็คว้าไว้ได้ทัน พร้อมกับเสียงพูดรัวเร็วอย่างตกใจ

“เร็ว! ช่วยกันหน่อยครับ คุณหญิงเป็นลมไปแล้ว”

ทั้งหมดหันขวับมาด้วยความตกใจ และความสนใจจากกองเพลิงเบื้องหน้าลงชั่วขณะ เชษฐาร้องเรียกออกมาว่า "น้อย?" แล้วกระโดดเข้าถึงตัว รพินทร์ส่งร่างอันอ่อนปวกเปียกของน้องสาวไปให้พี่ชาย ซึ่งรับไปประคองกอดไว้ ไชยยันต์กับนาเรียก็ปราดเข้ามาจับเนื้อตัว

"น้อย! เป็นอะไรไป?" แหม่มสาวเขย่าเรียกละล่ำละลัก ใบหน้านั้นขาวเผือด เหงื่อผุดซึมไปตลอดทั้งตัวหน้ามือเย็นชืด ลมหายใจระรวย ลักษณะเป็นลมหมดสติ

"คงจะเหนื่อย อ่อนเพลียมาก น้อยกรากกรำหนักมากทีเดียวตลอดระยะ 48 ชั่วโมงที่แล้วมา รีบเอาขึ้นไปบนที่พักก่อนเถอะ"

ไชยยันต์พูดโดยเร็วอย่างร้อนใจ เชษฐาอุ้มช้อนน้องสาวขึ้นมาในอ้อมแขน แล้วพาเดินกลับขึ้นไปบนที่พักทันที มีไชย-ยันต์กับมาเรียตามติดไปด้วย รพินทร์ ไพรวัลย์ เริ่มมีกังวล เขายืนรีรออยู่ที่กองไฟกับพวกพรานพื้นเมือง อึดใจหนึ่งก็สั่งให้บุญคำกับทุกคน ทำหน้าที่คอยควบคุมกองไฟไว้ ตนเองตามขึ้นไปอีกคนหนึ่ง

เมื่อขึ้นไปถึงที่พัก พบว่าร่างของราชสกุลสาวนักผจญภัยถูกวางเหยียดยาวอยู่บนผ้าใบปูพื้น อันเป็นตำแหน่งที่ทุกคนใช้นอน เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียกำลังทำหน้าที่ปฐมพยาบาลอยู่ พี่ชายเป็นคนคลายเข็มขัดและเสื้อผ้าอันคับแน่นอยู่ให้ขยายหลวมออก มาเรียตรวจคลำอยู่ที่ชีพจรข้อมือ ส่วนไชยยันต์ปราดไปที่หีบเวชภัณฑ์ ค้นอะไรอยู่ครู่ก็กลับเข้ามาพร้อมกับแอมโมเนียเปิดจุกออก ลนให้ที่จมูก

พรานใหญ่ยืนดูห่างออกไปเล็กน้อย มันพ้นหน้าที่ของเขาแล้วในเมื่อหญิงสาวตกอยู่ในมือของพี่ชายและเพื่อนผู้ใกล้ชิดซึ่งดูแลเอาใจใส่อยู่แล้ว คนเหล่านั้นช่วยกันอย่างกุลีกุจอ มีเสียงพูดปรึกษาหารือคาดคะเนว่า ดารินคงจะเป็นลมเพราะความอ่อนเพลียหมดแรงเกินกว่าที่ร่างกายจะทนทานต่อไปได้

ครูใหญ่ทีเดียว ก่อนที่ดารินจะสะดุ้งสำลักแอมโม-เนียและขยับเขยื้อนกายขึ้นมาได้ หล่อนพยายามเปิดเปลือกตาขึ้นท่ามกลางเสียงร้องเรียกเขย่าปลุกของสามคนที่รุมล้อมอยู่

"น้อย! รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?"

พี่ชายจับปลายคางสั่นเบา ๆ ถามซ้ำ ๆ อยู่หลายประโยค

“อยู่ไม่อยู่ มันก็หน้ามืดวูบไปเฉย ๆ ค่ะ พี่ใหญ่...”

หล่อนพูดแผ่วเบา แหบแห้ง ผงกศีรษะจะยันตัวขึ้น แต่พี่ชายกดไว้ให้นอนราบลงตามเดิม

“นอนพักก่อน อย่าเพิ่งลุกขึ้นมาเลย”

หญิงสาวมองไปรอบ ๆ ตัว เต็มไปด้วยความอิดโรยโหยละเหี่ย

“นี่น้อยหมดความรู้สึกไปนานไหมคะ?”

“ก็ราว ๆ สิบนาทีเท่านั้น”

“สิบนาที?”

หล่อนทวนคำ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“นี่เรายังเผาร่างของมันตรัย และคัมภีร์มายาวินอยู่ใช่ไหม?”

“ใช่ครับ มันกำลังลุกไหม้อยู่ ก่อนตะวันตกดินคงจะกลายเป็นขี้เถ้าไปหมด”

รพินทร์ร้องบอกมา แล้วหันไปทางเชษฐา ถามต่ำ ๆ ว่า

“ตัวร้อน มีไข้หรือเปล่าครับ?”

หัวหน้าคณะจับแขน แล้วเอามืออังหน้าผากน้องสาว

“แย่มาก ที่คนธรรมดาจะต้องมาทำหน้าที่ตรวจหมอเสียเอง”

เขาพึมพำพร้อมกับยิ้มกร่อย ๆ ความกังวลไม่สบายใจมองเห็นได้ชัด

“แต่ผมว่าน้อยตัวเย็นเกินไปหน่อยนะ”

เจ้าตัวเองสั่นศีรษะยกมือขึ้นโบก

“อย่ากังวลไปเลย น้อยไม่ได้เป็นอะไรมากนักหรอกค่ะ เพียงแค่เพลียหมดแรงเท่านั้น พักอีกสักครู่ก็คงหาย”

มาเรียจับมาที่ต้นขา บีบเบาๆ ในภาวะเช่นนี้ ตาเขียวใสของแม่สาวเลือดยุโรปที่จ้องมา เต็มไปด้วยประกายรักใคร่ห่วงใย เหมือนพี่น้องผิดกับอาการเย้ยยั่วหยิกหยอกเช่นที่ดารินเคยเห็นยามปกติ

“เธอควรจะกินยาอะไรสักอย่างหนึ่ง บอกมาซิยาอะไร ฉันจะไปหยิบมาให้”

ดารินยกมือบีบขมับ หลับตานิ่งไปครู่ ก็บอกชื่อยาให้มาเรียเพื่อนสาวต่างผิวผละไปที่หีบเครื่องเวชภัณฑ์โดยเร็ว แล้วก็นำมาส่งให้พร้อมกับน้ำ หล่อนกินยาเม็ดชุดนั้น พลางสะบัดหน้าแรงๆ เหมือนจะเรียกกำลังอันอ่อนเปลี้ยให้กลับคืนมา

“ปวดหัวใช่ไหม?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง ดารินห่อตัวลง ขนตามแขนลุกชันเป็นระลอก

“ไม่ปวดหรอก แต่มันตะครั่นตะครอ หนาวๆ อย่างไรชอบกล บางทีออกแรงเสียหน่อย จะหายได้กระมัง”

ว่าแล้วหล่อนก็ขยับจะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ด้วยกำลังใจอันทรหดแข็งแกร่ง แต่อีกสามคนที่รุมล้อมอยู่ช่วยกันจับตัวไว้

“อย่าดีกว่าน้อย เธอไม่รู้ตัวเองหรอกว่ากำลังจะไม่สบาย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เธอขาดการพักผ่อน สะบักสะบอมหนักที่สุด นอนพักเสียดีกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังจะเรียบร้อย ไม่ต้องกังวลกับอะไรอีกแล้ว”

มาเรียบอกหันไปรื้อกองสัมภาระหยิบผ้าผวยขึ้นมาห่มคลุมไว้ เชษฐาประคองร่างน้องสาวลงนอน และพูดขอร้องมาอีกคน ดารินจึงยอมนอนพักสงบนิ่งปิดตาลงตามเดิม ลมหายใจที่ขัดๆ และอาการสะท้านสยิวตัวเป็นระยะของหล่อน ทำให้ทุกคนที่เห็นอาการอยู่ เริ่มกังวลไม่สบายใจ

ไชยยันต์พยักหน้าเรียกเชษฐากับรพินทร์ให้เดินเลี่ยงห่างออกมายังชายเพิงพัก ในขณะที่มาเรียนั่งเฝ้าดูอาการเพื่อนสาวอยู่ใกล้ชิดตำแหน่งนั้น มองลงไปเห็นกองไฟที่เผาซากมันตรัยลุกเป็นเปลวแดงฉานพร้อมม่านควันดำ พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดยังง่วนอยู่กับการสุมฟืนโหมใส่เข้าไป แดดยามบ่ายจัดอ่อนแสงลงเป็นลำดับ ตะวันกำลังจะจมลงสู่ซอกไศล และอีกชั่วไม่นานนัก ราตรีอันดำสนิทและเยือกเย็นก็จะย่างเข้ามาแทนที่

“อาการของน้อยทำท่าจะไม่ดีนัก...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยขึ้นแผ่วเบา หน้าเคร่ง

“เขาเป็นหมอเองอยู่แล้ว ถ้าหมอเกิดล้มลงไปเช่นนี้ เราจะทำกันยังไงดี ใครจะรักษาหมอ”

เชษฐานิ่งเพราะคิดอะไรไม่ออกในขณะนี้ เขาเองก็กำลังเป็นทุกข์อยู่เช่นเดียวกับไชยยันต์ รวมทั้งอาการหวาดระแวงไปต่างๆ นานาโดยที่ไม่กล้าเอ่ยออกมา แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบด้วยเค้าหน้ายากจะอ่านความรู้สึกได้ว่า

“ผมว่าเราอย่าเพิ่งวิตกอะไรไปก่อนเลยครับคุณไชยยันต์ ดูอาการคุณหญิงไปก่อน อาจไม่เป็นอะไรมากก็ได้”

“คุณคิดอะไรอย่างผมหรือเปล่า” ไชยยันต์ถามไม่เต็มเสียงนัก

“คิดอะไรครับ?”

“งานของเราสำเร็จเรียบร้อยลง ร่างของมันตรัยกับคัมภีร์อุบาทว์นั่นกำลังจะถูกไฟไหม้กลายเป็นขี้เถ้า แต่แล้วน้อยกลับมีอาการไม่ค่อยจะเข้าท่าขึ้นมาเสียแล้ว...”

จอมพรานหันไปทางร่างของหญิงสาว ซึ่งนอนนิ่งอยู่ภายใต้ผ้าคลุมมีมาเรียนั่งดูอาการใกล้ชิดอยู่ข้าง ๆ

“ผมว่ามันเป็นเหตการณ์บังเอิญเสียมากกว่า คณหญิงกรากกรำหนักเกินกว่าสภาพร่างกายจะทนไหว ถูกมันจับตัวไปกักเป็นเชลยไว้ตลอดทั้งคืน พอหนีรอดออกมาได้แทนที่จะพัก-ผ่อนก็ต้องไปบุกบั่นหนักอยู่กับพวกเราอีกคืนกับครึ่งวันเต็ม ๆ โดยไม่มีเวลาพักเลย ที่เธอทนมาได้ก็ด้วยกำลังใจอันทรหดเท่านั้น รวมทั้งเจตนาอย่างแน่วแน่กล้าแข็งในอันที่จะทำลายล้างมันตรัยลงให้ได้ พองานลุล่วงลง ความอดทนของเธอก็มาถึงจุดสุดท้าย อาการทั้งหลายมันก็เลยสำแดงฤทธิ์ขึ้น ให้พักหลับสักตื่น ผมเชื่อว่าอาการของเธอคงดีขึ้น”

“ฉันก็คิดว่ามันคงเป็นอย่างที่รพินทร์พูด...”

สุภาพบุรุษในราชสกุล ผู้เป็นหัวหน้าคณะเสริมมาเบา ๆ พยายามซ่อนแววกังวลไว้

“เราอย่าเพิ่งวิตกวิจารณ์อะไรไปก่อนเลย น้อยเก่งมามากแล้วมันก็มีเหตุผลพอสมควรที่เขาจะต้องเป็นฝ่ายล้มลงเสียบ้าง ร่างกายคนเราไม่ได้ทำด้วยเหล็กไหล และไม่มีใครโชคดีเสมอไปหรอก”

ประโยคสุดท้าย เชษฐากล่าวปนหัวเราะ เพื่อที่จะให้เห็นเป็นเรื่องขบขัน

“เรื่องไม่สบายธรรมดาน่ะมันเรื่องเล็ก แต่ฉันบอกตามตรงว่าไม่ไว้ใจอะไรสักอย่างในภาวะเช่นนี้ เห็นฤทธิ์ไอ้ผีนรกนั่นจนแสยงเข้าไปถึงกระดูกดำแล้ว อาการของน้อยอาจเกิดขึ้นจากอำนาจลี้ลับอะไรของมันหรือมิฉะนั้นก็คัมภีร์อุบาทว์ที่เรากำลังเผาอยู่นั่นก็ได้ เราไม่ควรจะมองข้ามและรีบหาทางป้องกันแก้ไขเสียก่อนที่จะสาย สมมติว่า...”

เสียงของไชยยันต์แผ่วหายไป ยิ้มกร่อยๆ พลางยักไหล่พูดค้างไว้เฉยๆ แค่นั้นเอง จนสหายของเขาใช้สายตาเตือนมา

“แกคิดจะพูดอะไร ก็พูดมาให้จบเถอะ ไชยยันต์ นึกเสียว่าเราหารือกัน ดีเหมือนกันในการที่จะมองอะไรให้ลึกซึ้ง ความประมาทและมองข้าม มันทำให้เรายุ่งยากมาหลายครั้งแล้ว”

“คุณไชยยันต์สังหรณ์อะไรหรือ?”

จอมพรานถามมาอีกคนหนึ่ง

“สังเกตกันบ้างไหม...”

ไชยยันต์ตอบไม่ตรงคำถาม

“ลักษณะภายนอกทั่วๆไป แม้จะดูว่าน้อยกล้าหาญแข็ง-แกร่งทรหดก็จริง แต่ในด้านพลังจิตแล้ว ดูเหมือนเขาจะอ่อนไหวกว่าทุกคนในคณะ ดวงจิตของเขามักจะปลอดว่างอยู่บ่อยครั้ง นี่เป็นลักษณะของคนที่มีอารมณ์อ่อนไหว ช่างคิดช่างฝัน ประเภทพวกโรแมนติกน่ะ”

“แล้วยังไง ฉันยังไม่เข้าใจความหมายแท้จริงของแกนะ”

“ฉันเองก็ไม่ใช่นักจิตวิทยา หรือจิตแพทย์หรอก แต่ขอสันนิษฐานตามหลักเกณฑ์ที่มักจะเห็นอยู่ทั่วไป ไม่เห็นหรือ... น้อยมีสัญชาตญาณในการรับรู้ทางจิตสัมผัสได้มากกว่าพวกเรา ทุกคน มันออกในรูปสังหรณ์บ้าง ความฝันบ้าง บางทีก็นึกวูบขึ้นมาเฉยๆ สองครั้งมาแล้ว ที่เราเห็นกันอย่างชัดเจนว่าจิตของเขาถูกครอบงำโดยอำนาจลึกลับ ที่เขาเองก็ปราศจากสำนึก ครั้งแรกนางไม้เข้าสิง ทำให้เขาลุกขึ้นกลางดึก ขณะนอนอยู่ในแค้มป์ ปีนขึ้นไปนั่งอยู่บนยอดไม้สูง เล่นเอาพวกเราต้องตามเสียแทบแย่ ครั้งที่สอง เมื่อคืนวานซืนนี้เอง ไอ้ผีดิบมันตรัยก็ส่งกระแสจิตของมันเข้ามาสะกดเขา เรียกให้ออกไปสู่ความเป็นเชลยตกอยู่ในกำมือของมัน สิ่งเหล่านี้พิสูจน์ให้เห็นได้เลยว่าดวงจิตของน้อยอ่อนแอ เป็นเป้าหมายให้อำนาจจากภายนอกถือโอกาสแทรกแซงครอบงำได้โดยสะดวก”

เชษฐาหันไปมองตาพรานใหญ่ แล้วแปรสายตามาจ้องอยู่ที่ไชยยันต์อีกครั้ง ผงกหัวลง ยิ่งกระวนกระวายร้อนใจเพิ่มขึ้น

“ฉันเห็นด้วยในข้อนี้ แล้วยังไง?”

“สมมติว่าคืนนี้ ขณะที่พวกเรานอนอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าตกดึกทุกคนหลับสนิทหมด แล้วน้อยก็แอบลุกขึ้นมาเอามีดเชือดคอพวกเราทีละคน...แล้วเราจะทำกันยังไง? คิดกันบ้างหรือเปล่าในข้อนี้...เสียวบ้างไหม?”

“เฮ้ย!”

เชษฐาสะดุ้งโหยง อุทานลั่นออกมา

“ผมเข้าใจละครับ”

พรานใหญ่พูดแผ่วต่ำ ก้มศีรษะลง

“คุณไชยยันต์หมายถึงว่า วิญญาณร้ายของมันตรัยอาจรอคอยจังหวะเข้าครอบงำคุณหญิง แล้วยืมมือคุณหญิงให้ก่อความพินาศแก่พวกเรา”

“โดยถือโอกาสในขณะที่น้อยกำลังไม่สบาย ดวงจิตมีพลังอ่อนที่สุดเข้าแทรกแซงโดยง่าย คิดให้ดี...มันอาจเป็นเพราะโรคประสาทตาขาวของฉันก็ได้ที่ระแวงไปเช่นนี้ แต่กันไว้ดีกว่าแก้ ไม่ใช่หรือ ถ้าน้อยปกติแข็งแรงดีก็ไปอีกอย่างหนึ่ง นี่เขาก็แสดงอาการให้เห็นอยู่แล้ว” ไชยยันต์กล่าวต่อมาโดยเร็ว

“ก็ถ้าเราสงสัยอย่างนั้น จะหาทางป้องกันอย่างไร?”

ท่านหัวหน้าคณะถาม แล้วหัวเราะเสียงพิกลยักไหล่ต่อมาว่า

“หวังว่าแกคงไม่แนะนำให้เอา ‘ผ้ายันต์’ ของตาบุญคำไปวางโปะไว้ที่ตัวน้อยในระหว่างที่เขาหลับอยู่นะ เป็นตายร้ายดีอย่างไร ข้อนี้ก็ต้องขอยับยั้งไว้ก่อน พอตื่นขึ้นมาเห็น ‘ผ้ายันต์’ นั่นเข้า น้อยคงเอาเรื่องคนต้นความคิดถึงตายทีเดียว”

ไชยยันต์กับรพินทร์พลอยหัวเราะออกมาด้วยอย่างขบขันโดยไม่ตั้งใจ เพราะคำพูดของเชษฐา

“เรื่องนี้เห็นจะต้องฟังความเห็นของพรานใหญ่เขาดู”

ไชยยันต์โยนไปให้รพินทร์

“ผมเองก็เห็นจะต้องโยนต่อไปให้บุญคำ แกชำนาญในเรื่องนี้มากกว่าผม”

ว่าแล้วจอมพรานก็ป้องปากตะโกนเรียกบุญคำ

ตาพรานเฒ่ากำลังยืนเอาผ้าขาวม้าเช็ดเหงื่อโซกอยู่

พอเหลียวมาเห็นรพินทร์กวักมือเรียกก็เดินไต่เนินขึ้นมาโดยเร็ว ยังไม่ทันที่สามคนจะพูดอะไรขึ้น แกก็ถามเสียก่อนแล้วว่า

“นายหญิงเป็นอะไรไป?”

เชษฐาอธิบายให้ทราบถึงอาการ พรานเฒ่ามองชะเง้อเข้าไปที่ร่างของดาริน

“รู้สึกตัวหรือเปล่า นาย หรือว่าหมดสติไปเลย”

แกถามไปทางรพินทร์

“ก็รู้สึกตัวเหมือนกัน แต่ลุกขึ้นมาไม่ได้ หมดแรง”

“นายหญิงเป็นหมอเอง บุญคำไม่ใช่หมอ...” แกพึมพำยกมือขึ้นเกาหัวเบาๆ “แต่คงไม่เป็นอะไรมากละมัง ว่าแต่นายเรียกบุญคำมาทำไม?”

“นี่ บุญคำ...”

ไชยยันต์เป็นคนพูด จับไหล่อันบอบบางของตาเฒ่ากระดูกเหล็กไว้

“เราไม่วิตกในอาการเจ็บไข้ได้ป่วยของนายหญิงหรอก เพราะพอจะรักษากันได้ แต่เราเป็นห่วงว่า ระหว่างที่นายหญิงนอนไม่สบายอยู่อาจมีอาการผีซ้ำด้ำพลอยขึ้นมา แล้วก็ทำความยุ่งยากขึ้น มีทางใดที่จะช่วยป้องกันไว้บ้างไหม?”

“แล้วนายใหญ่ก็ประกาศไว้ก่อนแล้วด้วยว่า ถ้าขืนเอา ‘ผ้ายันต์’ ของบุญคำไปเป็นเครื่องรางให้นายหญิงละก็ บุญคำจะถูกเตะ”

รพินทร์รีบบอกดักหน้ามาเสียก่อนโดยเร็ว บุญคำอ้าปากแล้วหัวเราะก๊ากออกมางอหาย

"โอ๊ย! ไอ้นั่นน่ะมันของสกปรก เขาใช้กับผี ไม่ได้ใช้กับคนหรอก และบุญคำก็ไม่ได้เก็บไว้แล้ว เผาเข้าไปพร้อมกันในกองไฟเมื่อตะกี้นี้หมด ผีซ้ำด้ำพลอยน่ะมันไม่ยากหรอกนายใหญ่ อำนาจพระพุทธคุณ คุ้มได้สบายมาก แล้วคืนนี้บุญคำจะทำพิธีสร้างเป็นปริมณฑลขึ้นล้อมเขตที่พักของเราไว้ ผีสางแม่นางโก้งไม่ว่ามันจะร้ายกาจสักแค่ไหน รับรองกรายล้ำเขตเข้ามาไม่ได้"

ว่าแล้วแกก็เดินตรงเข้าไปยังร่างของดาริน ซึ่งกำลังนอนอยู่โดยเร็ว ทั้งสามคนตามเข้ามาด้วย พอถึงตัวแกก็ทรุดลงนั่งเอามือล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ควานหาอะไรอยู่ครู่ ก็งัดเอาไถ้เล็ก ๆ ขนาดหัวแม่มือดำปู้ปี้ จนแทบจะดูสีสันเดิมไม่ออก ซึ่งมีเข็มกลัดซ่อนปลายอันโตติดอยู่ด้วยออกมา ยกขึ้นจบเหนือศีรษะเสกคาถาหรือมิฉะนั้นก็บริกรรมภาวนาทำปากหมุบหมิบอยู่ครู่ก็ส่งไปให้มาเรียผู้นั่งมองทำหน้าตื่นไม่รู้เรื่องอยู่พร้อมกับบอกเป็นภาษาพม่าว่า

"นายแหม่มช่วยกลัดนี่ ติดไว้ที่อกเสื้อนายหญิงที"

"อะไรน่ะ บุญคำ?"

แหม่มสาวถาม รับมาดู

"เอาเถอะน่า ของดี นายหญิงจะได้หายจากไม่สบายเร็ว ๆ"

มาเรียมีสีหน้าประหลาดใจ

"หายเร็ว ๆ ก็ต้องกินหรือฉีดยา บุญคำ โรคภัยไข้เจ็บไม่สามารถจะรักษาให้หายได้ด้วยอำนาจของหมอผีหรอก"

"เฟ้ย ไอ้ฟารั้ง นี่"

ตาพรานเฒ่าเกาหัวยิกๆ ร้องลั่นออกมาเป็นภาษาไทยเมืองกาญจน์ดั้งเดิมของแก เชษฐากับไชยยันต์ไม่เข้าใจภาษาที่แกพดโต้ตอบกับมาเรียมาก่อน เพิ่งจะมาฟังรู้เรื่องเอาก็ตอนที่ตาเฒ่าอุทานออกมาเสียงเหน่อหัวเราะกึกๆ ครานี้มาเรียงงบ้าง ซอยเปลือกตาถี่ๆ หันมาถามไชยยันต์ว่า

“ตาแก่สัปดนนี่พูดอะไร?”

“ถ้าแกบอกให้คุณกลัดสิ่งนั้นให้กับน้อย คุณก็จงทำตามที่แกสั่งเถิดเมย์ ตาแก่สัปดนของคุณแกโมโหขึ้นมาแล้ว”

“ก็แล้วอะไรเล่านี่?”

มาเรียยังสังสัยต่อไป

“คงจะเป็นพระเครื่องราง สำหรับในด้านกำลังใจ และคุ้มภัยมืดไม่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลหรอก”

“เยส?”

แหม่มสาวหันมาเบิกตาโต เอียงคอถามย้ำเอากับบุญคำด้วยเสียงสูง

“เยดๆ ยะๆ หยาๆ เยิบๆ ยุ่งชิบหายเลย แหม่มนี่”

ตาเฒ่าลงคอเสียงหนักๆ ทำเสียงล้อเลียน แล้วย่นจมูกหลอกให้ บ่นอะไรพำ แม้จะอยู่ในอาการไม่สู้สบายใจนักเชษฐากับไชยยันต์ก็หัวเราะงอหายแทบจะลืมเรื่องอื่นหมด

มาเรียมองหน้าตาเฒ่าด้วยสายตาฉงนกึ่งฉิว แต่ไม่รู้เรื่อง จัดการเอาไถ้เล็กๆ นั่นกลัดติดกับอกเสื้อของดารินทางด้านใน นักมานุษยวิทยาสาวอยู่ในอาการเคลิ้มๆ ทว่าก็พอที่จะ

รู้สึกถึงความแปลกปลอมนี้ได้ ยกมือขึ้นคลำที่อกเสื้อตัวเอง พูดพึมพำอยู่ในลำคอทั้ง ๆ ที่ยังหลับตาอยู่

"อะไรนี่ ใครเอาอะไรมาให้ฉัน"

"พระเครื่องราง..."

เชษฐาก้มลงไปกระซิบบอกที่ริมหูน้องสาว

"บุญคำเอามาให้น้อยติดตัวไว้"

ริมฝีปากของหล่อนขยับหมุบหมิบ เหมือนจะพูดอะไรต่อไป แต่ก็ไม่มีเสียงใด ๆ ผ่านออกมาเป็นถ้อยคำแล้วพยักหน้าคล้าย ๆ จะรับทราบโดยดี

"ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง น้อย?"

ไชยยันต์ก้มลงมาถามบ้าง

"ง่วง อยากนอน"

"ถ้างั้นก็นอนให้หลับเสียเถิด ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น"

"เวลาเท่าไหร่แล้ว?"

หล่อนพูดเกือบไม่มีเสียง

"เกือบห้าโมงเย็น"

"พวกเราอยู่กันครบหรือ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม?"

เชษฐาไชยยันต์ และรพินทร์มองหน้ากัน ไชยยันต์แอบกระซิบกับสหายของเขาว่า "เอ...เพ้อหรือเปล่าก็ไม่รู้" แล้วจ้องใบหน้าอันหลับตานิ่งนั้นเขม็ง เชษฐาเม้มริมฝีปากเบา ๆ เอื้อมมือไปจับหน้าผาก และซอกคอของน้องสาวอีกครั้ง พลางพูดอย่างอ่อนโยนว่า

"ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย พวกเราอยู่ครบกันหมดทุกคน

ซากมันตรัยกับคัมภีร์มายาวินก็กำลังจะไหม้เป็นเถ้าไปหมดแล้ว น้อยนอนเสียเถิดนะ ตื่นขึ้นมาจะดีเอง”

“แงซาย...”

เสียงแผ่วเบานั้นดังลอดริมฝีปากออกมา

“เขากลับคืนมาแล้วหรือยัง?”

ทุกคนนิ่งอึ้งไปด้วยความรู้สึกประหลาด ไม่อาจตอบคำใดได้ พรานใหญ่เคลื่อนเข้าไปใกล้ แล้วเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงลึกชัดเจนของเขา

“คุณหญิงครับ ผมแน่ใจว่าเราจะต้องได้ตัวแงซายคืนมาพร้อมกับแผนที่เดินทางของเราในสภาพที่เรียบร้อย เร็วๆนี้แหละ ขณะนี้คุณหญิงไม่สบาย โปรดพักเสียเถิด ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นหน้าที่ของผม และพวกเราทุกคนดีกว่า”

ดารินพยักหน้าอีกครั้ง ถอนหายใจแรง แล้วก็สงบไป

ทั้งหมด ยกเว้นมาเรีย ฮอฟมัน ถอยออกมายังปากเพิงพักอีกครั้ง บุญคำสังเกตเห็นสีหน้าแสดงความเป็นทุกข์กังวลของเชษฐากับไชยยันต์ได้ชัด ก็เร่เข้ามา

“นายใหญ่กับนายทหารไม่ต้องกลัว บุญคำรับรองว่านายหญิงจะไม่เป็นอะไร ไอ้มันตรัยหมดสิ้นฤทธิ์เดชลงแน่นอนแล้ว มันย้อนกลับมาทำอิทธิฤทธิ์อย่างใดไม่ได้อีก”

“คนอื่นๆไม่สบาย นายหญิงรักษาได้ บุญคำ แต่ถ้านายหญิงไม่สบายเสียเอง พวกเราไม่รู้จะรักษาอย่างไร เรากำลังยินดีในชัยชนะที่ปราบมันตรัยและความอาถรรพณ์ทั้งปวงของ

นิทรานครลงได้ แต่แล้วก็กลับจะต้องมาทุกข์กังวลอยู่กับอาการของนายหญิงซึ่งยังไม่รู้จะหนักหนาสักแค่ไหน มันเป็นชัยชนะที่ไม่ทำให้เราเป็นสุขหรือปลอดโปร่งใจนักหรอก”

เชษฐาตอบเคร่งขรึม แล้วควักซิการ์ออกมาจุดสูบ นั่งลงที่หินก้อนหนึ่งหน้าที่พัก ตำแหน่งนั้น เขาสามารถจะมองเข้าไปเห็นน้องสาวที่นอนสงบนิ่งอยู่ และมองลงไปเห็นภาพกองเพลิงเบื้องล่างได้ทั้งสองทาง เพียงแต่จะเหลียวไปทางใดเท่านั้น รพินทร์ก็สั่งให้บุญคำจัดการก่อกองไฟขึ้นยังบริเวณที่พักโดยเร็ว เพื่อเตรียมรับราตรีอันหนาวเย็นที่กำลังคืบคลานใกล้เข้ามาทุกขณะ รวมทั้งให้รีบต้มน้ำเตรียมสำหรับคนป่วยด้วย ส่วนตนเองบอกขอตัวกับหัวหน้าคณะและไชยยันต์ บอกว่าจะลงไปดูกองไฟเผาซากมันตรัยข้างล่าง แล้วก็ปลีกตัวเดินดุ่มลงจากเนินที่พักไป คงทิ้งให้เชษฐานั่งสนทนาหารืออยู่กันตามลำพัง โดยมีบุญคำง่วนกับการก่อไฟใกล้ๆ

ก่อไฟเอาน้ำขึ้นตั้งเสร็จสรรพ บุญคำก็เลี่ยงตามไชยยันต์ออกมา พอเห็นห่างไกลจากเชษฐาก็กะลิ้มกะเหลี่ยเข้าไปใกล้

“ว่ายังไงนายทหาร ของที่บุญคำสั่งไว้ได้มาหรือเปล่า?”

ไชยยันต์กะพริบตางง ย้อนถามมาว่า

“อะไร?”

ตาเฒ่าจุ๊ปากเบาๆ

“ฮี้! นายทหารก็ ลืมเสียแล้วซินี่ ของดีของไอ้เสือหินนั่นยังไงล่ะ อุตส่าห์สั่งแล้วสั่งอีก”

ไชยยันต์นึกขึ้นมาได้ หัวเราะก๊าก ตบไหล่ตาพรานเฒ่าเบาๆ

“อ๋อ นึกออกแล้ว ไม่ได้ลืมหรอกบุญคำ”

“ไหนล่ะ ๆ เอามาให้บุญคำเร็ว ๆ”

แกยิ้มแป้นออกมาได้ รีบแบมือ ไชยยันต์ยิ่งหัวเราะดังขึ้น

“ไม่มี ฉันหาดูแล้ว แต่หาไม่พบ หินมันถล่มลงมาทับหนักหลายตัน เห็นแต่หัวของมันเท่านั้น กลิ้งกระเด็นออกมาจากใต้กองหิน นอกนั้นส่วนอื่น ๆ หินภูเขาทับไว้หมด ค้นไม่ไหวหรอก”

บุญคำถอนใจเฮือก โคลงหัวช้า ๆ บ่นออกมาอย่างเสียดายว่า

“เสร็จกัน สูญเปล่า นี่ถ้าบุญคำไปด้วย บุญคำต้องพยายามค้นหาจนได้นั่นแหละ นายทหารนี่ไม่เอาไหนเลย ชวดของดีไปเบ่ล่า ๆ”

ไชยยันต์คงหัวเราะกึก ๆ อยู่เช่นนั้น ตาเป็นประกายมองดูตาพรานเฒ่าอย่างรักใคร่สบอารมณ์

“ไหนบุญคำลองบอกหน่อยซิ ที่ว่าจะทำ ‘ของดี’ ให้นั่นนะ มันดียังไง เผื่อยังไงแล้ว บางทีฉันจะชวนบุญคำไปช่วยกันหาใหม่สองคน”

ตาเฒ่ากระดูกเหล็ก มือขวาของรพินทร์ชำเลืองไปรอบ ๆ ตัวเมื่อเห็นว่าเชษฐานั่งอยู่ห่าง และไม่ได้มีอาการสนใจอะไรกับอาการกระซิบกระซาบของตน ก็ยกหัวแม่มือให้ไชยยันต์

“เรื่องผู้หญิงแล้ว ยังงี้เลยนายทหาร ท้าพนันได้”

“ยังงี้น่ะมันยังไง?”

ไชยยันต์กระซิบบ้าง แสดงท่าสนใจเต็มที่

“ใช้เป็นอาวุธซิ นายทหาร อาวุธปราบแม่พวกสุวรรณ-บุปผาชาติทั้งหลาย ต่อให้แม่ร่านไวไฟ เลี้ยงไม่เชื่องสักขนาดไหน เจอเข้าปับเดียวเข่าอ่อนศิโรราบลงเกาะขาเรา ไม่ไปร่านกับใครอีก”

“ฮ้า!”

“จริง ๆ นาย”

บุญคำทำท่าขึงขัง ชำเลืองไปทางมาเรีย ฮอฟมัน เหมือนจะรู้ความนัยอะไรมาก่อน แล้วยักคิ้วกับไชยยันต์ บุ้ยปาก

“อีแบบเมียนายเคราเหลืองนั่นแหละ นาย ดีนักแล หยั่งนายทหารงี้ บุญคำไม่ประมาทหน้าหรอก แต่กล้าพนันว่าควบไม่อยู่ แม่ยังกะม้าเทศเหมือนๆ กับเพลงที่เค้าว่า ‘มหาสมุทรสุดลึก...’ นั่นแหละ หมดสายดิ่งก็ยังหยั่งบ่ถึง เกิดเป็นลูกผู้ชายไทยอย่างเราๆ ต้องมีทีเด็ด ต้องเป็นศิษย์มีครูเอาไว้มั่ง นายคงเคยต่อยมวยไม่ใช่หรือ รักจะแบกน้ำหนักคู่ต่อสู้ เราต้องมีหมัดเด็ด ขี่ม้าเทศก็ต้องถึงสะเปอร์และแส้ ไม่งั้นถูกสลัดลงมานอนแอ้งแม้ง”

ไชยยันต์พนมมือ ลืมตาโต

“พับผ่า! นี่เห็นจะต้องเรียก ‘พระอาจารย์’ เสียแล้ว ชักเลื่อมใสแฮะ บอกหน่อยซิ ถ้าได้มาแล้ว เอามาทำยังไงแล้วใช้ยังไง”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์หัวเราะคิกคัก หรี่ตาให้ไชยยันต์อีกครั้งหนึ่ง สะบัดผ้าขาวม้าปัดไหล่พึ่บพั่บ

“ไม่ต้องเอามากหรอกนาย แค่ส่วนปลายของมัน ตัดสั้น

องคุลีเดียวเอามาปลุกเสกลงเลขยันต์ ร้อยด้ายสายสิญจน์ผูกเอาไว้ ยามปกติหมุนเอาไปห้อยไว้ข้างหลัง กันศาสตราวุธเขี้ยวงาสารพัดชนิด ยามจะทำศึกกับผู้หญิง หมุนเอามันมาห้อยไว้ข้างหน้า มีคาถากำกับอยู่เพียง 4 ตัวเท่านั้น ฮะฮ่า ขุนแผนก็ขุนแผนเหอะนาย เกิดเป็นชายชาญสมรฝีปากดีอย่างเดียวก็ไม่เป็นเรื่อง ต้อง 'อาวุธ' ดีด้วย ไม่รักกันจริงละก็บุญคำไม่บอกนายทหารร้อก"

ไชยยันต์จับข้อมือตาเฒ่าไว้ พูดเร็วปรื๋อ

"ถ้างั้น คืนนี้ เวลาพวกเรานอนหลับกันหมดแล้ว บุญคำย่องไปที่นั่นกับฉันสองคน ช่วยกันหาให้ได้"

คราวนี้บุญคำสะดุ้งโหยง ยิ้มแหยๆ

"แหะ! แหะ! ไปกันค่ำๆ มืดๆ จะดีหรือนาย"

"กลัวอะไร?"

"ไอ้กลัวน่ะไม่กลัวร้อก..." แกพูดอ่อยๆ "แต่เดี๋ยวพรานใหญ่จับได้ ว่าบุญคำพานายทหารไปที่นั่น ตอนกลางคืน แกคงเหยียบบุญคำแบน"

"พรุ่งนี้เช้าล่ะ เราไปหากันในตอนกลางวันก็คงได้นี่นะ"

บุญคำสั่นหัวอีก บอกมาหน้าตาเฉย

"พรุ่งนี้เช้าไม่ได้หรอก มันต้องหายไปแล้ว ตามธรรมเนียม 'ของดี' ทั้งหลาย ถ้าจะเอาก็ต้องรีบเอาเสียเลย ปล่อยช้าไปมันหายไปได้ ช่างมันเถิด นายทหาร อย่าไปสนใจกับมันอีกเลย ค่อยหาเอาใหม่"

ว่าแล้ว แกก็หมุนตัวกลับขยับจะผละเดินไป แต่ไชยยันต์คว้าแขนไว้ได้ทันกระชากไว้

“ฮี่โธ่ ประเดี๋ยวต่อยเปรี้ยงเลย ตาคำนี่ หลงฟังฝอยเสียตั้งนานเพิ่งจะมาจับได้เดี๋ยวนี้เองว่าแกล้งหลอกเล่นงั้นเองแหละ”

บุญคำปั้นหน้าตาย ขมวดคิ้ว

“อ้าว! นายทหารไม่เชื่อบุญคำก็แล้วไป บุญคำไม่โกหกหรอก สั่งไปอย่างดิบดีแล้ว นายทหารอยากหาไม่ได้เองทำไมแล้วตอนนี้จะย้อนกลับไปหาอีก มันก็ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว”

ไชยยันต์อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้ จ้องตาแกเขม็งเหมือนจะสำรวจค้นหาออกมาให้ได้ว่า ตาเฒ่าเจ้ากลเม็ด วางอุบายต้มอะไรเขาหรือเปล่า อย่างไรก็ตาม เขารักในความคล่องงาน ฉลาด และแก่นแก้วตลกโลนของสมุนขวาของรพินทร์คนนี้มากกว่าทุกคน ยังคิดอยู่เสมอว่า...ถ้าคณะเดินทางขาดบุญคำเสียคนหนึ่งก็คงจะกร่อย เงียบเหงาลงอีกมิใช่น้อย และเขาก็ชอบที่จะคลุกคลีวิสาสะกับแกอยู่เสมอตามประสาที่ตนเองก็เป็นคนรักสนุกโปกฮาอยู่แล้ว

ก็น่าแปลกดีเหมือนกันที่คณะของเขามีแพทย์หญิงดารินวราฤทธิ์เป็นหมอแผนปัจจุบันประจำคณะ แล้วก็มีตาบุญคำผู้ถนัดไปในทางตรงข้าม ดำรงตำแหน่งหมอผีเจ้าพิธีการไสยศาสตร์ทุกชนิด จะมองข้ามความบ้าๆ บอๆ ของแกไปเสียเลยก็ไม่ได้นัก เพราะหลายต่อหลายครั้งก็พิสูจน์ออกมาแล้วว่าทุกคนต้องพึ่งพาพิธีทางไสยศาสตร์ของแกอยู่เหมือนกัน

สิ่งที่ไชยยันต์ชอบเป็นพิเศษก็คือความกะล่อน กลิ้งไปได้รอบตัวของแก ซึ่งช่วยให้ทุกคนคลายอารมณ์ตึงเครียดลง และแกก็ชอบที่จะมาพูดจาเล่นหัวกับเขาอยู่เสมอ

“เอาละ ถึงอย่างไรฉันก็เลื่อมใสบุญคำอยู่ไม่น้อยสำหรับเรื่องแบบนี้ ถ้ายังไงละก็รับฉันเป็นลูกศิษย์สักคนนะ มีอะไรดีๆ เกี่ยวกับเรื่องอย่างว่าก็ถ่ายทอดให้มั่ง” เขาพูดยิ้มๆ

“ถ้างั้นก็ต้องมีค่ายกครู”

ตาเฒ่าเริ่มสำแดงลวดลาย

“ค่ายกครูอะไรมั่งล่ะ”

“อ๋อ ไม่มากหรอก นายทหาร เหล้าขาวสัก 6 ขวดก็พอแล้ว เหล้าขาวถ้าไม่สมเกียรติยศของนายทหาร จะเปลี่ยนเป็นเหล้าฝรั่งบญคำก็ไม่ขัดข้อง”

“แถมด้วยลูกแปอีกสักป้าบ เป็นยังไง?”

“มะ–ไม่รับ ครูของบุญคำไม่ชอบลูกแป แหะ! แหะ! เอาแค่เหล้าก็พอแล้ว”

“ไหนว่าเราจะทำพิธีขีดเส้นล้อมที่พักนอนในคืนนี้ กันไม่ให้เภทภัยใดๆ กล้ำกรายเข้ามาไม่ใช่หรือ เมื่อไหร่จะลงมือล่ะ ฉันจะได้ดูด้วย”

“ต้องรอให้ค่ำๆ ตะวันตกดินเสียก่อนซินาย”

“ความจริง ทางด้านไสยศาสตร์เวทมนตร์นี่ เราก็เก่งสารพัดนะ แต่ฉันเคยรู้มาว่า ครั้งหนึ่ง ตอนที่บุญคำตามกระทิงลำบากเข้าไปในหุบหมาหอนพร้อมกับพรานใหญ่ ตอนเย็นพรานใหญ่ล้มกระทิงตัวนั้นได้ พอตกดึกของคืนนั้น บุญคำก็ลุกขึ้นมาคลานสี่ขาเป็นกระทิง ขู่คำรามลั่นไล่ขวิดพรานใหญ่เป็นพัลวัน จนเขาก็ต้องตบเสียลงไปนอนคว่ำแล้วจับเอายากรอกให้อาเจียนออกมา จึงสงบลงได้ พอรุ่งเช้าปรากฏว่าบุญคำหายเป็นปกติ แต่ไม่รู้เรื่องที่ตัวเองเกิดวิกลวิการขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมาเลย แล้ว

ไหนว่าเราเก่งจริงยังไงล่ะ เวทมนตร์คาถาอาคมเต็มตัว ทำไมถึงมีอันเป็นไปเช่นนั้นได้”

บุญคำยิ้มแหย ๆ

“นายไปรู้เรื่องนี้มาจากไหน?”

“ก็พรานใหญ่เองนั่นแหละ เคยเล่าให้ฉันฟัง จริงหรือเปล่าล่ะ?”

“คนเรา ต่อให้เก่งแค่ไหน มันก็มีทีเผลอ มียามปลอดด้วยกันทั้งนั้นแหละนาย”

แกเลี่ยง ตอบไม่ตรงคำถาม

“อีคืนนั้นบุญคำไม่สบาย พระเจ้าเครื่องรางอะไร ๆ ก็ไม่ได้มีติดตัวอยู่ด้วยเลย มันก็เลยมีอันเป็นไป หมองูยังถูกงูกัดได้ หมอผีก็ถูกผีเล่นงานได้เหมือนกัน ถ้าเผลอ บุญคำเสียท่ามันครั้งเดียวเท่านั้น เพราะประมาทไปหน่อย ตั้งแต่นั้นก็เลยถือเป็นบทเรียน เตรียมพร้อมระวังตัวอยู่เสมอ เรื่องอย่างนี้ไม่ได้หรอกนาย ถ้าถือก็ต้องถือให้เคร่งจริง ๆ ทำเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างเลเพลาดพาด จังหวะเหมาะทีเผลอ มันเล่นงานเอาแย่ทีเดียว คืนที่เกิดเหตุอย่างว่า บุญคำละเลยคำที่ครูพรานของบุญคำเคยสอนไว้ไม่ได้ทำพิธีให้ถูกต้อง ตามปกติแล้วสัตว์ใหญ่ทุกชนิดถ้าล้มลงได้ทำเนียมพรานเขาต้องมีพิธีสะกดไม่ให้ขวง ของมันย้อนกลับมาทำพิษเล่นงานเราได้ วันนั้นบุญคำไม่ได้ทำพิธีสะกดมันไว้ ไม่สบายมาตั้งแต่ตอนบ่ายแล้วก็เลยหลง ๆ ลืม ๆ ไอ้กระทิงผีห่าตัวนั้นก็ร้ายกาจ บุญคำกับพรานใหญ่เกือบแหลกเหลวไปด้วยกัน กว่าจะเอามันอยู่ พอล้มมันลงได้ บุญคำก็นอนจับไข้เลย มันถึงได้เกิดเรื่องอย่างว่าขึ้น”

“อะไรนะ ที่พูดตะกี้นี้ ขวง หมายถึงอะไร?”
ไชยยันต์ขมวดคิ้วอย่างสงสัย ถามมาโดยเร็ว
“ขวง ก็คือผี หรือวิญญาณของสัตว์ที่เรายิงตายนั่นแหละ นายทหาร ธรรมเนียมพรานป่าเขาถือว่า สัตว์ทุกชนิด มี ‘ขวง’ ทั้งนั้น ขวงที่ประจำตัวสัตว์แต่ละชนิดนั้นจะแรงร้ายกาจขนาดไหน ก็ขึ้นอยู่กับชนิดและขนาดของสัตว์ ยิ่งสัตว์ใหญ่ สัตว์ร้ายเท่าไหร่ ขวงก็ยิ่งแรงขึ้นเท่านั้น บางตัว พอถูกปืนล้มจมูกทิ่มดินขาดใจตายเท่านั้น ขวงของมันก็ออกจากร่าง แล่นเข้าสวนใส่คนยิงทันที ทำให้มีอันเป็นไปต่างๆ ไม่สบายบ้าง เป็นบ้าไปบ้างอย่างที่หนองน้ำแห้ง มีอยู่คนหนึ่ง ชื่อตาอ้นถูกขวงกวางเล่นงานจนกระทั่งเสียคน บ้าๆ บอๆ ไปจนทุกวันนี้”

“เป็นยังไง ที่ว่าบ้าๆ บอๆ น่ะ”

“อยู่ตามปกติแล้ว ก็ดูไม่ผิดสังเกต เหมือนคนดีเราๆ นี่แหละ แต่ถ้าเฝ้าดูแกให้ดีแล้ว จะเห็นว่า แกเดินไปได้สักสิบยี่สิบก้าว ก็จะโดดเหยง ร้อง เปิ้บๆ ขึ้นมาเสียครั้งหนึ่ง ร้องเหมือนเสียงกวางไม่มีผิด เผลอๆ ประเดี๋ยวก็เอาอีกเปิ้บหนึ่ง ตาอ้นเดินร้องเปิ้บๆ อย่างนี้มาร่วม 20 ปีแล้ว เดี๋ยวนี้แกอายุ 60 วันหนึ่งๆ กระโดดร้องเป็นกวางอยู่หลายครั้ง เวลาใครไปถามว่าทำไมแกต้องกระโดดร้องเปิ้บด้วย แกจะตอบไม่ถูก เพราะแกไม่รู้ตัวเลย อย่างอื่นๆ แกก็เหมือนคนธรรมดาทำงานทำการได้ตามปกติ อย่าให้เผลอก็แล้วกัน เผลอทีไร กระโดดร้องเปิ้บออกมาเองทุกที กลับไปถึงหนองน้ำแห้ง บุญคำจะชี้ให้นายทหารคอยดู แกเป็นคนงานของพรานใหญ่ ทำงานอยู่ที่บ้านพักหนองน้ำแห้งนั่นแหละ ตอนหนุ่มๆ แกเป็นพรานกวาง

ยิงกวางนับเป็นร้อย ๆ ตัวมาแล้ว ไม่รู้จักเรียนให้ดี ก็เลยถูกขวงของกวางเข้า”

“เออ แปลกดีนี่ เพิ่งจะรู้เรื่องนี้เดี๋ยวนี้เอง” ไชยยันต์ร้องออกมาตื่น ๆ พร้อมกับหัวเราะ

“ถ้างั้นก็แปลว่า คืนนั้น บุญคำถูกขวงของกระทิงเข้าซิ”

“ใช่แล้ว นาย เคราะห์ดีที่พรานใหญ่ไปกับบุญคำด้วย แก้ไขไว้ทัน ไม่งั้นบุญคำอาจเดินตะกุยดิน ร้องมอ ๆ เหมือนอย่างตาอ้นนั่นไปแล้วก็ได้”

“ก็รพินทร์เป็นคนยิงไม่ใช่หรือ กระทิงตัวนั้น?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ชวนสนทนาต่อไปอย่างสนใจยิ่ง โอกาสว่าง ๆ เขามักจะหาเรื่องคุยกับตาเฒ่าบุญคำอยู่เสมอ เพราะได้ความรู้แปลก ๆ ในเรื่องของป่า ฟังแกโม้สนุกดี โกหกมั่งจริงมั่งไปตามประสาของแก

“ก็ช่วยกันยิงทั้งสองคนแหละนาย ตามกันมาตั้งแต่ป่านอกจนกระทั่งมันหลบเข้าไปในหุบหมาหอน แต่นัดสุดท้ายที่ล้มมันได้ เป็นของพรานใหญ่ ไอ้เปรตนั่นพอ ๆ กับไอ้แหว่งทีเดียว ขยี้พรานกะเหรี่ยงมาเจ็ดแปดศพแล้ว”

“อ้าว! ก็พรานใหญ่ยิง แล้วทำไมขวงของมันถึงไม่เล่นงานพรานใหญ่ล่ะ ผ่าไปเข้าสิงบุญคำ”

“เรื่องอย่างนี้มันไม่แน่หรอก นาย มันสุดแต่โอกาสที่มันจะเล่นงานคนใดได้สะดวก พรานใหญ่แข็งแรง สติมั่นคงดีกว่าบุญคำ จิตของบุญคำอ่อนกว่า มันก็เลยเล่นงานบุญคำเข้าให้”

“นี่ ถามจริง ๆ เถอะ รพินทร์เขาเรียนในทางนี้บ้างหรือเปล่า วิชาของพวกพรานป่าพื้นบ้านทั้งหลายอย่างที่บุญคำ

เรียนมานั่นน่ะ ทำไมเขาถึงครองความยิ่งใหญ่อยู่ในอาณาจักรป่าได้ โดยไม่เคยเพลี่ยงพล้ำเป็นอะไรเลย”

บุญคำถอนใจยาว โคลงหัวช้า ๆ

“เรื่องนี้พูดยากมาก นายทหาร บุญคำเองอยู่กับแกมานานแล้ว ยังดูแกไม่ออกจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ แกไม่เคยแสดงให้บุญคำเห็นสักครั้งเดียวว่าแกเลื่อมใสในเวทมนตร์คาถาหรือพวกไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่เคยลบหลู่ดูแคลน พวกนายเห็นแกเป็นคนไม่ค่อยพูดอะไรอย่างไร ถึงบุญคำหรือลูกน้องของแกทุกคนก็เห็นแกอย่างนั้นแหละ พรานใหญ่เป็นคนขรึมนิ่ง ๆ ดูยากจริง ๆ แต่บุญคำเชื่อว่าแกจะต้องศึกษาเรียนรู้มามากทีเดียว เพราะคุณพ่อแกเองก็เป็นพรานใหญ่ ครูพรานที่ฝึกแกมาแต่เล็กแต่น้อยหลายคน ไม่ว่าจะเป็นพม่า กะเหรี่ยง หรือพรานไทย แต่ละคนก็ล้วนชั้นอาจารย์ยอด ๆ ทั้งนั้น นอกจากฝีมือแล้ว บุญคำเชื่อว่าแกจะต้องมีดีทางไสยศาสตร์ด้วยแน่ ๆ ไม่งั้นก็ไม่อยู่มาได้จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก บังเอิญแกเป็นคนเรียนสง ผ่านโลกเจริญเหมือนอย่างพวกนายมาแล้วก็เลยคงไม่อยากจะพูดถึงเรื่องไสยศาสตร์ชนิดนี้ ก็นายลองคิดดูเถอะ คนผีเข้าบุญคำเอาออกได้ แต่ตัวบุญคำเองถูกของหรือโดนผีเข้า พรานใหญ่ตบฉาดเดียวหัวทิ่ม ผีออก...”

แล้วแกก็ยิงฟันหัวร่อ คว้าใบกระท่อมขึ้นมาใส่ปากเคี้ยวหยับ ๆ

“ความจริงมันก็ต้องออก เพราะมือแกหนักเหลือใจ ขืนไม่ออก ประเดี๋ยวถูกเตะซ้ำ ผีมันก็กลัวเจ็บเหมือนกัน แหะ! แหะ!”

[WBSWS:OU]

ไชยยันต์หัวเราะชอบอกชอบใจ คุยกับบุญคำก็สนุกอย่างนี้เอง

“ไอ้ที่กลัวเจ็บน่ะ เห็นจะเป็นตัวบุญคำเองเสียมากกว่ากระมัง”

“ก็ใช่แล้ว บุญคำเจ็บ ผีมันก็ต้องเจ็บด้วย เพราะมันอาศัยอยู่ในตัวบุญคำนี่ อีครั้งหนึ่ง ผีมันดื้อ พรานใหญ่จะทำยังไง มันก็ไม่ยอมออกจากตัวบุญคำ แกก็เลยให้ไอ้พวกนั้นจับบุญคำมัดไว้ เอาแบตเตอรี่รถยนต์ต่อสาย ทำไฟฟ้าช็อตผีปับเดียวเท่านั้น ผีออกไม่ทัน ตั้งแต่นั้นผีมันก็เลยไม่อยากจะมาเข้าบุญคำ”

“ทำไม เป็นหมอผีอยู่เอง ผีเข้าบ่อยนักหรือเราน่ะ?”

“บ่อยที่สุดเลยนาย ก็ทำไมจะไม่เข้าล่ะ พรานใหญ่สั่งให้ตัดต้นกระท่อมบ้าง กัญชาบ้าง ที่บุญคำแอบปลูกเอาไว้เสียเรียบวุธหมด หมูที่บุญคำสูบติดมาตั้งแต่หนุ่มๆ ก็ห้ามขาด จับได้ว่าไปแอบสูบที่ไหน เป็นคว้ากล้องของบุญคำไปเผาไฟทุกที ผีที่บุญคำเลี้ยงไว้ มันอดเข้า...มันก็เลยมาเข้า...ยังจะเอาไฟฟ้าช็อตเสียอีก อะไรต่ออไรแกก็ดีสารพัด ยิ่งกว่าพ่อเสียอีก แต่เรื่องนี้แกไม่ดีจริงๆ บุญคำอยากจะหนีไปหลายครั้งแล้ว แต่ก็หนีไม่รอด นึกถึงบุญคุณของแก”

“การตกเป็นทาสยาเสพติดมันไม่ดีหรอก เขารักและเป็นห่วงบุญคำถึงได้พยายามทำให้บุญคำเลิกขาดเสีย แล้วยังไงเดี๋ยวนี้ยังติดอะไรอยู่อีกหรือเปล่า?”

บุญคำหัวเราะแหะๆ

“ผี่นกับหมู เดี๋ยวนี้บุญคำไม่แตะต้องแล้ว พรานใหญ่

เอาจริงเสียพักเดียว ไม่เลิกก็ต้องเลิก แต่ก็ต้องล่อใบกระท่อมนี่แทน แกไม่ว่าอะไรแล้ว เรื่องกระท่อม แกรู้ว่าบุญคำทำงานหนักๆ ถ้าไม่ได้ไอ้นี่มาช่วยไว้บ้างก็ทำงานไม่ไหว”

การสนทนาของทั้งสองสุดสิ้นลง เมื่อมาเรียตะโกนเรียกบุญคำมาชี้ให้มองดูหม้อต้มน้ำบนกองไฟ ซึ่งบัดนี้กำลังส่งไอเดือดพลุ่ง ตาพรานเฒ่ารีบผละไป ไชยยันต์ก็เดินลงจากเนินพักตรงเข้าไปสมทบกับรพินทร์และพวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ ที่เฝ้าดูการเผาซากไอ้ผีดิบอยู่ในขณะนี้

มหาคัมภีร์มายาวิน กลายเป็นเถ้าไปหมดแล้ว คง เหลือแต่ซากของมันตรัยซึ่งบัดนี้เหลือแต่กระดูก และกำลังถูกไฟกินมอดไหม้เข้าไปทุกที ความมืดโรยตัวลงเป็นลำดับ เกิด เส่ย จัน คะหยิ่น และส่างปา ช่วยกันโหมฟืนท่อนใหญ่ๆ ใส่ประดังเข้าไปจนกระทั่งกองไฟลุกโชติช่วงสว่างไสวไปหมด พรานใหญ่นั่งสูบบุหรี่อยู่บนหินก้อนหนึ่ง ตาเกรียมกระด้างคู่นั้นจับนิ่งอยู่ที่กองไฟเหมือนจะเข้าภวังค์คิด เขาไม่รู้สึกตัวว่าไชยยันต์เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ จนกระทั่งอีกฝ่ายหนึ่งเอ่ยขึ้นว่า

“จวนเป็นจุลไปหมดแล้วนี่”

รพินทร์ตื่นจากภวังค์ เงยหน้าขึ้นดู แล้วยิ้มให้ขรึมๆ

“ครับ พอมืดสนิทก็คงหมด”

ไชยยันต์ถอนใจยาว

“หวังว่า คงจะจบสิ้นเสียที สำหรับความยุ่งยากทั้งหลายที่เราได้รับจากดินแดนผีสิงนี่”

“ยังครับ จนกว่าเราจะได้ตัวแงซาย และแผนที่เดินทางของเรากลับคืนมา”

คำตอบของพรานใหญ่ ทำให้ไชยยันต์คิดขึ้นมาได้

“จริงซินะ ว่าแต่เราจะทำกันยังไงต่อไป”

“ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน แต่อยากจะเชื่อว่า เราควรจะได้ข่าวอะไรจากมันบ้าง ภายหลังเมื่ออะไรต่ออะไรเรียบร้อยลงแล้ว แต่ถ้ายังไม่มีอะไรช่วยให้มันกลับคืนมา ก็เห็นจะต้องล่ากันต่อไป”

ในที่สด ราตรีก็ย่างเข้ามาครอบงำป่าโดยสนิท ซากของมันตรัยและภัมคีร์มายาวิน สูญสลายกลายเป็นเถ้าไปหมดสิ้น สำหรับกริชบริเวณด้ามอันทำด้วยเขาหรือกระดูกสัตว์ ก็มอดไหม้ไปหมด เหลือแต่เนื้อโลหะซึ่งปฏิรูปไปจากเดิมจนมีสภาพเท่าๆ กับเศษเหล็กอันไร้ค่าชิ้นหนึ่ง เชษฐาลงจากที่พักมาตรวจดูสภาพอันมอดไหม้เป็นเถ้าถ่านนั้นเป็นครั้งสุดท้ายด้วยความพอใจ รพินทร์จึงสั่งให้หรี่ไฟลง และปล่อยให้มันคเป็นถ่านเพื่อดับลงเองเมื่อหมดเชื้อ แล้วบอกให้ทุกคนกลับขึ้นที่พัก

“ปล่อยมันไว้อย่างนี้แหละครับ พรุ่งนี้เราค่อยลงมาตรวจดูอีกครั้ง ถ้าจะเหลือก็เห็นจะเป็นเศษโลหะของกริชเล่มนั้นเท่านั้น” เขาบอก

กองไฟเผาซาก หรี่โรยหมดแสงลงแล้ว ไฟผิงสำ-หรับบริเวณเนินที่พักก็สว่างโรจน์ขึ้นแทนที่ บัดนี้ทุกหนทุกแห่งมืดมิดพร้อมกับความหนาวเย็น คงสว่างอบอุ่นแต่เฉพาะในที่พักเท่านั้น

ดารินยังคงนอนสงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม ไม่มีการเคลื่อน-ไหวขยับเขยื้อนอย่างใดทั้งสิ้น ตลอดระยะเวลานานนับชั่วโมงที่มาเรียเฝ้าจับดอย่างใกล้ชิด

บุญคำออกไปนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าที่พักนอกเขตกองไฟจุดธูปขึ้นเจ็ดดอก บริกรรมร่ายมนต์คาถาอะไรของแกอยู่พึมพำพักใหญ่ก็ลุกขึ้นกอบทรายหว่านโปรยไปรอบๆ ที่พักนอนในลักษณะวงกลม ออกท่าทางแปลกๆ และเปล่งเป็นภาษาอัต-ถะคาถา สำเนียงพิกลซึ่งไม่มีใครเข้าใจได้แล้วก็มาทรุดตัวนั่งพนมมือทำเสียงฮึมฮำอย่ทางด้านศีรษะซึ่งนอนราบสงบนิ่งอยู่กับนักมานุษยวิทยาสาว ทำเอามาเรียต้องนั่งกะพริบตาปริบๆ มองดูแกด้วยความแปลกใจยิ่งยวด คนอื่นๆ ก็เฝ้าสังเกตดูบุญคำเงียบๆ โดยไม่มีใครทักท้วงขัดขวางอย่างใด ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ก็เป็นอันเสร็จสิ้นพิธีการของแก ถอดผ้าขาวม้าที่เอามาห่มเฉียงไหล่ ลงมาคาดพุงตามเดิม เดินเข้ามาร่วมวงกินอาหารกับพรรคพวกพรานพื้นเมืองทุกคนหน้าตาเฉยเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“ไง หมอผี เหนื่อยมากไหม?”

ไชยยันต์สะกิดถาม อดที่จะเย้าแกไม่ได้

บุญคำยิ้มแห้งๆ ไม่ตอบว่ากระไร หันไปเคี้ยวเนื้อย่างตุ้ยๆ เชษฐาเข้าไปจับต้องตรวจดูอาการของน้องสาวอีกครั้งด้วยความเป็นห่วง พบว่าอุณหภูมิในร่างกายเป็นปกติดีทุกอย่าง แต่ชีพจรเต้นอ่อนช้าลง ลมหายใจแผ่วบาง ได้ระดับสม่ำเสมอในลักษณะหลับลึก ไชยยันต์กับพรานใหญ่ตามเข้ามาดูด้วย

“เป็นยังไงบ้าง?”

ไชยยันต์ถามเปรย ๆ เอื้อมมือมาคลำหน้าผากของเพื่อนสาวบ้างแล้วครางออกมา

“อือม์! ก็ปกติเรียบร้อยดีนี่ แต่รู้สึกว่าจะหลับสนิท หวังว่าคงจะไม่กลายเป็นเจ้าหญิงนิทรา หลับไม่รู้ตื่น...เหมือนพันธุมวดีไปอีกคนหนึ่งนะ”

“น้อยนอนนิ่ง ๆ ในท่านี้ โดยไม่ขยับเขยื้อนเลย เป็นเวลากว่า 2 ชั่วโมงแล้ว”

มาเรียบอกกับทุกคนด้วยอาการพรั่นพรึงหวั่นวิตกเร้นลับ

“ทดลองเรียกดก่อนเถอะ ว่าเขาจะรู้สึกตัวไหม”

เชษฐามองหน้าอีกสองคนเงียบ ๆเหมือนจะหารือ รพินทร์เองก็นิ่งไปแต่ไชยยันต์เป็นคนใจร้อนเสมอ ไม่มีความลังเลใด ๆ ทั้งสิ้น เขย่าตัวดารินเบา ๆ พร้อมกับก้มลงไปกระซิบเรียกข้างหู

เขาเรียกอยู่เช่นนั้น เจ็ดแปดครั้ง ท่ามกลางการเฝ้าจับมองอย่างใกล้ชิดของเชษฐา รพินทร์ และมาเรีย ต่อมาทุกคนจึงเห็นราชสกุลสาวกระดิกไหวตัวน้อย ๆ พร้อมกับเสียงครางอือออฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ในลำคอ ดวงตายังปิดอยู่เช่นนั้นคล้ายจะลืมไม่ขึ้น ม่านขนตาไหวระริกมีอาการเหมือนจะพยายามเปิดขึ้นมา มาเรียดึงไหล่ไชยยันต์ออกมา ตนเองก้มริมฝีปากลงไปชิดหูของเพื่อนสาว

“น้อย !... นี่ฉัน-เมย์ กำลังเรียกเธออยู่ ได้ยินเสียงของฉันไหม?”

ใบหน้าอันมีเปลือกตาขยับไหว แต่ลืมไม่ขึ้นนั้น พยักน้อย ๆ ลมหายใจแรงขึ้น

“ฉันฉีดยาเข้ากล้ามเนื้อได้นะน้อย เคยฉีดอยู่บ่อย ๆ ถ้า

เธอบอกชื่อยา บอกขนาด ฉันจะฉีดให้เธอเอง บางทีมันจะช่วยให้ดีขึ้น เธอเป็นหมออยู่เองแล้ว เธอควรจะรู้”

ทั้งที่หลับตา ดารินส่ายศีรษะอีกครั้ง แล้วทกคนก็โล่งใจขึ้นมาได้เล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบาของหล่อนตอบคำมาเรียว่า

“ไม่ต้องหรอก ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ฉันกินยานอนหลับเอาไว้”

“แน่ใจหรือว่า เธอไม่ต้องการยาชนิดใดอีก”

“ไม่!...ขอบใจ?”

“ผมคิดว่า ปล่อยให้เธอนอนดีกว่า อย่ารบกวนอะไรเลย”

เสียงห้าว ๆ ของพรานใหญ่ พูดมาลอย ๆ

มาเรียจัดที่เสียใหม่ ใช้หมอนยางรองศีรษะดารินไว้ ก้มลงจูบเบา ๆ ที่พวงแก้ม กระซิบว่า

“เอาละ นอนเถิด ที่รัก ฉันและพวกเราทุกคนจะภาวนาขอให้เธอตื่นขึ้นอีกครั้งด้วยความปกติดีทุกอย่าง ขอให้พระผู้-เป็นเจ้าทรงคุ้มครองเธอตลอดเวลาหลับ”

ก่อนที่แหม่มสาวจะขยับตัวถอยห่างออกมา ดารินก็จับมือหล่อนไว้ ริมฝีปากเผยอเหมือนจะพูดคำใดออกมา มาเรียก้มลงไปใกล้อีกครั้ง

“เมย์...”

“ฉันอยู่นี่”

“คอยปลุกเรียกฉันไว้ ทุก ๆ สี่ชั่วโมง...”

หล่อนสั่งด้วยเสียงเบาที่สุด

“ตรวจอุณหภูมิ และชีพจรของฉันไว้ด้วย ปรอทอยู่ในกระเป๋าเวชภัณฑ์ ถ้าความร้อนขึ้นสง ใช้ยาในหลอดสีน้ำตาลหมายเลขรหัส 4 ฉีดให้ฉันด้วย ถ้ามันลดต่ำเกินไป ชีพจรอ่อนผิดปกติ ใช้ยาในหลอดสีแดง รหัส 2 จำเลขที่ติดกับสลากยาไว้ให้ดี อย่าหยิบผิด”

“วางใจเถิด ที่รัก ฉันจะปฏิบัติตามที่เธอบอกอย่างเคร่ง-ครัดที่สุด”

แหม่มสาวกระซิบอ่อนโยน จบหล่อนอีกครั้งแล้วถอยห่างออกมา อธิบายให้อีกสามคนทราบว่า ดารินสั่งไว้เช่นไร ไชยยันต์ยิ้มออกมาได้

“นี่แสดงว่า สติของเขายังพร้อมมูลครบถ้วน และรอบ-คอบพอที่จะสั่งให้ดูแลอาการของตนเองได้ ไม่เสียแรงที่เกิดมาเป็นหมอ สั่งยาให้ตัวเองไว้ล่วงหน้าแบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ไม่งั้นฉุกเฉินขึ้นมา พวกเราจะทำอะไรไม่ถูกเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ยิ้มเลี่ยน ๆ ขัดมาเปรย ๆ ว่า

“ยากินก็ไม่กระไรนักหรอก อย่างน้อยเราก็ยังพอดูออกว่าเป็นยาอะไร แต่ยาฉีดนี่เสี่ยงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ในมือของหมอจำเป็นเพราะตัวเองก็ไม่รู้ว่ามันยาอะไรกันแน่ คนไข้รอจะให้รักษาอาจกลายเป็นถูกฆาตกรรมไปก็ได้”

“นั่นซิ ผมก็ไม่ค่อยปลอดโปร่งใจอยู่เหมือนกัน กรณีที่น้อยฝากให้เมย์ฉีดยา ประเดี๋ยวได้ซวยเท่านั้น”

เชษฐารีบเสริมมาโดยเร็ว และไชยยันต์ก็เพิ่งจะนึกขึ้นมา

ได้ มาเรียไม่เข้าใจว่า ทั้งสามพูดกันว่าอย่างไร จึงถามขึ้น ไชย-ยันต์ก็บอกข้อที่พากันเป็นห่วงให้ทราบ

"ถ้าไม่แน่ใจ กลัวว่าฉันจะจำผิด ก่อนฉีดเอายาให้เขาดูถามเจ้าตัวเขาเสียก่อนเพื่อความแน่ใจอีกครั้งก็ได้"

มาเรียว่า

"เรายังทายอาการของคนไข้ไม่ได้ ถ้าขณะนั้นคนไข้หมดสติ พูดอะไรกันไม่รู้เรื่องจะถามได้อย่างไร หรืออาจเลอะเลือนชี้ผิดชี้ถูกก็ได้ ผลก็คือการเสี่ยงอย่างร้ายกาจพอกัน ยาฉีดมันอันตรายกว่ายากันมาก คุณควรจะเอายาที่จะเตรียมฉีดเหล่านั้นไปซักซ้อมถามคุณหญิงเสียในตอนที่สติดีเดี๋ยวนี้ก่อนดีกว่า ย้ำถามให้แน่ใจอีกครั้งว่า ยาอะไร...จะให้ฉีดปริมาณเท่าไหร่ ในสถานการณ์ไหน จะได้ไม่เกิดปัญหาขึ้นในเวลาฉุกเฉิน เพียงแค่บอกกันคร่าวๆ อย่างตะกี้ มันไม่ปลอดภัยหรอก หยิบหลอดยาออกมาให้ดูแล้วถามกันชัดๆ เลย ว่าใช่หรือไม่ใช่"

จอมพรานแนะนำมาด้วยเสียงเครียดๆ มาเรียมองหน้ายิ้มออกมานิดหนึ่งชนิดที่ไม่มีใครเข้าใจความหมายในรอยยิ้มนั้นได้ นอกจากรพินทร์เท่านั้น ที่รู้ว่ามันเป็นอาการเยาะ หล่อนไม่ได้โต้เถียงอะไรอีก เดินไปฉวยหีบเวชภัณฑ์ทั้งหีบ เดินเข้าไปหาดารินอีกครั้ง รพินทร์ก้าวตามเข้าไปติดๆ เพื่อต้องการรู้เห็นอย่างใกล้ชิดด้วย มาเรียชำเลืองมองด้วยหางตา

"ช่างเป็นห่วงเสียจริงนะ ไพรวัลย์ ทำไม? กลัวฉันจะเอายาตายฉีดให้น้อยกระมัง?"

แม่สาวเลือดร้อนกระซิบถามหยันๆ ระหว่างที่เดินเข้าไปด้วยกัน

“ไม่กลัวในข้อนั้นหรอก แต่กลัวในความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เสียมากกว่า”

รพินทร์ตอบห้วนๆ

“ฮึ! นี่ถ้าฉันฉีดยาให้น้อย แล้วบังเอิญเขามีอันเป็นไปเช่นไร คุณคงฉีกเนื้อฉันออกเป็นชิ้นๆ เลยซินะ”

เขายิ้มให้ สีหน้าและแววตาอ่อนโยนลง

“เมย์! ผมรู้ในเจตนาดีของคุณ ไม่ได้คิดอะไรในแง่อกุศลเลยแม้แต่นิดเดียว เพียงแต่เตือนให้คุณรอบคอบขึ้นเท่านั้น”

มาเรียตวัดค้อนนิดหนึ่ง แต่ใบหน้าแช่มชื่นขึ้น

“ดีเหมือนกัน ที่ตามเข้ามาด้วย จะได้เป็นพยาน ฉันจะถามน้อยให้แน่ชัดออกไปเลยว่ายาอะไรบ้างที่เขาต้องการให้ฉันฉีด และคุณจะได้เห็นอยู่ด้วย”

“คิดเสียว่าเข้ามาช่วยคุณจำยาไว้ก็แล้วกัน ว่าแต่คุณฉีดยาเป็นแน่หรือ”

“ถ้าไม่ไว้ใจคุณจะฉีดเองก็ได้นี่ ดีเหมือนกัน ฉันจะได้หมดหน้าที่รับผิดชอบ”

“ผมถามว่าคุณเคยฉีดยามาก่อนหรือ?”

“สเตเกลเคยสอนฉันไว้ การฉีดยาเข้ากล้ามเนื้อน่ะ มันไม่ได้ยากเย็นจนถึงขั้นจะต้องทำปริญญาหรอก และฉันก็ฉีดมานับร้อยๆ เข็มแล้ว เพราะความจำเป็นในการใช้ชีวิตอยู่ในป่าทั้งฉีดตัวเอง และฉีดคนอื่น”

พรานใหญ่พยักหน้า

“เอาละ ถ้างั้นก็พอเบาใจลง”

เชษฐาก็รอบคอบมากทีเดียวในกรณีนี้ เขาตามเข้ามาอีกคนหนึ่งเพื่อขอรับทราบไว้ด้วยว่า ยาอะไรบ้างที่ดารินกำหนดไว้ให้มาเรียฉีดให้ตนเอง ในกรณีที่เกิดอาการหนักลงแพทย์ผู้บัดนี้กลายเป็นคนไข้ไปเสียแล้ว ถูกรบกวนปลุกขึ้นมาอีกครั้งเพื่อขอสอบยืนยันในเรื่องนี้ หล่อนงัวเงียมีอาการมึนงงอยู่พักใหญ่แล้วก็ชี้ให้ทราบจนรพินทร์และเชษฐามั่นใจว่า จะไม่มีเกิดการผิดพลาดขึ้นได้

“คืนนี้ นอกจากเวรยามปกติแล้ว พวกเราเห็นจะต้องผลัดกันอยู่เวรคนละระยะเพื่อเฝ้าดอาการของน้อยด้วย จะให้เมย์เหมาตลอดรายการไม่ได้หรอก เพราะอาจเผลอหลับไปได้”

ไชยยันต์พูดกับเชษฐา

“สั่งไว้ยังไง ให้คอยเช็กทุก ๆ สี่ชั่วโมงไม่ใช่หรือ?”

“ใช่?”

“ถ้างั้นก็ผลัดกันเฝ้า เอากันแค่สามคน ฉัน แก และเมย์ก็เห็นจะพอ รพินทร์เหนื่อยหนักกว่าทุกคน คืนนี้ให้เขาพักเสียเถอะ”

“ดีเหมือนกัน”

ว่าแล้วไชยยันต์ก็กวักมือเรียกมาเรียเข้ามา เพื่อบอกให้ทราบถึงการผลัดเวร ช่วงแรกนี้ เชษฐายังไม่ง่วงเกินไปนัก ผิดกับไชยยันต์และมาเรียซึ่งหนังตาหนักอึ้ง จึงขอรับไว้ ถัดไปจึงเป็นของไชยยันต์และช่วงสุดท้ายก่อนสว่างจะเป็นของมาเรีย ทุกผลัดมีระยะเวลาห่างกันสี่ชั่วโมง

“ไม่กลัวอะไรหรอก กลัวแต่ว่าเกิดยามปลอด ทุกคน

เผลอม่อยไปหมด พอตื่นขึ้นมาน้อยหายไปเสียแล้ว...เหมือนคืนนั้นอีก”

ไชยยันต์กระซิบ อาการของอดีตนายทหารปืนใหญ่ไม่ไว้วางใจต่อสถานการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

“ลงได้ระวังตัวเตรียมพร้อมกันล่วงหน้าแบบนี้ เหตุการณ์ชนิดนั้นคงเกิดขึ้นไม่ได้หรอก หรือถ้ามันจะเกิดขึ้น ก็จะต้องเห็นกันออกไปคาตาทีเดียว เอาละ แกกับเมย์ไปนอนเอาแรงได้แล้ว”

สองคนเข้าประจำที่นอน โดยแยกกันขนาบดารินไว้คนละข้าง ความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียทำให้หลับไปในทันทีที่หลังแตะถึงพื้น เชษฐางัดกล้องยาเส้นขึ้นมาจุดสูบ กวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ กองไฟที่พัก เห็นพวกพรานพื้นเมืองจับกลุ่มนั่งนอนคุยกันอยู่พึมพำ ห่างออกไปยังชายเนินนอกกองไฟประมาณ 20 ก้าว ร่างเพรียวแกร่งเกร็งของจอมพรานยืนอยู่ที่นั่นสงบนิ่งหันหลังให้ อาการเหมือนจะทอดมองลงไปยังแนวป่าริมธารเบื้องล่าง อันถูกคลุมด้วยความมืดมิดในขณะนี้

ราชสกุลหนุ่มใหญ่สาวเท้าช้าๆ ตามเข้าไปหยุดยืนอยู่ข้างๆ วางมือลงบนไหล่ รพินทร์สะดุ้งเพราะไม่ทันรู้สึกตัวมาก่อน หันมายิ้มให้

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ ผู้กอง”

น้ำเสียงที่ถามนั้น กังวานชัดเจนกอปรไปด้วยแววรักสนิทไว้วางใจยิ่งพลางก็มองฝ่าความมืดตามสายตาที่เหม่อมองอยู่ก่อนของรพินทร์ลงไปเบื้องล่าง เห็นกองไฟที่เผาซากมันตรัย...

บัดนี้โทรมลงเหลือถ่านระอุเรืองๆ นานๆ จะลุกแดงวาบขึ้นสักครั้งเมื่อลมพัดผ่านมา

“เปล่าครับ ยืนดที่กองไฟนั่น มันจะดับสนิทเสียเลยก็ไม่ดับ กรุ่นแดงอยู่เรื่อย ผมกลัวว่า ถ้าลมพัดแรงขึ้น และเรานอนกันโดยไม่รู้ตัวมันอาจไหม้ลุกลามกลายเป็นไฟป่าได้ กำลังคิดอยู่ว่า จะลงไปดับเสียให้สนิทดีไหม”

เชษฐาจ้องดูที่กองไฟ แล้วเปลี่ยนมาจับที่ใบหน้าพรานใหญ่อีกครั้ง

“คณรอบคอบเสมอ รพินทร์ แต่ผมคิดว่ามันยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอหรอก ในการที่คุณจะอ้าง เพื่อหาโอกาสลงไปข้างล่างนั่นในเวลาเช่นนี้ ในเวลากลางคืนอากาศที่นี่ชื้นจัดมาก รอบด้านกองไฟก็ล้วนแล้วไปด้วยหิน ป่าที่ห่างออกไปก็เป็นป่าดิบ ไม่มีต้นไม้แห้งพอที่จะติดไฟขึ้นโดยง่าย เอาละ บอกผมมาตามตรงซิ คุณจะลงไปที่นั่นทำไม?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ คอแข็ง เขาอาจปกปิดอำพรางใครต่อใครได้ แต่ยากนักที่จะผ่านความสังเกตอันละเอียดถี่ถ้วนของราชสกุลหนุ่มใหญ่ผู้เป็นนายจ้างไปได้ เชษฐาฉลาดสุขุม และมีสายตาที่เฉียบไวมาก

“ตาผมจะฝาดหรือเปล่าก็ไม่ทราบ เมื่อสักครู่นี้เอง รู้สึกว่าจะเห็นอะไรสักอย่างหนึ่งมายืนอยู่ข้างกองไฟนั่น ตอนนั้นลมพัด ถ่านแดงโชนขึ้นพอดี ทำให้มีแสงสว่างขึ้น บังเอิญไม่ได้ถือไฟฉายติดมืออยู่ด้วยเลยทำให้แน่ใจอะไรไม่ได้”

ในที่สุด เขาก็จำต้องบอกตามจริง ด้วยเสียงอันแผ่วต่ำ

เชษฐาขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ขณะนั้นบังเอิญเขาถือไฟฉาย

ติดมืออยู่พอดีจึงส่งไปให้ จอมพรานรับมาถือไว้เฉยๆ แต่ยังไม่ได้ฉายออกไปในขณะนี้ คงยืนจ้องผ่านความมืดมนลงไปตามเดิม ต่างคนต่างจมอยู่ในความเงียบไปครู่ใหญ่ **เชษฐาเป็นคนประเภทใจเย็นและปากหนักอันเป็นคุณสมบัติชั้นเยี่ยมของนักผจญภัยในป่า เขาไม่มีอาการกระโตกกระตาก หรือเอ่ยปากซักถามอะไรโดยไม่จำเป็นเลย นอกจากจะใช้สายตาและประสาทสัมผัสเพื่อค้นหาคำถามด้วยตนเอง คุณลักษณะเช่นนี้ เป็นสิ่งที่รพินทร์ ไพรวัลย์ และพรานป่าทุกคนนับถือเป็นอย่างยิ่ง**

“บางที ผมอาจตาฝาดไปเองก็ได้”

ในที่สุด พรานใหญ่ก็เอ่ยแผ่วเบาต่อม

“สัตว์? หรืออะไร?”

“คล้ายๆ แงซายครับ”

หัวหน้าคณะตาสว่างขึ้นในทันทีนั้น

“ลองฉายไฟดูซิ”

รพินทร์กดสวิตช์ไฟฉายพุ่งปราดเป็นลำสว่างจ้าลงไป

จากลำแสงอันขาวนวลของแบตเตอรี่แห้ง 8 ก้อน ภาพอันคลุมเครืออยู่ในเงามืด ปรากฏชัดขึ้น แลเห็นกองไฟซึ่งบัดนี้กลายเป็นกองขี้เถ้าขาวโพลนส่งควันลอยระเหยขึ้นมาบางๆและแก่งโขดหินรอบด้านในบริเวณใกล้เคียง ตำแหน่งนั้นเงียบเชียบเป็นดุษณี ไม่มีวี่แววของอะไรทั้งสิ้น

พรานใหญ่กราดลำไฟฉายตรวจไปรอบๆในรัศมีที่ห่างไกลออกไปอีก ตลอดจนกระทั่งป่าด้านตรงข้ามของฝั่งลำธารแต่ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากก้อนหิน พุ่มไม้ และแนวเนินอันสูงๆ ต่ำๆ

“ผมตาฝาดไปจริงๆ”

เขาพึมพำ ดับไฟลง พร้อมกับทรุดตัวลงนั่งบนรากไม้อดีตท่านทตทหารบกหย่อนกายลงด้วยที่แง่หินเบื้องหลังเล็กน้อย

“เห็นอยู่นานไหม?”

“ชั่วครู่เดียว ตอนที่ถ่านในกองถูกลมพัดสว่างโชนขึ้นพอมันหรี่แสงโทรมลง รอบๆ กองไฟนั่นก็มืดลงตามเดิม ผมพยายามเฝ้าดูอยู่พักใหญ่แล้ว ก่อนที่คุณชายจะเข้ามา แต่ถ่านในกองมันก็ไม่ได้สว่างขึ้นอีก จะกลับเข้าไปเอาไฟฉายก็เกรงว่าจะเสียโอกาส เลยรอสังเกตเฉยๆ อยู่ที่นี่ แต่เราส่องไปดูแล้วก็ไม่เห็นมีอะไร”

“มันเป็นได้ทั้งสองอย่าง คุณอาจตาฝาดไปก็ได้ หรือแงซายอาจเข้ามายืนอยู่ที่นั่นจริงก็ได้ แล้วหลบไปเสียก่อนที่คุณจะฉายไฟ ถ้าเป็นแงซายจริง บางทีมันอาจจะกลับมาหาเราก็ได้ มันอาจมีสำนึกที่กลับคืนมาเป็นตัวของมันเองพร้อมมูลแล้ว และพร้อมที่จะกลับเข้ามารวมกับเราเหมือนเดิม แต่ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเข้ามาหาเราโดยวิธีใดให้ปลอดภัยที่สุด เพราะถ้าสุ่มสี่สุ่มห้าอาจถูกยิงเสียก่อน และนั่นจึงน่าจะเป็นเหตุผลในข้อที่ว่า เหตุใดมันจึงเข้ามาเลียบเคียง ลับๆ ล่อๆ อยู่ เมื่อร่างของมันตรัยและคัมภีร์อุบาทว์นั่นกลายเป็นขี้เถ้าไปแล้ว ผมเชื่อมั่นเหลือเกินว่าเหตุร้ายทั้งหลายของฝ่ายเราน่าจะกลับมาเป็นดีแล้ว มันหมายถึงสภาพอันวิกลวิการของแงซายซึ่งควรจะหายไปด้วย...ทำไมเราไม่ลงไปดูด้วยกันเดี๋ยวนี้ ถ้าเป็นแงซายจริงเราอาจได้ตัวมันภายในคืนนี้ก็ได้”

“คุณชายอนุญาตให้ผมลงไปดูหรือครับ”

“หมายถึงว่าผมต้องลงไปด้วย ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว ผมจะไม่ปล่อยให้คุณทำอะไรโดดเดี่ยวตามลำพังเป็นอันขาด”

จอมพรานไม่กล่าวอะไรอีก ลุกขึ้นยืน ดีดนิ้วเรียกบุญคำเข้ามาแล้วสั่งว่า

“ฉันกับนายใหญ่ จะลงไปที่กองไฟข้างล่างนั่นสักครู่ บุญคำกับทุกคนอยู่บนนี้แหละ”

ตาพรานเฒ่ามองดูทั้งสองด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย

“นายกับนายใหญ่จะลงไปที่นั่นทำไม”

“ไม่มีอะไรหรอก...”

เชษฐาตัดบท ยกมือขึ้นตบไหล่บุญคำ

“จะลงไปตรวจดูกองไฟ มันยังไม่ดับสนิท เดี๋ยวลมแรงพัดลูกไฟไปติดกิ่งไม้ เกิดไหม้ป่าขึ้นเท่านั้น ประเดี๋ยวจะกลับขึ้นมา เรียกมาบอกไว้ให้รู้เท่านั้น”

กล่าวจบก็หันมาพยักหน้ากับรพินทร์ แล้วทั้งสองก็เดินลงมาจากที่พักตรงเข้าไปยังกองไฟที่กำลังจะมอดดับ ท่ามกลางความมืดหนาวของราตรีอย่างเงียบๆ

พรานใหญ่ไม่ได้ใช้ไฟฉายเลย คงเดินคลำกันลงมาด้วยสายตาที่ชินกับความมืด และมีเป้าหมายสังเกตจากถ่านที่พอจะเหลืออยู่ริบหรี่ จนกระทั่งถึงตำแหน่งเผาซากมันตรัยอันเป็นบริเวณที่ราบโล่งพอประมาณ ในระหว่างวงล้อมของหมู่หินก้อนเตี้ยๆ เหนือฝั่งธารขึ้นมาเล็กน้อย

รพินทร์ยืนสงบนิ่งอยู่ริมกองไฟชั่วขณะหนึ่ง เหมือนจะสดับฟังเสียงใดๆ ที่จะเกิดขึ้น เมื่อมายืนอยู่ ณ ที่นี้ แสงเรืองจากกองไฟที่กำลังจะมอดช่วยส่องให้เห็นอะไรในละแวกใกล้เคียงได้รางๆ และเมื่อเหลียวกลับขึ้นไปมองยังที่พักอันตั้งอยู่บนเนินก็ยิ่งมองเห็นแสงไฟที่ก่อไว้ได้อย่างถนัดชัดเจนตัดกับฉากความมืดที่เป็นผนังกั้นสีดำสนิท

"ถ้าแงซายมายืนอยู่ที่นี่จริง มันจะต้องมองเห็นคุณอย่างถนัด ก่อนที่คุณจะเห็นมันเสียด้วยซ้ำ"

เชษฐากระซิบ ขณะที่เหลียวกลับไปมองยังตำแหน่งที่เขาและรพินทร์ยืนพูดกันอยู่ก่อนที่จะตัดสินใจเดินลงมา

จอมพรานฉายไฟเข้าไปกลางกองขี้เถ้า อันมีเส้นผ่าศูนย์กลางกว้างประมาณ 4 เมตร บัดนี้กองพูนพะเนินอยู่ด้วยเถ้าขาวมัวผสมไปกับถ่านแดงบางส่วนซึ่งอยู่ข้างใต้ มองไม่เห็นซากของไอ้ผีดิบพันปีเสียแล้ว อาจเหลือเพียงกระดูกบางส่วนซึ่งบัดนี้ก็ถูกเถ้าถ่านเหล่านั้นกลบไว้เบื้องบน และคงจะระอุเกรียมเป็นเถ้าไปหมดสิ้น ก่อนที่กองไฟจะดับสนิทลง ควันบางๆ ยังคงกรุ่นอยู่เป็นระยะ คราใดที่ลมพัดมา เศษเถ้าก็ปลิวกระจัดกระจายว่อนไปทั่ว

เสียงนกฮูก ซึ่งไม่ได้ยินกันมาเป็นเวลานาน ร้องสำเนียงต่ำเครือดังแว่วลงมาจากยอดไม้สูงแห่งใดแห่งหนึ่งจากป่าทึบฝั่งตรงข้าม ต่อมาก็มีเสียงกรีดแหลมของบ่างลอยตามลม หาทิศทางที่มาไม่ได้ถนัด

เชษฐาคอยจับสังเกตดูอาการของรพินทร์ตลอดเวลา ทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวในป่า และในสถานการณ์เช่นนี้ของ

จอมพราน เป็นสิ่งที่เขาจะต้องศึกษาอย่างยิ่ง เขาไม่อาจที่จะอ่านรหัสป่าได้แน่นอนแม่นยำนัก แต่แน่ใจว่าพอจะอ่านความลี้ลับเหล่านั้นได้อีกทอดหนึ่ง หากคอยเฝ้าสังเกตปฏิกิริยาของพรานใหญ่ไว้ให้ดี **การหยุดนิ่งเงียบงันไปอย่างกะทันหันของรพินทร์-การเคลื่อนไหวทุกระยะ หรือแม้แต่การกวาดตามองไปยังสิ่งใด มันล้วนแล้วแต่มีความหมายทั้งสิ้น เพียงแต่เขาจะอ่านออกหรือไม่เท่านั้น**

และเขาก็รู้นิสัยของคนคนนี้ดีมานับตั้งแต่คบหาสมาคมร่วมทางกันแต่ต้นแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ มักจะไม่พูด ไม่อธิบายชี้แจงอะไรโดยไม่จำเป็นทั้งสิ้น ทุกคนจะมารู้เอาก็ต่อเมื่อเหตุ-การณ์นั้นๆ เผชิญหน้าถึงตัวเสียแล้ว และเมื่อภาวะเช่นนั้นมาถึง บุรุษผู้นี้แก้ไขคลี่คลายนำคณะทุกคนให้หลีกพ้นอันตรายไปได้เสมอ แม้จะโดยลักษณะที่ใจหายใจคว่ำ

อย่างไรก็ตาม เชษฐายอมรับว่า เขานับถือและพอใจในคุณสมบัติประจำตัวข้อนี้ของจอมพราน เพราะมันพิสูจน์ให้เห็นถึงว่า ความสามารถโดยการกระทำของเขา มีเหนือกว่าในด้านคำพูด

ในชีวิตเดินป่าสมัครเล่นของสุภาพบุรุษแห่งราชสกุล พบแต่พรานช่างพูดขี้โวมาเสียนักต่อนัก แบบเดียวกับตาเฒ่าบุญคำเมื่อมาพบเข้ากับพรานผู้สำรวมต่อถ้อยคำวาจา จนแทบจะดูเป็นเงียบขรึมชาเย็น แต่ปรากฏฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์ เชษฐาก็บอกกับตนเองว่า เขาต้องการพรานนำทางประเภทหลังนี้อย่างยิ่ง เมื่อแรกๆ ก็ออกจะหงุดหงิดอึดอัดใจอยู่มากเหมือนกันเพราะการเฉยเสียจนดูเป็นปกปิดอำพราง แต่เมื่อรู้อุปนิสัยใจคอ

รู้ถึงแก่นแท้จากการร่วมเป็นร่วมตายที่เนิ่นนานออกไป เชษฐาก็เข้าใจได้เองว่าคนลักษณะเช่นนี้ มีความหมายและคุณค่าในงานสูงส่งเพียงไร

ขณะนี้ก็เช่นกัน ท่านหัวหน้าคณะก็ได้แต่ 'อ่าน' สีหน้าอาการของเขาเท่านั้น แต่ก็ยังอ่านไม่ออก

รพินทร์ฉายห่างออกมารอบนอกกองไฟในลักษณะคร่าว ๆ เหมือนจะไม่สนใจค้นหาอะไรแน่นอนลงไปนัก พร้อมกับออกเดินช้า ๆ วนไปรอบ ๆ แต่แล้วขณะนั้นเอง ลำไฟที่โฉบไปมากับพื้นของเขา ก็จับนิ่งไปยังริมนอกของกองขี้เถ้าด้านใต้ เชษฐาครั้งแรกก็แทบจะผ่านความสนใจ แต่พอมองตาม ก็ต้องอุทานออกมาด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจ

"เอ๊ะ! ที่ว่าตาฝาดน่ะ เห็นจะไม่ฝาดเสียแล้วกระมัง"

พร้อมกับพูด หัวหน้าคณะปราดตรงเข้าไปโดยเร็ว ฉวยไฟฉายจากรพินทร์มาถือไว้เอง แล้วก้มลงส่องสำรวจในระยะใกล้ พลางเงยหน้าขึ้นมองดูพรานใหญ่ ซึ่งก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้าง ๆ กล่าวต่อมา

"นี่ยังไง รอยตีนใคร? ผมไม่คิดว่าจะเป็นรอยตีนของพวกเราแน่ เพราะมันย่ำอยู่บนกองขี้เถ้าริม ๆ กองไฟนี่ แสดงว่าเข้ามาเดินอยู่ภายหลังจากไฟโทรมลงแล้ว ตอนที่พวกเราอยู่ที่นี่ กองไฟยังลุกโชติ ไม่มีใครเดินเข้าไปเหยียบขี้เถ้าได้หรอก"

อีกฝ่ายหนึ่งสงบนิ่ง ตาจับอยู่ที่รอยตีนซึ่งปรากฏอยู่บนกองขี้เถ้าริมรัศมีรอบนอกของไฟกองใหญ่อย่างครุ่นคิด รอย

เหล่านั้น เดินเข้ามาออกด้านนอก และคล้ายๆ จะหยุดยืนนิ่งประหนึ่งจะเข้ามาสำรวจดูอะไรในกองไฟที่ยังเหลือคุกรุ่นอยู่ตรงกลาง แล้วก็มีรอยก้าวถอยกลับปรากฏจากขี้เถ้าที่เหยียบติดฝ่าเท้าไว้ ประทับไปตามพื้นดินสลับไปกับกรวดลูกรัง หายไปตามซอกหมู่หินแนวฝั่งริมธาร เชษฐาฉายไฟไล่รอยนั้นไปตามพื้นในช่วงสั้นๆ ใกล้เคียงกับกองไฟ พอขยับจะเดินตามรอยห่างออกไปอีกก็ต้องชะงัก เพราะพรานใหญ่จับแขนไว้

“อย่าครับ ไม่มีประโยชน์หรอก เรารู้แต่เพียงว่า มันดอดเข้ามาที่นี่ แล้วก็ผละไปแล้วทางนี้ เมื่อหยกๆ ก่อนที่เราจะลงมาถึงนี่เอง การเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับไอ้คนลึบลับคนนี้ไม่ช่วยให้เราได้ประโยชน์อะไรทั้งสิ้น นอกจากเสียเวลาเปล่า ยกเว้นแต่ว่า มันจะมีเจตนากลับเข้ามาหาเราเอง”

“ก็แปลว่า เมื่อกี้นี้ ที่คุณบอกผมว่าเห็นมัน คุณก็เห็นจริงๆ นั่นเอง”

“ตอนนั้นผมก็ยังไม่แน่ใจ แต่เดี๋ยวนี้จากหลักฐานนี่ ก็เป็นอันว่าตาผมไม่ได้หลอกตัวเอง”

เชษฐาส่องไฟฉายไปตามโขดหินและสุมทุมพุ่มไม้เบื้องหน้าในรัศมีที่ห่างออกไปเหมือนพยายามจะค้นหาร่องรอยต่อไปให้ได้

“ความจริงตอนนี้ แงซายก็ไม่น่าจะอยู่ห่างจากเรามากนัก มันดอดเข้ามาทำไมกันนี่”

“อาจเข้ามาดูกองไฟที่เราเผาซากมันตรัยกระมังครับ”

“ปัญหามีอยู่ว่า ขณะนี้แงซาย มีสติสัมปชัญญะกลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้วหรือยัง คุณทายถูกไหม?”

พรานใหญ่เม้มริมฝีปาก แววตาเคร่งเครียดของเขาเต็มไปด้วยปริศนาอันไม่อาจขบแตก

"ผมไม่กล้าทายอะไรทั้งสิ้น เกี่ยวกับไอ้มนษย์แสนจะลึก-ลับคนนี้ แต่รู้ว่า มันยังไม่ประสงค์จะกลับคืนมาร่วมกับพวกเรา มิฉะนั้น มันก็น่าจะเข้าไปหาพวกเราแล้ว ไม่หลบหน้าไปอย่างนี้หรอก ลักษณะอาการของมันยังเหมือนคนผีสิงเดิม ๆ นั่นเอง"

"จะเป็นอย่างที่ผมบอกคุณเมื่อกี้นี้ได้ไหม?"

"ยังไงครับ?"

"คือเจตนาจะกลับเข้ามาหาเรานั่นเอง แต่ยังลังเลไม่แน่ใจอยู่ว่าเราจะต้อนรับหรือไม่"

"มีเหตุผลอะไรที่แงซายจะต้องคิดเช่นนั้น ถ้าหากว่าเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นความวิปริตอาเพศของมันที่แล้วมาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยมันไม่รู้สึกตัวเลย ถ้าเป็นอย่างคุณชายว่าก็ต้องแปลว่ามันรู้ตัวในการกระทำของมันอยู่ตลอดเวลา"

กล่าวจบ เขาก็ร้องเรียกฝ่าความมืดออกไปเบา ๆ ว่า

"แงซาย ถ้าแกรู้สึกตัวแล้วว่าแกคือใคร และได้ยินเสียงของฉันก็จงก้าวออกมาเถิด พวกเรายินดีที่จะได้แกกลับคืนมาร่วมด้วยตามเดิมและไม่เอาโทษใด ๆ ทั้งสิ้น"

เสียงของจอมพราน ดังกังวานไปในความมืดและเงียบสงัดรอบด้าน เชษฐาก็ช่วยเรียกออกไปอีกคนหนึ่ง ด้วยคำพูดปลอบโยน ชักชวนให้เจ้าอดีตคนใช้ปรากฏตัวออกมาโดยดี

เงียบเชียบ ไม่มีส่ำสำเนียงใด ๆ แว่วตอบมาเลย นอกจากลมดึกที่กรรโชกใบไม้ดังเสียดสีกันอยู่แสกสากเป็นระยะ

เชษฐามองหน้ารพินทร์แล้วยักไหล่

"ช่างมันก่อนเถอะ กลับขึ้นไปพักผ่อนเสียก่อนดีกว่า สำหรับคืนนี้ พรุ่งนี้ค่อยวางแผนกันใหม่ อย่างไรก็ตาม ผมมีความเชื่อมั่นว่าเราจะต้องได้ตัวมันกลับคืนมาในอนาคตใกล้ ๆ นี่แหละ แต่อยากจะขอเตือนล่วงหน้า ผู้กอง"

"อะไรหรือครับ?"

นายจ้างผู้สูงศักดิ์ยิ้มกับเขาอย่างรักสนิท

"ถ้าเราพบตัว ได้มันกลับคืนมา คุณอย่ารุนแรงอะไรกับมันนะ"

จอมพรานหัวเราะเสียงแปร่งในลำคอ

"ก็ไม่มีเหตุผลอะไรนี่ครับ...ที่ผมจะต้องรุนแรงกับแงซายตราบใดก็ตามที่มันยอมกลับเข้ามาร่วมทางกับเราพร้อมทั้งเอาแผนที่ ซึ่งมันจิกไปด้วยนั่นมาคืนให้ในสภาพที่เรียบร้อย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ผมเองก็ยังไม่แน่ใจว่า ตลอดระยะเวลาที่มันผีเข้าบ้าคลั่งเตลิดเปิดเปิงแยกจากคณะเราออกไป แผนที่ของผมฉบับนั้นที่ติดตัวมันไปด้วย จะยังอยู่ดีหรือว่าตกหล่นสูญหายเสียที่ไหนแล้วหรือไม่ ถ้าปราศจากแผนที่ของมังมหานรธาฉบับนั้นเสียแล้ว ผมก็จนปัญญาจริง ๆ ไม่ทราบจะนำทางไปยังจุดหมายที่คุณชายต้องการได้อย่างไร"

"คิดในแง่ดีไว้ก่อนว่า มันจะต้องอยู่ และเราจะต้องได้คืนมาในสภาพเรียบร้อย พร้อมกับตัวมัน"

"ผมก็ภาวนา ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิดครับ เราเสียเวลาเดินออกนอกเส้นทางกันมานานแล้ว ปัญหาและความยุ่งยากต่าง ๆ ที่มันเผชิญหน้าคุกคามเรา จนแทบจะทำให้เราลืมเสียอย่างสนิทแล้วว่าที่เราออกเดินทางมานี่ มีวัตถุประสงค์อะไร"

แล้วเขาก็ชวนเชษฐาย้อนกลับขึ้นไปบนที่พัก ซึ่งบัดนี้พรรรคพวกอื่นๆ นอนหลับกันไปหมดแล้ว นอกจากบุญคำ ซึ่งรับหน้าที่เฝ้ายามเวรแรก

หัวหน้าคณะบอกให้เขาทราบถึงเวรยาม ซึ่งกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว เกี่ยวกับการเฝ้าดูแลอาการของดาริน ซึ่งผลัดกันคนละสี่ชั่วโมง ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย เพียงสามคน แล้วสั่งว่า

"สำหรับคุณ ผมต้องการให้พักผ่อน ไม่ต้องกังวลกับอะไรหรอก ถ้ามีอะไรหนักหนา พวกเราจะปลุกเอง"

รพินทร์รับคำโดยดี เดินไปพูดอะไรกับบุญคำอีกสองสามคำ ส่องไฟตรวจดูบริเวณที่พักอย่างถี่ถ้วนตามนิสัยเคยชินแล้วเข้าไปหาที่เอนกาย แต่แล้วก็หยุดยืนชะงักลังเลอยู่ทางด้านปลายเท้าของบุคคลทั้งสามซึ่งนอนอยู่ก่อนแล้ว ด้วยอาการชั่งใจความรู้สึกประหลาดๆพิพักพิพ่วนก็พลันเกิดวูบขึ้นมาในปัจจุบันนั้น

ดาริน วราฤทธิ์ นอนนิ่งเหมือนซากอันปราศจากวิญญาณอยู่ในระหว่างการนอนเบียดขนาบของอีกสองคน ไชยยันต์ทางด้านขวา และมาเรีย ฮอฟมันด้านซ้าย ตัวเขาจะเลือกนอนทางด้านไหน เหนือผ้าใบผืนใหญ่ที่ปูไว้จัดเป็นที่นอนร่วมกันในบรรดาบุคคลชั้นเจ้านายทั้งหลาย

ยกเว้นจากคนป่วยผู้นอนกลางแล้ว ทั้งสองคนที่ขนาบข้างอยู่ก็มีอาการแสดงว่าหลับสนิท ตัวเขาเองยามนี้ ก็มีความ

รู้สึกเหมือนจะล้มผล็อยและลืมโลกไปด้วยความอ่อนเพลีย ละเหี่ยโหยที่สุดในชีวิต แต่ก็ยังมีสำนึกพอที่จะบอกกับตนเอง ได้ว่าเพื่อความปลอดภัยสำหรับตนเองแล้วควรจะเลือกนอนชิดทางด้านไชยยันต์เอาไว้ดีกว่า **ภยันตรายทุกชนิดจากป่า จอมพรานผู้ยิ่งยงเช่นเขาสามารถหลีกเลี่ยงและป้องกันไว้ได้ทั้งสิ้น แต่อันตรายจากอารมณ์เปลือยอันดุร้ายดีเดือดของแม่-หม้ายสาวเลือดปาริเซี่ยนผู้นี้สุดที่จะยับยั้งสกัดกั้นไว้ได้ เขาไม่ต้องการจะถูกล่าอีก**

รพินทร์ย้ายไปทางด้านไชยยันต์ วางไรเฟิล แล้วเอนตัวลงพร้อมกับหนังตาถ่วงหนักเปิดไม่ขึ้น ในความรู้สึกอันเลือนลางห่างไกลตัวออกไปทุกขณะด้วยอำนาจแห่งนิทรารมณ์ สำเหนียกคล้ายๆ กับว่าเชษฐาได้เข้ามาใกล้ที่นอนอีกครั้งทางด้านศีรษะ มีเสียงพูดพึมพำกับใครคนหนึ่ง ซึ่งคงจะเป็นบุญคำผู้เข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ ด้วย จากนั้นก็มีเสียงฝีเท้าเดินห่างออกไป ความเงียบก็เข้ามาแทนที่ ได้ยินแต่เสียงไฟกินฟืนปะทุเผียะผะอยู่ในกองเคล้าผสมไปกับหริดหริ่งลองไน อันเป็นดุริยางค์พนาและหยดน้ำค้างที่หยาดกระทบในพฤกษ์อยู่เปาะแปะแล้วเขาก็เคลิ้ม

แต่แล้ว ก่อนที่จะหลับสนิทไปนั่นเอง ก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้งด้วยความตกใจ ขาและแขนหนักอึ้งของคนที่นอนอยู่ข้างๆ เขา ก่ายกอดขึ้นมากลางลำตัวอย่างถนัดนี่ มือสากๆ ควานไคล้คลึงเคล้นอยู่บนหน้าอกซึ่งมีแต่กระดูกและกล้ามเนื้ออันแกร่งเกร็งของเขา พร้อมกันคางอันสากไปด้วยหนวดเคราที่ขึ้นเป็นเส้นแข็งราวกับแปรงก็ซอกซอนเคลียเข้ามาที่ใบหน้าด้านข้าง

ไชยยันต์ อนันตรัย ผู้ซึ่งตาทั้งสองข้างหลับสนิท!!

รพินทร์ ไพรวัลย์ นอนตัวแข็งทื่อ ลืมตาโพลง...**ฉิบหาย อีกละซิ**...เขาตะโกนอยู่ในใจ แทบจะกลั้นใจตายเสียรู้แล้วรั้รอด ไชยยันต์ไม่กอดก่ายเปล่า ร่างกายบางส่วนของอดีตนายทหารปืนใหญ่ยังขยับโยกไหว...

“อี่ซี่ย์...เมย์...อีซี่...”

เสียงกระซิบแตกพร่า พร่ำอยู่ทีริมหูของเขา มันเป็นเสียงที่ออกมาจากอาการละเมอเพ้อพกของคนที่หลับสนิท และฝันพิสดาร

“จุ๊ๆ! คุณไชยยันต์ครับ...คุณไชยยันต์...”

เขาเขย่าเรียกเบาๆ ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ ค่อยๆ ดันแขนของไชยยันต์ออกจากตัว แต่คนที่กำลังหลับกลับมีอาการตัวเกร็งรัดแน่นเข้ามาอีก

“เมย์ ยู อาร์ เวรี่ ไทท์!! ควอท อะ แดมน์ กู๊ด!!”

จอมพรานใจหายวาบ แม้จะเป็นเพียงเสียงละเมออู้อี้สลับไปกับอาการครางงึมงำแทบฟังไม่ได้ศัพท์ เขาก็จับประโยคที่หลุดออกมาเหล่านั้นได้อย่างชัดเจนที่สุด เหมือนใครเอากระชายมาเหลาปลายแหลม จิ้มพริกกะเกลือแล้วแหย่ทะลวงเข้าไปคว้านอยู่ในหู เสียวปลาบคันคะเยอเข้าไปถึงขั้วหัวใจจนบอกไม่ถูก

อะไร ที่ไชยยันต์ ละเมอออกมาว่า **‘เวรี่ ไทท์’** และอะไร ที่มัน **‘แดมน์ กู๊ด!’** คิดแล้วมันสยิวสะท้านให้ปั่นป่วนไปหมด **เอาเข้าให้แล้วหรือนี่? ที่คิดๆ สงสัยไว้นั่น มันกลายเป็นของแน่เสียยิ่งกว่าแน่! เช่นนั้นกระมัง?**...เพราะตามปกติทั่วไปแล้ว คนที่จะ

ละเมอหรือกระทำอาการใดออกมาโดยไม่รู้สึกตัวในขณะหลับ มันย่อมเป็นการสะท้อนออกถึงพฤติการณ์ซึ่งเคยผ่านมาก่อนแล้วนั่นเอง

'เวรี่ ไทท์!! แดมน์กู๊ด!!' รพินทร์ตะโกนทวนวลีนั้นอยู่ในใจด้วยดวงตาที่ลืมสว่างโพลง อาการง่วงงัวเงียปลาสนาการไปชั่วขณะ ใจเต้นระทึกแรงแล้วก็ยิ่งใจหายใจคว่ำแทบจะช็อกขึ้นมาอีก เหมือนนึกขึ้นมาได้ว่าไชยยันต์เองขณะนี้ก็นอนเบียดชิดอยู่กับราชสกุลสาว–ดาริน อดีตนายทหารหนุ่มละเมอรัญจวนเปะปะมาทางเขาน่ะ ไม่กระไรนักหรอก ถ้าบังเอิญไปละเมออาการเช่นนี้เข้ากับดารินล่ะ

เจ้าประคุณเอ๋ย...หวาดเสียวนักแล้ว!!

พ่อยอดชายนายไชยยันต์ เท่าแล้วเท่ารอดก็ยังไม่รู้สึกตัวตื่นจากห้วงฝัน อันแด่วๆ อยู่นั่นเสียที นี่จะเกณฑ์ให้นายรพินทร์ ไพรวัลย์กลายเป็นแม่สาวผมทองผู้ระอุสวาทอยู่ตลอดเวลาผู้นั้นไปแล้วหรือไร ประเดี๋ยวคลำสูง ประเดี๋ยวคลำต่ำเปะปะอยู่เช่นนั้น หนีเสือปะจระเข้แท้ๆ เลี่ยงมาจากด้านมาเรียแล้ว ก็มาเจอทีเด็ดเอาทางด้านไชยยันต์เข้าจนได้

ไม่อยากจะทำลายความสุขของคนกำลังฝัน แต่มันกระเดียมกระดองใจเหลือจะพรรณนาได้ ไชยยันต์ก็เลยต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยอาการปลุกแบบมือผู้ชายด้วยกัน พอรู้สึกสำนึกตัวขึ้นมา พบว่าตนเองกำลังกอดรัดกระดูกทั้งแท่งอยู่ ไชยยันต์ก็บัดสีบัดเถลิงตัวเอง จนแทบจะกระโดดขึ้นเผ่น

"ผู้กอง!..."

"ครับ คุณไชยยันต์กำลังฝันร้ายกระมัง"

เขากระซิบถามด้วยอาการปกติ ไชยยันต์หน้าร้อนผ่าวรีบละล่ำละลัก

“โทษที ผู้กอง ขอโทษๆๆ ว่า...รียำแท้...”

ประโยคหลังเขาอุทานสาปแช่งตัวเอง พลิกตัวนอนหงายตรงโดยเร็ว

“ครับ ไม่เป็นไรมิได้...”

เสียงไชยยันต์หัวเราะแก้เก้อออกมาไม่สนิทนัก พูดอ้อม-แอ้ม

“กำลังฝันว่า ฟัดอยู่กับไอ้ผีดิบมันตรัย...”

“ครับ–ไอ้ผีดิบมันตรัย มัน ‘เวรี่ ไทท์’ แล้วก็ ‘แดมน์ กู๊ด’ จริงๆ!’

ไชยยันต์สะดุ้งโหยง

“ตายห่ะ!...นี่คุณเข้ามานอนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็เพิ่งไม่กี่อึดใจนี่เอง พอเอนหลังลง ก็เลยกลายเป็น ‘มันตรัย’ ของคุณไชยยันต์ไป”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ กระดากจนแทบแทรกแผ่นดินรู้สึกตัวทันทีว่า ในระหว่างหลับ ตนได้ละเมอแสดงอาการและพูดอะไรออกไปบ้าง ไต๋สำคัญที่อุตส่าห์ปกปิดความลับมันมาถูกตีแผ่เอาอีตอนนี้เอง อะไรก็ไม่สำคัญที่ผ่าไปละเมอกับรพินทร์ ไพรวัลย์เข้าอย่างถนัดถนี่ คิดแล้วไชยยันต์ก็สาปแช่งตนเองขรมอยู่ในใจ

“ผมกำลังหลับสนิท ไม่รู้สึกตัวเลยตอนที่คุณเข้ามานอนตรงนี้...”

พร้อมพูด ไชยยันต์ผงกหัวขึ้นดูแถวการนอน

"ทำไมคุณไม่นอนทางด้านโน้นล่ะ"

"แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ผมชอบนอนใกล้ๆ คุณไชยยันต์เห็นย้ายมาทางด้านนี้ก็เลยย้ายตามมาบ้าง"

ไชยยันต์เกาหัว วางสีหน้าไม่ถูก บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ

"ความจริงตามปกติ ผมก็นอนอยู่ทางด้านโน้นนั่นแหละ แต่คืนนี้เชษฐารับอาสาเฝ้ายามเวรแรก ผมก็เลยย้ายมานอนขนาบน้อยเสียทางนี้ กันไว้ เผื่อน้อยเคลื่อนไหวอย่างใดก็จะได้รู้สึกตัวทัน ให้เมย์ขนาบด้านโน้น คุณก็เกิดตามมานอนทางด้านซ้ายของผมเสียด้วย เวรแท้ๆ"

"คุณไชยยันต์ถนัดทางด้านซ้ายหรือครับ?"

ไชยยันต์ยิ้มแห้งๆ กระซิบเบาที่สุด

"นี่! ถามจริงๆ เถอะ ผู้กอง ผมละเมอบ้าบอคอแตกอะไรกับคุณออกไปบ้าง"

"ฝันอะไรก็ละเมอออกมาอย่างนั้นแหละ อย่าสนใจอะไรเลยครับนอนเถอะ"

"เอ ชักไม่เข้าท่าแฮะ"

ไชยยันต์ว่า หันไปชำเลืองมองดูดารินทางด้านขวามือของตนซึ่งนอนหายใจรวยๆ อยู่

"คุณเลื่อนมานอนทางด้านขวาผมดีกว่า ให้ผมออกไปนอนด้านนอกเอง"

การชวนเปลี่ยนที่ก็ย่อมหมายถึงว่า ไล่รพินทร์ให้ไปนอนติดกับดาริน มันพิสูจน์ให้เห็นถึงความคิดของไชยยันต์ ซึ่งคงต้องรู้สึกตัวและเกรงอยู่มากว่าตนอาจจะละเมอเอากับดารินเข้าบ้างโดยที่ตนเองก็ไม่เจตนา และนั่นคือสำนึกเยี่ยงสุภาพบุรุษ

อันเป็นธรรมชาติดีงามของไชยยันต์ อนันตรัย ซึ่งรพินทร์คารวะยกย่องอยู่ในใจ

แต่โดยเหตุผลเพียงแค่กลัวว่าไชยยันต์จะละเมอล่วงเกินดารินแล้วเขาก็ไล่ที่ เข้าไปขวางกั้นไว้แทน นั่นก็ไม่ใช่วิสัยของคนที่รู้ฐานะตนเอง สงบเสงี่ยมเจียมตนและมักถ่อมอย่างเขาจะพึงปฏิบัติ เขาไม่มีหน้าที่อะไรโดยชอบธรรมถูกต้องที่จะปฏิบัติเช่นนี้ แม้จะโดยการยินยอมของไชยยันต์เองก็ตาม

"ไม่จำเป็นจะต้องเปลี่ยนที่ให้เสียเวลาหรอกครับ คุณไชยยันต์นอนตรงนั้นแหละดีแล้ว"

ไชยยันต์พาซื่อ โดยคิดว่าพรานใหญ่คงจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนหวั่นเกรงอัดอั้นใจอยู่ ถอนใจเฮือก

"ผมไม่ชอบการขี้ละเมอของผมเลย ก่อนนี้ก็ไม่ได้เป็นอย่างนี้ ผมกลัวว่าจะละเมอต่อยถูกเอาน้อยเข้า"

รพินทร์อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาในเงามืด ตอบอยู่ในใจว่าละเมอชกต่อยน่ะคงไม่กระไรนักหรอก อย่าเล่นละเมอพิเรนทร์อย่างเมื่อตะกี้ก็แล้วกัน คนถูกละเมอจะเสียหายหลายล้าน

"นอนตรงนั้นดีแล้วละครับ แต่ถ้าจะละเมอละก็ หันมาละเมอทางด้านผมก็แล้วกัน อย่าละเมอไปทางคุณหญิง"

ไชยยันต์นอนกระสับกระส่ายอยู่ครู่ ก็เลิกผ้าห่มออกลุกขึ้นนั่ง จอมพรานแกล้งทำเป็นนอนหลับตาเฉยเสีย คิดว่าจะไม่สนใจอะไรอีก แต่แล้วก็ต้องลืมตาขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นอดีตนายทหารปืนใหญ่ลุกขึ้นจากที่นอน เดินไปนั่งจุดบุหรี่สูบคนเดียว

เงียบๆ ริมกองไฟปลายเท้า ขณะนั้น เชษฐากำลังนั่งคุยกับบุญคำเบาๆ ห่างไกลออกไปอีกด้านหนึ่งและไม่ได้หันมาสนใจเห็น รัสึกว่าไชยยันต์จะมีอาการว้าว่นใจบางอย่าง เขาจึงลุกขึ้นตามเข้าไปนั่งใกล้ ยิ้มให้

“ทำไมไม่นอนหลับครับ?”

เขาถามอย่างอ่อนโยน ไชยยันต์อัดควันบุหรี่ลึก ยกมือขึ้นลูบใบหน้า พลางยิ้มตอบจืดๆ

“ผมนอนไม่หลับเสียแล้วซิ ผู้กอง ไม่ต้องห่วงผมหรอก คุณไปนอนเถอะ เดี๋ยวผมก็จะรับเวรต่อจากเชษฐาเขาแล้ว”

“ยังเหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงครับ ก่อนจะถึงเวรคุณไชยยันต์ นอนพักเสียก่อนดีกว่า”

ไชยยันต์สั่นศีรษะ สายตาจับนิ่งมา มีแววกังวลอัดอั้นใจเร้นลับแฝงอยู่ในดวงตาทั้งคู่

“เดี๋ยว ขอนั่งสูบบุหรี่สักตัวหนึ่งก่อน”

“ถ้างั้นผมนั่งเป็นเพื่อนด้วย”

รพินทร์กล่าวอย่างเอาใจ พร้อมกับหัวเราะ หยิบท่อนฟืนที่ไหม้ลากออกมานอกกอง โยนเข้าไปในกองไฟและซุนฟืนเพิ่มเติมเข้าไปอีก ไชยยันต์มองดูเขาเงียบๆ อยู่เช่นนั้น ครู่ใหญ่มีอาการเหมือนอยากจะพูดอะไรออกมา แต่ก็อึกอักลังเลอยู่ รพินทร์อ่านออก ถามต่อมาว่า

“รู้สึกว่าคุณไชยยันต์เป็นกังวลอะไรอยู่ มีอะไรหรือครับ?”

“รพินทร์!...”

ในที่สุดอีกฝ่ายหนึ่งก็เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ

“ถึงแม้ว่าจะเพิ่งรู้จับคบหาสมาคมกันมาเมื่อไม่นานนี้นัก

ก็ตาม แต่ผมรู้สึกคล้ายๆ กับว่าได้รู้จักคุ้นเคยกับคุณมาทั้งชีวิตทีเดียว และเชื่อว่าในอนาคตข้างหน้า เราก็คงจะต้องคบกันอย่างรักสนิทเสมอด้วยเพื่อนตายเช่นนี้ตลอดไป คุณรู้สึกเช่นนั้นไหม?”

พรานใหญ่ก้มศีรษะลงอย่างสุภาพและถ่อม

“เป็นเกียรติยศสำหรับผมอย่างยิ่งทีเดียวครับ ที่คุณไชย-ยันต์มีความรู้สึกเช่นนี้ นอกเหนือจากงานในหน้าที่ลูกจ้างแล้ว ความรู้สึกส่วนตัวของผมก็รักและนับถือคุณไชยยันต์อย่างยิ่ง ถูกแล้วครับ ถ้าคุณไชยยันต์ไม่รังเกียจพรานป่าผู้ต่ำต้อยอย่างผม เราก็คงจะคบกันได้เยี่ยงมิตรแท้ในอนาคตข้างหน้า โดยไม่คำนึงถึงว่าเราจะต้องมาเดินทางลำบากร่วมกันเช่นนี้หรือไม่”

“คุณถ่อมตัวเกินไป ไม่มีอะไรสักอย่างในตัวคุณที่ผมเห็นว่าต่ำต้อย แต่ถึงแม้คุณจะต่ำต้อยจริง นั่นก็ไม่เป็นอุปสรรคในมิตรภาพของเรา คนอย่างผม คบใครด้วยน้ำใจ ไม่ได้คบด้วยฐานะหรือสิ่งแวดล้อมจอมปลอมอื่นๆ”

“ขอบคุณครับ ผมก็พอจะทราบว่าธาตุแท้ของคุณไชย-ยันต์เป็นอย่างไร และในข้อนี้ขอคารวะ”

“ดีมาก ที่คุณเข้าใจผม เอาละ เพื่อนยาก ขอถามอะไรหน่อย ถามตามประสาเพื่อนผู้ชายด้วยกัน อย่างตรงไปตรงมาเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เงยขึ้นสบตาไชยยันต์อย่างเปิดเผยยิ้มกว้าง ใบหน้าอันเกรียมกร้านนั้นเป็นมันระยิบอยู่ในแสงไฟ แลดูบึกบึนคมสันและมีเสน่ห์เร้นลึก ซึ่งแม้จะเป็นผู้ชายด้วยกันไชยยันต์ก็ยอมรับว่าติดใจและถูกชะตามาแต่ต้นแล้ว มันมีทั้ง

ความแข็งกระด้างเหี้ยมเกรียม และความอ่อนโยนการุณย์ปะปนกันอยู่จนแยกไม่ออก คนคนนี้ ไม่ได้มีแผงอกอันกว้างใหญ่อดมไปด้วยมัดกล้ามอย่างชายงามที่โลกนิยมกันทั้งหลาย ไม่ได้มีผิวหน้าอันอ่อนเยาว์เปล่งปลั่งเลือดฝาดเหมือนคนผู้อยู่ดีกินดีในนครธรรมอันเต็มไปด้วยแสงสี ทว่าสง่าราศีของเขามันอยู่ที่ความเป็นชาติชายชาตรีโดยแท้ ตลอดจนทุกส่วนสัดของเรือนกายแกร่งเกร็ง และทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวซึ่งเป็นคุณลักษณะของตนเองโดยเฉพาะ ชนิดที่ไชยยันต์ไม่เคยพบเห็นใครละม้ายเหมือนมาก่อน สง่างามประทับใจนัก ไม่ว่าขณะที่เดินอ่านแกะรอย หรืออาการที่วาดปืนประทับไหล่เข้าหาเป้าหมายพร้อมทั้งลั่นไกออกไป หรือแม้แต่อาการยืนงงครุ่นคิดเพื่ออ่านรหัสป่าประหนึ่งว่า ธรรมชาติจะสร้างบุคลิกพิเศษที่ไม่เหมือนใครมาให้เขาฉะนั้น เป็นท่าทางที่ดูด้วยสายตาสามัญแล้วก็ไม่เห็นว่ามันจะโก้เก๋อะไรเลย แต่เมื่อพิศไปแล้ว ก่อให้เกิดเสน่ห์ประทับใจอย่างประหลาด

“เชิญครับ”

สุภาพบุรุษไพร กล่าวด้วยเสียงกังวานแจ่มใส

“คุณคุ้นเคยกับเมย์มาก่อนผม ผู้หญิงคนนี้เป็นอย่างไรบ้างในสายตาของคุณ? อย่าคิดว่าคุณหรือผมกำลังนินทาผู้หญิง แต่คิดเสียว่า เพื่อนของคุณกำลังขอรับการปรึกษาก็แล้วกัน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยิ้มนิดหนึ่งอย่างทันความนัย

“ในด้านทั่ว ๆ ไปแล้ว ก็ดีมากครับ”

“อย่าพูดในลักษณะบ่ายเบี่ยงหรือสงวนถ้อยคำ คุณเข้าใจความหมายในคำถามของผมดีอยู่แล้ว”

"ถ้าจะหมายถึงอารมณ์เพศ ก็เป็นอย่างที่คุณไชยยันต์เห็นนั่นแหละครับ คืออิสระเสรีเกินไปหน่อย ราวกับผู้ชายที่เจ้าชู้จัด ๆ คนหนึ่ง"

ไชยยันต์เอื้อมมือมาจับข้อมือเขาไว้ แล้วลักษณะที่เรียกกันว่า 'จับมือถาม' ก็มีมาว่า

"เคยมีอะไรกับคุณมาก่อนหรือเปล่า...ผมหมายถึง...เป็นเมีย!"